İNTİKAM ÇOCUKLARI

"RAMBO" yazarı

DAVID MORRELL

ALTIN KİTAPLAR

Kitabın Orijinal Adı
THE BROTHERHOOD OF THE ROSE

Yayın Hakları (c)
DAVID MORRELL KESİM AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kapak Düzeni ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Filmi Dizgi ve Baskı KOMBİ GRAFİK
ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ

1. BASIM / 1986

Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk.
Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

DAVID MORRELL

İNTİKAM ÇOCUKLARI

TÜRKÇESİ :

HASAN KARABULUT

Abelard Korunması

SIĞINAK
Paris. Eylül 1118

Nötre Dame kilisesinin özel heyet üyesi yakışıklı rahip Peter Abelard, güzel öğrencisi Heloise'yi baştan çıkardı. Daha sonra yeğeninin hamile kaldığını öğrenen amcası Fulbert. öfkeden küplere bindi, intikam almaya karar verdi. Bir pazar sabahı, Fulbert tarafından tutulan üç kiralık katil, ayine giden Abelard'a saldırdı, onu hadım ettikten sonra aldığı yaralarla yavaş yavaş ölsün diye bırakıp gittiler. Ama Abelard ölmedi, korku içinde sığınacak bir yer aradı. Önce Paris yakınındaki Saint Dennis manastırına gitti. Orada bir yandan yaraları iyileşirken, bir yandan da Fulbert'in politik gücünden korkan kişilerin kendisine karşı gizli bir komplo hazırlığı içinde olduklarını öğrendi. Hemen kaçtı, Nogent yakınındaki Ouincey' de Tanrı adına yönetilen ve başı dertte olanları koruması altına alan «The Paraclete» (Ruhülkudüs) adlı bir güvenilir eve gitti.

Böylece Abelard aradığı sığınağı sonunda bulmuş oldu.

GÜVENİLİR EVLER

ANA KURALLAR

Paris. Eylül 1938

Yirmi sekiz pazar günü Fransa Savunma Bakanı Edouard Daladier radyo kanalıyla Fransız halkına şu haberi duyurdu:

«Bugün öğleden sonra erken saatlerde Alman hükümetinden aldığım davette Şansölye Hitler, Mussolini ve Neville Chamberlain ile Münih'de buluşmam istenmektedir. Yapılan daveti kabul ettim.»

Ertesi günü öğleden sonra, Münih buluşmasının yapıldığı saatlerde. Gestapo adına çalışan eczacı, 1938 model siyah Mercedes'lerden beşincisinin de kontrol noktası olan köşedeki eczanesinin önünden geçtiğini, Berlin'in Bergener Caddesinde yer alan 36 numaralı eski taş binaya ulaştığını önündeki deftere kaydetti. Her defasında iriyarı ve sade giysili bir sürücü arabadan indi, belli etmeden kalabalık caddedeki öteki yayaları inceledi ve arka koltuğun kapısını açtığında, tek yolcusu ,olan iyi giyimli, oldukça yaşlı bir erkek aşağıya indi. Sürücü yolcusunun üç katlı binanın kalın tahta kapısından girip gözden kaybolmasına dek eşlik etti, sonra da yine arabasına bindi, verilecek emirleri bekleyeceği üç blok ötedeki bir depoya gitti.

Beşinci arabanın yolcusu gelecek son kişiydi, içeriye girince kapının sağ tarafındaki masada oturan gözcüye şapkasını ve paltosunu bıraktı. Nezaket gereği üzeri aranmadı, ama elindeki çantayı bırakması istendi. Nasılsa ihtiyacı olmayacaktı. Çünkü herhangi bir not tutulmasına izin verilmiyordu.

Gözcü yaşlı adamın kimliğini kontrol etti, sonra da masasının altındaki Luger marka tabancanın yanında yer alan düğmeye dokundu. Konuğun arkasındaki bürodan çıkan ikinci Gestapo ajanı, onu koridorun sonundaki odaya götürdü. Konuk içeriye girdi. Geride kalan Gestapo ajanı kapıyı arkasından kapadı.

Konuğun adı John «Tex» Auton'du. Elli beş yaşında, uzun boylu, çok yakışıklı biriydi ve ince bıyığı vardı. Odadaki tek boş koltuğa oturup kendisinden önce gelen dört adamı başıyla selamladı. Tanıştırılması gerekmiyordu, çünkü kim olduklarını biliyordu. Adları Wilhelm Smeltzer, Anton Girard, Percival Landish ve Vladimir Lazensokov'du. Almanya, Fransa, İngiltere ve Sovyetler Birliği casusluk örgütlerinin şefiydiler. Kendisi de ABD Dışişleri Bakanlığını temsil ediyordu.

Oturdukları koltuklar ve altlarındaki kül tablaları dışında oda tümüyle boştu, başka hiçbir eşya yoktu. Ne bir tablo, ne bir kitaplık, ne bir perde, ne bir halı, ne de bir avize vardı. Smeltzer'in odayı böylesine çıplak bırakmasının nedeni, herhangi bir gizli mikrofon olmadığına konuklarını inandırmak istemesiydi.

«Baylar,» dedi Smeltzer. «Bitişik odalar da aynı bunun gibi bomboş.»

«Münih,» dedi Landish.

Smeltzer güldü. «Bir İngiliz olarak hemen konuya giriyorsunuz.»

«Neden gülüyorsunuz?» diye Girard, Smeltzer'e sordu. «Hepimiz biliyoruz ki, şu anda Hitler ülkemden ve İngiltere'den Çekoslovakya, Polonya ve Avusturya'yı koruma garantisini kaldırmalarını istemektedir.» Amerikalının anlaması için İngilizce konuşmuştu.

Soruyu önemsemeyen Smeltzer bir sigara yaktı.

«Hitler Çekoslovakya'yı işgal etmeye niyetli mi?» diye sordu Lazensokov.

Smeltzer sigaranın dumanını üflerken omuz silkti. «Sizi buraya çağırdım, çünkü aynı mesleği icra eden toplulukların birer üyesi olarak beklenmedik herhangi bir duruma karşı hazırlık yapabiliriz.»

Tex Auton kaşlarını çattı.

Smeltzer devam etti. «Birbirimizin ideolojisine saygı duymuyoruz ,ama yine de bir bakıma hepimiz birbirimize benziyoruz. Mesleğimizin güçlüklerinden zevk alıyoruz.»

Başlarını sallayarak onayladılar.

«Önereceğin yeni bir güçlük mü var?» diye sordu Rus.

Tex Auton sözcükleri uzata uzata, «Aklınızdan geçenleri neden doğru dürüst söylemiyorsunuz?» diye sordu.

Ötekiler kıkırdadı.

«Açık sözlülük alınacak zevki yarı yarıya azaltır,» dedi Girard. Sonra da Smeltzer'e dönüp diyeceklerini beklemeye başladı.

«Yakında çıkma olasılığı bulunan savaşın sonucu ne olursa olsun,» dedi Smeltzer. «Temsil ettiğimiz insanların korunma şansları olacağını birbirimize garanti etmeliyiz.»

«İmkânsız,» dedi Rus.

Fransız, «Ne tür bir korunma?» diye sordu.

«Parasal yönden mi yardım görmeli diyorsunuz?» diye atıldı Teksaslı Amerikalı.

«Para yerine, her zaman geçerli altın ya da elmas olmalı,» dedi İngiliz.

Alman başını salladı. «Ve tabii bunlar güvenilir yerlerde bulundurulmalı. Örneğin, Cenevre, Lizbon ve Mexico City'deki büyük bankalarda.»

«Altın.» Rus alaylı alaylı dudak büktü. «Peki, bu kapitalist değerle ne yapmamızı öneriyorsunuz?»

«Güvenilir evler sistemi oluşturmak,» diye yanıtladı Smeltzer.

«Ama bunun neresi yeni? Bu tür evlere şimdi de sahibiz,» dedi Tex Auton.

Ötekiler ona aldırmadı.

Girard, «Ve tabii, ayrıca huzur evleri de, değil mi?» diye Smeltzer'e sordu, «Elbette,» dedi Alman. «Amerikalı dostumuz için izin verirseniz açıklayayım. Her birimizin örgütleri tarafından kullanılan kendi güvenilir

evleri var, bu bir gerçek. Buraları ajanların sığındıkları, görev sonrası ayrıntılı rapor verdikleri ya da bir muhbiri sorguya çektikleri güvenilir yerlerdir. Ne var ki, her örgüt kendisine ait bu tür yerleri ne denli gizli tutmaya çalışırsa çalışsın, sonuçta öteki örgütler buraları öğrenmektedir, yani gerçek anlamda güvenilir değillerdir. Gerçi oraları koruyan silahlı adamlar bulunuyor, ama onlardan daha güçlü herhangi bir rakip grup, bu tür bir evi ele geçirebilir ve oraya sığınan kişileri rahatlıkla öldürebilir.»

Tex Auton omuz silkti. «Böyle bir risk *kaçınılmaz* bir şey.»

«Ben aynı kanıda değilim,» diyen Alman *devam* etti. «Benim önereceğim şey tümüyle yepyeni... *daha* akıllıca ve geliştirilmiş bir sistem. Buna göre, temsil ettiğimiz örgütlerden herhangi birine üye herhangi bir kişiye, olağandışı durumlarda dünyanın belirli kentlerinde korunma şansı verilecek. Örneğin, ben Buenos Aires, Potsdam, Lizbon ve Oslo'yu öneriyorum. Nasılsa hepimizin bu kentlerde işi oluyor.»

«İskenderiye,» diye ekledi İngiliz.

«Kabul.»

«Montreal,» dedi Fransız. *«Eğer* savaş benim için kötüye giderse, *orada* yaşamımı sürdürebilirim.»

«Durun bir dakika,» diye atıldı Tex Auton. «Ne yani, savaş sırasında bu tür yerlerden birinde sizin adamlardan birinin benim adamlarımdan birini öldürmeyeceğine inanmamı mı bekliyorsunuz?»

Alman, «Karşı örgüt ajanları bu tür evlerde bulunduğu sürece evet,» dedi. «Bizim meslekte hepimiz tehlikeleri ve baskıları biliriz. Bu nedenle Almanların bile zaman zaman dinlenme ihtiyacı olduğunu itiraf ederim.»

«Tabii, gerilen sinirlerini dinlendirmek ve yaralarını tedavi etmek için,» dedi Fransız.

İngiliz, «Aynı durum hepimiz için geçerli,» diye kabul etti. «Ayrıca eğer bir ajan çalıştığı örgütten tümüyle ayrılmak isterse, o zaman da bir güvenilir evden bir huzur evine gidebilme şansı olmalı ve ömrünün sonuna dek aynı dokunulmazlığın tadını çıkararak yaşamalı. Tabii, emeklilik ikramiyesi olarak kendisine verilecek bir miktar altın ya da elmasla birlikte.»

«Sadık hizmetlerinin karşılığı bir ödül olarak,» diye tamamladı Alman. «Ve bir de mesleğe yeni girecek ajanlara cezbedici bir faktör olsun diye.»

Fransız, «Eğer olaylar düşündüğüm gibi gelişirse,» dedi. «O zaman hepimizin tüm bu cezbedici faktörlere ihtiyacı olabilir.»

«Ve eğer olaylar benim beklediğim gibi gelişirse,» dedi Alman. «O zaman tüm bu cezbedici faktörlere kesin ihtiyacım olacak. Her şey bir yana, ben geleceği düşünen biriyimdir. Önerim herkes tarafından kabul ediliyor mu?»

İngiliz, «Adamlarımızın bu tür güvenilir evlerde öldürülmeyeceği konusunda nasıl bir garantimiz olacak?» diye sordu.

«Tek garanti birer profesyonel olarak vereceğimiz sözdür.»

«Peki, kuralı bozanlar ceza görecek mi?»

«Kesinlikle.»

«Kabul,» dedi İngiliz.

Amerikalıyla Rus bir şey söylemedi.

«Aramıza yeni katılan ülkelerin temsilcileri acaba bu konuda isteksiz *mi?*» diye sordu Alman.

«İlke olarak kabul ediyorum, gerekli maddi yardımı sağlamak için de girişimde *bulunurum,*» dedi Rus. «Ama Sovyet topraklarında yabancı ajanların korunmasına Stalin asla razı olmayacaktır.»

«Yine *de* önceden belirlenecek *bir* güvenilir eve sığındığı sürece *düşman* ajanını öldürmemeye söz verebilirsiniz.»

Rus istemeye istemeye başını sallayarak kabul ettiğini belirtti.

«Ya siz Bay Auton?»

«Şey, ben de katılıyorum. Gerekli maddi yardım/ yapacağım, ama bu tür yerlerden hiçbirinin Amerikan sınırları içinde olmasını istemiyorum.»

«Bu duruma göre hepiniz yaptığım öneriyi kabul ediyorsunuz, öyle mi?»

Ötekiler başlarını sallayıp *onayladılar.*

«*Bu* düzenlemeye bir kod adı vermeliyiz,» dedi Landish.

Smeltzer, «Ben misafirhane olmasını *öneriyorum,»* dedi.

«Olmaz,» diye İngiliz *karşı çıktı. «Çünkü bizde* hastanelerin yarısına misafirhane adı verilir.»

«Öyleyse ben başka *bir* şey önereceğim,» dedi Fransız. «Hepimiz kültürlü insanlarız. Eminim ortaçağda yaşamış bir yurttaşımızın öyküsünü anımsıyorsunuz. *Adı Peter* Abefard'dı.»

Tex Auton şaşkınlıkla sordu. «Kim bu adam?» Girard anlattı.

«*Demek* sonunda bir kiliseye gitti ve koruma altına alındı, öyle *mi?»*

«*Bir* sığınak.»

«Öyleyse buna *korunma diyelim,» dedi* Smeltzer. «Abelard Korunması.»

İki gün sonra, 1 Ekim Çarşamba günü, Fransa Savunma Bakanı Daladier Münih'te Hitler'le yaptığı görüşmeyi tamamlayıp uçakla Paris'e geri döndü.

Uçağı Le Bourget Havaalanına indi. Adımını dışarıya attığı anda karşısında coşkun bir kalabalık gördü. Şöyle bağ iriyorlardı: «Yaşasın Fransa! Yaşasın İngiltere! Yaşasın barış!»

Ellerindeki bayraklarla çiçek demetlerini sallayan kalabalık, polis barikatlarını yardı. Dönen savunma bakanlarından bir demeç almak isteyen gazeteciler, uçağa dayanan merdivenin alüminyum basamaklarına hızla atıldılar.

Daladier şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi.

Reuter Haber Ajansında görevli Foucault'a dönerek mırıldandı. «Yaşasın barış mı? Yoksa bunlar Hitler'in ne yapmayı planladığını bilmiyorlar mı? Zavallı aptal yaratıklar.»

Paris. 3 Eylül 1939. Pazar, öğleden sonra saat 5

Radyoda yayınlanmakta olan piyes ansızın kesildi spiker şu haberi verdi: «Fransa Almanya'ya karşı sa vaşa girdiğini resmen bildirmiş bulunuyor.»

Daha sonra da radyo tümüyle sustu.

Buenos Aires, Potsdam, Lizbon, Oslo, İskenderiye ve Montreal'de dünyanın bütün casusluk örgütleri tarafından kullanılacak uluslararası güvenilir evler oluşturuldu. Bu örgütlere 1941 yılında Japonya, 1953 yılında da Kıta Çini katıldı.

Ve böylece sığınak kurulmuş oldu.

Birinci Bölüm

Sığınak

ALIŞKANLIKLARI OLAN ADAM

1.
Vail, Colorado.

Kar yağışı tipiye dönüşmeye başladı, Saul'un görüşü gittikçe azaldı. Yamaçtan aşağıya zikzaklar çizerek kaymaya devam etti. Biraz sonra gökyüzü görünmez oldu, çevresindeki her şeyi tam bir beyazlık sardı. Artık gözlerinin önünde yalnızca uçuşan kar tanecikleri vardı.

Göremediği bir ağaca çarpabilir ya da bir uçurumdan aşağıya uçabilirdi. Aldırmadı. Aksine daha çok hoşuna gitti. Sert rüzgâr yanaklarına diken gibi batarken keyfinden sırıttı. Önce sola, sonra sağa kıvrıldı. Yamacın bittiğini hissedince dümdüz gitmeye başladı.

Bir sonraki yamaç daha dikti. Kayak sopalarını sertçe iterek hız kazanmaya çalıştı. Midesinde bir yanma duydu. Hoşlandı bundan. Boşluk. Ne geride, ne de önde bir şey vardı. Geçmiş ya da gelecek hiçbir anlam taşımıyordu. Yalnızca şimdi vardı ve harika bir duyguydu.

Önünde koyu bir şekil belirdi.

Durmak için yana sıçrayıp kayaklarının kenarlarını kara gömdü. Ani nabız yükselmesinden kafası çatlayacakmış gibi oldu. Şekil önünde sağdan sola doğru hızla geçti, beyazlık içinde gözden kayboldu.

Saul rüzgârın uğultusu arasında bir çığlık duyunca gözlüğünü hafifçe araladı. Gözlerini iyice kısarak sesin geldiği yöne baktı.

Beyazlık içinde gölgeler farketti, ilerde ağaçlar vardı.

Bir inleme duydu.

O yönde biraz ilerleyince ağaca çarpmış bir kayakçıyla karşılaştı. Karda kan damlaları görülüyordu. Saul dudağını ısırdı. Kayakçının yanma diz çöktü, alnından kan sızdığını, bir bacağının da kırılmış gibi durduğunu gördü.

Bir adamdı. Gür sakallı, geniş göğüslüydü.

Saul yardım çağırmaya gidemezdi, çünkü böyle bir tipide burasını bir daha bulamayabilirdi. Daha da kötüsü, bulup yardım getirebilmeyi basarsa bile o zamana dek yaralı adam ölmüş olabilirdi.

Tek şansı vardı. Kafasındaki yarayla ya da kırık ayağıyla hiç ilgilenmedi. Çünkü boşa harcayacak zamanı yoktu. Önce kendi kayaklarını, sonra da yaralının kayaklarını çıkardı. En yakındaki çam ağacına gitti, sık yapraklı bir dal kırdı.

Dalı adamın yanma koydu, sağlam bacağı kırık bacağına destek olacak şekilde yaralıyı dikkatle dalın üzerine yatırdı. Sonra da dalı sapından yakaladı, çekerek geri geri yürümeye başladı. Tipi iyice artmıştı, soğuk kayak eldivenlerinin içine işliyordu. Adım adım gerileyerek çekmeye devam etti.

Saul dalı hafif bir tümsekten aşırınca ani sarsıntı adamın acıyla kıvranıp inlemesine neden oldu. Az kalsın dalın üzerinden devriliyordu.

Saul hızla atıldı, adamı yine dalın üzerine iyice yerleştirdi. Tam doğrulacağı anda bir elin arkadan omzunu kavradığını hissetti.

Hemen geriye döndü. Karşısında biri dikiliyordu.

Sırtındaki sarı parkada siyah harflerle «Kayak Devriyesi» yazmaktaydı.

«Yamacın dibinde! Yüz metre aşağıda! Bir baraka var!» diyerek bağıran parkalı adam, bir yandan da Saul'un dalı çekmesine yardım etti.

Yaralı kayakçıyı yamaçtan aşağıya indirdiler. Saul barakayı görmedi, ama sırtı barakanın madeni duvarına çarpınca geldiklerini anladı. Kilitsiz kapısına hızla yüklenip açınca sendeleyerek içeriye devrildi. Aynı *anda* da

rüzgârın ıslık çalan sesinin kaybolduğunu, ortalığı derin bir sessizlik kapladığını *fark* etti.

Beş barakada doğrulup geri döndü. Kayak Devriyesinde görevli adamla birlikte yaralı kayakçıyı içeriye çektiler.

Kayak Devriyesi, «Sen iyi misin?» diye Saul'a sordu, olumlu yanıt alınca, «Öyleyse sen burada kal, ben gidip yardım getireyim,» dedi. «On beş dakika sonra kar arabalarıyla geri dönerim.»

Saul olur anlamında başını sallayarak karşılık verdi.

Adam dışarıya çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Saul yorgunluktan olduğu yere çöktü, inleyen kayakçıya baktı, gözkapakları kıpır kıpır hareket ediyordu. Saul soluk soluğa, «Bacağını sakın oynatma,» dedi.

Yaralı adam hafifçe irkilerek başını salladı. «Sağol.»

Saul omuz silkti.

Adam gözlerini güçlükle açtı. «Amma acemice davrandım.»

«Aldırma. Herkesin başına gelebilir,» dedi Saul.

«Hayır. Bu basit bir işti.»

Saul anlamadı. Adam ağzında bir şeyler geveliyordu.

«Fırtınayı hesaba katmadım.» Kaşlarını çattı, şakakları zonkluyordu. «Aptallık...»

Saul dışardaki fırtınayı dinledi. Kar arabalarının gittikçe yaklaşan gürültüsünü duydu. «Geliyorlar.»

«Arjantin'de hiç kaydın mı?»

Saul'un boğazı düğümlendi. Adam saçmalıyor muydu? Hiç de öyleye benzemiyordu. «Bir kez. Burnum kanadı.»

«Aspirin...»

«...Başağrısını geçirir,» diye ekledi Saul. Böylece parola tamamlanmış oldu.

«Bu gece saat onda.» Adam inledi. «Kahrolası fırtına. Böyle olacağını nasıl bilebilirdim?»

Kar arabaları barakanın yanında durduğunda gürültü de iyice arttı. Biraz sonra kapı açıldı, içeriye Kayak Devriyesinde görevli üç adam girdi.

«Hâlâ iyi misin?» diye biri Saul'a sordu.

«Ben iyiyim. Ama bu yaralı bir şeyler sayıklıyor. »

2.

Belli bir düzeni sürdür. Saul her gün aynı saatlerde aynı yerlerde görünerek aynı programı uyguladı. Sekiz otuz: Otelin kahvaltı salonunda sabah kahvaltısı. Sonra hep aynı yolda yarım saatlik bir yürüyüş. Bir kitabevinde yarım saat oyalanma. Saat on bir: Dağda kayak, tabii yine hep aynı yerlerde.

İki nedeni vardı. Birincisi, biri onunla temas kurma gereği duyarsa, o zaman aradaki kuryenin onu hangi saatte nerede bulabileceğini bilmesiydi. İkincisiyse, eğer Saul izleniyorsa, her gün aynı programı uygulamakla peşindeki kişi sonunda sıkılabilir ve hata yapabilirdi.

Bugün, her günden daha çok, kuşkulu bir hareketten kaçınması gerekiyordu. Yaralı kayakçının aşağıya indirilip ambulansa götürülmesine yardım etti. Bürolarında Kayak Devriyesiyle sohbet etti, yanlarından dikkati çekmeden ayrılabilmek için uygun bir fırsat bekledi. Daha sonra odasına çıktı, kayak giysisini çıkarıp bir blucinle kazak giydi. Bara yine her zamanki saatte indi, sigara dumanları arasında bir yandan Coca Colasını yudumladı, bir yandan da dev ekranlı televizyonda çizgi filmleri izledi.

Saat yedide karnını doyurmaya gitti, tabii yine her zamanki gibi kaldığı otelin yemek salonunda. Sekizde Burt Reynolds'un başrolünü oynadığı araba yarışıyla İlgili filmi izlemeye gitti. Daha önce de izlemişti, bu yüzden saat tam ona çeyrek kala bittiğini 'biliyordu. Bu sinemayı seçmesinin nedeniyse, erkekler tuvaletinde bir telefon bulunmasıydı. içerde kimse bulunmadığından emin olduktan sonra gerekli bozuk parayı telefonun kumbarasına attı, sonra da yamaçtaki yaralı kayakçının dediği gibi saat tam onda ezberlediği numarayı çevirdi.

Telefondaki boğuk erkek sesi basketbol maçlarının sonuçlarını okudu. Saul takımların adlarına değil de, yalnızca skor sayılarına dikkat etti. Toplam on rakamdı, demek uzak mesafedeki bir telefonun numarasıydı. Dikkatle dinlediği rakamları kafasında tekrar ederek ezberledi.

Tuvaletten çıktı, izlenip izlenmediğini anlamak için belli etmeden lobiyi gözden geçirdi.

Gerçi usta bir gölge kendini ele vermezdi, ama yine de çevrede izlendiğini belirtecek herhangi bir durum yoktu.

Dışarıya çıktı, fırtınanın hâlâ devam ettiğini görünce memnun oldu. Karanlık bir ara sokağa saptı, bir süre ilerleyip bir başka karanlık sokağa saptı, izlenmediğinden emin olmak için de sokakta 'biraz durup bekledi. Fırtınada görüş alanı iyice azaldığından, peşine takılacak herhangi bir gölgenin kendisini iyice yakından izlemesi gerekecekti.

Ama gölge filan yoktu.

Caddeyi geçip iki blok yürüdükten sonra karşısına çıkan ilk bara girdi, telefonun yanına gitti, içerdeki elektrikli oyun makinelerinin gürültüsü arasında ezberlediği on rakamlı numarayı çevirdi.

Seksi bir kadın sesi duyuldu. «Üç A Yanıt Servisi, buyrun.»

«Romulus,» dedi Saul.

«Bir randevunuz var. Salı. Saat 9. Denver. Cody Caddesi 48.»

Saul almacı yerine koydu. Bardan çıktı. Sinemadan sonra otele tam dönmesi gerektiği saatte varmak için adımlarını hızlandırdı. Yani programına göre yarım saatlik olağan yürüyüşünü yaptıktan sonra.

Otele varınca resepsiyon görevlisine sordu. «Grisman adına herhangi bir mesaj var mı? Oda numarası 211.»

«Üzgünüm, efendim, yok.»

«Önemli değil.»

Asansöre binmedi, merdivenden yürüyerek çıktı. Odadan çıkarken yerleştirdiği kapının alt tarafındaki saç teli olduğu yerde duruyordu. Demek ki, odasına kimse girmemişti. Sıradan bir gün daha geçmişti.

Tabii, iki istisna dışında.

3.

Standart uygulamayı izle. Ertesi sabah Saul biletini en son anda aldı. Sürücü motoru çalıştırıp harekete geçeceği sırada Saul otobüse atladı. Gidip en arkaya oturdu, kendisinden sonra kimse binecek mi diye bakındı.

Ama binen olmadı.

Otobüs terminalden ayrılırken arkasına yaslandı, keyifli keyifli Vail'in lüks apartmanlarını izledi, karla kaplı tepelerde uzaktan nokta gibi görünen kayakçılara baktı.

Otobüsle yolculuk etmeyi severdi. Arkadaki pencereden bakarak izlenip izlenmediğini kolayca anlayabiliyor, ayrıca herhangi bir yere kayıt yaptırması gerekmeden kolayca bilet alabiliyordu. Oysa uçakla gitmeye ya da araba kiralamaya kalksa, o zaman bir bilgisayara bazı bilgilerin kaydedilmesi gerekecekti. Otobüsü yeğlemesinin en önemli nedeni buydu, geride herhangi bir iz bırakmak istemiyordu. Bunlardan başka, hiç kimsenin dikkatini çekmeden istediği yerde otobüsten inebilirdi.

Gerçi Salt Lake City'e bilet almıştı, ama oraya gitmeye hiç niyeti yoktu. Bir saat sonra Vail'in batısındaki Placer Springs'de otobüsten indi. Başka inen olup olmadığını anlamak için durup bekledi. Olmayınca, bu kez Denver'e bir bilet aldı, doğu yönüne giden ilk otobüse binip en arka koltuğuna oturdu.

O sabah tüm yaptıklarını gözden geçirdi, herhangi bir hata yapmadığına karar verdi. Eğer peşinde gerçekten bir gölge varsa, sabahtan beri kendisini göremeyince şaşkına dönmüş olmalıydı. Herhalde şu anda da sinirli sinirli bir yerlere acele telefon ediyordu. Saul'un artık umurunda değildi. Özgürlüğüne kavuşmuştu.

İşini yapmaya hazırdı.

4.

Salı, saat 9. Denver rüzgârı gözlerinden yaş getirdi. Dağlarda toplanan gri bulutlar güneşi engelliyordu. Alacakaranlıktı. Sırtında palto olmasına karşın titriyordu. Bir banliyödeydi. Köşede durup blokun ortasında yer alan binaya baktı.

Dar ve yüksek bir yapıydı. Bulunduğu yerden itibaren sayarak bunun Cody Caddesi 48 numara olduğunu tahmin eden Saul, ona doğru sulu çamura bata çıka ilerledi. Gerçi bu adrese birçok aktarma yapa yapa şehiriçi otobüsleriyle gelmişti, ama yine de ne olur ne olmaz diye arkasına bir göz attı. Gözüne çarpan herhangi bir araba olmadı.

Binanın kapısına gelince şaşırarak durdu. Karşısındaki İsrail yıldızına ağzı bir karış açık bakakala:. Bir sinagog, öyle mi? Kendisi de bir Yahudi olduğundan, verilen talimatı yanlış duyup duymadığını merak etti. Aslında olağanüstü yerlerde buluşmaya alışıktı.

Ama bir sinagogta? Ansızın kendini felç olmuş gibi hissetti.

İçeriye huzursuzca girdi. Loş bir antredeydi. Toz kokusundan burun delikleri yandı. Kapıyı arkasından kapatınca gürültüsü boş antrede yankılandı.

Bir an sonra ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Kenardaki bir masada duran kutudan kendine göre bir takke seçti. Küçük siyah takkeyi başına geçirdi, sonra da antrenin öteki ucundaki kapıyı açtı.

Bir Yahudi tapınağıydı. Üzerinde bir baskı hissetti. Hava ağır ye boğucuydu. Kendisini cendereye girmiş gibi sıkıyordu, ilerledi.

Ön sırada yaşlı bir adam gözlerini kutsal sandığı gizleyen beyaz örtüye dikmişti. Başındaki takkesi yıllarca kullanılmaktan eskimiş, parlıyordu. Yaşlı adam bakışlarını elindeki dua kitabına indirdi.

Saul soluğunu tuttu. Ön sıradaki yaşlı adam dışında tapınakta kimsecikler yoktu. Bir aksilik vardı..

Yaşlı adam ona doğru döndü. Saul irkildi.

«Shalom,» dedi yaşlı adam.

Olamazdı. Adam...

5.

Eliot'tu.

Durdu. Eliot'un sırtında yine her zamanki gibi yelekli siyah bir takım vardı. Aynı renkte bir paltoyla fötr şapka da yanındaki koltukta durmaktaydı. Eliot Musevi değildi. Altmış altı yaşında, uzun boylu ve zayıftı. Kapkara gözleri vardı; omuzları düşüktü, solgun yüzünde keder okunuyordu.

Saul içtenlikle gülümseyerek, «Shalom,» diye karşılık verdi. Yaklaşırken boğazı tıkanır gibi oldu.

Birbirlerini kucakladılar. Yanağına konan öpücüğe karşılık Saul da yaşlı adamı öptü. Sonra birbirlerine baktılar.

«İyi görünüyorsun,» dedi Saul.

«Doğru değil, ama öyle olsun. Sense gerçekten iyi görünüyorsun.»

«Formumu koruyorum.»

«Yaraların?»

«Bir sorun çıkarmıyor.»

«Ama karnında.» Eliot başını iki yana salladı. «Olanları duyunca yanma gelmek istedim.»

«Oysa gelemedin. Neyse, anlıyorum.»

«İyi bir bakım gördün mü?»

«Gördüğümü biliyorsun. En iyi doktorları tuttun.»

«En iyiye en iyisi lâyıktır.»

Saul bu iltifattan sıkıldı. Bir yıl önce gerçekten de en iyiydi. Ama ya şimdi? «Doğru değil,» dedi Saul. «Lâyık değilim.»

«Yaşıyorsun ya.»

«Şans eseri.»

«Hayır, en iyisi olduğun için. Başka biri ölümden kesin kurtulamazdı.»

«Kaçmam gerekmiyordu,» dedi Saul. «Operasyonu ben planlamıştım. Her olasılığı düşünmüştüm. Yanıldım. Bir temizlikçi kadın, aman Tanrım! Oysa öteki katta olması gerekirdi. O odayı öylesine erken temizlemeye daha önce hiç kalkışmamıştı.»

Eliot ellerini iki yana açtı. «Benim demek istediğim *de* bu. Hiç akla gelmeyecek bir şey. Önceden bilemezsin.»

«Sen daha iyi bilirsin,» diye karşılık *verdi* Saul.

«Sen hep görünmez kaza deyiminin zayıf insanlar tarafından hatalarına bahane bulmak için kullanıldığını söylerdin. Size hep mükemmele ulaşmaya çalışın *derdin.*»

«Evet. Ama...» Eliot kaşlarını çattı. «Mükemmele asla ulaşılamaz.»

«Ben neredeyse ulaşmıştım. Geçen yıl. Olanları bir türlü anlayamıyorum.» Yine de bundan kuşkuluydu. Bir seksen boyunda, bir gram yağ bulunmayan yüz kiloluk bir kas ve kemik karışımıydı. Yaşı da otuz yediydi. Yaşlanıyorum, diye düşündü, «işi bırakmalıyım. Sözkonusu yalnızca sen iş değil. Ondan önceki iki iş de kötü gitmişti.»

«Şanssızlık,» dedi Eliot. «Raporları okudum. Senin hiçbir suçun yok.»

«İltimas geçiyorsun.»

«Aramızdaki bağ nedeniyle mi?» Eliot başını iki yana salladı. «Hayır, bu doğru değil. Aradaki bağın beni etkilemesine asla izin vermedim. Ama kimi kez başarısızlıkların yararlı sonuçları olabilir. Bizi daha çok çaba göstermeye iter.» Ceket cebinden iki kâğıt çıkardı. Birini uzattı.

Saul birinci kâğıttaki düzgün elyazısım okudu. Bir telefon numarasıydı. Başını sallayarak ezberlediğini belirtti. Eliot ona bu kez ikinci kâğıdı verdi. Talimatlar, altı ad, bir tarih ve bir adres. Saul yazılanları ezberleyince yine başını salladı.

Eliot kâğıtları geri aldı. Şapkasıyla paltosunu da alarak yürümeye başladı. Antreye çıkıp erkekler tuvaletine gitti. Aradan otuz saniye geçince Saul sifonun su sesini duydu. Eliot'un kâğıtları yaktığını, küllerini tuvalete atarak

sifonu çektiğini anladı. Eğer tapınağa gizli dinleme aygıtı yerleştirilmiş olsa bile, aralarındaki konuşmadan herhangi bir şey anlamak mümkün olamayacaktı. Çünkü kâğıtlara göz attığı sırada ikisi de konuşmamıştı.

Eliot geri döndü, paltosunu giydi. «Arkadaki çıkışı kullanacağım.»

«Hayır, dur. Bu kadar çabuk mu? Konuşacağımızı umuyordum.»

«Konuşacağız, iş tamamlandığında.»

«Çiçeklerin nasıl?»

«Çiçek değil. Güller.» Eliot yalancı bir kızgınlıkla azarlıyormuş gibi parmağını uzatarak öfkeli öfkeli elini salladı. «Bunca yıldan sonra onlardan çiçek diye söz ederek bana takılmaktan zevk alıyorsun.»

Saul sırıttı.

«Aslına bakarsan,» dedi Eliot. «ilginç bir tür yetiştirdim. Mavi renkte. Daha önce bu renkte hiç gül yetiştirilmedi. Beni ziyarete geldiğinde sana gösteririm.»

«Olur. Şimdiden merak ediyorum.»

Candan kucaklaştılar.

«Eğer bilmek istiyorsan,» dedi Eliot. «Yapacağın işin amacı tüm bunu korumak olacak.» Bir yandan da eliyle tapınağı gösterdi. «Bir şey daha,» diyerek elini palto cebine soktu, çikolatalı bir bar çıkardı.

Bunu alırken Saul'un içi kabardı. Bir Baby Ruth'tu. «Hâlâ unutmamışsın.»

«Asla.» Eliot'un bakışları kederliydi.

Onun arka çıkıştan ayrılışını izlerken ve kapanan kapının yankılanan gürültüsünü dinlerken Saul' un boğazına bir şeyler düğümlendi. Standart uygulamaya göre hareket edip on dakika bekleyecek, sonra da ön kapıdan çıkacaktı. Verilen görevin amacıyla İlgili Eliot'un sözleri kafasını karıştırdı, ama talimatları bizzat kendi ilettiğine göre bunun çok önemli olduğunu biliyordu.

Yumruklarını sıktı, kararlıydı. Bu kez başaracaktı. Bir yetim olarak baba diye tanıdığı birini düş kırıklığına uğratamazdı.

6.

Bıyıklı adam karnını doyururken Saul da ona yapacakları işi anlattı. Birbirlerine adlarını söylemediler, tabii. Saul adamı ilk kez görüyordu, bir daha da hiç görmeyecekti. Adam sabah koşusuna çıkmış gibi giyinmişti. Çenesinde kesik izi vardı. Peçeteyle bıyığını sildi.

Baltimore. Üç gün sonra öğleden sonra saat ikiydi. Bulundukları Meksika lokantası çok tenhaydı. Yine de en uzak köşedeki masada oturuyorlardı.

Adam bakışlarıyla Saul'u inceleyerek sigarasını yaktı. «Kalabalık bir destek gerekecek.»

«Belki gerekmez,» dedi Saul.

«Protokolü biliyorsun.»

Saul evet anlamında başını salladı. Yöntem buydu. Çoğu gözetleme işi yapan, ötekiler de gerekli malzemeyi sağlayan, mesajlar gönderen, birbirlerini çok az tanıyan on dört adamdan oluşan bir ekip. Bu ekip operasyonu yapacak uzman kişilerin devreye girmesinden 'bir saat önce işlerine son verir, tümüyle devredışı kalırdı. Etkili ve güvenilir bir yöntemdi.

Adam, «Pekâlâ,» dedi Saul'a. «Ama bu altı ayrı iş sayılır. Her biri için on dört kişilik ekip düşünülürse, toplam seksen dört adam gerekir.»

«Belki gerekmez,» dedi Saul yine.

«Benimle dalga mı geçiyorsun?»

«Hayır, işin en önemli yanı, tümünün de topluca birlikte olması... aynı yerde, aynı zamanda.»

«Böyle bir şeyin ne zaman olacağını kim bilebilir? Bir yıl bekleyebiliriz.»

«Bugünden itibaren yalnızca üç haftamız var.»

Adam bakışlarını elindeki sigaraya dikti. Saul ona işin nerede olacağını söyledi. Adam sigarasını kül tablasına bastırarak söndürdü. «Devam et,» dedi.

«Gözetleme işini en ez düzeyde sürdürebiliriz, o da yalnızca toplantı yapmak için tümünün aynı yere geldiğinden emin olmak amacıyla.»

«Olabilir. Yine de haberleşmeyi sağlamak için gerekli mesajların çekilmesi gerekecek. Bir başkası da malzeme işini ayarlamalı.»

«O kişi sen olacaksın.»

«Kabul. Ama malzemeyi binaya sokmak kolay olmayacak.»

«Sen halledersin.»

«Elbette, yine de hiç hoşuma gitmiyor. Eğer böyle olsun diye kararlıysan, o zaman işi yirmi adamla halledebiliriz.»

«Evet,»dedi Saul. «Kararlıyım.»

«Ne oldu? Sorun ne?»

«Şu kadarını söyleyeyim, beni düş kırıklığına uğratan insanlarla birkaç iş yaptım, bu nedenle artık insanoğluna güvenimi yitirmeye başladım.»

«Çok komik.»

«Bu operasyonda azami ölçüde kendime güvenmek istiyorum.»

«Ve bir de bana, tabii. Bana da güvenmen gerekecek. »

Saul adamı dikkatle inceledi. O anda garson kız hesabı getirdi.

«Evet,» dedi Saul.

7.

Malikâne vadiyi kaplıyordu... üç katlı bir bina, yüzme havuzu, tenis kortları, ahırlar, yemyeşil çimle kaplı büyük bir otlak, bir parkı andıran ormanda atla gezinti yapılacak yollar ve ördeklerin yüzdüğü bir göl. Yarım mil uzaklıktaki tahta perdeyle çevrili dik bir tepeyi kaplayan yüksek otların arasına yattı. Sıcak güneş sırtını yakıyordu. Burasını özellikle seçmişti. Dürbününün mercekleri güneş ışığını yansıtmayacak, böylece evin önünde gözcülük yapan özel koruma görevlilerinin dikkatini çekmemiş olacaktı. Çakıl taşlı yolda havalanan toz bulutunu inceledi. Bir limuzin eve yaklaşmaktaydı. Daha önce gelmiş dört limuzin de soldaki altı bölmeli garajın önünde duruyordu. Lüks araba kapının önüne varınca durdu.

İçinden bir adam inerken koruma görevlilerinden biri de karşılamak için ona doğru ilerledi.

«Biraz gecikti,» dedi Saul'un yanında duran el telsizindeki ses. Baltimore'da konuştuğu bıyıklı adamın boğuk sesiydi. Telsiz ender kullanılan bir frekansa ayarlanmıştı. Yine de rastlantı sonucu herhangi biri aralarında geçen konuşmaları dinleyebilir diye telsize bir parazit aygıtı eklenmişti. Böylece yanında özel frekansa ayarlanmış bir parazit giderici bulunmayan başka birinin konuşmaları duyması önlenmişti. «Bu gelen sonuncusuydu,» dedi aynı ses. «Ev sahibiyle birlikte altı hedefin tümü binada.»

Saul telsizin mesaj gönderme düğmesine dokundu. «Tamam, ben devralıyorum. Sen gidebilirsin.» Dürbünüyle eve baktı. Son konuk içeriye girmiş, limuzin de garajın önündeki öteki arabaların yanına park ediyordu.

Saatine baktı. Her şey planlandığı gibiydi. Gerçi malikâne şimdi çok sıkı korunuyordu, ama bir hafta önce böyle değildi, çok gevşekti, yalnızca üç koruma görevlisi vardı. Biri dış kapıda duruyor, öteki bahçede devriye dolaşıyor, üçüncüsü de evi bekliyordu. Güçlü bir gece dürbünüyle malikâneyi üç gece gözetlemiş, koruma görevlilerinin nöbet saatlerini, zayıf yanlarını belirlemiş, içeriye girmek için en uygun zamanın sabah saat dörtte

olduğuna karar vermişti. Daha sonra ormanda sürünerek malikâneye arkadan yaklaşmıştı. Saat tam dörtte külüstür araba yarıştıran zengin çocuklarıymış gibi ekipten iki adamının kullandığı arabalar malikânenin kapısı önünden gürültüyle geçmiş, nöbetçilerin dikkatini çekmişti. Saul da bu boşluktan yararlanarak hemen binanın bodrum katına süzülmüştü. Girişte herhangi bir alarm düzeni olmadığını biliyordu, çünkü daha önce gözetlerken evden sorumlu koruma görevlisinin eve girerken alarmı kapatmadığını fark etmişti. Bodruma girince kalem şeklindeki siperlikli elfenerini kullanarak, uzaktan kumandalı bir ateşleyici eklediği plastik patlayıcıyı kalorifer boruları arasına gizlemişti. Sonra vakit geçirmeden evi terketmiş, yine ormanın karanlığına geri dönmüştü.

Aradan iki gün geçince gelen yeni koruma görevlileriyle malikâne sıkı bir kontrol altına alınmıştı. Adamlar evi aradıklarında patlayıcıyı bulmuş olabilirlerdi, ama böyle bir şeyi kanıtlayacak herhangi bir karışıklık gözüne çarpmamıştı. Adamlar sanki yalnızca evin çevresini gözetlemeye çalışıyorlardı.

Patlayıcıyı gerçekten bulup bulamadıkları kısa bir süre sonra belli olacaktı. Saatine bir daha göz attı, aradan yirmi dakika geçmişti. Çenesinde kesik izi olan adam artık yeterince uzaklaşmış olmalıydı. Telsizle dürbününü sırt çantasına koydu. Gözlerini tek bir çim yaprağına dikerek konsantre oldu, görüşünü daraltarak kafasının içinde yalnızca çim yaprağını canlandırdı. Tüm duygulardan arınınca uzaktan kumanda aygıtını eline aldı, düğmesine bastı.

Koskoca ev aşağıdan yukarıya ve dışarıya doğru dağılarak parçalandı; duvarları darmadığın oldu, molozlar havada uçuşarak dört bir yana savruldu. Çatısı önce göğe doğru yükseldi, sonra olduğu yere çökerek büyük bir toz bulutunun çevreye yayılmasına neden oldu. Şok dalgası Saul'a ulaştı, ama o aldırmadı, uzaktan kumanda aygıtını çantasına yerleştirdi. Sonra bulunduğu tepeden koşa koşa otlarla kaplı bir yoldaki arabanın yanına gitti.

Araba sekiz yıllıktı. Bu arabayı oraya getirmekle sorumlu ekip üyesi, nakit para ve sahte ad kullanarak onu Baltimore'lu birinden ucuza satın almıştı. Arabanın izini hiç kimse bulamazdı.

Hız sınırını aşmadı; sakindi, babasının isteğini yerine getirmiş olmasına karşın, yine de içinde bir hoşnutluk yoktu.

8

PATLAMADA ALTI KİŞİ ÖLDÜ

Costigan, Virginia (AP) — Perşembe günü sabaha karşı meydana gelen nedeni bilinmeyen patlamada ünlü petrolcü ve Başkan'ın enerji konusundaki danışmanı Andrew Sage'in malikânesi yerle bir oldu. Bu patlamada Andrew Sage'le birlikte kimlikleri bilinmeyen beş konuğu öldü. Üst kademedeki yetkililerin yaptıkları tahminlere göre, bu konuklar büyük Amerikan şirketlerinin temsilcileri ve Sage'in yeni kurduğu Paradigm Vakfı üyeleriydi.

«Bay Sage'in ailesi olay hakkında herhangi bir açıklama yapamayacak kadar üzgün,» dedi bir FBI görevlisi ve basın toplantısına şu sözlerle devam etti: «Elde edinilen bilgilere göre, Bay Sage ekonomik bunalımın atlatılmasına bir çözüm bulmak amacıyla sanayiciler arasında bir tür zirve toplantısı yapmaktaydı. Tabii. Başkan olaydan büyük bir üzüntü duydu. Yalnızca güvendiği bir danışmanı kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda sevdiği yakın bir dostunu da kaybetmiş oldu.»

Sage'in ailesi patlama sırasında malikânede değildi. Birçok koruma görevlisi uçuşan molozların çarpması sonucunda yaralandı. Patlamanın nedenini belirleyecek bir ipucu bulabilmek amacıyla yetkililer araştırmalarını sürdürmektedirler.

Saul ön sayfadaki haberi bir daha okudu, sonra gazeteyi ikiye katlayıp masaya bıraktı, arkasına yaslandı. Dar giysisiyle göğüsleri ve kalçaları iyice belli olan bir garson kız yanından geçti. Bakışlarını bulunduğu kokteyl salonundaki piyanistin gerisine, gürültülü kumarhane bölümüne kaydırdı, ilerdeki yirmibir masalarına göz gezdirdi, kalabalığı inceleyen kumarhane sorumlusunu fark etti.

İçinde bir huzursuzluk vardı. Kaşlarını çattı, nedenini anlamaya çalıştı. iş pürüzsüz halledilmişti. Olay yerinden uzaklaşırken hiçbir sorun çıkmamıştı. Arabayı Washington'da bir alışveriş merkezinin otoparkına bıraktıktan

sonra otobüse binerek Atlantic City'e gitmişti. Kendisini hiç kimsenin izlemediğinden emindi.

Peki, öyleyse neden kaygı duyuyordu? Oyun makinelerinden gelen gürültü arasında kaşlarını çatıp düşünmeye devam etti.

Eliot patlayıcı kullanılmasında ısrar etmişti. Oysa Saul işin daha az dramatik bir yöntemle halledilmesinin mümkün olduğunu biliyordu. Toplantı öncesinde, hedeflenen altı adam bilinen doğal nedenlerle ülkenin birbirinden uzak yerlerinde ve farklı zamanlarda pekâlâ ölebilirdi. Yani kalp krizi, intihar, trafik kazası ve daha başka birçok nedenden, işin içinde olanlar, bu ölümlerin gerçek nedenlerini ve ne anlama geldiklerini anlardı; böylelikle kamuoyunun dikkati çekilmemiş olurdu. Öyleyse işin püf noktasının bu olduğuna, yani kamuoyunun dikkatini çekmek olduğuna Saul karar vermek zorunda kaldı. Ama neden? içgüdüleri onu rahatsız ediyordu. Eliot daha önce hep incelikte ısrar etmişti. Öyleyse şimdi neden ansızın değişmişti?

Onu rahatsız eden bir nokta daha vardı... bulunduğu yer, yani Atlantic City. Bir iş bitiminde, bir süre ortadan kaybolmak amacıyla nereye gideceğini bildiren emirleri ve gerekli parayı almak için hep önceden belirlenmiş yerlere giderdi. Oysa bu kez Washington'daki bir spor salonunun soyunma odasındaki elbise dolabı kullanılmıştı .Saul'un gözden kaybolmak için dağlara, özellikle de Wyoming ve Colorado dağlarına gitmek istediğini Eliot bilir, iyilik olsun diye isteğini hep kabul ederdi. Peki, öyleyse şimdi neden Atlantic City'e gönderildim, diye düşündü Saul. Daha önce buraya hiç gelmemişti. Kalabalıktan nefret eder, ancak zorunlu olduğu zamanlar katlanırdı. Şimdi de çevresindeki kalabalık tıpkı pisliğe üşüşen böcekler gibi kaynıyordu.

Yanlış bir şey vardı. Patlayıcı kullanılması ve Atlantic City'e gitmesi bildirilen emirler. Bunlar alışılmış yöntemlerin açıkça dışına çıkılmasıydı. Ruletlerin dönerken çıkardığı takırtı seslerini fark edince avucunun kaşındığını hissetti.

Kokteyl salonundan ayrıldı, yirmibir oynanan masalara yaklaştı. Spor salonundaki dolapta iki bin dolar ve yirmibir oynamasını belirten bir emir bulmuştu.

Boş bir yere oturdu, beş yüz dolarlık fiş aldı. Yirmi beş dolarlık fiş ileriye sürdükten sonra krupiyeden iki kâğıt istedi. Eline bir papaz ve bir kız geldi.

Ama oyunu yirmibir yapan krupiye kazandı.

9.

«Alçak herifler,» dedi Başkan. Sağ yumruğunu sol avucuna öfkeyle indirdi. Gece hiç uyumamıştı. Haber, kısa bir süre önce kendisine yapılan öldürme girişiminden çok daha etkilemişti onu. Bir anda çökmüş gibiydi. Yorgunluktan titriyordu. Üzüntüsü ve öfkesi yüzünden kolayca okunuyordu. «Dostumu öldüren adamı istiyorum. O orospu çocuklarını istiyorum...» Başkan ansızın sustu. Kendisinden önce gelenlere benzemiyordu, söz gümüşse sukutun altın olduğunu biliyordu. Söylemediği bir şey daha sonra aleyhine kullanılamazdı.

Acaba Başkan Oval Salonda yapılan toplantılara ait konuşma bantlarının birer kopyasının çıkarıldığını biliyor mu, diye Eliot merak etti.

CIA şefi Eliot'un yanında oturmaktaydı. «KGB bizimle hemen temasa geçti. Bu olayla herhangi bir ilişkileri olmadığını söylüyorlar.»

«Öyle derler tabii,» dedi Başkan.

«Ama ben onlara inanıyorum,» diye devam etti şef. «Çünkü iş aşırı sansasyonel. Onların çalışma yöntemi değil.»

«Böyle düşünmemizi istiyorlar. Bizi şaşırtmak için taktik değiştirdiler.»

«Özür dilerim Sayın Başkanım, ama ben öyle olduğunu hiç sanmıyorum,» dedi şef. «Tabii, Sovyetler'in Ortadoğu politikamızdaki değişiklikten, yani Yahudilerden uzaklaşıp Araplarla yakınlaşmaya başlamamızdan hoşlanmadığını kabul ediyorum. Sovyetler her zaman bizim İsrail yanlısı tutumumuza göre hareket edip Arapları bize karşı döndürmekte kullandılar. Onların eskiden beri yaptığı işi şimdi biz yapıyoruz. Bu duruma Sovyetler bozuluyor.»

«Böylece devreye girme nedenleri anlam kazanmış oluyor,» dedi Başkan. «Araplarla yakınlaşmamızın nedeni çok basit. Eğer İsrail'e arkamızı dönersek, o zaman Araplar bize daha ucuz petrol satacak. Araplarla yapılacak görüşmelerde paravan olarak Paradigm Vakfı kuruldu. Sonuçta hükümetler yerine gerekli görüşmeleri işadamları yapmış olacak. Yani bir

tür ticari görüşme yapılıyormuş gibi. Paradigm Vakfını yok etmekle görüşmeler de engellenmiş oluyor. Bundan başka, böyle bir olayla bir daha bu tür girişimlerde bulunmamamız için uyarılmış oluyoruz.»

«Evet, haklısınız,» dedi şef. «Dedikleriniz çok mantıklı. Ruslar kendilerini suçlayacağımızı biliyordu. Müdahele etmek isteselerdi, izlerini gizlerlerdi. Böylesi çok daha akıllıca olurdu.»

«Peki, öyleyse kim yaptı? FBI Andrew'un kolunu enkazdan yarım mil ötede buldu. Biriyle ödeşmek istiyorum. Bu kişinin kim olduğunu söyleyin bana. Kaddafi mi? Yoksa Castro mu?»

«Hiç sanmıyorum,» dedi şef.

«Biz yaptık,» dedi Eliot. Daha önce ağzını açmamıştı, uygun zamanı bekliyordu.

Başkan hızla Eliot'a doğru döndü, şaşkındı. «Biz mi?»

«En azından dolaylı olarak. Adamlarımızdan biri yaptı. Görev gereği değil, tabii. Kendi başına hareket etmiş.»

«Bizden biri olmamasını dilerdim.»

«Rastlantı sonucu öğrendik,» dedi Eliot.

Aynı zamanda Eliot'un patronu olan CIA şefi şaşkın şaşkın bakarak, «Ama bundan bana hiç söz etmedin,» dedi.

' «Fırsat olmadı. Benim de toplantıdan biraz önce haberim oldu. Adamı aylardır izliyorduk. Daha önce verilen sayısız görevi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Davranışları dengesizdi, işine son vermeyi düşünüyorduk. Patlamadan üç hafta önce ansızın gözden kayboldu, izi ancak bugün bulundu. Bu arada neler yaptığını öğrenmeyi başardık. Patlama olayı sırasında aynı bölgede bulunuyormuş.»

Başkan'ın yüzü bembeyaz oldu. «Devam et.»

«Şu anda Atlantic City'de gözetim altında. Sanki çok parası varmış gibi, yirmibir oynayıp para kaybediyor. »

«Parayı nereden bulmuş olabilir?» diye gözlerini kısarak sordu Başkan.

«Kendisi bir Yahudi. Eğitiminde bize Mossad yardımcı oldu. Yetmiş üçteki Ekim Savaşında İsrail adına savaştı. Pahalı zevkleri var, eğer işine son verecek olursak alışkanlıklarını sürdüremez. Öyle sanıyoruz ki, ona parayı kendi hesaplarına çalışsın diye İsrailliler verdi.»

«Anlattıkların oldukça mantıklı,» dedi homurdanarak şef.

Başkan yumruğunu sıktı. «Peki, bunu kanıtlayabilir misin? Tel Aviv'in altını üstüne getirebilmek için bana somut bir şey getirebilir misin?»

«Onunla konuşacağım. Bilgi almanın türlü yolları vardır.»

«İkili ajanlara uygulanacak işlemlerimiz var mı?»

Başkan'ın kaçamak bir dil kullanması, Eliot'un yine aynı şeyi düşünmesine neden oldu. Acaba Başkan Oval Salonda yapılan toplantılarla İlgili bantların kopya edildiğini biliyor muydu?

Eliot, Başkan'ın sorusuna başını sessizce eğerek yanıt verdi.

«Öyleyse gerekeni yapmanızı istiyorum,» dedi Başkan. «Gerçi bir şey fark etmeyecek, ama sırf merakımı yenmek için, şu adamın adı nedir, söyler misin?»

10.

Kumarhanenin lokanta bölümünden ayrılırken Saul kalabalık arasında ansızın arkaya dönüp uzaklaşmaya çalışan bir adam gördü. Çenesinde yara izi bulunan bıyıklı bir adamdı. Hayır, olamazdı. Arkadan bakınca, adamın yapısı, saç rengi aynıydı. Tıpkı Saul'un Baltimore'da konuştuğu adamdı. Yani son işinde kendisine yardım eden adam.

Saul'un tüm kasları gerildi. Yanılmış olmalıydı. Bir iş sonrasında görev alan ekip dağıtılır ve aynı yere iki kişi asla gönderilmezdi. Güvenlik önlemi olarak ekip üyelerinin birbirlerini yine görmemeleri ya da aralarında hiçbir şekilde bağlantı kurmamaları gerekirdi. Öyleyse bu adamın burada işi neydi?

Sakin ol, dedi Seul kendi kendine. Bir hata yaptın. Adamın peşinden git ve ona bir daha göz at.

Böylece için rahatlamış olur.

Adam kalabalığın arasına karışmıştı, bir koridorda ilerledikten sonra o anda bir kapıdan çıkmak üzereydi. Saul hızla iki kadının yanından koyarcasına geçti, bir dizi oyun makinesinin önünden ilerledi. Adamı gördüğü anı anımsadı... aksi yöne gitmek için hızla geri dönmüştü, sanki bir şey unutmuş gibiydi. Belki. Yoksa böyle ani dönüşünün nedeni, Saul'un onu tanımasını istememiş olması mıydı?

Aynı kapıya ulaşan Saul tokmağı yakaladı, çekip açınca kendisini boş ve yarı aydınlatılmış bir kabare salonunda buldu. Gösterinin başlamasına daha saatler vardı. Masalar bomboştu. Sahneyi bir perde örtüyordu.

Perdenin sağ kenarı kımıldadı.

Saul halı kaplı basamaklardan koşarak indi. En ilerdeki masaların yanına varınca sahneye sıçradı, bir yandan sessizce perdenin sağına doğru ilerlerken bir yandan da kendi kendine küfretti, çünkü otomatiğini odasında bırakmıştı. Ama başka seçeneği yoktu. Atlantik City'de en çabuk dikkat

çekme yolu insanın yanında bir tabanca taşımasıydı, ne denli iyi gizlenirse gizlensin bir şey fark etmezdi.

Perdenin kımıldaması durdu. Tam o anda hızla bir kapı açılınca Seul olduğu yerde kalakaldı. Sağ tarafında, masaların ötesinde, ışıklı Çıkış yazısının altındaki kapıydı, içeriye bir garson girdi, elinde katlanmış masa örtüleri vardı .

Garson gözlerini kısarak Saul'a baktı. «Burada olmamanız gerekir.» dedi.

Yine hiç akla gelmeyecek bir şeydi. Bulunmaması gereken odaya gelen temizlikçi kadının bir başka türüydü Aman Tanrım!

Saul hemen kararını verdi. Kendini yere atarak ağır perdenin altına doğru yuvarlandı.

«Hey!»

Artık perdenin öteki tarafında kalan garsonun boğuk bağırtısını duydu. Umursamadı, yuvarlanmaya devam etti, büyük bir piyanonun yanma gelince hızla doğrulup çömeldi. Perdenin yanlarından sızan hafif ışıkta birçok karaltı farketti. Bavullar, gitarlar, mikrofonlar ve müzisyenlerin nota sephalarıydı. Gözleri karanlığa uyum sağladı. Sahnenin sağına doğru gitti. Salondan görülmemesi için tahta bir perdeyle gizlenmiş aralıktan geçti, içerde bir masa, bir sandalye, bir askılıkta dizili elbiseler ve bir duvarda da elektrik düğmeleriyle bir sürü kumanda kolu vardı.

Hiç kimse yoktu.

«Öte tarafa geçti!» diye perdenin arkasından bağıran garsonun sesini duydu.

Saul yangın kapısına doğru ilerledi. Dikkatini dağıtacak şeyleri umursamayacak şekilde kendini eğitmişti. O güne dek hayatta kalmasını da dikkatini belli bir noktaya toplayabilmesine borçluydu. Nitekim bu kez de işe yaradı, hayatının kurtulmasını sağladı. Kapının tokmağına dokunurken sahneden gelen hızlı ayak seslerini hiç umursamadı bile. Çünkü o anda tüm dikkatini başka bir şeye toplamıştı... arkasında duyduğu bir kumaş hışırtısıydı bu. Hemen yana çekildi. Aynı anda madeni kapıya çarpan bir bıçağın takırtısı duyuldu. Bir sandığın arkasından bir gölge fırladı. Saul o

köşeyi bile bile kontrol etmemişti. Çünkü kural şuydu: Pusuda bekleyen düşmanının ayağına gitme, senin üzerine gelmesini sağla.

Damarlarında yükselen adrenalin içgüdülerini harekete geçirirken Saul dizlerini kırıp kendini dengeledi, saldırıyı karşılamaya hazırlandı. Adamın ilk hamlesi Saul'u şaşırttı, çünkü eliyle yukarıya doğru yaptığı hamlede silah olarak avuç içinin dip kısmını kullanmıştı. Bu tür dövüşte kendini koruyacak şekilde eğitim gören Saul, adamın hamlesini boşa çıkardı. Karşı saldırıya geçip ovucunun dip kısmını adamın kalbi üzerine nişanlayarak göğüs kafesine indirdi.

Kemik çatırtısı duyuldu. Adam acıyla inleyerek geriye fırladı. Saul adamı hızla döndürdü, arkasından sıkıca yakaladı, yangın kapısını açtı, adamı da birlikte sürükleyerek dışarı çıktı.

Beş saniye geçmişti. Kapıyı kapatırken bir an için gözüne sahnedeki iki garson ilişti. Sonra geriye döndü .Çıktığı yer bir sürü kapı bulunan bir koridordu. En ilerde, arkası dönük bir gözcü telefon konuşması yapmaktaydı.

Saul yaralıyı aksi yöne sürükledi, üzerinde Merdiven yazan bir kapıyı iterek açtı, ama geçmedi, ilerlemeye devam etti, kocaman kırmızı bir yıldız bulunan kapının önüne geldi. Tokmağını çevirdi. Kilitli değildi, içeriye daldı. Burası bir soyunma odasıydı. Yaralıyı yere bıraktı, kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Oda boştu.

Soluğunu tutarak kulağını kapıya dayayıp dışarısını dinledi.

«Hey!» diye bir garson bağırdı. «Senin oradan kimse geçti mi?»

Saul koridorun öteki ucundaki gözcünün yanıtını duyamadı.

«Merdiven kapısı!» diye ikinci garson bağırdı.

Saul adamların koştuğunu duydu. Ayak sesleri biraz sonra duyulmaz oldu.

Yerdeki yaralıya baktı. Adam kendinde değildi, ağzından ve burnundan kırmızı köpükler saçarak soluyordu. Göğüs kafesindeki kırılan kemikleri ağır bir iç kanamaya neden olmuştu. Ciğerlerine ve kalbine dolan kan onu birkaç dakika içinde öldürecekti.

Bıyıklı bir adam. Saul'un Baltimore'da konuştuğu kişiydi. Hiç kuşkusu yoktu. Beni buraya dek izlemiş olmalı, diye düşündü Saul.

Ama nasıl? Oysa izlenmediğinden emindi. Sonuç... adam işinin ehli biriydi.

Düşününce aklına daha başka şeyler geldi. Lokantanın dışında ansızın arkasını dönmekle adamın amacı Seul'un kendisini tanımasını engellemek değildi. Tam tersiydi. Saul'un aklını karıştırarak kendisini izlemesini istemişti. Böylece Saul'u tenha bir yere çekecek, sonra da...

Öldürecekti. Ama neden?

Kafasını kurcalayan bir nokta daha vardı. Yöntem. Uyanık davranmamış olsaydı, bıçak işini görmüş olacaktı. Ama adamın avuç içinin dip kısmını kullanıp göğüs kafesine doğru saldırıya geçmesi çok farklı bir şeydi. Özelliği olan bir yöntemdi. Yalnızca İsrail'de eğitilmiş biri bu yöntemi bilebilirdi.

Mossad. İsrail gizli servisi. Dünyadaki en iyi gizli örgüt. Saul onlar tarafından eğitilmişti. Anlaşılan yerdeki adam da orada eğitim görmüştü.

Peki ama kendisini neden öldürmek istesinler?

Hiçbir profesyonel katil tek başına çalışmaz, ölüm ekibinin öteki üyeleri yakınında bir yerde hazır beklerlerdi.

Soyunma odasından çıktı. Koridorda kimse yoktu, gözcü gitmişti. Dokunduğu kapı tokmaklarından parmak izlerini sildi, sonra da geldiği yoldan yine geri döndü... sahneyi ve perdeyi geçti, boş kabare salonunda ilerledi.

Kumarhane bölümüne varınca yine kalabalığın gürültüsüyle karşılaştı. Oyun makinelerinin takırtıları da devam ediyordu. Saatine baktı. O anda hoparlörden yapılan anonsla Prenses Fatma'nın servis telefonuna bakması istendi. Bunun gerçek anlamıysa kumarhanede acil durum olduğuydu. Tüm güvenlik personelinin vakit geçirmeden merkez büroyla bağlantı kurması emrediliyordu.

Saul acele- etmemeye çalışarak dışarıya çıktı, deniz kıyısına ulaştı. Gözleri alacakaranlığa alışınca yol kenarındaki parmaklığa dayanan

turistlerin okyanusun beyaz köpeklerini seyrettiklerini, serin bir esintinin de giysilerini uçuşturduğunu gördü. Tahta kaldırımda ayak sesleri yankılanarak turistlerin yanından geçti. Sonra yine saatine bir göz attı.

Yaralı adam artık ölmüş olmalıydı.

11.

Gül serasının camlarından yansıyan ışık gecenin karanlığını gizliyordu. Eliot serayı adımlarken bir yandan da güzel gül kokularını içine çekti. Farklı büyüklükte ve renkte çok değişik türde gül vardı. Karmaşık ve narindiler, büyük bir ilgi, kusursuz bir bakım gerektiriyordu.

Tıpkı kontrol ettiğim adamlar gibi, diye düşündü Eliot. Gerçekten de adamlarının gülleri kadar narin ve güzel olduğuna hep inanmıştı. Tabii, onların da gülleri gibi dikenleri vardı.

Ama kimi kez yetiştirdikleri içinde en iyisinin bile gözden çıkarılıp ayıklanması gerekiyordu.

Koyu kırmızı bir gülün önünde durdu. Sanki kana batırılmış gibiydi. Kusursuz bir güzellikteydi.

Biraz sonra da Saul'a Denver'de sözünü ettiği gülün önüne geldi. Masmavi bir güldü.

Kaşlarını çatarak saatine baktı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Dışarda serin ve kuru bir nisan havası vardı. Ama seranın içi ılık ve nemliydi. Terlemesine karşın, üstünde yine her zamanki yelekli siyah takımı vardı.

Dudaklarını büzdü. Pörsümüş alm kırıştı. Bir terslik vardı. Bir saat önce kendisine görevin başarısızlıkla sonuçlandığı bildirilmişti. Ölüm ekibi profesyonel katilin cesedini ortadan kaldırmış, ama cesedi ilk bulan bir Atlantik City güvenlik görevlisi olmuştu. Bu aptalca ayrıntının hemen halledilmesi gerekiyordu. Sinirini bastırmak için gözlerinin önüne soyunma odasını kullanacak assolisti getirmeye çalıştı. Adam odasına güvenlik görevlisinden önce girmiş olsaydı, yerde yatan cesedi görüp çok şaşıracaktı. Süperstar şarkıcının rol aldığı onca gangster filminden sonra gerçek hayatta böyle bir manzarayla karşılaşması onun için iyi bir ders olabilirdi. Peki, ama bu aptalca ayrıntı nasıl halledilecekti?

Telefonun sesiyle daldığı düşlerden kurtulup kendine geldi. Çalan telefon, üzerinde saksılara çiçek diktiği masada duran siyah telefonun

yanındaki özel telefondu, yani seraya uysun diye seçtiği yeşil telefondu. Bunun numarasını yalnızca birkaç kişi bilirdi. Arayan kimsenin o anda aklından geçirdiği kişi olmasını diledi.

Büyük bir merakla beklemesine karşın, yine de kendini tutup zil iki kez daha çalana dek telefonu açmadı. Sonra boğazını temizledi, almacı kaldırdı. «Alo?»

«Romulus,» dedi sinirli bir ses. «Siyah bayrak.» Hattın öteki ucundaki adam soluk soluğa kalmış gibiydi. Eliot bulunduğu seranın ve tüm telefonlarının gizli dinleme aygıtlarıyla izlendiğini düşünürdü. Bu nedenle kendisi ve adamları önceden belirlenmiş kodlar kullanmaktaydı. Romulus, Saul'un kod adıydı. Siyah bayraksa ivedi durum demekti... özellikle kimliğinin anlaşıldığı ve birinin öldürüldüğü durumlarda.

Eliot, «Bana bir numara ver,» dedi. «Seni on beş dakika sonra oradan arayayım.»

«Olmaz,» diye atıldı Saul.

Eliot dudağını ısırdı. «Öyleyse nasıl istiyorsan onu söyle.»

«Sürekli hareket halinde olmalıyım. Sen bana bir numara ver.»

«On saniye bekle.» Eliot elini cebine sokup bir dolmakalemle bir not defteri çıkardı. Saul'un ezberlediğini bildiği bir numarayı yazdı.

967-876-9988

Onun altına, güvenilir bildiği bir paralı telefonun numarasını yazdı.

703-338-9022

İki numarayı birbirinden çıkardı.

264-538-0966 Son numarayı Saul'a okudu.

Saul da karşı işlem olarak verilen son numarayı önceden ezberlediği numaradan çıkaracaktı.

967-876-9988

264-538-0966

703-338-8022

Böylece Eliot'u arayacağı telefonun numarasını elde etmiş olacaktı.

«Otuz dakika sonra,» dedi Saul.

Eliot bir klik sesi duydu, Saul telefonu kapatmıştı. Almacı yerine koydu. Sinirleri iyice gerilmişti. Kendini kontrol edene dek kımıldamadan bekledi. Saul'un alışılmışın dışına çıkıp ısrarla Eliot'a telefon et mek için bir numara istemesi, gerçi büyük bir felaket değildi, ama beklenmedik bir şeydi. En azından evi terketmesi, telefonun olduğu yere gitmesi gerekecekti. Oysa Saul bir numara vermiş olsaydı, o zaman onun nereden telefon ettiğini kolayca belirleyebilirdi. Tabii, sonra da oraya bir ölüm ekibi gönderebilirdi.

Şimdi başka bir yol düşünmesi gerekiyordu. Gözlerini güllere dikerek düşünmeye başladı, aklına iyi bir çözüm gelince de başını salladı.

Saatine baktı, Saul'un telefonu kapatmasından beri on dakika geçtiğini görünce şaşırdı. Ama yine de numarasını verdiği bir süpermarketin dışındaki paralı telefona gitmesine yetecek zamanı vardı, ne de olsa gece yarısını geçtiğinden yollar tenha olurdu, ayrıca bu arada yapacağı kısa bir telefon görüşmesiyle bir ölüm tuzağı kurabilir, sonra da Saul'un kendisini aramasını beklerdi.

Yine de seranın ışıklarını söndürürken bir an için duraksadı. Karanlıkta durmuş öylece dikilirken Saul'

un en iyilerinden biri olduğunu düşünüp onu ortadan kaldırmak zorunda kalışına üzüldü. Ama onun gibi birçok adamı olduğunu anımsadı. Sonuçta içlerinden birinin eksilmesi bir şey fark ettirmeyecekti.

Bununla birlikte, kendisini rahatsız eden başka bir şey vardı. O da, Saul'un Atlantic City'deki tuzaktan kurtulmayı başarmış olmasıydı. Eğer Saul, Eliot' un düşündüğünden daha iyiyse o zaman ne olacaktı?

12.

Bovling salonunun kendine özgü gürültüsü ortalığı kaplıyordu. Oyun alanlarından yalnızca üçü doluydu.

Saul döner sandalyeye sırtını büfeye verecek şekilde oturdu. Oyunları izliyormuş gibi görünmeye çalıştı, ama gerçekte bovling salonunun girişini kontrol ediyordu.

Caddelerden uzak dur... görülme olasılığı çok büyük. Halka açık bir yer seç... polisler seni rahatsız etmez. Kalabalık olmayan bir yer bul... gerektiğinde hareket serbestliğin olsun. Ve bir çıkış... tezgâhın ardındaki servis kapısı.

«Dolduralayım mı?» diye arkasındaki garson kız sordu.

Kırışık üniformalı, yorgun kadına yüzünü döndü. Elinde bir kahve kabı vardı. «Hayır, teşekkür ederim. Galiba arkadaşım gelmeyecek.»

«Kapatma vakti geldi.» Başını kaldırıp duvardaki saate baktı. «Beş dakika sonra.»

«Borcum nedir?»

«Seksen sent.»

Kıza bir dolar verdi. «Üstü kalsın. Bir telefon edip arkadaşıma ne olduğunu anlasam iyi olacak.»

«Şurada.» ilerdeki paralı telefonu işaret etti.

Saul kadına hafifçe gülümsedikten sonra telefona doğru yürümeye başladı. Sıkıntılıydı. Eliot'a otuz dakika sonra arayacağını söylemişti. Tam vaktinde parayı telefona attı, santral düğmesine dokundu. Karşısına çıkan operatör kıza Eliot'un verdiği numarayı söyledi. Virginia bölgesinin koduydu. Aradığı paralı telefon Fails Church'e, yani Eliot'un oturduğu yere yakın olmalıydı. Çünkü Eliot'un daha uzağa gidecek zamanı yoktu.

Operatör kız Saul'a üç dakikalık görüşme ücretini söyledi. Saul da bozuk paraları telefona atmaya başladı. Farklı büyüklükteki madeni paralar kumbaraya düştükçe çıkan değişik sesleri dinledi, sonunda karşı tarafta çalan bir zil sesi duydu.

Eliot hemen yanıt verdi. «Alo?»

Bu tür telefonlara gizli dinleme aygıtı konulmazdı, ama yine de operatör kız aralarında geçen konuşmaya kulak verebilirdi. Bu nedenle Saul olup bitenleri dolaylı yoldan çabucak anlattı. Sonunda da, «İsrailli dostlarımızdı,» dedi. «Stillerini tanıdım. Dergi için çalışmamı istemiyorlar. Neden?»

«Editöre sorarım. Muhasebe bürolarında bir karışıklık olmalı.»

«Yazdığım son makaleyle İlgili bir şey olmalı. Redaktörlerimden biri beni yeni bir makale yazmaktan alıkoymak istedi.»

«Belki senin rakip bir dergi için çalıştığını düşünmüştür.»

«Böyle bir şeyi belki de o yapıyordur.»

«Olabilir. Ne de olsa isin içinde rekabet var,» de di Eliot.

«Hem de amansızca, iş güvenliği istiyorum.»

«Bir de sağlık yardım avantajları, değil mi? Kabul ediyorum. Bir süre dinlenmen için gidebileceğin bir yer biliyorum, iyi gelir.»

«Uzak değildir umarım. Geç oldu. Yürüyerek gidersem sokak serserilerinin saldırısına uğrayabilirim.»

«Bulunduğu yere yakın bir otel var.» Eliot şifreli olarak Saul'a adresi söyledi. «Senin adına bir rezervasyon yaptıracağım. Duruma sinirlendim, tabii. Seni severim bilirsin. Neden kızdıklarını araştırıp öğreneceğim.»

«Lütfen, sana güvenebileceğimi biliyorum.»

«İnsana babası böyle günlerde lazım.»

Saul almacı yerine koydu. Bovling salonunun girişini gözetlemekteydi. Topun çarpmasıyla devrilen bovling sopalarının gürültüsünü duydu. Vuruşu yapanın rakibi güldü. Büro yazılı açık bir kapıda beliren dazlak bir adam,

uzanıp duvardaki elektrik düğmelerini kapadı. Salon alacakaranlığa gömüldü.

«Kapatma vakti!» dedi garson kız.

Saul camlı kapıdan otoparka doğru bir bakış attı. Ark lambaları parlıyordu. Onların geri tarafındaysa koyu gölgeler vardı. Ne yazık ki, başka bir seçeneği yoktu. Tüyleri diken diken olarak otoparkı geçti.

13.

Boş caddenin sonuna varınca gitmek istediği yeri gördü. Bir oteldi. Eliot rezervasyon yaptıracağını söylemişti, ama Saul bunun lafın gelişi söylendiğini sanıyordu. Şaka yapmış olmalıydı. Saul hafifçe gülümsedi.

Bakımsızlıktan harap olmuş otelin betondan yapılmış girişteki pis basamakları aydınlatan neon yazı caddedeki tek ışıktı.

AYFARE OTELİ

Saul neon yazıdaki bozuk lambanın M ya da W olacağını düşündü. Mayfare. Wayfare. Hangisi olursa olsun, sonuçta bir şey fark etmezdi. Önemli olan, yazıdaki harflerden birinin eksik olmasıydı, çünkü her şeyin hazır, yerin de güvenilir olduğunu belirtmek için kendisine verilen bir işaretti. Eğer yazıdaki tüm harfler eksiksiz yanıyor olsaydı, o zaman otelden uzaklaşması için uyarılmış olacaktı.

Bakışlarını çevrede hızla dolaştırdı. Kimseyi görmeyince, caddede ilerlemeye başladı. Bir gecekondu bölgesiydi. Kırık pencereler. Çöpler. Çevredeki evler boş gibi görünüyordu. Çok iyi. Sabahın saat üçünde burada dikkat çekmeyecekti. Çevrede devriye dolaşan polis arabaları olmayacak, kendisini herhangi bir polis durdurup nereye gittiğini ve neden bu saatte hâlâ dışarda olduğunu sormayacaktı. Çevre halkı da başkalarının işine burunlarını sokmazdı.

Ayak sesleri yankılanıyordu. Bir taksiye binerek pusuya düşürülme tehlikesiyle karşılaşmayı göze alamadığından saatlerdir yürümekteydi. Bacakları sertleşmişti, omuzları da ağrıyordu, izlenip izlenmediğini anlamak için bir blokun ardına dolanıp daireler çizmiş, aynı bloku iki kez geçmişti. Ama peşinde herhangi birini görmemişti. Yine de peşinde hiç kimse olmadığı anlamına gelmezdi, tabii.

Nasılsa yakında önemi kalmayacaktı. Kalacağı yere nerdeyse gelmişti.

Yaklaştıkça neon yazı büyüdü. Gece serin olmasına karşın, balıkçı yaka kazağıyla, son işinden beri birkaç gündür sırtından çıkarmadığı kurşun

geçirmez yeleği altında terler şıpır şıpır göğsünden aşağıya süzülüyordu. Elleri hissizleşmiş gibiydi. Acele hareket etmemek için kendini güç tuttu.

Arkaya bir daha göz attı. Hiç kimse yoktu.

Caddenin karşı tarafından otele doğru ilerledi. Anormal bir durum olmadığını iyice anlamak için blokun çevresinde bir tur atmak istedi. Ama düşmanları onun bu otele gelmek istediğini bilemezdi, bu nedenle daha fazla gözden kaybolma taktikleri uygulamayı gereksiz buldu. O anda tüm istediği dinlenmek, kafasını dinlemek ve kendisini neden öldürmek istediklerini anlamaya çalışmaktı.

Eliot kendisiyle ilgilenecekti.

Caddeyi geçmek için kaldırımdan yola indi. Kapkara pencereleriyle eski otel kendisini beklemekteydi, içerde yiyecek ve içeceklerle kendisini rahat ettirecek bir kurtarma ekibi olduğunu biliyordu. Onu koruyacaklardı.

Kalbi yarış edercesine atmasına karşın, yürüyüş temposunu bozmadı. Tahta kapıdaki çatlakları artık görebiliyordu.

Ama içinde bir huzursuzluk hissetti. Alışılmış yöntemler. Eliot ona her zaman ne olursa olsun alışılmış yöntemlerin dışına çıkmamasını söylerdi. Çünkü insanın hayatta kalmasını yalnızca bunlar garanti ederdi. Hedefin çevresinde her zaman bir tur at. Bölgeyi kontrol et. iyice emin ol.

İçinden gelen sese kulak vererek hızla geri döndü, biraz önce indiği kaldırıma doğru yöneldi. Onca dikkatine karşın eğer yine de izleniyorsa, yaptığı bu beklenmedik son hareketi peşindeki kişiyi şaşırtabilir, kendini göstermesine neden olabilirdi.

Darbe onu yana fırlattı. Ani ve şaşırtıcıydı. Kurşun geçirmez yeleğinin üzerinde, kalbine yakın bir yerdeydi. Ne olduğunu bilmiyordu. Sonra anladı. Kendisine ateş edilmişti. Susturucu takılı bir silahla. Bir an için soluksuz kaldığını hissetti.

Gözleri karardı. Çarpmanın etkisiyle yere devrildi. Mermi yukarıdan, otelin karşısındaki bir binadan gelmişti. Ama kurşun geçirmez yelek onu durdurmalıydı. Peki, öyleyse neden kanı akıyordu?

Şaşkındı, iki büklüm doğruldu, sendeleye sendeleye pis kaldırıma doğru atıldı. Göğsü yanıyordu. Karşısına çıkan ilk dar sokağa daldı, sırtını duvara yasladı. Gözlerini karanlıkta dolaştırdı, koyu gölgeler oluşturan dev gibi şekiller vardı. Sokağın ucunda başka bir cadde gördü.

Ama oraya gidemezdi. Eğer izlendiyse bu işi yalnızca tek bir kişi yapmış olmayacaktı. Arkasında bir destek güç, yani yakın caddeleri kontrol altında tutan ölüm ekibinin öteki üyeleri de olmalıydı. Bu nedenle dar sokağın öteki ucuna vardığında ona yine ateş edeceklerdi, belki bu kez kafasını ya da boğazını hedef alacaklardı. Kapana kısılmıştı.

Sendeleyerek bir yangın merdiveninin ve pis kokan çöp bidonlarının yanından geçti. Arka tarafında, otelin neon yazısından yayılan ışıkla silüet şeklinde görünen bir adam dar sokağa yaklaştı, ayak sesleri karanlıkta yankılanıyordu. Adam dizlerini hafifçe kırmış, öne doğru biraz eğilerek yürüyordu. Elindeyse ateşe hazır, susturucu takılı küçük bir tabanca vardı.

Mossad, diye düşündü Saul yine. Onlara özgü bir yürüyüştü; ayaklarını yere tam basıyordu, insan bu durumda ilerlerken yaralansa bile dengesini yitirmezdi. Kendisi de aynı eğitimi gördüğünden biliyordu.

Silahlı adam dar sokağın duvarına sırtını verdi, yavaş yavaş ilerleyerek sokağa girdi, karanlığın içinde gözden kayboldu.

Dikkatli davranıyor, diye düşündü Saul. Silahımı geride bıraktığımı bilmiyor. Yavaş yavaş ilerleyecek.

Saul hızla arkasına dönerek sokağın öteki ucuna doğru baktı. Aynı anda o yönden de ikinci bir adamın sokağa girdiğini gördü. Kaçış yolu yoktu.

Ama olmalıydı. Ya yangın merdiveni? Hayır, yararı yoktu, tırmanmaya başladığı anda adamlar üzerine mermi yağdırmaya başlardı. Gittikçe yaklaştıklarını hissediyordu.

Peki, ya yangın merdiveninin altındaki kapı? Hemen atıldı, tokmağını yakalayıp çevirdi, kilitliydi. Dirseğiyle kapının yanındaki bir camı kırdı. Gürültünün peşindeki adamları harekete geçireceğini bildiğinden, kendini hızla kırılan pencereden içeriye attı. Kırılan cam parçalarının ceketini parçaladığını hissetti. Kolları kanla ıslandı. Cam parçalarına değen ayakkabıları kesildi, göğsündeki acının etkisiyle yüzünü buruşturdu.

Uçuşu sona erdiğinde kendini yerde buldu. Çevresi kapkaranlıktı. Biraz sonra, diye düşündü. Oteldeki kurtarma ekibi. Bana yardıma gelmek için harekete geçecekler. Onlar gelene dek hayatta kalmaya çalış.

Karanlıkta körü körüne ilerledi, bir merdiven tırabzanına çarpınca göğsüne bir acı dalgası yayıldı. Yüzü terden yapış yapış olmuştu . El yordamıyla kontrol edince merdivenin hem aşağıya, hem de yukarıya doğru uzandığını anladı, içinden kopup gelen acı çığlığını bastırarak yukarıya doğru güçlükle çıkmaya başladı. Bulunduğu koridora keskin sidik kokusu sinmişti. Merdiven sahanlığına ulaşınca yüzükoyun yere yattı, ileriye doğru hareket edince başını bir bebek arabasının tekerleğine çarptı.

Uzattığı eli tekerleğin yağlı kısmına dokundu. Kan damlayan kollarıyla arabayı merdivenin başına itti. Tekerlekler gıcırdayınca hemen durdu. Ses çıkarmamalıydı. Pencerenin dışında bir gölge yakına sokuldu.

Peşindeki adamın o anda neler hissettiğini tahmin etti. Bu binaya tek giriş camı kırık pencereydi. Ama pencere bir tuzak olabilirdi.

Gölge duraksadı.

Ne var ki, Saul yaralanmıştı. Kaçıyordu. Gölge içerde bir tehlike olmadığını düşünebilirdi.

Nitekim öyle oldu. Şaşırtıcı bir hızla gölge pencereden içeriye balıklama atladı, yere gürültüyle çarptıktan sonra yuvarlandı ve hemen ayakları üzerinde doğruldu.

Silahlı adam merdiveni bulmuş olmalıydı. Ama yukarıya mı çıkacaktı, yoksa aşağıya mı inecekti? Kural yukarıya çıkmaktı. Çünkü yüksek yerlerin korunması daha kolay olurdu.

Sorun, acaba Saul kurala uyarak tutarlı mı davranmıştı, yoksa düşmanını şaşırtmak amacıyla aşağıya mı inmişti? Zihinsel bir yazı tura atma işiydi.

Binada çıt çıkmıyordu. Ansızın silahlı adam yukarıya doğru fırladı. Saul bebek arabasını hızla itti. Araba gürültüyle yüzüne çarpınca adam geriye doğru kaykıldı. Aynı anda Saul'un savrulan tekmesi çenesini buldu.

Saul bir inilti duydu, uzanıp adamın kazağını yakaladı. Bir eliyle kazağı hızla aşağıya doğru çekerken, öteki kolunu da adamın boğazına doğru

sertçe savurdu. Kırılan boyun kemiğinin çatırtısı duyuldu. Adam ani bir titremenin ardından hareketsiz kaldı ve arkaüstü devrildi. Düşen silahı yere çarptı, Saul silahı bulmak için acıyla eğildi. Dokunduğu avuç büyüklüğündeki tabancanın yabancısı değildi. Daha önce de aynısını çok sık kullanmıştı. 22 kalibrelik bir Beretta'ydı. Yalnız bu bir özel yapımdı. Susturucu takılsın diye uzun namlulu yapılmıştı. Öylesine mükemmeldi ki, atış gücünün eksikliğini isabetteki şaşmazlığı tamamlıyordu. Mossad'ın tercih ettiği tabancaydı, işin içinde Mossad olduğunu gösteren yeni bir kanıt daha.

Kırık pencereden dışarıyı gözetledi. Sokağın ilersinde, ikinci adam gölgeler arasında yavaşça yaklaşmaktaydı. Saul silahı doğrultup tetiğe dokundu ve silahlı adam birbiri ardına yediği kurşunlarla düşüp yere yığılana dek elini tetikten çekmedi.

Duvara yaslanarak dengesini korumaya çalıştı. Başkaları da olabilirdi. Bu olasılığı gözönüne alması gerekiyordu. Hayatta kalması doğru tahminlere bağlıydı. Uzaklaş. Merdivenden yukarıya doğru elverdiğince hızlı çıkmaya başladı.

Apartmanda bir bebek ağlaması duyuldu. Merdivenin en tepesine ulaştı. Madeni bir kapıyı iterek çatıya çıktı. Silahını havalandırma bacalarına, su borularına, TV antenlerine, çamaşır iplerine yöneltti. Hiç kimse yoktu, ilerle. Gölgeler arasında dikkatle ilerledi. Çatının daha alçak bir bölmesine kendini bırakırken acıdan dudağını ısırdı. Gökteki yıldızların donuk pırıltılarını görür gibi oldu.

Birden kendini çatının kenarında buldu .Öbür bina atlayarak ulaşılmayacak denli ötedeydi. Çevresine bakındı, ilerde çatıdan yükselen dikdörtgen biçiminde bir çıkıntı vardı. Yanına gidip kapısını açınca bir merdiven boşluğunun zifiri karanlığıyla karşılaştı. Aman Tanrım, ne büyük bir acı!

Merdivenden aşağıya doğru inerek katları birbiri ardına geride bıraktı. Sonunda alt kata ulaşınca gözlerini çıkışa dikti. Dışarda kendisini bekleyen biri olabilirdi, ama bu tehlikeyi göze almak zorundaydı. Cadde karanlıktı. Yavaşça dışarıya süzüldü. Soluğunu tutarak kaldırıma doğru ilerledi. Kimse ateş etmedi. Üzerine atılan da olmadı.

Başarmıştı. Ama nereye gidebilirdi? Yarasının ne durumda olduğunu bilmiyordu. Uzun süre ortalıkta kalamazdı, yoksa onu yine bulurlardı.

Aklına otel geldi. Silahlı adamlar otele girmesine engel olacak şekilde araya girmişlerdi. Yardımın neden gelmediğini anlayamıyordu. Silahlı adamlar susturucu kullanmışlardı. Belki de kurtarma ekibi ateş edildiğinden habersizdi.

Ne var ki, otelin önündeki caddede vurulmuştu. Kurtarma ekibi kuşkusuz dışarıyı izliyor olmalıydı.

Peki, öyleyse neden hemen dışarıya fırlayıp kendisine yardım etmemişti?

Çünkü nereye gittiğini bilmiyorlardı. Otelin güvenliğini tehlikeye atmak istememişlerdi. Oraya ulaşır umuduyla yerlerini korumaya devam etmişlerdi. Otele git.

Kaldırımın kenarına park etmiş paslı bir Plymouth Duster gördü. Bulunduğu bloktaki tek araba bu külüstürdü. Eğer kapısı kilitli değilse. Eğer motoru çalışırsa.

Eğer.

Kapı kolunu yakalayıp çekti. Kilitli değildi. Açıldı. Ama kontak anahtarları üzerinde yoktu. Göğsü ağrıyarak eğildi, kontrol tablosunun altını el yordamıyla karıştırdı, aradığını buldu. Çekip kopardığı iki kabloyu kısa devre yaptırdı. Duster çalıştı.

Direksiyonu sıkıca kavrayarak gaza bastı. Duster gürültüyle ileriye atıldı. Lastikler gıcırdayarak köşeyi sertçe döndü. Binalar bulanıklaştı. Aynı şekilde başka bir köşeyi dönerken cadde sanki büzülüp daralıyormuş gibi geldi.

İlerde oteli gördü, direksiyonu kaldırımın kenarına doğru kırdı. Neon yazının ışığı nedeniyle peşindeki silahlı kişiler bir gece dürbünü kullanamazdı. Çünkü dürbünün mercekleri ışığı öylesine güçlendirirdi ki, adamların gözleri kör olurdu.

Duster kaldırıma çarpınca darbenin etkisiyle Saul sıçradı, araba kaldırıma çıktı. Otel girişi önündeki taş basamaklara varınca sert bir fren yaptı, omuz darbesiyle kapıyı açtı. Araba kendisini koruyacak şekilde yanlamasına

durmuştu. Hızla basamaklara atıldı, kapıya abandı, gürültüyle açılan kapıdan içeriye daldı. Girer girmez kendini yere attı, yuvarlanıp çabucak geriye dönerek silahını caddeye doğru yöneltti.

Otele ulaşmıştı. Güvencedeydi.

Sessizlik karşısında dondu kaldı. Peki, ya kurtarma ekibi? Neredeydiler?

Arkaya doğru göz atınca karanlıktan başka bir şey göremedi. «Romulus!» diye bağırdı. Sesinin yankısını duydu, ama hiçbir yanıt almadı.

Toz ve küf kokusu içinde sürünerek çevrede dolandı. Hangi cehennemdeydiler? içerisi bomboştu. Şaşırmıştı. Karanlık lobiyi araştırdı. Hiç kimse yoktu. Arada bir otel girişine doğru kaçamak bakışlar atarak, gelen kimse var mı diye sessizliği dikkatle dinleyerek otel bürosunu ve koridordaki odaları kontrol etti.

Otel tümüyle boştu. Kendisi için hiçbir şey hazırlanmamıştı. Güvenilir bir yer değildi. Aman Tanrım, bu otel onu tuzağa düşürmek için bir yem olarak kullanılmıştı! içeriye gireceğini asla akıllarına getirmemişlerdi.

Silahlı adamların dışarıya çıkmak amacıyla burada beklediklerini şimdi anlıyordu. Ama onu kurtarmak için değil. Aksine, onu sıkıştırıp öldürmek içindi. O anda dışarda kendisini arıyorlardı. Ve otelin önündeki araba onlara bulunduğu yeri belirtecekti.

Kapıya doğru koştu. Aceleyle basamaklardan inerken köşede silahlı bir adamın belirdiğini, bir Uzi olduğu açıkça anlaşılan kısa namlulu bir makineli tabancayı üzerine doğrulttuğunu gördü.

Saul koşmasını sürdürürken ateş etti, adamın kolunu tutarak köşenin ardına çekildiğini fark etti.

Daha önce Duster'ın motorunu stop ettirmek için kontrol tablosunun altındaki kablolara uzanarak vakit harcamamış, vitesi yalnızca park durumuna getirmişti. Kapısıysa bıraktığı gibi ardına dek açıktı. Kendini hızla içeriye atarken bir yandan da vitesi parktan çıkardı. Araba ileriye fırladı, kaldırımdan aşağıya indi, arkası bir sağa bir sola savrularak gürültüyle uzaklaşmaya başladı. Açılan yaylım ateşiyle arka cam tuzla buz oldu. Üzerine cam yağdı. Gizlenmeye çalışarak başını iyice eğdi.

İlerdeki köşede başka bir silahlı adam belirdi Saul direksiyonu ona doğru kırdı, bir yandan da gaz pedalına sonuna dek bastı. Aradaki uzaklık hızla azaldı. On metre, altı metre. Adam elindeki tabancayı doğrulttu. Üç metre. Birdenbire adam duruşunu bozdu, bir kapı eşiğine panik içinde balıklama atladı.

Saul direksiyonu kırdı, bir yangın musluğunu sıyırarak adamın yanından hızla geçti, lastikleri acı acı sesler çıkararak bir yan sokağa daldı. Son anda arkadaki yaylım ateşiyle Duster'a yağan mermilerin takırtısı duyuldu.

Kavşağa ulaşınca yana savrularak son hızla başka bir yan sokağa daldı. Dikiz aynasından geriyi kontrol etti, ileriye baktı, ama artık görünürde herhangi bir silahlı adam yoktu.

Güvencedeydi. Ne var ki, vurulduğu yerden sızan kanlar göğsünden aşağıya süzülüyordu, ayrıca camı kırarken kestiği dirsekleri de kan içindeydi. Evet, şu anda güvencedeydi. Ama bu daha ne kadar devam edecekti?

Durumunun acil olmasına karşın, yine de ayağını gaz pedalından çekti. Trafik ışıklarına uy. Hız sınırını aşma. Arka camı darmadağın olmuş, mermi delikleriyle dolu bir arabada kanlar içinde bir durumdayken polis tarafından durdurulmayı göze alamazdı. Bu arabadan kurtulması gerekiyordu. Hem de en kısa sürede.

14.

Benzin istasyonuyla yanındaki lokantanın parlak ışıkları karşısında gözlerini kısarak mola yerinin yanından geçti. Otoparkta iki pikap, üç kamyon vardı. Çeyrek mil ilerledikten sonra yol kenarındaki tır parkına girdi. Saat sabahın dört buçuğuydu. Tırların içinde hiç ışık yoktu, iki aracın arasına park etti, farları söndürdü ve kontrol tablosunun altındaki iki kabloyu birbirinden ayırdı.

Göğsündeki acı iyice artmıştı. Çevresine bir göz atıp kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olduktan sonra alnındaki yapış yapış olmuş teri sildi. Kendini zorlayarak önce ceketini, sonra da balıkçı yaka kazağını çıkardı. Ardından da Velcro marka kurşun geçirmez yeleğinin askılarını çözdü, yeleği sırtından sıyırdı.

Eliot her zaman ısrar etmişti, asla kural dışına çıkma derdi. Bir görev sonrasında gerekli önlemleri al. Kurşun geçirmez yeleğini giy. Bir sorun çıkabilir. Alışılmış yöntemler insanın hayatta kalmasını sağlar.

Yelek biraz hantal görünüşlüydü. Yarım santim kalınlığında, yaklaşık bir kilo ağırlığındaydı. Yedi kat kevlarla, yani çelikten beş kez daha sağlam bir tür sentetik naylonla dokunmuştu. Saul iri kemikli ve sağlam yapılıydı, bu nedenle yelek onu biraz şişmanmış gibi gösteriyordu. Yanında silahı bulunmamasına karşın, sırtında yelek olduğu için kumarhanede kendini güvencede hissetmişti. Nitekim bir alışkanlık hayatını bir kez daha kurtarmıştı.

Ama merminin kendisini yalnızca sersemletmesi gerekirdi. Yelekten geçmemeli, onu yaralamamalıydı. Kaşlarını çatarak elini göğsündeki kanlı bölgede dolaştırdı, merminin girdiği yeri tam olarak bulmaya çalıştı. Bulunca da mermiye dokundu. Yelek nedeniyle hızı kesilen mermi göğsüne yalnızca yarım santim gömülmüş, iki kaburga kemiğinin arasında kalmıştı.

Dişlerini sıktı, mermiyi iki parmağıyla çekip çıkardı ve aynı anda da içinde kabaran kusma duygusunu bastırarak hızla soludu. Karanlıkta bir an

için araba fırıl fırıl dönüyormuş gibi geldi. Sonra dönme durdu, ağzına gelen safrayı yuttu.

Merminin üzerindeki kanı sildi. Aklı karışmıştı. Hiçbir anlamı yoktu. Mermi yelekten geçmemeliydi, ince ve sivri uçluydu, oysa yeleğe çarptığı için ucunun kütleşmiş olması gerekirdi.

Arabanın kapısını aralayıp yanan lambanın ışığı altında mermiyi incelemek istedi. Gördüğü şey karşısında aklı daha da karıştı.

Mermi yeşildi. Kurşun geçirmez yeleği delip geçsin diye teflonla kaplanmıştı. Dünyanın önde gelen, haberalma örgütlerinin gözdesi olan özel bir mermi türüydü. Mossad da bunlardan biriydi.

Beretta'ya takılı susturucuyu inceledi. Böyle bir şeye sahip olmak, bir makineli tüfeğe ya da bir roketatara sahip olmak kadar yasadışıydı. Bu tür bir susturucuyla yakalanma ya da karaborsadan satın alma riskini göze olmaktansa, haberalma örgütlerinin ajanları bir alet çantasına konulduğunda masum görünen ve elde edilmesi kolay olan parçaları kullanarak kendileri monte ederdi. Elindeki susturucuyu yapan kişi, Beretta'nın namlusu üzerine geçecek genişlikte plastik bir tüp kullanmıştı. Tüp cam yününden yapılmış rondelalarla doldurulmuştu. Bunların tam ortasındaki delik, rondelaların düşmesini engelleyecek küçüklükte, ama bir merminin geçmesine yetecek genişlikteydi. Tüpün namlu üzerine geçen açık kısmına üç delik açılmıştı. Bu deliklerden sokulan vidalarla tüp namluya sıkıca tutturulmuştu. Kolayca monte edilen bu susturucu yedi atış için etkiliydi, çünkü daha sonra cam yününün sesi boğma gücü kayboluyordu, iş bittiğinde çabucak sökülür, parçaları bir kenara atılır ve bunların ne amaçla kullanıldığı asla anlaşılmazdı. Basitti. Mossad'ın tercih ettiği bir yöntemdi.

Neler oluyordu? Düşmanları onun bu otele gideceğini nasıl bilebilirdi? Kendisi bile daha yalnızca birkaç saat önce öğrenmişti, izlenmesi sözkonusu olamazdı. Silahlı adamlar onun hareketlerini önceden biliyordu. Kendisini bekliyorlardı.

Gerekli düzenlemeleri Eliot yapmıştı. Eliot yanlış bir şey yapmış olmalıydı. Belki güvenilir olmayan bir telefonu kullanmıştı.

Ama Eliot hata yapmazdı.

Öyleyse Eliot izlenmiş olmalıydı. Telefon konuşması uzaktan yönlendirilmiş güçlü bir aygıtla dinlenmişti.

Ama Eliot eski kurtlardandı. Yanında her zaman bu tür bir olayı engelleyecek bir parazit aygıtı bulundururdu.

Belki Eiiot'un adamlarından biri ikili ajandı. Ama kimin için ikili ajandı? Mossad mı?

Saul kapıyı kapadı. Lambanın ışığı söndü. Bir mendille göğsündeki kanı sildi. Bitkindi ve gecenin ayazında üşüyordu.

Raslantılardan hoşlanmazdı. Eliot onu Atlantic City'e göndermişti, olağandışı bir yerdi ve orada görev sonrası dağıtılan ekibin bir üyesi onu öldürmeye çalışmıştı... Saul titremeye başladı. Ayrıca Eliot onu terkedilmiş bir otele de göndermişti; öyle ki, Saul orada da az kalsın öldürülüyordu.

Her iki durumda da ortak nokta Eliot'tu.

Ne anlama geldiğini düşünmek bile olacak iş değildi. Eliot... yani Saul'un üvey babası... onu öldürtmeye mi kalkışmıştı?

Hayır, olamaz!

Saul balıkçı yaka kazağını giydi, ceketini omuzuna atıp arabadan indi.

Tır parkından ayrıldı, canı yana yana yol boyunca gerisin geriye yürümeye başladı. Yanından geçtiği mola istasyonuna varınca bir kamyonun gölgesinde durdu, sürücüsü lokantadan çıkana dek bekledi.

Sürücü onu görünce dondu kaldı.

«Beni de yanına alırsan elli papel veririm,» dedi Saul.

«Kurallara aykırı. Şu yazıyı görüyor musun? Yolcu alınmaz diyor. Yoksa işimi kaybederim.»

«Yüz papel.»

«Fırsat bulduğunda beni soyasın ya da arkadaşların kamyonumu zorla ele geçirsinler diye mi?»

«İki yüz.»

Sürücü eliyle işaret ederek, «Üstün başın kan içinde,» dedi. «Kavga etmişsin ya da polis tarafından aranıyorsun.»

«Traş olurken yüzümü kestim. Üç yüz.»

«Olmaz. Karım ve çocuklarım var.»

«Dört yüz. Bu benim verebileceğim son rakamdır.»

«Yetmez.»

«Öyleyse başka bir sürücüyü beklerim.» Saul başka bir kamyona doğru yürümeye başladı.

«Hey, ahbap.»

Saul geri döndü.

«Anlaşılan buradan uzaklaşmayı gerçekten çok istiyorsun.»

«Babam hasta.»

Sürücü güldü. «Benim de banka hesabım. Beş yüz vereceğini sanmıştım.»

«O kadarı yok.»

«Atlanta'yı hiç gördün mü?»

«Hayır,» diye yalan söyledi Saul.

«Öyleyse göreceksin.» Sürücü elini uzattı. «Para?»

«Şimdi yarısı.»

«Kabul. Yalnız aklına bir şeytanlık gelir diye önceden uyarsam iyi olacak. Ben eskiden deniz piyadesiydim. Karate bilirim.»

«Gerçekten mi?»

«Şimdi üzerini arayacağım, sakın ters bir hareket yapmaya kalkma. Umarım bir tabanca ya da bir bıçak bulmam.»

Saul daha önce susturucuyu fırlatıp bir kenara atmış, küçük Beretta'yı da külotunun içine gizlemişti. Gerçi silah rahatsızlık veriyordu, ama ne yapsın ki aklına gelen en güvenilir yer orasıydı. Sürücü normalde Saul'un koltuk altlarını, bacaklarını ve belinin arka tarafını araştıracaktı. Külotunun içine

bakacağı kuşkuluydu. Eğer sürücü Saul'un edep yerini araştıracak olursa, o zaman...

«Bulup bulacağın dört yüz dolar olacak,» dedi Saul. «Atlanta'da polisler beni aramaya kalkarsa kimi suçlayacağımı biliyorum. Hemen patronuna telefon eder, ona yaptığımız anlaşmadan söz ederim, işini kaybettiğini bilmek beni teselli edecektir.»

«Sen dostlarınla hep böyle mi konuşursun?» Sürücü sırıttı. Saul'un tahmin ettiği gibi, sürücünün araması amatörce oldu.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte kamyon yola koyulduğunda Saul da uyuyormuş gibi davranıp olup bitenleri yeniden düşündü. Eliot. Korkunç bir yanıışvardı. Ama kaçmaya devam edemezdi. Ömür boyu gizlenemezdi.

Eliot beni neden öldürmek istiyor? Neden Mossad?

Kesin olan bir şey vardı... ona yardım gerekiyordu. Ama kime güvenecekti?

Güneş ön camdan içeriye doldu.

Göğsünü tuttu. Ter içindeydi, ateşi vardı. Chris'ı düşündü.

Uvey erkek kardeşini.

AY KİLİSESİ

1.

Gürültülü Silom Caddesinde, sel gibi akan Doğulu insanların arasında uzun boylu bir beyazın dikkat çektiği söylenemezdi. Bir amacı varmış gibi aynı tempoda çevik adımlarla yürümekteydi. Yanından geçtiği biri onu fark ettiği anda o çoktan gözden kaybolmuş oluyordu. Sıradan bir gözlemci onun milliyetini anlayamazdı. Fransız olabilirdi ya da İngiliz. Belki de bir Almandı. Saçları kahverengiydi, ama açık mı, yoksa koyu mu olduğunu söylemek güçtü. Gözleri de kahverengiydi, oysa yeşil ya da mavi de denebilirdi. Yüzüyse hem oval, hem köşeliydi. Zayıf değildi, kilolu da sayılmazdı. Sırtında sıradan bir ceket vardı. Gömlek ve pantolonu da göze batmayan bir renkteydi. Yaşı otuzla kırk arasındaydı, ama daha genç ya da daha yaşlı da olabilirdi. Yüzünde yara izi yoktu, sakal da yoktu. Normal olmayan bir yanı vardı... sanki görünmez bir adam gibiydi.

Aslında, bir Amerikalıydı. Birçok farklı kimlik altında yolculuk etmesine karşın, gerçek adı Chris Kilmoonie'ydi. Otuz altı yaşındaydı. Yüzünde hiçbir yara izi olmamasını plastik cerrahiye borçluydu. Gerçekte yüzü sayısız kez yeniden biçimlendirilmişti. Giysilerinin etiketlerini kesmişti. Ceket astarının iç tarafına değişik dövizlerden oluşmuş beş bin dolar tutarında kâğıt paraları dikmişti. On beş bin dolarlık acil durum fonu dışında, kalan tüm parasını da altın ve değerli taşlara yatırmıştı. Örneğin, kolunda Rolex marka on sekiz kıratlık bir saat, giysisinin altında da değerli bir kolye vardı. Bir ülkeden başka bir ülkeye mümkün olan en kısa zamanda gidebilmek, bankalara bağımlı olmamak zorundaydı. Üzerinde taşıdığı para ve mal varlığını anlayacak bir hırsızın onu soymaya kalkışmasından hiç kaygı duymuyordu. Çünkü ceketinin altında, belinin arka tarafında Mauser HSc marka 7.65'lik otomatik bir tabanca taşırdı. Ama silahtan da önemlisi, Chris'in bakışları kötü amaçlı birinin cesaretini kırardı. O bakışlarda bir

yabancının ondan uzak durmak istemesini sağlayacak büyük bir güven vardı.

Caddenin ortasına varmıştı. Bambu güneşlikli küçük dükkânların arasında bir an duraksadı. Satıcılar birbirlerini bastırırcasına bağırıyor, ellerindeki süslü uçurtmaları, ipek eşarpları ve tik ağacından yapılmış küçük heykelcikleri sallayarak müşteri çekmeye çalışıyordu. Bir seyyar satıcının uzattığı kızarmış maymun parçasını görmezlikten gelip caddedeki bisiklet ve motosiklet kalabalığının ötesine, Oriental Oteliyle bir misyon arasında yer alan asma ağaçlarıyla çevrili, iki katlı, ince ve sivri tepeli kiliseye doğru baktı. Bulunduğu yerden kilisenin hemen arka tarafına bitişik papazın evini de görebiliyordu. Onun arkasındaysa, timsahların kaynadığı çamurlu bir nehre doğru eğimli bir arazi üzerinde bir asma bahçesiyle biber bahçesi uzanmaktaydı. Nehrin ötesinde çeltik tarlaları ormanla birleşiyordu, Chris'in en çok ilgisini çeken şey, kilisenin sivri tepesindeki renkli camla kaplı iki metrelik pencereydi. Yıllar önce fırtına sırasında camdan otuz santimlik bir bölümün kırıldığını biliyordu. Eski Bangkok'un Sawavang Kaniwat bölgesindeki bu kilisenin cemaati yoksul olduğundan, kırılan renkli camın yeri galvanizli ucuz saçla kapatılmıştı. Sivri tepenin uç kısmına yakın yerinde bulunan yarımay şeklindeki bu yama kiliseye yaygın bir ad kazandırmıştı: Ay Kilisesi.

Chris ayrıca Rus KGB örgütünün isteğiyle kilisenin 1959 yılında bir Abelard sığınağına dönüştürüldüğünü biliyordu. Politik inançları ne olursa olsun, tüm ajanların belli bir süre sığınabileceği bir güvenilir evdi. Yolun açılmasını bekler, sonra da karşı tarafa geçerken farklı haberalma örgütlerinin ajanlarınca çevre binalardan izlendiğini biliyordu. Ama bir şey fark etmezdi. Nasılsa kilise ve çevresindeki bölgede zarar görmeyeceği garantiliydi.

Tahta bir kapıyı açtı, kilisenin yanındaki çakıl taşlı yolda ilerledi. Arkaya vardığında caddenin gürültüsü artık iyice duyulmaz oldu. Gömleğini terli teninden çekip göğsünü havalandırdı. Hava oldukça sıcaktı, rutubetse boğucuydu. Gerçi yağışlar normalde bir ay sonra başlayacaktı, ama daha şimdiden kara kara bulutlar ormanın üzerinde toplanmıştı.

Papaz evinin önündeki gıcırdayan tahta basamakları çıktı, kapıyı çaldı. Doğulu bir uşak içerden yanıt verdi. Chris Tayland diliyle konuşarak papazı

görmek istediğini söyledi. Aradan bir dakika geçti. Yaşlı papaz geldi, bakışlarıyla Chris'i inceledi.

Chris, «Ay ba,» dedi.

Tayland dilinde pis maymun ya da koca maymun anlamına gelen bir küfürdü. Gerilla anlamına da geliyordu. Buraya kabul edilebilmesi için Chris'in söylemesi gereken parolaydı.

Yaşlı papaz geri çekilip başını salladı.

Chris içeriye girdi, içerdeki loşluğa uyum sağlamak için gözlerini kıstı. Burnuna biber kokusu geliyordu.

«Hangi dili konuşursunuz?»

«İngilizce,» dedi Chris.

«Kurallarımızı biliyor musunuz?»

«Evet. Daha önce de bir kez kalmıştım.»

«Anımsayamadım.»

«1965 yılındaydı.»

«Hâlâ...»

«O zamanlar görünüşüm biraz farklıydı. Yüzüm darmadağın olmuştu.»

Yaşlı papaz duraksadı. «Apandisitin de patlamıştı... Bir de bel omurun kırılmıştı, değil mi?»

Chris başını sallayarak onayladı.

«Şimdi anımsadım,» dedi yaşlı papaz. «Örgütünüz ne denli övülse az. Cerrahları bir mucize yaratmış.»

Chris bekledi.

«Ama öyle sanıyorum ki, buraya eski günleri anmak için gelmediniz,» diye papaz devam etti. «Konuşmamızı büromda sürdürsek daha iyi olacak.» Sola dönüp bir odaya girdi.

Chris peşinden gitti. Yaşlı adamın dosyasını okumuştu, Peder Gabriel Janin'in yetmiş iki yaşında olduğunu biliyordu. Beyaz sakalı kısa kesilmiş

saçlarına uymaktaydı. Sıska, kamburu çıkmış ve yüzü buruş buruş olmuş papazın ayaklarında çamurlu bez ayakkabılar, sırtında şekilsiz bir keten cüppeyle eski püskü bir pantolon vardı. Gerek yaşı, gerekse hırpani görünüşü aldatıcıydı. 1929 yılından 1934 yılına dek Fransız Yabancılar Lejyonu üyesiydi. Bir noktadan sonra mesleğinde artık istediği heyecanı bulamadığı, kendisini yeterince kanıtladığı için sıkılıp ayrılmış, 1935 yılında Cikeaux'daki Cistercian Keşiş Örgütüne girmişti. Dört yıl geçince buradan da ayrılmış, savaş yıllarında bir misyoner papaz olmak için eğitim görmüştü. Savaştan sonra Saygon'a, 1954 yılında da Bangkok'a gönderildi. TaylandlI küçük kızlara düşkünlüğünü koz olarak kullanan KGB, ona 1959 yılında uluslararası sığınağın bu güvenilir evini yönetmeyi kabul ettirmişti. Konuklarını korumak için yaşlı papazın gerektiğinde gözünü kırpmadan adam öldürebileceğini Chris iyi biliyordu.

Girdikleri oda dar, dağınık ve küf kokuluydu. Papaz kapıyı arkasından kapattı, «içecek bir şey arzu eder misiniz? Belki çay ya da...»

Chris başını hayır anlamında salladı.

Rahip kollarını iki yana açtı, bir masanın ardına oturdu. Biber bahçesinde bir kuş ötüyordu.

«Nasıl yardım edebilirim?»

«Peder...» diye başlayan Chris'in sesi sanki bir şey itiraf edecekmiş gibiydi. «Bana diş çekecek ve bundan kimseye söz etmeyecek ağzı sıkı bir dişçinin adını vermenizi istiyorum.»

Peder Janin rahatsız olmuş gibiydi.

«Sorun nedir?» diye sordu Chris.

«Örgütünüz böyle bir bilgiye gereksinme duymamalı,» dedi yaşlı papaz. «Ne de olsa kendi dişçileri var.»

«Bana sizin dişçinizin adı gerekiyor.»

Papaz öne doğru uzandı, kaşlarını çattı. «Bu sizi neden ilgilendiriyor? Neden buraya geldiniz? Pervasızlığımı bağışlayın. Adını istediğiniz dişçi acaba birine karşı bir kusur mu işledi ya da birinin kimliğini mi açıkladı? Onu ortadan mı kaldıracaksınız?»

Chris, «Hayır, böyle bir şey sözkonusu değil,» diye yaşlı adama güvence verdi. «Yalnızca patronlarım örgütümüzden bilgi sızması olur diye kaygıya kapılırlar ve o nedenle zaman zaman kaynaklarımızın dışına çıkmak zorunda kalırız.»

Peder Janin bir süre düşündü. Başını sallarken kaşlarını hâlâ çatıktı. «Akla yatkın. Ama ne olursa olsun...» Parmaklarını masaya vurarak tıklattı.

«Araştırma yaparsanız kod adım Remus'tur.»

Papaz parmaklarını tıklatmayı bıraktı. «Öyleyse geceyi burada geçirecek olursanız, istediğiniz bilgiyi sabah vermeye çalışırım.»

Yeterince çabuk değil, diye düşündü Chris.

2.

Yemek salonunda bir masaya oturan Chris TaylandlIların sevdiği gibi bol biberli tavuğu yemeye başladı. Öyle acıydı ki, gözlerinden yaş geldi, burnu alev alev yandı. Sıcak Colasını yudumlarken dışardaki kapalı havaya baktı. Bulutlar kente ulaşmış, erimiş kurşun gibi yağan bir sağnak başlamıştı. Mezarlıktaki haçlar bile görünmez .olmuştu.

Peder Janin'in isteksizliği onu rahatsız ediyordu. O anda telefon konuşmaları yaparak Chris'in geçmişini araştırdığından emindi. Tabii, telefona gizli bir dinlenme aygıtı yerleştirilmiş olamazdı. Güvenilir evin herhangi bir yerinde de bu tür bir aygıt bulunmazdı. Çünkü burası tarafsız bir bölgeydi. Bunu bozmaya kalkışacak herhangi biri örgütünden afaroz edilir, dünyadaki tüm uluslararası haberalma örgütlerince izlenir ve bulunduğu anda da hemen öldürelerek cezalandırılırdı.

Ne olursa olsun, Chris huzursuzdu. Burada olduğunu öğrenir öğrenmez, bölgedeki CIA büro şefi bu davranışının nedenini merak edecek, amiriyle bağlantı kuracaktı. Ajanların görev bölgeleri kod adlarının ilk iki harfine göre belirleniyordu. Örneğin, AM harfleri Küba'yı belirliyordu. Buna göre kod adı AMALGAM olan bir ajanın Küba'yla İlgili bir operasyonda görev yaptığı anlaşılırdı. Büro şefi Chris'in kod adı REMUS'daki ilk iki harfi kontrol edince, Chris'in yalnızca Langley, Virginia'daki genel merkeze, özellikle de Eliot'a karşı sorumlu olduğunu, ona bilgi vereceğini anlayacaktı. Ve Chris'in Bangkok'taki güvenilir eve beklenmedik bir ziyaret yaptığı hemen Eliot'a bildirilecekti. Chris'in buraya gelmesini emretmeyen Eliot'un da kuşkusuz aklı karışacak, kafasında soru işaretleri belirecekti.

Sorun buydu. Chris hareketlerini Eliot'un izlemesini istemiyordu. Chris'in burada ne öğrenmek istediğini haber alınca Eliot'un olacakları tahmin ederek üzülmesini ya da utanç duymasını önlemeliydi.

Sabırlı davranmayacaktı. Eline geçen ilk fırsatta papazın yanına gidecek, dişçinin adını öğrenecekti.

Kafası düşüncelerle dolu bir durumda bakışlarını iç karartıcı yağmurdan çevirip salona doğru döndü. Gözlerinin önüne süzülen ter damlacıklarını

silerek en son on yedi yıl" önce gördüğü birine şaşkınlıktan ağzı açık bakakaldı.

Çinli olan adam yemek salonuna girmişti. Zayıf, yuvarlak yüzlü, kibar biriydi. Sırtında Mao stili yakası iliklenen haki renkte kusursuz bir takım elbise vardı. Genç görünüşlü yüzüyle simsiyah gür saçları onun altmış iki yaşında olduğunu yalanlıyordu.

Adı Chin Ken Chan'dı. Üstün zekâlıydı. IQ derecesi yüz seksendi. Rusça, Fransızca ve İngilizce bilirdi. Chris onun özgeçmişini biliyordu. Öğrenimini Merton Kolejindeki Dame Sahara Day-Wisdom, OBE' de yapmıştı. Sonra, 1939 yılından savaşın bitimine dek Oxford Üniversitesinde bulunmuştu. Bu süre içinde Oxford ve Cambridge'deki sosyal kulüplerin komünist üyeleri tarafından etki altına alınmış, savaş sonrasında Mao'ya yardım etmesi için ikili ajan Guy Burgess onu kolayca kendi safına çekmişti. Chan eşcinsel olduğundan, Çin haberalma örgütünde albay rütbesinden daha yukarıya terfi ettirilmemişti. Ama Maoist hareketin değerli bir idealistiydi. Kız gibi görünüşüne karşın, adam öldürme sanatında en iyilerden biriydi, özellikle de kurbanını ince bir telle boğup öldürmekte.

Chan, Chris'e tanımamış gibi baktı, başka bir masanın yanına doğru yürüdü. Çok ciddi bir tavırla oturdu, kendi yemek çubuğunu çıkarmak için elini ceketinin içine soktu.

Chris şaşkınlığını bastırarak ağzına attığı lokmayı çiğneyip yuttu. Sonra da, «Kar Leoparı,» dedi.

Chan başını kaldırdı.

«Kar Leopar'ı Derin Kar'ı özlüyor mu?»

Chan sakin sakin başını sallayarak doğruladı. «Doğu'da Derin Kar'ımız olduğundan beri aradan on üç yıl geçti.»

«Bense on yedi yıl olduğunu düşünüyordum. Sanırım, Laos'daydı.»

Chan kibarca gülümsedi. «O yıl karda yalnızca iki Amerikalı vardı. Onların kardeş olduklarını anımsıyorum... ama öz kardeş değillerdi.»

«Ve şu anda karşında oturanının sana sonsuza dek minnet borcu var.»

«Chris?» diye sordu Chan.

Chris başını salladı, boğazı düğümlenmişti. «Seni yine gördüğüme sevindim, Chan.»

Sırıtıp ayağa kalkarken kalbi duracakmış gibi hızlı atıyordu. Birbirlerine yaklaştılar ve kucaklaştılar.

3.

Peder Janin kaygılıydı. Adamlarından biri Amerikalıyı yemek salonuna götürmek için bürodan çıkarır çıkarmaz hemen masasındaki telefonu kaptı, numarayı çabucak çevirdi.

«Remus,» dedi yalnızca.

Sonra telefonu kapadı, bardağındaki konyağı yudumlayarak kaşlarını çatıp beklemeye başladı.

Raslantılar canını sıkıyordu, iki gün önce evinde bir Rusu konuk etmişti, Joseph Malenov adındaki bu kişi KGB'nin Güneydoğu Asya'daki afyon trafiğini yönetmekteydi. Malenov odasından hiç çıkmamış ve aralarındaki anlaşmaya göre Melanov'un öfke krizlerini bastırsın, yüksek tansiyonuna iyi gelsin diye papaz ona günde 300 miligram Dilantin vermişti. Tedavisi işe yarıyordu.

Bir gün önce de papaz bu kez Albay Chin Ken Chan adındaki Çinli komünist ajanı evine kabul etmişti. Muhbirlerinin verdiği bilgiye göre, Chan buraya Rusla buluşmaya ve belki de KGB adına ikili ajan olmaya gelmişti. Böyle işler olmayacak şey değildi. Bir Abelard güvenilir evinde düşman örgütlerin ajanları iş görüşmeleri yapmak, kimi kez de karşı tarafa geçmek için tarafsız bölge avantajlarını sık sık kullanırlardı. Ama Chan'ın niyetinin böyle bir şey olduğuna papaz inanmıyordu. Çünkü Rusların Güneydoğu Asya'da afyon kaçakçılığı yapmasına Çin komünistlerinin kızdığını biliyordu. Nedeniyse, kısmen Rusların bölgeye karışmalarına içerlemeleri, kısmen de afyonun bölgedeki ahlaki yapıyı zayıflattığını düşünmeleriydi. Buna göre, yıllardır Rusların afyon sevkıyatlarına sabotajlar yapan Chan'ın şimdi birdenbire afyon kaçakçılığını yöneten adamın safına geçeceğini düşünmek anlamsız oluyordu.

Bugün de Amerikalı gelmişti. Diş çekecek, sonra bundan hiç kimseye söz etmeyecek bir dişçinin adını öğrenmek istemesi, tek bir anlama geliyordu... birinin kimliğinin açığa çıkmasını önlemeye. Peki, ama kimin? Rusun mu?

Düşünceleri çalan telefonun ziliyle yarıda kaldı.

Papaz almacı kaldırıp kulağına götürerek söylenenleri dinledi.

Konuşma yalnızca bir dakika sürdü. Telefon kapandığında şaşkınlığı iki kat artmıştı.

Anlatılanlara göre, REMUS kod adlı kişi Christopher Patrick Kilmoonie'ydi. 1965 yılında Amerikan Özel Kuvvetlerinde teğmen rütbesiyle görev yaparken, Rusların afyon trafiğini yok etmek amacıyla düzenlenen Derin Kar operasyonunda ClA'yla birlikte çalışmıştı. 1966'da Kilmoonie ordudan ayrılıp ClA'ya katılmıştı. 1976'da bir Cistercian manastırına girmişti. 1982'deyse yeniden ClA'ya dönmüştü. Dinle politikayı birlikte düşünmek insana biraz garip gelebilirdi, ama Peder Janin de aynı şeyi yaptığından önemini anlıyordu. Yine de onu rahatsız eden şey, üç adamın şöyle ya da böyle afyon trafiğiyle İlgili olmalarıydı.

Ve oralarında başka bir bağlantı daha vardı. Amerikalı buraya 1965 yılında darmadağın olmuş bir yüz, patlamış apandisit ve kırık bel omuruyla geldiğini söylediğinde, papaz Amerikalıya o zaman eşlik eden kişiyi anımsamıştı. O kişi şimdi binada bulunan Cinlinin ta kendisiydi, yani Chin Ken Chan.

Rastlantılar canını sıkıyordu.

4.

Chris papaz evinin verandasında dikilmekteydi. Yağmur damlacıkları .oluklu metal çatıda trampet çalar gibi sesler çıkarıyordu. Yanında duran Chan ise verandanın kenarına dayanmış karşılara bakmaktaydı. Gerçi güvenilir evde gizli bir dinleme aygıtı sözkonusu olamazdı, ama yine de konuşmalarını bastırsın diye dışarıya, yağmurun altına çıkmışlar ve penceresiz bir köşe seçmişlerdi.

«İki şey var,» dedi Chan.

Chris devam etmesini bekledi.

«Burayı hemen terketmelisin. Joseph Melanov yukardaki bir odada kalıyor.»

Chris anladı. Çalıştığı meslekte, söylenen sözcükler ender olarak sözlük anlamlarında kullanılırdı. Tedbirli olmak kuraldı. Chan'ın bu denli açık konuşması bile olağanüstü bir şeydi. Chris iki cümle arasındaki bağlantıyı çabucak kurdu.

Şoke oldu. Yaşam tarzlarının temeli belirli kurallara bağlı kalmalarıydı, bunlardan en önemlisi de bir Abelard güvenilir evinin kutsallığını bozmamaktı.

Chan en büyük günahı işlemeye niyetliydi.

«Daha önce hiç yapılmadı,» dedi Chris.

«Doğru değil. Sen manastırda bulunduğun yıllarda...»

«Beni yakından izliyorsun.»

«Senin hayatını kurtardım. Senden sorumluyum. Manastırda bulunduğun yıllarda kural iki kez bozuldu. Önce Ferlach, Avusturya'da. Sonra da Montreal, Kanada'da.»

Chris ürperdiğini hissetti.

Chan'ın uzaklara dikilen bakışları hiç değişmemişti.

«Sonra tüm dünya çılgına döndü,» dedi Chris.

«Meslekten ayrılmanın sebebi neydi? Manastırın sana şerefli bir ad kazandıracağı mıydı?»

«Hayır. O zamanlar meslekte hâlâ geçerli kurallar vardı. Ayrılışımın nedeni başarısız olmamdı. Başka hiçbir çıkar yolu yoktu.»

«Anlamıyorum.»

«Açıklayamam. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Eğer sığınak anlamını yitirdiyse, o zaman başka herhangi bir şeye nasıl güvenebiliriz?» Kederli kederli başını salladı. «Artık hiçbir şey kutsal değil.»

«Her şey daha kötüye gidiyor,» dedi Chan. «Altı yıl önce, şimdi yapmayı tasarladığım şeyi akla getirmek bile sözkonusu olamazdı.»

«Ya şimdi?» diye Chris sordu.

«Kural daha önce iki kez bozulduğuna göre ilk bozan ben olmayacağım için rahatım. Melanov'a gelince, adam kafadan hasta. Geçtiğimiz birkaç ay içinde afyon trafiğini iyice arttırdı. Hoşgörü sınırını aştı. Onun durdurulması gerekiyor.»

«Öyleyse onu dışarda öldür,» diye ısrar etti Chris.

«Dışarda çok iyi korunuyor.»

«Ama sonra öldürmek için peşine düşecekler.»

«Hem de tüm örgütler,» dedi Chan. «Herkes. Ama Kar Leopar'ının bazı özel hileleri var.»

«Ne fark eder?» dedi Chris. «Eğer herkes sana karşıysa... Ferlach, sonra da Montreal'de ne oldu?»

«Kuralı bozanlara mı? Bulundular ve hemen öldürüldüler. Tabii, ben de öldürüleceğim. Zamanı gelince. Ama ben bu süreyi hilelerim sayesinde uzatacağım. »

«Bu işi yapmamanı rica ediyorum.»

«Neden?»

«Çünkü senin hayatından kendimi sorumlu hissediyorum.»

«Alacaklı olan benim. Seni kurtardım, çünkü alınyazında öyle yazılıymış. Ben de alınyazımda ne yazılıysa onu görmeliyim. Yaşlandıkça kendimi onurlu bir ölüme hazırlamalıyım. Yazgım neyse onunla yüz yüze gelmeliyim. Böyle bir fırsatı yıllardır bekliyorum. Afyon kötü bir şey. Buna son verilmesi gerekiyor.»

«Ama KGB onun yerini alacak başka birini gönderecektir. »

Chan verandanın kenarını sımsıkı kavradı. «Melanov olmaz. O kötü biri.» Yüzü ter içindeydi. «Ölmesi gerekiyor.»

Chris, Chan'ın açık sözlülüğü karşısında rahatsız olmuştu. «Sabahleyin gideceğim.»

«Ama ben o denli uzun süre bekleyemem. Çünkü Rus yarın buradan ayrılacak.»

«Papazdan önemli bir bilgi almam gerekiyor.»

«Öyleyse elini çabuk tut. Ben harekete geçtiğimde aramızdaki dostluk da gözönüne alınacaktır. Onca yıldan sonra burada karşılaşmamız kuşkulu görünecek. Alınyazısı, dostum. Hayatını, bugün benim yüzümden kaybedesin diye yıllar önce kurtarmadım. Git buradan. Yalvarırım.»

Yağmur daha da hızlandı.

5.

Bir şey Chris'i uyandırdı. Yattığı karanlık odasında gözlerini kısarak fosforlu saatine baktı. Üç otuz. Şaşırmıştı. Kımıldamadan sessizce pür dikkat bekledi. Fırtına geçmişti. Zaman zaman yapraklardan damlayan suların tıkırtıları duyuluyordu. Ayışığı açık penceresinden içeriye dolarken burnuna nehrin pis kokusuyla aşağıdaki bahçenin gübreli toprak kokusu geldi. Kuşların sabah cıvıltılarını dinledi.

Bir an için alışkanlık nedeniyle uyandığını, bir şey olmadığını düşündü. Manastırda geçirdiği altı yıl boyunca meditasyon için şafaktan önce uyanmaya alışmıştı. Nasılsa az sonra normal olarak uyanmış olacaktı.

Ne var ki, bakışlarını kapısının altındaki çatlaktan sızan titrek koridor ışığına doğru kaydırınca bir gölgenin geçtiğini gördü. Bu kişi her kimse hayvanlar gibi ağırlığını ayaklarının dış kısmına vererek yürümesini biliyordu. Böyle düşününce gözlerinin önüne gelen şekil, avına doğru sessizce yaklaşan bir kedi oldu.

Koridorda devriye gezen bir görevli olabilirdi. Ya da Chan. Veya Chan'ın peşinde olan biri. Ya da Chan'la aramızdaki dostluk nedeniyle benim peşimde olan biri, diye düşündü Chris.

Hemen yanındaki Mauser'i kapıp üstündeki yorganı kenara fırlattı; karanlıkta çırılçıplak, bir sandalyenin arkasına siper aldı. Silahını kapıya doğrultup dikkatle ve soluğunu tutarak bekledi.

Kapının ötesinde yastığa bir yumruk indirilmiş gibi bir ses duyuldu. Boğuktu, ama yine de güçlü bir sesti.

Bir inleme sesiyle birlikte yere düşen bir şeyin çarpma sesi duyuldu.

Chris sandalyenin arkasından çekildi, kapının yanındaki duvara doğru sürünerek yaklaştı. Kulağını duvara dayayıp dışarıyı dinledi. Koridorda açılan bir kapının tıkırtısını duydu.

Biri paniğe kapılmış bir sesle Rusça konuştu. «Ne yaptın?»

Chris yaşlı papazın sesini duydu, o da Rusça konuşuyordu. «Odana geliyordu. Elindeki ince teli görüyor musun? Seni boğacaktı. Başka bir seçeneğim yoktu. Onu öldürmek zorundaydım.»

Chris kapıyı açtı. Eğer açmayıp odasında kalsaydı, o zaman gürültünün onu neden uyandırmadığını papaz merak edebilirdi. Kuşkulu bir davranış olur, papaz Chris'in de bu işin içinde olduğuna karar verebilirdi.

Chris koridordaki ışık nedeniyle gözlerini kısarak kapı aralığından baktı.

Papaz arkasında duyduğu gürültüye doğru hızla döndü, elinde susturucu takılmış Rus yapısı Tokarev marka otomatik bir tabanca vardı.

Chris dondu kaldı. Ellerini havaya kaldırdı, Mauser'i başının üstünde tuttu. «Sesleriniz beni uyandırdı.» Omuz silkti. «Beni ilgilendiren bir şey olmadığını görüyorum.»

Papazın onun çekilmesine izin veren baş işaretini bekledikten sonra yine odasına girdi, kapıyı arkasından kapadı.

Bakışlarını karanlığa dikti. Öteki açık kapının eşiğinde bir adam görmüştü. Altmış beş yaşlarındaydı. Zayıf ve solgundu. Gözlerinin altında koyu halkalar ve asabi tikleri vardı. Saçları karmakarışıktı. Ter lekeleri içinde kalmış ipek bir pijama giyiyordu. Joseph Melanov, diye düşündü Chris. Adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı, ama fotoğraflarını görmüştü. Melanov'un kaçakçılığını yaptığı afyonun tutkunu olduğunu bilmekteydi.

Yerdeyse, papazla Melanov'un arasında yatan Chan'ın cesedini görmüştü. Kafatasının alt tarafı Rus silahının 7.62 mm.'lik mermisiyle darmadağın olmuştu. Zemin kan ve idrarla ıslanmıştı .O durumda Chan'ın hâlâ yaşayıp yaşamadığını anlamak için kontrol etmenin bir anlamı olmazdı.

Chris büyük bir öfke duydu. Kapının altından süzülen ışığı başka gölgeler kapadı. Birinin bir battaniye açtığını çıkan sesten anladı, ikiden fazla adamm Chan kadar sessiz olmasa bile yine yeterince sessiz davranarak Chan'ın cesedini kaldırdığını, battaniyeye sardığını, sonra da taşıyarak uzaklaştıklarını duydu. Burnuna sandal ağacının keskin kokusu, ardından da çam ağacının reçine kokusu geldi. Biri tütsü yakmış ve kanla idrarı içine çeksin diye yere talaş serpmiş olmalıydı.

Chris açık pencerenin yanına giderek kendini göstermeden dışarıya baktı. Ayışığında silüet gibi görünen iki Doğulu görevli papaz evinin verandasından indi. Omuzlarında battaniyeye sarılı ağır bir şey taşıyorlardı. Üçüncü görevliyse önden gidip onlara yol göstererek elindeki fenerin ışığını mezarlıktaki haçlar arasındaki patikaya ve bahçedeki biber bitkileri arasına tutuyordu.

Nehre doğru yamaçtan aşağıya indiler. Chan'ı ya timsahlara atacaklar ya da kayıkla geçirip karşı taraftaki ormana gömeceklerdi.

Dostum, diye düşündü Chris. Boğazı düğümlendi.

Elindeki Mauser'i sımsıkı kavradı.

6,

Peder Janin eliyle istavroz çıkardı. Kilisedeydi. Mihrabın önündeki parmaklığa diz çökmüş, günlük dualarını okuyordu. Gözlerini yaktığı adak mumlarına dikti. Çevresinde balmumu ve tütsü kokuları vardı. Mumların alevi karanlıkta titreyerek yanıyordu.

Saat sabahın beşiydi. Kilise sessizdi.

Sığınak.

Yaşlı papaz mihrabın önündeki parmaklığa tutunarak ayağa kalktı ve içinde kutsal ekmekle kutsal şarabın bulunduğu küçük sandığın önünde diz çöktü. Tanrının bağışlaması için dua etmişti. Kendini bu güvenilir evin korunmasına adadığından, eğer görevini yerine getiremezse ruhunu kaybedeceğine inanıyordu. Gerçi ona bu görevi veren KGB olmuştu, ama kendini tüm haberalma örgütlerine karşı sorumlu hissetmekteydi. Dünyadaki bütün ajanlar onun cemaatini oluşturuyordu. Aralarındaki politik ya da dinsel inanç farklılıkları veya dinsiz olmaları bir şey değiştirmiyordu. Çünkü dinsizlerin bile ruhları vardı. Buraya sığınmak için yorgun adamlar gelirdi. Bir papaz olarak onlara merhametli davranmalıydı. Eğer bu güvenilir evin kutsallığını korumak için öldürmek zorunda kalırsa, o zaman Tanrıya dua eder, bağışlanmasını isterdi. Önemli olan Tanrının adaletiydi. Ölülerin anısına yaktığı mumlar karanlıkta titreyerek yanmaya devam ediyordu.

Yaşlı papaz bir gölgenin hareket ettiğini fark edince kaskatı kesilip başını o yöne çevirdi.

En yakın sıranın karanlığından bir adam belirdi, ona doğru yürüdü.

Amerikalı.

Papaz elini cüppenin yan tarafındaki yarıktan içeriye kaydırdı, belindeki silahı çekti, kumaşın altından hedefe doğru yöneltti.

Amerikalı belirli bir uzaklıkta durdu.

«İçeriye girdiğini duymadım,» dedi papaz.

«Dualarını bozmamak için sessiz olmaya çalıştım.»

«Sen de dua etmeye mi geldin?»

«Alışkanlıklar güç kayboluyor. Benim de bir Cistercian olduğum sana söylenmiş olmalı.»

«Ya dostun? Onun öcünü alma gereği duymuyor musun?»

«O yapması gerekeni yaptı. Sen de. Kuralları biliyoruz.»

Başını sallayan papaz cüppenin altındaki silahı sıkıca kavradı.

«Dişçinin adını öğrendin mi?» diye sordu Amerikalı.

«Evet, kısa bir süre önce. Adını senin için kaydettim.»

Papaz dua kitabını bir sıranın üzerine koydu. Serbir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı dua kitabının üzerine bıraktıktan sonra dikkatle geriye çekildi.

Kilisede çıt çıkmıyordu. Amerikalı gülümseyip kâğıdı aldı. Karanlıkta yazılanları okumaya çalışmadı.

«Aradığın adam çok uzakta yaşıyor,» dedi yaşlı papaz.

«Öyle olduğu daha iyi.» Amerikalı yine gülümsedi.

«Neden?»

Ama Amerikalı yanıt vermedi. Geri döndü, kilisenin arka tarafına doğru sessizce yürümeye başladı, gölgesi gittikçe görünmez oldu. Peder Janin kapının açıldığını duydu. Dışardaki şafak sökmeden önceki griliği gördü. Amerikalının gövdesi griliği kapattı. Sonra kapı hızla kapandı, ürkütücü gürültüsü kilisenin sessizliğinde yankılandı.

Yaşlı papaz hâlâ tuttuğu soluğunu dışarıya verdi, silahı yine beline soktu. Alnı terden ıslanmıştı. Kaşlarını çatarak kilisenin arka tarafındaki sivri çatının renkli camla kaplı penceresine baktı. Yayılan soluk ışık galvanizli saçtan yapılmış hilâl şeklindeki ayı ortaya koymaktaydı.

7.

Ruslar, diye düşündü Chris.

Papazı suçlamıyordu. Ona dediği şey doğruydu. Papaz yalnızca kurallara uyuyordu. Sorumlu olarak yönettiği evin kutsallığını bozmaya çalışan bir konuğunu öldürmek zorunda kalsa bile, sonuçta başka bir konuğunun can güvenliğini sağlaması gerekmekteydi.

Ama ya Rus... Chris kiliseden ayrılmış, sabahın alacakaranlığında yerdeki su birikintilerini dolanarak gerisin geriye papaz evine doğru yürürken Rus'u düşündü, farkında olmadan ona hınçlandı. Yaradılışı itibariyle, ne denli rahat görünürse o ölçüde kararlı olurdu. Sanki sabah sessizliğinin tadına varmak için gezintiye çıkmış gibi rahat hareket ediyordu.

Arka tarafa vardığında durdu, nehrin sabah manzarasını seyrediyormuş gibi davranarak düşünmeye devam etti. Chan yıllarca Rus'a karşı savaşmış, sonunda onu öldürebilmek için eline geçen böyle bir fırsat karşısında canını ortaya koymuştu. 1965 yılında Chris de Rus'a karşı savaşmıştı. Laos' tan Güney. Vietnam'a afyon girişini durdurmak için ClA'yla Komünist Çin'in ortaklaşa düzenlediği operasyonda Chan'la birlikte dövüşmüştü. Pathet Lao kampına düzenlenen başarısız bir saldırıda Chris esir düşmüş, ağzından bilgi almak için işkence edilirken Chan'ın yönetimindeki bir kurtarma ekibinin saldırısıyla kurtulmuştu. Ama işkence gördüğü sırada yüzü darmadağın olmuş, apandisiti patlamış, bel omuru kırılmıştı. Chan onu hemen bu güvenilir eve getirmiş, Amerikalı cerrahlar gelene dek yanından bir an olsun ayrılmayıp onunla ilgilenmişti.

Şimdi Chan ölmüştü.

Aynı yerde Chan gerekli ilkyardımı yaparak Chris'i hayata döndürmüştü.

Neden, afyondu.

Rus'un ölmesi gerekiyordu.

Bunun sonucunu biliyordu. Örgütten afaroz edilecek, öldürmek için herkes peşine düşecekti. Ne denli başarılı olursa olsun, sonunda onu bulacaklardı. Yakında ölmüş olacaktı.

Ama aldırdığı yoktu. Dişçinin adını öğrenmesinin nedeniyle yapmayı tasarladığı şey gözönüne alınınca nasılsa yakında ölmüş olacaktı. Öyleyse ne fark edecekti? Ama böyle olursa, kaybetmeye hazır olduğu şeyi kaybetmeden önce bir dostuna olan minnet borcunu ödeyebilirdi. Böyle bir davranış çok yüce bir şeydi, kutsallıktan da öteydi. Sadakat, dostluktu. Chan onun hayatını kurtarmıştı. Onurlu davranarak Chris de borcunu ödemek zorundaydı. Yoksa büyük bir utanç duyacaktı.

Nasılsa sığınağın kutsallığı daha önce de iki kez bozulmuştu.

Gözlerini kısarak bakışlarını nehirden mezarlığa doğru çevirdi. Aklına papazın verdiği kâğıt parçası gelmişti. Cebinden çıkarıp dişçinin adını ve adresini okudu. Bakışları sertleşti. Kararını vermiş gibi başını acımasızca salladı, yürüyüp veranda basamaklarını çıkarak eve girdi.

Odasına varınca küçük el çantasını hazırladı. Deri bir torbadan bir şırıngayla içi sıvı dolu küçük bir şişe çıkardı. Çantayı yanına alarak odayı terketti.

Koridor sessizdi. Rusun kapısını açıldı.

İçerden sinirli bir ses karşılık verdi. «Ne var?»

Chris ona Rusça yanıt verdi. «Hemen odadan çıkmalısınız. Çinlinin bir yardımcısı varmış.»

Telaşla çevrilen kilitin tıkırtısını duydu. Kapı açılarak Melanov göründü. Ter içindeydi, elinde silahı vardı, yüksek dozda uyuşturucu aldığı gözlerinden belli oluyordu. Bakışları boştu.

Chris'in baş parmağıyla işaret parmağı arasında kalan deri perdesiyle yaptığı vuruşu fark etmedi bile. Boğazına hızla inen darbe Rus'un ses tellerini parçaladı.

Adam hırıltılı bir ses çıkararak geriye devrildi.

Chris odaya girip kapıyı arkasından kapadı. Melanov konuşamadan yerde yatıp çılgıncasına soluk almaya çalışırken gövdesi şiddetle sarsıldı,

bacakları içe döndü, kolları göğsüne doğru kıvrıldı.

Chris şırıngayı küçük şişedeki sıvıyla doldurdu. Rusun pijamasının alt kısmını aşağıya çekerek 155 uluslararası miliünite potasyum kloridi Rusun erkeklik organındaki damara enjekte etti. Potasyum beyne, klorid de idrar yoluna gidecek, sonuçta vücut elektrolitlerini depolarize ederek güçlü bir kalp krizine yol açacaktı.

Rusun mosmor yüzü daha şimdiden grileşmeye başlamıştı. Biraz sonra sapsarı olurdu.

Chris şırıngayla küçük şişeyi yine el çantasına yerleştirdi. Yerde titreyen adamı kaldırdı, bir koltuğa yasladı, ama öyle bir şekilde yasladı ki, Rusun boynu koltuğun tahta kenarına denk geliyordu. Sonra koltuğu sertçe itip Rusun üzerine düşürdü, böylece boynundaki darbe izinin düşme sonucu olduğu anlaşılacaktı.

Chan için, diye aklından geçirdi.

Çantasını alıp odadan çıktı.

Koridor boştu. Rus'un anahtarını kullanarak kapısını kilitledi, merdivenlerden indi, verandadan geçip mezarlığa doğru ilerledi.

Şafak sökmek üzereydi. Eğer ön kapıdan geçip caddeye çıkarsa, doğal olarak türlü haberalma örgütlerinin ajanları tarafından izleneceğini biliyordu; bu nedenle yamaçtan aşağıya, nehre doğru yürüdü. Burnuna dolan pis kokular arasında üç kayık buldu, en iyi durumda olanını seçti. Kürek çekip kıyıdan uzaklaştığı sırada ağzını açan bir timsahı umursamadı bile.

8.

Aradan iki saat geçmişti. Rus'un kapısını tekrar tekrar çalan papaz, içerden bir yanıt alamayınca adamlarına kapıyı kırmalarını emretti. Kapı kırılınca içeriye daldılar ve koltuğun altındaki cesedi buldular. Papaz şaşkınlıktan bir an soluksuz kaldı. Bu güvenilir evin sorumlusu olduğundan, konuklarının amirlerine hesap vermekle yükümlüydü. Chan'ı öldürmekte haklı çıkabilirdi, ama şimdi Rus da ölmüştü. Aynı gecede iki olay birden çıkması biraz fazlaydı.

Eğer KGB onun başarısız olduğuna karar verirse. ..

Korku içindeki papaz ölümün doğal nedenden, olmasına dua ederek cesedi kontrol etti. Hiçbir şiddet belirtisi yoktu, yalnızca boğazında bir morluk vardı, onun da koltuğun üzerine düşme sonucu meydana geldiği açıklanabilirdi.

Durumu şöyle bir gözden geçirdi. Melanov bir süre dinlenme gereği duyarak, çılgın bir halde gelmiş sinir kriziyle yüksek tansiyonuna tedavi etsin diye uyuşturucu istemişti. Sonra az kalsın bir cinayete kurban gidiyordu. Büyük bir olasılıkla son olayın verdiği stres uyuşturucuların etkisiyle birleşince bir kalp krizine neden olmuştu.

Ama Amerikalı da kaybolmuştu.

Birbiri ardına çok şey oluyordu.

Papaz hemen telefona atıldı. Yerel KGB görevlisini aradı. Bangkok bürosu şefi de amirine telefon etti. Bir Abelard güvenilir evinde acil durum olarak nitelenen ve nedeni açıklanamayan bir ölümün acele araştırılması gerekiyordu.

Papazın cesedi bulmasından bir saat sonra, Güney Vietnam'daki Hanoi'den havalanan Sovyet IL-18 tipi bir kargo uçağı, burundan aldığı rüzgârla boğuşarak Tayland'a olan altı yüz millik yolu yaklaşık iki saatte aştı. KGB'nin araştırma subayı ve yanında gelen uzman doktorlar ekibi cesedin yatış biçimini incelediler, birçok fotoğraf çekildi. Sonra cesedi

çabucak kargo uçağına götürdüler. Hemen kalkışa geçen uçak Hanoi'ye olan dönüş yolunu bu kez arkadan aldığı rüzgârla doksan dakikada aştı.

Otopsi yedi saat sürdü. Rusun kalbi tıkanmamasına karşın beyninde kanama olmuştu. Ölüm nedeni: Kalp krizi. Peki ama neden? Herhangi bir damar tıkanması yoktu. Kan testlerinde Dilantin'le afyon çıkmıştı. Melanov'un Dilantin aldığı, afyona da düşkün olduğu biliniyordu. Başka hiçbir olağandışı kimyasal madde yoktu. Cesedi büyüteçle inceleyen doktor Rusun erkeklik organındaki damarda bir iğne izi gördü. Gerçi kanıtlayamazdı, ama yine de bir cinayetten kuşkulandı. Daha önce de bunun gibi birkaç olayla karşılaşmıştı. Potasyum klorid. Bu kimyasal maddenin iki ayrı elementine ayrışması bir kalp krizine neden olurdu. Vücudda normal olarak zaten potasyum ve klorid bulunurdu, bu nedenle kanıt gizlenmiş olurdu. Kuşkusundan araştırma subayına söz etti.

Bir saat sonra KGB'nin Bangkok bürosu .şefi Ay Kilisesine gönderildi. Papazı uzun uzadıya sorguya çekti. Papaz evde aynı gece Chan'ın dostu olan bir Amerikalının da bulunduğunu itiraf etti.

«Adı ve belirgin özellikleri nedir?» diye sordu büro şefi.

Korku içindeki papaz gerekli bilgiyi verdi.

«Amerikalı ne istiyordu?

Yaşlı papaz soruyu yanıtladı.

«Bu dişçi nerede yaşıyor?»

Büro şefi yanıtı duyunca masanın arkasında oturan papazın yüzünü inceledi. «O kadar uzakta mı? Hanoi'deki uzmanımız ölüm saatini sabah saat altı olarak belirledi.» Eliyle dışardaki karanlığı işaret etti. «Yani on beş saat önce. Bize neden hemen Amerikalıdan söz etmedin?»

Papaz boşalan bardağını yine konyakla doldurdu ve bir dikişte hepsini içti. Sakallı çenesinden içki damlaları süzüldü. «Çünkü korkmuştum. Bu sabah Amerikalının da işe karıştığından emin olamadım. Güvenlik nedeniyle onu öldürmüş olsaydım, o zaman kendimi haklı çıkarmak için ClA'ya hesap vermek zorunda kalacaktım. Oysa elimde Amerikalıyı suçlayacak herhangi bir kanıt yoktu.»

«Ve sen de durumu bize anlatmamayı tercih ettin, öyle mi?»

«Bir hata işlediğimi kabul ediyorum. Onu daha yakından izlemeliydim. Ama sizin adamınıza karşı herhangi bir kötü niyeti olmadığına beni inandırdı. Daha sonra, cesedi bulunca ölüm nedeninin doğal olmasını umdum. Zorunlu olmadığım halde durup dururken hatamı itiraf etmenin anlamı neydi? Sorunumu anlayabilirsiniz.»

«Elbette.»

Büro şefi telefona uzanarak almacı kaldırdı. Numarayı çevirip bir süre bekledikten sonra amiriyle konuştu. «Abelard sığmağının kuralı bozuldu. Tekrar ediyorum: Kural bozuldu. Bunu yapan kişinin adı Christopher Patrick Kilmoonie. Kod adı Remus. CIA.» Büro şefi papazın verdiği tanımı tekrarladı. «Papaza göre Guatemala yolunda.» Şef adresi verdi. «En azından, oraya gideceğini söylemiş, ama olanlardan sonra bekleneni yapacağını sanmıyorum. Evet, biliyorum... bizden on beş saat önde.»

Büro şefi bir dakika kadar dinledikten sonra almacı yerine bıraktı.

Papaza döndü ve silahını ateşleyerek yaşlı adamı öldürdü.

9.

«Emin misiniz?» diye bağırdı CIA şefi.

«Kesinlikle,» diye karşılık verdi uzak mesafe acil hattaki KGB şefi. Telefonda görüştüğü kişi Rusça bilmediğinden İngilizce konuşmaktaydı. «Sizden izin almak için aramadım. Sizin adamınız olduğundan, size ne yapacağımı haber vererek yalnızca protokolü uygulamış oluyorum.»

«Emrimle hareket etmediğine sizi temin ederim.»

«Öyle bile olsa, bir şey fark etmezdi. Gerekli yerlere mesajlarımı çektim bile. Şu anda haberleşme merkeziniz de size çektiğimiz resmi mesajı alıyor olmalı. Abelard sığınağı kurallarına göre, dünyadaki tüm haberalma örgütlerini harekete geçirdim. Size çekilen mesajın son üç cümlesini .okuyayım. 'Remus'u bulun. Uluslararası bir iş. Bulur bulmaz öldürün.' Örgütünüz adına yüz kızartıcı bir durum olduğundan, sanırım onu bulmakta öteki örgütlerden daha hırslı davranırsınız.»

«Evet... size söz veriyorum.» CIA şefi yutkundu ve almacı yerine koydu.

Dahili haberleşme aygıtının düğmesine dokundu, Christopher Patrick Kilmoonie'nin dosyasını istedi.

Yarım saat sonra CIA şefi, Kilmoonie'nin örgütteki en üst düzey ajanlarından oluşan GS-13 bölümünde, yani Gizli Operasyonların askeri kanadında görevli olduğunu öğrendi.

Şef bir ah çekti. Adamlarından biri tarafından böyle utanç verici bir duruma düşürülmek yeterince kötüydü, ama bu kişinin birinci sınıf bir insan öldürme uzmanı olması, daha da kötüydü. Protokola göre, bu adamın öldürülmesi için CIA şefinin başka bir GS-13 timi kullanması gerekecekti.

Remus'un dosyasında başka bir şey daha yazılıydı. Bunu gören CIA şefi öfkeyle ayağa kalktı, sert adımlarla bürosundan çıktı.

Remus'un kontrol görevlisi Eliot'tu.

10.

«Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum,» dedi Eliot.

«Ama ondan sen sorumlusun! Bul onu!» dedi CIA şefi. Sonra da fırtına gibi Eliot'un bürosunu terketti.

Eliot açık kapıya doğru bakıp gülümsedi. Bir sigara yaktı, siyah takım elbisesine kül düştüğünü fark edip eliyle silkeledi. Amirinin onu odasına çağırtmak yerine onun bürosuna gelmesi Eliot'u memnun etmişti, gözleri zevkten parlıyordu. Şefin öfkeli ziyareti onun zayıflığının, Eliot'un da güçlü oluşunun yeni bir örneğiydi ve bu, Eliot'un çok hoşuna gidiyordu.

Güneşin yüzünü ısıtması için koltuğunu pencereye doğru döndürdü. Aşağıda büyük bir otopark Langley-Virginia'daki örgüt merkezini karayolundan ayıran parmaklık ve ağaç sırasına dek uzanıyordu. Bulunduğu yerden baktığında, H harfi şeklindeki uzun ve kocaman binayı çevreleyen on bin arabanın yalnızca bir bölümünü görebiliyordu.

Gülümsemesi kayboldu. Saul'u ele geçirmeye çalışırken bir de Chris'in, yani Saul'un üvey kardeşinin Bangkok'taki bir Abelard güvenilir evine vardığı haber verilince bir gün önce yeterince canı sıkılmıştı. Çünkü oraya gitmesi için Eliot ona herhangi bir emir vermemişti. Chris Roma'daki CIA bürosunu terkettikten sonra haftalardır rapor göndermemişti. Yapılan tahmin şuydu: Chris öldürülmüştü.

Oysa şimdi ansızın yine ortaya çıkmıştı. Acaba bu süre içinde sürekli kaçıyordu da, sonunda bir sığınağa ulaşabilmiş miydi? Oraya varmadan önce Eliot'la temas kurmanın bir yolunu kuşkusuz bulabilirdi ya da en azından Ay Kilisesine vardıktan sonra bağlantı kurabilirdi. Örgüte bağlı olmayan bir dişçiyi sormak. Rus'u öldürerek sığınağın kutsallığını bozmak. Neler oluyordu böyle? Chris kuralı biliyordu. Her örgütün en iyi ajanları peşine düşecekti. Neden böylesine aptalca hareket etmişti?

Eliot buruşuk dudağını ısırdı.

İki üvey kardeş, ikisi de kaçıyordu. Simetrik durum hoşuna gitti. Güneş ışınları otoparktaki arabalara çarpıp yansırken Eliot'un gülümsemesi yine geri geldi. Sorununa bir çözüm yolu bulmuştu.

Saul ve Chris. Saul neden ele geçirilmek istendiğini anlamadan öldürülmeliydi. Öyleyse nereye gizleneceğini üvey kardeşinden daha iyi kim bilebilirdi?

Ama dişçi... Eliot titredi. Bu ayrıntı onu rahatsız ediyordu. Rus'u öldürmeden önce Chris neden bir dişçinin adını istemişti?

Eliot'un içine buz gibi bir soğukluk yayıldı.

11.

«Mexico City,» dedi Chris. «En erken uçakta.»

Havayolu şirketinin bilet gişesindeki Havaili kadın önündeki bilgisayarın tuşuna dokundu. «Kaç kişi, efendim?»

«Bir,» diye yanıtladı.

«Birinci sınıf mı, yoksa turist mevkii mi?»

«Fark etmez.»

Kadın monitörün ekranını inceledi.

Gürültülü kalabalıkla dolu terminalde hoparlörlerden anonslar yapılmaktaydı. Chris arkasında bekleyen başka yolcular olduğunu hissetti.

«Efendim, 211 sefer sayılı uçağın turist mevkiinde yer var. On beş dakika sonra kalkacak. Eğer acele edersek sizi yetiştirebiliriz. Adınız?»

Chris ona pasaportundaki yalancı adını söyledi, kadın ondan kredi kartını sorunca da bilet ücretini nakit parayla ödedi. Ne de olsa, peşinde elverdiğince iz bırakmamaya çalışıyordu.

«Bagajınız var mı?»

«Yalnızca bu el çantası.»

«Kapı görevlisine telefon edip uçağı bekletmesini söyleyeceğim, iyi yolculuklar, efendim.»

«Teşekkür ederim.»

Acele etmek için dönerken gülümsemesine karşın yine de kasları gerildi. Dikkatle kalabalığı inceleyerek kendisini izleyen olup olmadığını araştırdı. Metal dedektör vardı, bir hava polisi bakışlarını üzerine dikti. Ama Chris daha önce Mauser'i Bangkok'taki bir kanalizasyona atmıştı. Üzerinde silahla uçağa binmeye çalışırsa yakalanacağını biliyordu. Gerçi silahı bildiği yöntemle bir bavula gizler, uçağın kargosuna verebilirdi, ne de olsa

bavulun içi açılıp aranmazdı, ama daha sonra bavulu bekleyerek zaman kaybetme riskini göze alamazdı. Sürekli hareket halinde olması gerekiyordu. Kontrol makinesinden geçen el çantasını aldı, biniş kapısına doğru koridorda koşmaya başladı.

Yolcu tünelinde koşarken bir hostes de uçağın açık kapısından bakınıyordu. Ayak sesleri tünelde yankılandı.

«Beklediğiniz için teşekkür ederim,» dedi hostese.

«Bir şey değil. Kumanya yüklenmesi de gecikmişti.» Hostes biletini aldı.

Birinci mevki yolcularının arasından geçip arka taraftaki turist mevkine doğru ilerledi. Bu bölümde boş yer çoktu. Daha önce biniş kartı alırken görevli ona sigara içilen yeri mi, yoksa içilmeyen yeri mi tercih ettiğini sormuştu. Chris sigara içmezdi, ama sigara içenlerin yerleri uçağın gerisinde olduğundan, görevliye en gerideki yeri tercih ettiğini söylemişti. Çünkü elverdiğince çok yolcuyu, aradaki yolu ve özellikle de kapıyı kontrol etmeliydi.

Yeri tuvaletlerin yanında, şişman bir adamla yaşlı bir kadının arasındaydı. Şişman adamın önünden güçlükle geçti, yaşlı kadına gülümseyerek yerine oturdu ve el çantasını öndeki koltuğun altına itti. Sonra emniyet kemerini taktı, canı sıkılmış gibi görünerek aradaki yolu izlemeye başladı.

En kötü olasılığı gözönüne almalıydı... yani Melanov'un erkeklik organındaki iğne izinin fark edildiğini ve tüm örgütlerin peşine düştüğünü hesaba katmalıydı. Niyetinin hâlâ aynı olmasına, yani bir dişçi bulmaya çalışmasına karşın, papazın tavsiye ettiği dişçiye bundan böyle gidemezdi. Papazın verdiği adres Guatemala'daydı, ama nereye gittiğini papaz KGB ajanlarına haber vermiş olacaktı. Tabii, onlar da hemen Guatemala'daki adamlarına mesaj çekip onu beklemelerini bildireceklerdi. Bu durumda başka bir ülke seçmesi gerekiyordu. Bir tanesi vardı ki, hem orasını kolayca ortadan kaybolabilecek denli iyi biliyordu, hem de orada kendi kaynaklarını kullanarak güvenilir bir dişçi bulabilirdi. Meksika tam ona göre bir yerdi. Ama Bangkok'tan, sonra da Singapur'dan ayrılırken hemen uçak bulamamış, epey zaman kaybetmişti. Honolulu uçağı da kırk dakika gecikmeli inmişti. Böylece Mexico City uçağını kaçırmış, şimdi içinde bulunduğu uçağı beklemek zorunda kalmıştı, işin başında on iki saat önde

olacağını ummuştu, oysa Rusu öldürdüğünden beri on altı saat geçmişti ama hâlâ buradaydı.

Sinirleri gergin bekledi. O anda Bangkok'ta geceydi. Ne var ki, sekiz bin mil doğusundaki Honolulu' da sabahtı. Havalandırmanın tıslamaya benzeyen sesini dinlerken pencereden içeriye dolan güneş ışınları terlemesine neden oldu. Ağır devirde çalışan motorların etkisiyle uçağın titremesini hissetti. Oturduğu yerin altındaki bir kapağın gürültüyle açıldığını duydu, son dakikada verilen bagajlar yükleniyor olmalıydı. Pencereden bakınca iki yük taşıma arabasının uzaklaştığını gördü.

Bakışlarını yine uçağın ortasındaki yola çevirdi. Bir hostes yolcu kapısını çekerek kapattı, sonra da kilitlemek için emniyet mandalına uzandı. Bir dakika içinde uçak piste doğru ilerlemeye başlayacaktı.

Soluğunu vererek rahatladı. Ama ansızın midesi yandı, kaskatı kesildi. Çünkü o anda hostes kapıyı açmıştı, iki adam içeriye girdi. Hostes kapıyı kilitlerken adamlarda ortadaki yolda yaklaşmaya başladılar.

Son binenleri inceledi. Yirmi beş yaşlarındaydılar. Adaleli ve çevik bir görünüşleri vardı. Gömlek ve pantolonları dikkati çekmeyen renklerdeydi. Sanki öteki yolculara özellikle bakmamaya çalışıyorlardı. Tüm dikkatlerini ellerindeki bilete göre yerlerini bulmaya vermişlerdi. Sonra ayrıldılar, Chris'in on sıra önünde, yolun iki tarafındaydı yerleri.

Chris biletini almadan önce olabildiğince beklemişti, uçağa binecek son yolcu olmayı umuyordu. Daha sonra arkadaki yerine oturunca da .uçağa ondan bile daha geç binen yolcu olup olmayacağını kontrol etmekteydi.

Son binenler yerlerine oturmak için dönerken hemen yanındaki adamın üzerinden eğilip yola baktı. Adamların ayakkabıları. Kalın topuklar ya da ayakkabıyı bir silah gibi kullanmaya yarayacak demir ökçeler görmeye çalışmıyordu. Çünkü karate bilse bile bir ajan ayaklarını ender kullanırdı. Ayakla yapılacak bir hareket aşırı yavaş olurdu. Çok daha önemli bir özelliği görmeye çalışıyordu. Adamlar bileklerinin üst kısımlarını saran yüksek arkalıklı ayakkabılar giyiyorlardı. Ajanların tercih ettiği türdendi, bir takip ya da dövüş sırasında insanın ayağı kayıp yere düşmesini önlerdi. Chris'in ayağındaki ayakkabılar da aynıydı.

Saptanmıştı... ama kimler tarafından saptandığını bilemezdi... Ruslar, ingilizler, Fransızlar, belki de kendi örgütü olabilirdi. O anda birileri Mexico City'le acele bir telefon görüşmesi yapıyordu. Uçağı yere indiğinde onu öldürmek için bir ya da belki birçok ekip bekliyor olacaktı.

Jet harekete geçti. Motorların gürültüsü arttı ve uçak terminali geçerek piste doğru ilerlemeye başladı.

Bir zil sesi duyuldu. Hosteslerden biri yolcuların emniyet kemerlerini takıp takmadıklarını kontrol ederek yaklaştı.

Chris kol dayama yerlerini sıkıca kavradı, derin bir soluk alıp yanındaki yaşlı kadına döndü. «Özür dilerim, acaba sizde bir kâğıt mendil var mıydı?» diye sordu.

Kadın rahatsız olmuş gibiydi. Çantasını karıştırdı, birkaç kâğıt mendil çıkarıp uzattı.

«Teşekkür ederim,» diyerek alan Chris mendilleri küçük parçalara ayırıp kulaklarına tıktı. Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

İçerdeki sesler iyice boğuklaştı, iki adamın konuştuklarını gördü, ama yalnızca dudaklarının hareket ettiğini fark ediyordu.

Jet durdu. Chris pencereden kalkış çizgisini gördü. Bir uçak kalkış çizgisinden hızla hareket edip gözden kayboldu. Onun yerini bir başkası aldı. Önlerinde kalkış için sıra bekleyen yalnızca iki uçak vardı.

Gözlerini kapadı, uçağın titremesini hissetti. Göğsü kaskatı sertleşti.

Jet yine ileriye doğru hareket etti. Gözlerini açtığında pistle kendi uçakları arasında yalnızca bir uçak kaldığını gördü.

Ansızın emniyet kemerini çözdü. Ayağa fırladı, şişman adamı sıkıştırıp ara yola çıktı. Bir hostes onu yakalamak için atıldı. «Beyefendi! Yerinizde oturmalısınız! Emniyet kemerini bağlamaksınız!»

Hostesi iterek uzaklaştırdı. Yolcular ona doğru dönmüş, şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Boğuk bir çığlık sesi duydu.

Son binen iki adam geriye döndü, şaşırmışlardı. Biri ayağa kalkmak için davrandı.

Chris tam karşısındaki acil durum kapısının kolunu yakalayıp asıldı.

Kapı hemen açıldı, içeriye rüzgâr akın etti. Jet motorlarının güçlü uğultusunu hissediyordu.

Uçak kalkış pistine ulaştı. Hostesin yine atıldığı anda Chris kapının alt kenarını sıkıca yakaladı, kendini boşluğa sallandırdı. Öyle asılı durumdayken geriye doğru bir göz 'atınca, çılgına dönen yolcuları ve son binenlerden birinin hızla yaklaştığını gördü.

Chris hareket eden uçaktan kendini aşağıya doğru bıraktı. Piste çarptığı anda dizlerini kırarak elleri üzerinde takla attı, bunu atlama okulunda öğrenmişti. Kulaklarını kâğıt mendille tıkamasına karşın, yine de motorların vınlamasından yüzünü acıyla buruşturdu. Egzozt üzerinden gürleyerek geçti, boğucu bir sıcaklığı vardı. Başka bir jetin hızla yaklaştığını gördü.

Kalkıp hızla koştu.

12.

Oda kocaman, mikroptan arındırılmış ve sürekli belli ısıdaydı. Bilgisayar terminalleri duvarları çevreliyor, floresan lambalar sinek vızıltısı gibi bir sesle odayı aydınlatıyordu.

Eliot'un pörsümüş alnı dikkatini bir noktaya topladığından çizgi çizgi olmuştu.

«Uçak yolcuları,» dedi görevli memura.

«Hangi şehir?»

«Bangkok. Kalkan uçaklar. Son altı saat.» '

Görevli başını sallayıp önündeki monitörün tuşlarına dokundu.

Eliot beklerken bir sigara daha yaktı. Sorun onu harekete geçirmişti. Chris'in Tayland'da kalıp bir yere gizlenme olasılığı vardı. Ama Eliot bundan kuşkuluydu. Adamlarını tehlike bölgesinden en kısa zamanda uzaklaşacak şekilde yetiştirmişti. Rus'un cesedi bulunmadan Chris epey uzakta olmak isteyecekti. Sahte bir ad ve sahte bir pasaport kullanmış olabilirdi. Ama yine de öyle olduğunu sanmıyordu. Çünkü piyasadan elde edilen sahte pasaportlardan her zaman yüzde yüz emin olamazdı, riskliydi. Büyük bir olasılıkla Chris ona Eliot'un sağladığı bir pasaportu kullanarak izi bulunmadan gizlenecek bir yere varmaya çalışacaktı.

Görevli elinde sayfalarca kâğıtla yanına gelince Eliot geniş tezgâhın üzerine eğildi, kemikli parmağını uzun listede gezdirmeye başladı. Chris'in sahte adlarından birini Bangkok'tan Singapur'a giden bir United uçağında görünce heyecanla doğruldu. Görevliye, «Singapur'dan kalkan uçaklar. Son on üç saat,» dedi. Ve yine beklemeye başladı.

Görevli ikinci listeyi getirince Eliot yeni bir sigara yaktı ve tüm dikkatini listeye verdi. Chris aynı pasaportu kullanmış olacaktı. Ne de olsa, bagajında farklı adları bir gümrük memuru görebilir diye başka bir pasaport kullanma tehlikesini göze alamazdı. Hızla soludu, işte, oradaydı. Aynı ad bu kez

Singapur'dan Honolulu'ya giden bir Trans World uçağının yolcuları arasındaydı. «Honolulu'dan kalkanlar,» dedi görevliye. «Son beş saat.»

Görevli tam üçüncü listeyi getirirken Eliot arkasındaki kapının hafif bir tıslamayla açıldığını duydu. Dönünce yardımcısının ona doğru geldiğini gördü.

Yardımcısı Yale'nin 70 mezunlarındandı. Gömleğinin yakası düğmeliydi. Kravatı ve yüzüğü üniversitenin amblemini taşıyordu. Tıpkı Eliot gibi yelekli siyah bir takım elbise giymişti. Zevkten gözleri parlıyordu. «Biraz önce M1-6 aradı. Remus'u bulduklarını sanıyorlar. Honolulu Havaalanında.»

Eliot yeni listedeki adlara döndü. Chris'in kullandığı yalancı adı bu kez Havai Havayollarının bir uçağında buldu. «Şu anda Mexico City yolunda.»

«Artık değil,» dedi yardımcısı. «Peşine takılanları uçakta farketmiş olmalı. Uçağın havalanmasından bir dakika önce acil durum kapısını açarak atlamış.»

«Piste mi?»

Yardımcısı başını salladı.

«Aman Tanrım!»

«Peşindekiler onu yakalayamamış.»

«Yakalasalardı şaşardım. Çünkü o en iyiler arasında. Ne de olsa, onu ben yetiştirdim.» Eliot gülümsedi. «Demek şimdi Honolulu'da gizlenmeye çalışıyor. Sorun şu: Eğer onun yerinde ben olsaydım ne yapardım? Ada gizlenmek için yeterince uygun bir yer değil. Sanırım, ben olsam adadan uzaklaşmaya çalışırdım. Hem de en kısa zamanda.»

«Peki ama nasıl? Ve nereye? En azından nereye gitmeyeceğini biliyoruz. Guatemala ya da Meksika'ya gitmeye çalışması için deli olmalı. Onu bu ülkelerde bekleyeceğimizi akıl etmesi gerekir.»

«Ya da belki oraları besbelli olduğundan, onu bu iki ülkede beklemeyeceğimizi düşünecektir,» dedi,» Eliot. «Tez ve antitez. ilginç bir durum. Chris'in yerinde olsaydım, acaba Havai'den nasıl uzaklaşırdım? Bir öğretmen öğrencisinin ne yapacağını tahmin edebilmeli.»

Aklına gelen şeyle gülümsemesi kayboldu. Öyleyse Saul'un yapacağını neden tahmin edememişti?

13.

Kamyon Atlanta'ya yaklaşırken Saul farların aydınlattığı yerlerde açmış açalya çiçekleri gördü. Kızılcık ağaçlarının beyaz çiçekleriyle karışan pembe açalya çiçekleri yol boyunca dizilmiş birer göz gibi görünmekteydi. Mermi yarası nedeniyle göğsünün hâlâ zonklamasına karşın kanaması durmuştu. Ateşiyse devam ediyordu.

«Buraya kadar,» dedi sürücü ve kamyonu bir üst geçitin altında durdurdu. «Depom bir mil ilerde. Seni görürlerse işimi kaybederim.»

«Burası da yeter,» diyen Saul kapıyı açtı. «Sağol.»

Sürücü başını iki yana salladı. «Olmadı. Bir şey unutuyorsun.»

Saul ayağını yola basarken kaşlarını çattı. «Hayır sanmıyorum.»

«Bir daha düşün. Para. Anımsadın mı? Yarısını binerken verdin, öteki yarısını da burada vereceksin. Bana iki yüz papel borçlusun.»

Saul başını salladı. Babasının onu neden öldürtmek istediğini düşünürken sürücüyle yaptığı anlaşmayı unutmuştu.

Sürücü elini koltuğunun altına kaydırdı.

«Ağır ol,» dedi Saul. Cebinde kalan tüm paraydı, buna ihtiyacı vardı. Ama sürücü üzerine düşeni yapmıştı. Omuz silkip iki yüz papeli adama verdi.

«Olduğun yerde bir dakika kımıldamadan bekle.» Sürücü elini koltuğunun altından çekti.

«Uzun zamandır yoldasın. Sinirlerin mahvolmuş.»

«Hız sınırı yüzünden.»

«Karma bir kürk ceket al.»

«Tabii. Sonra da kalan bozuklukla McDonald'a sandviç yemeye giderim.» Sürücü sırıtarak parayı cebine koydu.

Hemen sonra da araç yine yola koyuldu. Saul kamyonun arka farlarının karanlıkta gözden kaybolmasını izledi. Geçitin üstündeki yoldan gürültüyle geçen arabaları duyuyordu. Karanlık yolda yürümeye başladı.

Atlanta'ya son gelişinde belki gerekir diye birçok oteli kontrol etmişti. Yarasıyla ilgilenmeliydi. Bir banyo yapmak istiyordu. Sonra, elbiselerini de değiştirmesi gerekiyordu. Müşterilerinin kalitesine dikkat eden bir otele gitmeyi göze alamazdı. Gideceği yer Peactree Caddesinin lüksünden uzak olmalıydı. Nereye gideceğini iyi biliyordu.

Uzaktan geçen bir trenin sesini duydu, iki yanında eski binalar vardı. Yarasındaki baskıyı azaltmak için iyice kamburunu çıkardı. Eğer ateşin etkisiyle işitme duyusu zayıflamadıysa saat dörttü. Çünkü evlerden birinde çalan saatin sesini duymuştu.

Hemen sonra nehir üzerindeki bir köprüyü geçti. Alttaki sular çağıldayarak akıyordu. Yanmış bir binayı da geçtikten sonra boş bir açıklıkta biraz dinlendi. Elbisesindeki kanlarla ve iki büklüm kamburunu çıkarmış bir durumda kolayca dikkat çekecek bir görünüşü olmalıydı.

Karanlıktan çıkıp geldiler, çevresini sardılar. Onları görünce bir an için yıllar önce yetimhanenin dışında Chris'le ikisini döven çeteyi anımsadı.

«Dövüşecek durumda değilim,» dedi Saul.

En uzun boylu genç sırıttı.

«Size söylüyorum,» diye devam etti Saul.

«Hey, senden tüm istediğimiz şey paran. Canını acıtmayacağız. Söz.»

Ötekiler kıkırdayarak gülüştü.

«Haydi, uzak durun,» dedi Saul.

«Ama parana ihtiyacımız var,» dedi uzun boylu genç.

«Başkasını deneyin.»

«Ama kimi? Hiç kimse yok. Sen çevrende başka birini görüyor musun?» Uzun boylu genç cebinden bir sustalı bıçak çıkarıp yayına bastı.

«Sana iyi bir ders gerekiyor. Yanlış adama çattın.»

Uzun boylu genç kaşlarını çattı. Bir an için kuşkuya kapılmış gibiydi. Sonra ötekilere baktı. Gururu baskın çıkıp elindeki sustalıyla saldırdı.

Saul üzerine çullananların kol ve bacaklarını kırdı.

«Size demiştim, bana çatmanız hataydı.»

Az kalsın yürüyüp uzaklaşıyordu. Ama son anda içinden gelen bir dürtüyle çetedekilerin üzerlerini aradı.

Yetmiş dolar.

14.

«O yerin sahibi var,» diye homurdandı çenesi köşeli adam. Bir eliyle de önündeki tezgâhta bir bira bardağı duran tabureyi işaret etmekteydi.

Chris omuz silkip tabureye oturdu, sonra da çalan kovboy müziğine parmaklarını tıklatarak tempo tuttu. «Tuvalette olduğu sürece arkadaşının buraya ihtiyacı olmayacak.»

Arkadaki sahnedeyse bir striptiz yıldızı müziğe uyarak ağır ağır kıvırıyordu. «Kız bir yerini incitecek,» dedi Chris.

İriyarı adam kaşlarını çatarak baktı. «Canı yanacak olan yalnızca o değil. Nesin sen, bir mazoist mi? Derdin bu mu?»

«Hayır, mazoist filan değilim. Kadınlar arasında fark gözetmem. Onlarla yalnızca seks yaparım.»

«Anlıyorum.» Adam rengi solmuş blucinle çiçekli bol bir gömlek giymişti. Sigarasını kül tablasına bastırıp ayağa kalktı ve öfkeli bakışlarını Chris'e dikti. «O taburede oturmaya daha devam edersen tuttuğum gibi aşağı atarım.»

«Aynı şeyi daha önce Saygon'da da yapmaya kalkmıştın. Ama işe yaramamıştı.»

«Burası Honululu, Saygon değil. Şimdi hakkından gelebilirim.»

«Seninle uğraşacak vaktim yok.» Chris barmene döndü. «Dostuma bir bira, bana da bir kola ver.»

«İçki içmiyor musun?» diye çiçekli gömlekli adam sordu.

«Bugün değil.»

«İşler kötü mü?»

«İyi sayılmaz. O gömleğin içinde komik görünüyorsun.»

«Ne yapalım, hep üniforma giyecek değilim ya. Renkli şeyler giymeyi seviyorum. Belki şaşıracaksın ama kadınların da ilgisini çekmeme yarıyor.»

«Onlara binbaşı olduğunu söyle. Gömlekten daha etkili olur.»

«Ne demezsin.»

Chris barmene ücreti ödedi.

İriyarı adam birasını yudumladı. «Ne o, yoksa Özel Kuvvetler personelinin gittiği barları mı turluyorsun?»

Chris başını salladı.

«Dostlarını mı görmeye çalışıyorsun?»

Chris yine başını salladı.

«Sana iyilik borcu olanları mı?»

Chris omuz silkip kapıya doğru bakındı. «Kuşkucu bir yaradılışın var.»

«Senin de dizleri parçalanmış bir pantolonun.»

«Bir yeri aceleyle terketmem gerekiyordu. Yenisini alacak zamanım olmadı.»

«Burada güvencedesin. Sana arka çıkacak bunca Özel Kuvvetler elemanı varken seni hiç kimse rahatsız etmez.»

«Ama dışarıya çıktığımda... Aslında bir yolculuk yapmak istiyorum. Ada dışına.»

«Belirli bir yere mi?»

«Benim seyahat ajanım olacağını umuyordum.»

Kalın boyunlu adam bakışlarını sahnedeki çıplak striptizciye dikti. «Yarın uçakla buradan ayrılıyoruz.»

«Askeri nakliye mi?»

«Kanal bölgesine.» Adam yine Chris'e döndü. -«Kabul mu?»

«Beni uçağa alabilir misin?»

«Sorun değil. Bir iki kişinin bana borcu var.»

«Şimdi ben de borçlandım.»

«Hey. çetele tutan kim?»

Chris güldü.

«Ama küçük bir sorunum var,» dedi binbaşı.

«Nedir?»

«Birlikte geldiğim ve senin de yerine oturduğun herif. Şimdiye dek geri dönmeliydi. Körkütük sarhoştu. Tuvalette sızıp kalmış olmalı.»

Waylon-Jennings'in bir plağı çalmaya başladı. Striptizci üzerinden çıkardıklarını yine giydi.

15.

Chris toprağı yana atmaktan ter içinde kalmıştı. Durup küreğe yaslandı, bakışlarını çevredeki yarı tropikal ormanda dolaştırdı, güzel kokulu sedir ve defne ağaçlarını seyretti. Varlığına alışan canlı renkteki kuşlar yine eskisi gibi dalların arasında uçuşmakta, tatlı tatlı ötmekteydiler. Başının epey yukarısında sivrisinekler dönüp duruyor, ama asla inip onu rahatsız etmiyorlardı. Chris'in sıtmaya yakalanma korkusu yoktu, çünkü bulunduğu ülkeye, yani Panama'ya gelirlerken binbaşı ona gerekli fitillerden vermişti. Bunlar Özel Kuvvetler elemanlarının standart malzemesi arasındaydı. Fitildeki kimyasal madde bağırsakta kılcal damarlar tarafından emilmekte ve vücudun sivrisinek kovucu bir koku yaymasına neden olmaktaydı. Chris kimyasal maddenin işe yaramaya başladığını çişinin yeşile dönmesinden anlamıştı.

Nemli güneş altında yine işine yöneldi, kazdığı çukuru büyütmek için daha çok toprak atmaya başladı. Fikir aklına savaş sırasında Vietkongların ormanda kazdıkları «insan tuzaklarından gelmişti. Derin bir çukur kazarlar, belli olmasın diye üzerini ağaç dallarıyla örterlerdi. Tabii, buna basan dikkatsiz bir asker de çukurun içine diklemesine yerleştirilen ucu sivri kazıkların üzerine düşer, feci şekilde ölürdü. Gerçi kazdığı çukura kazık filan yerleştirmeyecekti, ama sonuçta yine aynı ölümcül amaçla kullanılmış olacaktı.

Sabahtan beri kazıyordu. Çukur o anda iki metre boyunda, yetmiş beş santim eninde ve bir metre derinliğindeydi. Bir mezara benziyordu. Kendi kendine, yarım metre daha derinleştir, dedi ve alnındaki teri silip kürekle toprak atmaya devam etti.

İşini bitirdiğinde bulunduğu açıklıktan çekilip ormanın kenarına gitti, birer metre uzunluğunda dört tane sağlam eğreltiotu dalı kopardı. Elinin tersiyle terli alnını sildi, yine çukurun yanına dönüp içine indi. Yakıcı güneşe karşın çukurun içi serindi. Çukurun yanına bıraktığı kontrplak tabakasına uzandı. Tabakanın boyu iki metre, eniyse yetmiş beş santim, kalınlığıysa bir santimdi. Ormanda bulunduğu yere getirene dek epey ter

dökmüştü. Bölgede yaşayan çok az insan vardı, izlenmediğinden de emindi, iyice kontrol etmişti.

Dört eğreltiotu dalını kullanarak kontrplak tabakasını çukurun üzerini örtecek şekilde sıkıca yerleştirdi. Sonra da oyuktan geçerek karanlıktan aydınlığa çıktı. Kontrplağın üzerini yana attığı toprakla örttü, ardından da sökülen eğreltiotu bitkilerini kontrplağı örten toprağa dikti.

Bir adım geri çekilip yaptığı kamuflajı kontrol etti. Kazılan toprak yüzeydeki toprağa göre biraz daha koyu renkteydi. Ama ertesi güne dek hiçbir farklılığı kalmayacaktı. Tatmin olunca çukura giriş çıkışı sağlayacak oyuğu büyük bir kaya parçasıyla örttü.

Neredeyse hazırdı. Geriye yalnızca bir şey kalmıştı. Önce dişçiye gidebilirdi, ama dişçiden sonraki uyuşmuş durumda kontrplak tabakasını bulunduğu yere taşıyacak ve çukuru kazacak gücü olacağından emin değildi. Bu nedenle önce gerekli düzenlemeleri yapmalıydı. Artık Panama City'deki dişçiden geri döndüğünde binbaşının ona verdiği fitilleri kullanması gerekmeyecekti. Çünkü sıtma filan vız gelecekti.

16.

«Ama böyle bir şeye hiç neden yok,» demişti dişçi.

«Size neden gerekmiyor. Bu gerekiyor.» Chris kolundaki on sekiz kıratlık altın Rolex saatini çıkarıp dişçiye verdi. «Değeri dört bin dolardır. Ayrıca para da vereceğim tabii. Bir de bunu.» Chris adama boynundaki değerli kolyeyi gösterdi. «Ama işiniz bitince.»

Dişçinin gözleri hırsla parlıyordu. Ansızın kaşlarını çattı. «Yasadışı bir şey yapmayacağım.»

«Bir dişçi için dis çekmenin neresi yaşadı?'[7]»

Dişçi omuz silkti.

«Ben biraz farklı biriyimdir, başkalarına benzemem. Kaprisime boyun eğin,» demişti Chris, «iki gün sonra yine geleceğim. Benimle İlgili hiçbir kayıt tutmayacaksınız. Röntgen çekmek de yok.»

«Röntgen çekmezsen işimi garanti edemem. Herhangi bir komplikasyon olabilir.»

«Fark etmez.»

Dişçi kaşlarını çatmıştı.

O anda dişçinin bekleme salonunda oturuyor, ucuz tahta sandalyelerle çatlamış plastik kaplı kanepeye bakıyordu. Başka bekleyen hasta yoktu. Floresan lambanın vızıltısı odayı dolduruyordu. Bakışlarını İspanyolca dergilere doğru kaydırdı. Ama dergi filan almayıp gözlerini kapadı, düşünmeye başladı.

Yakında, diye geçirdi aklından. Bu gece, ormana dönmeden önce, buraya gelecek ve dişçinin bürosunu yok edecekti. Dişçi ne kadar söz verirse versin yine de kayıt tutmuş olabilir, anestezinin etkisi altında bulunacağı sırada röntgen çekebilirdi. Geride onunla İlgili hiçbir kanıt olmaması çok önemliydi.

Daha sonra, ormandaki çukura dönecek, ölüm orucuna başlayacaktı. Büyük bir olasılıkla altmış gün sürecekti. Aslında sivrisinekler saldırmaya başlar başlamaz sıtmaya yakalanacağından hiç kuşkusu yoktu. Tabii, bu da süreci hızlandıracaktı. Belki otuz gün. En çok da altmış.

Günahlarını bağışlaması için Tanrıya dua edecekti. Rus'u öldürmesi günah sayılmazdı, çünkü o ölümü afyon ve Chan nedeniyle hak etmişti. Ama yalnızca var oldukları için öldürdüğü sayısız insan vardı, işte, asıl günahları bunlardı. Acı içinde, adlarını, yüzlerini, merhamet etmesi için çoğunun nasıl yalvardığını anımsadı. Şimdi de kendisi merhamet dilenecekti. Kendini utançlarından, duygularının suçlamasından, ruhundaki hastalıktan arındırmaya çalışacaktı.

Kendinden geçene dek oruç tutmaya devam edecekti. Açlıktan eti kemiklerine yapışırken dua etmeyi sürdürecekti. Bilincini yitirmeden önce son bir hareketle oyuktan sürünerek mezarına girecekti. Karanlıkta, kontrplak tabakasını destekleyen eğreltiotu dallarını tekmeleyecekti. Tabaka da üzerini örten toprakla birlikte aşağıya çökecek, onu boğacaktı.

Cesedi gizlenmiş olacaktı. Ya çürüyüp gidecek ya da leş yiyen hayvanlar mezarını kazıp yiyecekti. Kemiklerini dağıtacaklardı. Belki geride zarar görmemiş bir tek kafatası kalacaktı. Ama ağzında dişler bulunmayacağından, yetkililer onun kime ait olduğunu belirleyemeyecekti.

Bu nokta önemliydi. Adı sanı belli olmaksızın ölmeliydi. Saul ve Eliot içindi. Sığınağın kutsal kuralını bozduğunu duyduklarında ikisi de kuşkusuz şoke olacaklardı. Ama duydukları utanç onun asla ele geçirilmediğini görünce hafifleyecekti. Tabii, nereye gittiğini merak edeceklerdi. Onun ne olduğunu hep bilmek isteyeceklerdi. Ama bu durum intihar ettiğini öğrendikleri zaman duyacakları acı ve utançtan iyiydi. Bu işi temiz bir şekilde halletmek istiyordu. En yakını olan iki kişiye, yani üvey kardeşiyle üvey babasına yük olmak istemiyordu.

Oruç tutmak Katolik kilisesinin izin verdiği tek yöntemdi. Tüm öteki yollar umutsuzluk, Tanrının bilgeliğine güvensizlik, O'nun kullarını sınamak için yarattığı güçlüklere dayanma isteksizliği anlamına gelirdi. En büyük günah olan intihar etmenin cezası sonsuza dek Cehennem ateşinde yanmaktı. Oysa oruç tutmak günahların bağışlanması için kefaret amacıyla

yapılırdı, insan bedeni bir kenara bırakılarak ruh arındırılırdı. Ruhu Tanrıya yaklaştırırdı.

İşlediği günahları gözönüne aldığında Chris'in Cennete gidebilmesi için düşünebildiği tek yoldu.

Hemşire, «Bay Bartholomew, doktor sizi bekliyor,» dedi Chris'e.

Başın' salladı, ayağa kalkıp açık kapıdan geçerek dişçi koltuğu bulunan odaya girdi. Doktor görünürde yoktu, ama kapalı bir kapının ardından lavaboya akan su sesi geliyordu.

«Anestezik maddeyi enjekte etmeye yetkiliyim,» dedi hemşire.

Chris koltuğa oturdu. Kız iğneyi hazırladı.

«Nedir?» diye sordu Chris.

«Atropine ve Vistaril.»

Chris başını salladı. Bir an için aklına aneztezik maddenin Sodyum Amytal, yani gerçek serumu olacağı gelmişti. Bu ilacın etkisinde insan bilincini yitirir, hipnoz durumuna geçer ve sorulan tüm sorulan yanıtlardı.

«Geriye doğru sayın, lütfen,» dedi hemşire.

Chris yüzden başlayıp doksan beşe geldiğinde, gözlerinin önündeki her şey fırıl fırıl dönmeye başladı. Aklına manastır geldi. Clstercian'larla birlikte bulunduğu altı sessiz yıl boyunca tek haberleşme yolu el işaretleri kullanmaktı. Yaptıkları iş her gün aynıydı... meditasyon ve çalışmak. O zamanlar giydiği beyaz cüppeyi anımsadı. Beyazdı, tıpkı kafasındaki dönme gibi.

Eğer gitmesi istenmeseydi, eğer otuz altı yaşında olmasıydı, yeniden aralarına kabul "edilmesi için başvurduğunda yaş sınırını bir yıl aşmamış olsaydı, şimdi ne güzel orada olacak, teselli bulup bu dünyadaki günahlarının kefaretini ödeyecekti.

Kafasındaki dönme arttı. Ağzı kurudu. Soluk almaya çalıştı. «Bu Atropine değil,» diye mırıldandı. «Başka bir şey.»

Koltuktan kalkmaya çabaladı, Hemşire kollarını sıkıca tutup bastırdı. «Hayır, kalkamazsınız,» diye karşı çıktı.

Ama kafasında fırıl fırıl dönen beyazlık başka tür bir beyazlık halini aldı. Bir kapının açıldığını farketti. Beyazlar içindeki bir şekil tıpkı bir hayalet gibi ona yaklaştı.

«Hayır.»

Yüz iyice yaklaştı... yaşlı, buruş buruş, gri.

Chris'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Dişçi. Olamazdı.

Kırbaçlanmış gibiydi. Bilinci karanlığa gömülürken kafasının içinde son bir şimşek çaktı.

Olamaz. Dişçi, Eliot'tu.

İkinci Bölüm

Bul ve Yok Et!

«KARA PRENSLERİM»

1.

Eliot dikkatle Chris'in nabzını kontrol ederken kaşlarını çattı, alnındaki kırışıklıklar iyice derinleşti. Sonunda başını sallayarak hemşireye döndü. «Doktor köşedeki barda.» Sesi boğuktu. «Onun yanına gitseniz iyi olacak.»

Şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılan hemşire kapıya doğru geri geri çekildi.

«Bir şey daha.» Kız dondu kaldı. Eliot dişçi koltuğunun altına uzanıp bir zarf çıkardı. «Paranız. Çıkarken dış kapıyı da arkanızdan kapatın.»

Kız yutkunarak zarfı aldı, sonra da uçarcasına muayenehaneyi ve bekleme salonunu terketti.

Eliot dış kapının kilit sesini duydu. Gidip bekleme salonuna açılan kapıyı kapattı. Gözlerini dişçi gereçleriyle dolu tepsiye dikti.

Chris koltuğa yığılmış, Sodyum Amytal'in etki siyle bilinçsiz bir durumda ağır ağır soluyordu, ilaç yasakları ortadan kaldırıp konuşmak istemeyen birinden sorgucunun arzu ettiği bilgileri almasını sağlıyordu. Aslında ilacın etkisinde bulunan kişi tümüyle bilinçsiz olmazdı, daha çok kontrollü bir yarı uykuda olurdu. Gerçi çevresinde olup bitenleri bilmezdi, ama kendisine yöneltilen soruları anlayıp cevap verebilirdi. Hemşireye Chris'i tümüyle etkisiz duruma getirmesi emredildiğinden, Eliot ilacın biraz etkisini kaybetmesi için beklemek zorunda kaldı.

İğne uçlu bir tüpü Chris'in kolundaki damara yerleştirdi, sonra bir çekmeceyi çekip boşalmış Amytal ampulünün yanında duran iki dolu şırıngayı çıkardı. Amytal toz halinde olduğundan 500 miligramı 20 milimetrelik steril suyla karıştırılmıştı. Şırıngalardan birini Chris'in kolundaki tüpün içine yerleştirdi. Şırınganın pistonunu ittiğinde ilacın akışı tüpteki bir vanayla kontrol edilebilirdi. Gerekebilir diye ikinci dolu şırıngayı da yanma koydu. Amytal sıvı durumunda çabuk çözüldüğünden, eğer sorgulaması yarım saatten uzun sürerse o zaman ikinci şırıngadaki karışımı da kullanmak zorunda kalacaktı.

Eliot'un tahmin ettiği gibi beş dakika sonra Chris'in gözkapakları hareket etmeye başladı. Eliot tüpteki vanayı açıp ilaçtan bir bölümünün damara akmasını sağladı. Chris'in sözleri anlaşılmaz bir hal alınca vanayı kapatacak, iyice kendine gelmeye baş larken de kontrolünü yitirmemek için vanayı yine açacaktı. Dikkat isteyen bir işti.

Artık sorulara başlamasının zamanı gelmişti. «Benim kim olduğumu biliyor musun?» Yanıt alamayınca Eliot soruyu yineledi.

«Eliot,» dedi fısıltıyla Chris.

«Çok güzel. Haklısın. Ben Eliot'um.» Chris'i şöyle bir inceledi, onunla ilk karşılaştığı zamanı anımsadı... otuz bir yıl önceydi. O zamanlar beş yaşında olan Chris zayıf, paçavralar içinde pisti. Babası ölmüş, annesi olacak yosma onu terketmişti. Philadelphla'nın gecekondu bölgesindeki evlerinde bir sürü masa vardı. Her masanın üzerinde çocuğun çorap lastiğinden sapan yapıp öldürdüğü sinek yığınları yer alıyordu. «Beni hatırlıyorsun,» dedi Eliot. «Sana baktim. Sana bir baba gibi yakınım. Sen de bana bir oğul gibi yakınsın. Tekrarla.»

«Baba. Oğul,» diye mırıldandı Chris.

«Beni seviyorsun.»

«Seni seviyorum,» dedi tekdüze bir sesle.

«Bana güveniyorsun. Sana benim gibi hiç kimse iyi davranmadı. Güvencedesin. Korkacak bir şey yok.»

Chris iç çekti.

«Beni mutlu etmek ister misin?»

Chris başını salladı.

Eliot gülümsedi, «istersin, tabii. Beni seviyorsun. Öyleyse dikkatle dinle. Bazı -sorularıma yanıt vermeni istiyorum. Bana gerçeği söyle.» Ansızın muayenehanedeki nane kokusunu fark etti. «Saul'dan hiç haber aldın mı?»

Chris'in yanıt vermesi uzun sürünce Eliot almadığını düşündü. Sonunda, «Hayır,» yanıtını verince Eliot derin bir soluk aldı.

«Nerede olduğunu biliyor musun?»

Chris, «Hayır,» diye fısıldadı.

«Sana bir cümle söyleyeceğim. Ne anlama geldiğini bilmek istiyorum.» Dört gün önce Atlanta'dan örgüt bürosunun bulunduğu Roma'daki Akdeniz Çiçek Evine ve Chris'in dikkatine bir mesaj çekilmişti. Ansızın kaybolmasına dek Chris Roma bürosunun şef yardımcısıydı, ama bir yandan da manastırda geçirdiği yılların kötü etkileri olabilir diye Eliot'un sürekli kontrolü altında bulunmaktaydı. Gerçi mesajı kimin çektiği belli değildi, ama bu olağan bir şeydi. Ne olursa olsun, mesajın çekildiği tarih Saul'un ortadan kaybolmasına rastlıyordu. Eliot, Saul'un Chris'le bağlantı kurmaya çalışacağını tahmin ediyordu. Bu nedenle Chris'e gönderilen tüm mesajları kontrol etmekteydi. içlerinde yalnızca birinin örgütte kullanılan şifrelerden biriyle çekilmediğini fark etmişti, işte, o anda soracağı şey de buydu.

«Sepette bir yumurta var,» dedi Eliot.

«Saul'un gönderdiği bir mesaj,» dedi Chris, gözleri uyuyormuş gibi kapalıydı.

«Devam et.»

«Başı dertte. Yardımımı istiyor.»

«Hepsi bu kadar mı?»

«Bir kiralık kasa.»

Eliot eğilerek biraz daha yaklaştı. «Nerede?»

«Bir bankada.»

«Nerede?»

«Santa Fe'de. ikimizde de anahtarı var. Onları gizledik. Kasanın içinde bir mesaj bulacağım.»

«Mesaj şifreli mi?» Eliot'un kemikli parmaklan dişçi koltuğunu sımsıkı yakaladı.

Chris başını salladı.

«O şifreyi ben anlayabilir miyim?»

«İkimiz arasında özel.»

«Bana da öğret.»

«Bir tane değil. Bir sürü.»

Eliot doğruldu, öfkeden göğsü kaskatı oldu. Chris'den bunları açıklamasını isteyebilirdi, ama çok önemli bir noktayı sormayı atlarsa, o zaman gerekli bilginin tümünü elde edememe olasılığı her zaman vardı. Yerini alacak bir düşmanı durdurmak ve kiralık kasaya ulaşmasını engellemek için Chris'in bir sürü önlem almış olacağı kuşkusuzdu. Anahtar neredeydi, örneğin? Bir parola var mıydı? Bu sorular ilk akla gelenlerdi. Ne var ki, Eliot'u rahatsız eden nokta akıl edemeyeceği soruların olup olmadığıydı. Çünkü Chris'le Saul otuz bir yıl önce yetimhanede karşılaşmalarından beri arkadaştı. Yalnızca birbirlerinin anlayacağı yüzlerce özel şifreli işaretleri olabilirdi. Eliot'un bu özel işaretlerden birini olsun atlaması Saul'u tuzağa düşürmek için eline geçen bu fırsatı kaçırmasına yeterliydi. Örgütün bilgisayarları mesajdaki özel şifreyi çözebilirdi tabii, ama bu işlem ne kadar sürerdi?

Oysa Eliot hemen harekete geçmek zorundaydı.

Buruşuk çenesini sıvazladı, aklına ansızın başka bir soru geldi. «Dişlerinin çekilmesini neden istedin?»

Chris yanıt verdi.

Eliot titredi. Onu hiçbir şeyin şoke edemeyeceğini sanırdı.

Ama yanılmıştı.

2.

Chris çikolatalı barı alırken göğsü sevgiyle kabardı. «Bir Baby Ruth. Hâlâ anımsıyorsun.»

«Hiç unutmadım.» Eliot'un bakışları üzgündü.

«Peki, ama beni nasıl buldun?» Chris'in dili Amytal'in etkisiyle bir tuhaftı.

«Sırdır,» dedi Eliot sırıtarak.

Chris bakışlarını özel uçağın penceresinden dışarıya doğru çevirdi, motorların boğuk gürültüsü duyuluyordu. Gözlerini kısarak altlarında kar gibi yayılan bembeyaz bulutları inceledi. Sonra yine üvey babasına döndü, boğuk bir sesle, «Öğrenmek istiyorum, söyle.»

Eliot omuz silkti. «Her zaman ne dediğimi biliyorsun. Karşındaki kişinin ne yapacağını tahmin etmek için kendimizi onun yerine koyup düşünmemiz gerekiyor. Seni ben yetiştirdim, hatırlıyorsun. Seninle İlgili her şeyi biliyorum.»

«Pek değil.»

«Haklı olduğumu biraz sonra anlayacaksın. Kendimi senin yerine koydum. Senin hakkında her şeyi bildiğim için ben sen oldum.»

«Sonra?»

«Sana kim borçluydu? Canın sözkonusu olduğunda kime güvenebilirdin? Daha önce kime güvenmiştin? Sorulacak soruları bilince yanıtlarını buldum. Bunlardan biri de Honolulu'daki Özel Kuvvetler elemanlarının gittiği barları gözetletmek oldu.»

«Çok zekisin.»

«Sen de öyle.»

«Yeterince değil... en azından barda saptandığımdan beri. Ve tabii, sonra da izlendim, sanırım.»

«Karşındaki kişinin seni yetiştiren insan olduğunu unutmamalısın. Başka hiç kimse ne yapacağını tahmin edemezdi.»

«Beni Honolulu'da ele geçirmelerini neden emretmedin? Ne de olsa, sığınağın kuralını çiğnemiştim. Öteki örgütler peşimdeydi. Eğer beni o zaman ele geçirseydin olumlu puan alırdın, özellikle de Ruslardan.»

«Seni canlı ele geçirmemize izin vereceğinden emin değildim.»

Chris bakışlarını Eliot'a dikti. O anda Yale yüzüğü ve kravatı takan Eliot'un yardımcısı içeriye girdi, içki şişesi, buz ve bardak bulunan tepsiyi aralarındaki masaya bıraktı.

Yardımcısı yine dışarıya çıkana dek Eliot konuşmadı. «Ayrıca...» Sözcükleri seçiyor gibiydi, bardaklara içki koydu. «Merak ediyordum. Neden bir dişçi aradığını öğrenmek istiyordum.»

«Nedeni özel.»

«Artık değil.» Eliot ona içki bardağını uzattı.

«Dişçi koltuğunda yarı baygın yatarken sana bazı sorular sordum.» Bir an duraksadı. «Kendini öldürmek niyetlideydin, biliyorum.»

«Niye geçmiş zaman kullandın?»

«Hatırım içli, öyle olduğunu umuyorum. Neden intihar etmek istiyorsun? Ölümünün bana acı vereceğini biliyorsun, intihar etmense çok daha fazla acı verecektir.»

«Dişlerimi çektirmek istememin nedeni de bu. Eğer cesedim bulunacak olsa bile kim olduğu belirlenemeyecekti.»

«Ama neden papaza sordun? Güvenilir eve neden gittin?»

«Sorular sormayacak, ajanlarla çalışmaya alışık bir dişçi istiyordum.»

Eliot başını iki yana salladı.

«Bunun neresi yanlış?»

«Çünkü doğruyu söylemiyorsun. Küçük bir çabayla kendi dişçini kendin bulabilirdin. Bizim mesleğin yabancısı olmayan birine ihtiyacın yoktu.

Böyle bir iş için sana gerekli olan tek şey, dişçinin susmasını sağlayacak ölçüde yeterli paraydı. Hayır, papaza sormanın başka bir nedeni vardı.»

«Tüm yanıtları bildiğine göre...»

«Papaza başvurdun, çünkü sana istediğin bilgiyi vermeden önce hakkında soruşturma yapacağını biliyordun. Böylece ben de senin nerede olduğunu öğrenecektim. Tabii .isteğin aklımı karıştıracak, seni durdurmaya çalışacaktım.»

«Ne yararı olacaktı? Engellenmek istemiyordum.»

«İstemiyor muydun?» Eliot gözlerini kısarak baktı. «Gidip papaza sorman imdat diye bağırmakla aynı şeydi, intihar etmeden önce bırakılan bir not gibiydi. Bana ne denli acı çektiğini haber vermek istiyordun.»

Chris başını iki yana salladı.

«Farkında değil miydin? Söyle, neyin var?» Eliot kaşlarını çatarak öne doğru uzandı. «Sorunun ne? Anlayamıyorum.»

«Anlatabileceğimden emin değilim. Şöyle diyeyim...» Chris acıyla yüzünü buruşturdu. «Artık rahatsız oluyorum. Her şeyden.»

«Manastır seni değiştirdi.»

«Hayır. Bu rahatsızlığım manastırdan önce başladı.»

«İçkini yudumla. Amytal nedeniyle ağzın kurumuş olmalı.»

Chris söz dinleyip denileni yaptı.

Eliot başını sallayarak, «Ne tür bir rahatsızlık?» diye sordu.

«Utanç duyuyorum.»

«Böyle hissetmene yol açan şey ne?»

«Duygularım. Suçluluk duygusu. Gözlerimin önün de insanlar canlanıyor, yakarışlarını duyuyorum. Ölüler. Buna bir türlü engel olamıyorum. Bana özdisiplini öğrettin, ama artık bir işe yaramıyor. Utanç duygusuna dayanamaz oldum...»

«Dinle beni,» dedi Eliot.

Chris alnını ovuşturdu.

«Sen çok riskli bir meslekte çalışmaktasın. Yalnızca fiziksel tehlikeden söz etmiyorum. Farkına vardığın gibi, işin bir de ruhsal tehlikesi var. Yapmak zorunda kaldığımız işler kimi kez bize insanlığımızı unutturur.»

«Öyleyse neden yapmak zorunda kalırız?»

«Aptal değilsin. Bunun yanıtını sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Yine de söyleyeyim. Çünkü biz inandığımız yaşam tarzını korumak için savaşıyoruz. Başkaları normal bir hayat sürdürsünler diye bizler kendimizi feda ediyoruz. Yapmak istediğin şey için kendini suçlama. Karşı tarafı suçla. Manastıra ne demeli? Eğer sana gereken şey maneviyse, o zamanlar neden Cistercian'lar sana yardım edemedi? Aralarından ayrılman için seni neden zorladılar? Yoksa nedeni konuşmaman mıydı? Altı yıl suskun kaldıktan sonra, böyle bir şey acaba sana biraz fazla mı gelmişti?»

«Hayır. Çok iyiydi. Altı yıllık huzur.» Chris kaşlarını çattı. «Hem de fazlasıyla.»

«Anlamadım.»

«Kurallar çok katıydı. Bir ruh doktoru altı ayda bir bizi kontrol etmeye gelirdi. Bizde üretken olmayan davranışları ortaya koyacak küçük ipuçları arardı. Ne de olsa, Cistercian'lar üretkenliğe, iş yapmaya inanırlar. Ruh doktoru türlü seslere ve renklere karşı gösterdiğimiz tepkileri kontrol ederdi. Günlük davranışlarımızı incelerdi. Yiyeceğimizi çiftçilik yaparak kendimiz üretiyorduk. Payına düşeni yapmayan bir kişinin başkalarının alın terinden yararlanmasına izin verilemezdi. »

Eliot başını sallayıp devam etmesini bekledi.

«Kişinin dış ortamla ilgisini kestiği şizofreni va~ kası.» Chris derin bir iç çekti. «Ruh doktorunun bizi kontrol etmesinin nedeni, bu hastalığa yakalanıp yakalanmadığımızı anlamaktı. Bize sorular sorardı. Dediğim gibi, türlü seslere ve renklere gösterdiğimiz tepkileri kontrol eder, günlük davranışlarımızı, zihinsel etkinliğimizi incelerdi. Bir gün benim bahçede oturmuş, bir saat boyunca gözlerimi bir kayaya dikip baktığımı görünce gidip amirime rapor etti. Kaya büyüleyiciydi. Hâlâ anımsayabiliyorum.» Chris gözlerini kıstı. «Ama sınamada başarılı olamadım. Aynı şekilde uzun

süre dalıp gitmiş olarak bir kez daha görülünce hemen dışlandım. Günahım, fazla huzur istemiş olmamdı.»

Tepside, içki şişesinin yanındaki bir vazoda uzun saplı kırmızı bir gül vardı. Eliot uzanıp gülü aldı. «Senin kayan oldu. Benimse güllerim var. Bizim meslekte hepimizin güzelliğe ihtiyacı var.» Gülü kokladı, Chris'e uzattı. «Gül yetiştirmeyi neden seçtiğimi hiç merak ettin mi?»

Chris omuz silkti. «Çiçekleri sevdiğini sanıyordum.»

«Gül, ama. Neden özellikle gül?»

Chris başını iki yana salladı.

«Çünkü gül bizim mesleğin simgesidir, iki anlamı var ve ben her ikisini de seviyorum. Yunan mitolojisine göre, öteki tanrıların zayıflıklarını açıklamasın diye aşk tanrısı suskunluk tanrısına rüşvet olarak bir gül vermiş. Zamanla gül suskunluğun ve gizlililiğin simgesi olmuş. Ortaçağda ise konsey salonunun tavanına bir gül asılması geleneksel bir davranıştı. Böylece o konseyin üyeleri gülün altında, sub rosa, tartıştıkları konuları başkalarına anlatmamaya yemin etmiş olurlardı.»

«Kelime oyunlarını her zaman sevmişsindir,» diyen Chris gülü geri verdi. «Benim sorunum, dediklerine artık inanamıyorum.»

«Bırak sözlerimi bitireyim. Gülleri sevmemin bir nedeni de farklı türleri bulunmasından ileri geliyor.

Farklı renklerde ve biçimlerde türleri var. En sevdiklerim de... Leydi X ve Melek Yüz. Bu adları iki kadın ajanımın kod adı olarak kullandım. Benim leydilerim.» Eliot gülümsedi. «Sevdiğim başka türler de var. Örneğin, Amerikan Sütunu, Gloria Mundi gibi. Ama güllere düşkün her çiçekseverin gönlünde yepyeni bir tür yetiştirme arzusu yatar. Yeni bir tür gül elde etmek için ya iki ayrı gülü birbirine aşılarız ya da çiçeklerini tozlandırarak döllenmiş tohum elde ederiz. Tohum bahara dek kumda saklanır, bahar gelince toprağa ekilir, ilk yıl çiçek açmaz, yalnızca yaprakları çıkar. Ama ikinci yıl çiçek açıp kendini gösterir. Bu yeni türe melez denir. En önemli çiçeği, ötekilerden daha yüksekte açan, büyük, sağlıklı ve bulunduğu dalda tek olanıdır. Geri kalanları bir işe yaramaz. Melezin değerini arttırmak için bu tek dal dışındaki tüm yan sürgünler, yani

piçler budanarak temizlenir. Sen ve Saul benim melezlerimsiniz. Ailesiz olarak bir yetimhanede yetiştiniz, hiçbir yan sürgününüz yoktu... bu nedenle budanmanız gerekmedi. Doğa bunu kendiliğinden yapmıştı. Çiçeğiniz sıkı bir eğitim ve disiplinle gelişti. Size şimdiki kişiliğinizi kazandırmak için bazı duygulardan arındırılmanız gerekti. Ruhunuza vatanseverlik duygusu katıldı, askeri ve doğal savaş deneyimi aşılandı. Benim melezlerim olarak ötekilerden daha yükseklerdesiniz. Eğer şimdi başarısız olduğunuzu düşünüyorsanız bundan suçluluk değil gurur duymalısınız. Sizler çok güzelsiniz. Sizlere yeni birer ad verebilirdim. Oysa böyle yapmadım. Sizleri yetiştirdiğim bir gül gibi düşünüyorum. Neredeyse simsiyah denilecek ölçüde koyu kırmızı renkteki gülüm gibi. Onun adı Kara Prens, işte, seni ve Saul'u böyle kabul ediyorum. Benim Kara Prenslerim olarak.»

«Ama Saul başarısız olmadı...» Chris'in bakışları değişti. «Dur bir dakika. Yoksa tüm bunları bana anlatmanın nedeni...»

Eliot ellerini iki yana açtı. «Evet, tahmin ettiğin gibi.»

«Ne var? Saul'a ne oldu?»

Eliot bir süre Chrls'i inceledi. «Kardeşinin durumu nedeniyle, senden bir daha kendini öldürmeye çalışmamanı istiyorum.»

«Ne oldu?» Chris öne doğru uzandı, sinirleri iyice gerilmişti. «Saul'a ne oldu?»

«Beş gün önce benim için bir iş gördü. Ama sonra ekipten biri onu öldürmeye çalıştı. Saul benimle bağlantı kurdu. Gidip gizleneceği güvenilir bir yer ayarladım. Oraya vardığında yerin tehlikeli olduğunu anladı. Çünkü onu bu kez de başka bir ekip öldürmeye kalkıştı. Şimdi kaçıyor.»

«Öyleyse bul onu!»

«Bulamam. Benimle bağlantı kurmaya korkuyor.»

«Seninle mi?»

«Köstebek. Hep bir köstebek olduğunu söylemişimdir. Örgütün kurulduğu günden beri. Başlangıçta içimize sızan biri olmalı. Bana yakın biri Saul'u ele geçirmek için Saul'un bana anlattıklarından yararlanıyor.»

«Ama neden?»

«Saul'un öldürülmesinin neden böylesine çok önemli olduğunu bilmiyorum. Ne öğrendiğini ya da kimin için tehlike oluşturduğunu bilmiyorum. Köstebeği yakalayana dek de öğrenemeyeceğim. Kolay bir iş değil, tabii. Ne de olsa, bu köstebeği ortaya çıkarmaya 1947'den beri çalışıyorum. Yine de, Saul'u bulmalıyım. Onun can güvenliğini sağlamalıyım.»

«Nasıl? Eğer seninle bağlantı kurmayacaksa, eğer sana göndereceği mesajın köstebeğin ele geçirmesinden korkuyorsa, nasıl?»

Eliot gülü vazoya koydu. «Sepette bir yumurta var.»

Chris jetin hava boşluğuna düştüğünü hissetti.

Eliot konuşmasına devam etti. «Bu mesaj Roma'-ya dört gün önce ulaştı. Sana gönderilmişti. Sanırım Saul'dan.»

Chris başını salladı.

«Ne anlama geldiğini bilmiyorum,» dedi Eliot. «Tanrı aşkına, anlamını bana söyleme. Çünkü yerin kulağı var derler. Yine de mesajı gönderen kişi eğer Saul'sa ve onu nerede bulacağını söylüyorsa, hiç durma hemen oraya git. Onu bana getir. Ama dikkatli ol.»

«Bir Kara Prens ötekini kurtaracak, öyle mi?»

«Evet. Üvey baban senden üvey kardeşini kurtarmanı istiyor. Eğer kendini öldürmemek için bir neden arıyorsan, işte buldun artık.»

Chris pencereye doğru döndü. Gözlerini güneşin verdiği rahatsızlıktan daha çok kıstı. Düşünmeye başladı. Kardeşi için duyduğu kaygı kafasındaki intihar etme fikrini bir anda silip atmıştı. Kalp atışları hızlandı. Saul'un yardıma ihtiyacı vardı. Yaşama isteği duymasını sağlayacak tek nedeni bulmuştu.

Eliot'a döndü, kararlı bir sesle, «Tamam, bana güvenebilirsin,» dedi.

«Ne ilginç bir durum,» diye karşılık verdi Eliot. «Saul'un peşinde bir vurucu tim, senin peşindeyse geriye kalan herkes var.»

«İşin ne denli güç olduğunu anlıyorsun.»

«Saul tehlikeyi atlatsa sevineceğim. Pilota hangi üikeye gideceğimizi söyleyeyim?»

«Anavatana.»

«Hangi kente?»

Chris bir süre düşündü. Mesajın bırakıldığı kiralık kasa Santa Fe'deydi, ama dosdoğru oraya gidemezdi. Uçağın ineceği yer, oraya hem yakın, hem de izini kaybettirmeye yetecek denli uzak olmalıydı. Ayrıca konuşmalarının gizlice izleniyor olabileceğini de gözönüne alarak ona göre hareket etmeliydi. «Albuquerque,» diye kaçamak yanıt verdi.

Eliot doğruldu. Yaşlı gözleri parlıyordu, Chris'in yanıtındaki kaçamağı fark etmiş ve hoşuna gitmişti.

«Hiç başına geldi mi?» diye sordu Chris.

Eliot kaşlarını çattı. «Anlamadım.»

«O melezler genellikle kısır olurlar.»

Jet bulutların arasında alçalmaya başladı.

3.

Uzaklarda Sangre de Cristo dağları görünüyordu. Tepeleri hâlâ karla kaplıydı, yamaçlarıysa meşe ve köknar ağaçlarının koyuluğuyla örtülüydü. Yakıcı güneşe karşın hava kupkuruydu.

Chris dar cadde boyunca yürüdü. Bahçeleri duvarla çevrili, düz çatılı kerpiç evlerin önünden geçti. Aralık duran bir kapıdan içeriye gözü kayınca bahçede fıskiyeli bir çeşme gördü. Bahçelerde yetişen fıstık çamları gölgelik sağlıyor, yeşil iğne yapraklarıysa evlerin toprak renkli görünümlerine tezat oluşturuyordu.

Blokun sonuna varınca bir an duraksadı, arkaya dönüp caddeye bir göz attı. Sante Fe'nin bu zengin bölümünü seçmişti, çünkü burasının sessiz olduğunu biliyordu... çok az trafik vardı, yayalarsa tek tüktü. Böylece izlenip izlenmediğini kolayca kontrol edebiliyordu. Eğer KGB ya da M16 veya herhangi bir başka örgüt izini saptayabilmiş olsaydı, bu tenha caddede böylesine uzun süre ilerlemesine izin vermeyeceklerini iyi biliyordu. Onu görür görmez hemen öldürmüş olurlardı. Bu nedenle peşinde kimse bulunmadığından iyice emin oldu.

Saul'un hatırı için buralarda dolaşma tehlikesini seve seve göze alıyordu. Gözleri parıldadı. Kardeşi için her tehlikeye gözünü kırpmadan atılırdı. Saul'un peşindekileri üzerine çekebilmek için kendisini canı gönülden açık bir hedef durumuna sokabilirdi.

Köstebek. EIiot'un Saul'a gönderdiği mesajları kim ele geçiriyordu? Saul'u kim öldürmek istiyordu? Ve neden? Bu sorular kafasını kurcalamaktaydı. Saul ne yapmıştı ya da ne biliyordu? Nedenin ikisinden biri olduğu apaçık ortadaydı. Sızma korkusundan Chris'in Eliot'a herhangi bir rapor vermemesi gerekiyordu. Bu durumda köstebeğin Saul'a ulaşabilmesi için tek yol Chris'i izlemesiydi. Oysa Chris şimdiye dek izlendiğini ortaya koyacak bir ipucu görememişti.

Arkasına bir daha göz atıp verandası kısmen ardıç ağaçlarıyla örtülü bahçeli bir evi geçti. Dağlara doğru şöyle bir baktı, caddenin karşı tarafına

geçerek bir İspanyol kilisesine yaklaştı. Önündeki taş basamakları çıktı, meşeden yapılmış kocaman kapısındaki demir halkayı çekip içeriye girdi. Buraya en son 1973 yılında gelmişti. Yapılışının yüzüncü yılı olması nedeniyle kilise o yıl pahalı bir yenilenmeden geçirilmişti. O zamandan beri, umduğu gibi, hiçbir değişiklik olmamıştı. Kemerli çatısı, renkli camla kaplı pencereleri, İspanyol tarzı süslemeleri hep en son gördüğü gibiydi. Mermerden yapılmış kutsal çeşmenin yanına gitti, elini suya daldırdı, sonra da uzaktaki mihraba doğru diz çöküp istavroz çıkardı. Doğrulup kilisenin arka tarafındaki, koro yerinin altında yer alan günah çıkarma bölmelerine doğru ilerledi. Ayak sesleri taş zeminde yankılanıyordu.

Köşedeki bölmeye yöneldi. Yakınındaki sıralarda oturan hiç kimse yoktu. Bölmelerden kısık insan sesleri de gelmiyordu. Süslü kapıyı açtı, günah çıkarma bölmesine girerek kapıyı arkasından kapadı.

Kilise loştu, ama o anda bulunduğu bölmenin içi kapkaranlıktı. Boğucu bir havası vardı. Alışkanlıkla dua etmeye başladı. «Tanrım, günahlarımı bağışla, işlediğim son günah...» Aklına manastır, günahları, kendini öldürme planı geldi ve durdu. Dişlerini sımsıkı sıktı. Şimdi kendini kapıp koyvermenin sırası değildi. Önemli olan yalnızca Saul'du. Normalde papazın ardına gizleneceği bölmeye doğru yüzünü dönüp diz çökeceği yerde hızla geriye döndü, bölmenin sağ üst köşesine uzandı. Karanlıkta el yordamıyla arandı. Onca yıl geçmişti. Terledi, aptallık edip etmediğini düşündü. Eğer bölmeyi onarmışlarsa o zaman ne yapardı? Duvarın tavanla birleştiği yerdeki gevşek pervazı çekti ve yıllar önce altındaki oyuğa gizlediği anahtara dokununca zevkle sırıttı.

4.

Banka kizılderili evleri tarzında yapılmıştı. Kare biçiminde ve düz çatılıydı; destek kirişleri duvarların üst kısmından dışarıya uzanıyordu. Girişin iki yanında ceviz ağaçları vardı. Caddedeki trafik oldukça yoğundu. Tam karşısındaki lokantada, bankaya bakan bir pencerenin önündeki masada bir işadamı oturuyordu. Bitirdiği yemeğin ücretini ödeyip yerinden kalktı. O sırada aynı masaya gelip yüzü bankayı görecek şekilde oturan başka bir işadamını umursamadı. Cadde boyunca, gözetleme ekibinin öteki üyeleri göze batmayacak işler yapıyorlardı. Genç bir adam el ilanları dağıtıyordu. Bir kamyon sürücüsü binalardan birine kutular taşıyordu. Bir kadınsa bir plakçı vitrininin önünde durmuş, plakları inceliyordu. Bu ekip caddede olabildiğince uzun süre oyalandıktan sonra çekip gitti, onların yerlerini başkaları aldı.

Lokantadaki işadamı bir sigara yaktı. Cebindeki küçük telsizde yalnızca kendisinin işitebileceği kısık bir bip sesi duydu. Remus'un caddede görüldüğü haber verilmekteydi. Bakışlarını banka çıkışına yöneltince bankadan çıkan bir kadının güneşten korunmak için elini gözlerine siper ettiğini gördü. Açık kahverengi giysili bir adam kadının yanından geçip bankaya girdi. Garsonun yemek listesini getirdiği sırada işadamı elini cebine soktu, telsizin verici düğmesine iki kez dokundu.

Remus bankadaydı.

5.

Chris kapıdaki güvenlik görevlisinin yanından geçti, üzerlerinde Tasarruf Servisi ve ipotek Servisi yazılı bölmelerin önünden ilerleyip arka taraftaki merdivenden aşağıya indi. Duvarları kızılderili tabloları süslüyordu. Bir bölmenin önünde durdu, anahtarını görevliye verip banka formuna John Higgins yazıp imzaladı. Saul'la birlikte 1973 yılında bu bankada bir hesap açmışlar, bin dolar yatırmışlar, kiraladıkları kasanın ücretini bu hesaptan almalarını bildiren bir talimat bırakmışlardı. Gerçi Chris o zamandan beri hiç gelmemişti, ama hesabı ve kiralık kasayı sürdürmek için Saul'un her yıl bankaya geldiğini biliyordu. Görevli doldurulan forma tarih damgasını bastı, parafını attı, kasa kiralayanların listesini çıkarıp formdaki adla imzayı karşılaştırdı.

«Bay Higgins, size parolayı sormam gerekiyor.»

«Saralı,» dedi Chris.

Başını sallayan görevli formdaki adın yanına bir X işareti koydu. Sonra bölmenin kapısını açtı, Chris'i. arkadaki büyük kapıdan geçirip kiralık kasaların bulunduğu yere götürdü. Görevli bankanın iki anahtarıyla Chris'in verdiği üçüncü anahtarı kullanıp bir kasayı açtı, içindeki kutuyu çıkardı. Chris dipteki duvarı yerden tavana kaplayan aynaya baktı. Aynaları sevmezdi. Genellikle arka taraflarından izlenen birer pencere olurlardı. Arkasını aynaya dönerek görevlinin uzattığı kutuyu aldı, kapalı bir bölmeye gitti.

Bölmenin kapısını arkasından kapar kapamaz gizli bir kamera olup olmadığını anlamak için tavanı gözden geçirdi. Emin olduktan sonra kutunun kapağını açtı, içindeki elyazısı mesaj şifreliydi. Şifresini çözdü Santa Fe telefon kulübesi, Shermon ve Grant, yazmaktaydı. Mesajdaki numarayı ezberledi. Kâğıdı ufak ufak parçalara ayırıp yine eski yerine bıraktı. Kutudan bir Mauser alıp ceketinin altına, belinin arka tarafına soktu. Gerekir diye bıraktığı iki bin doları da cebine attı.

6.

Lokantadaki işadamı bir yandan salatasını yerken bir yandan da bankayı gözetliyordu. Salatadaki peynirin bayat bir tadı vardı. O sırada Ford marka bir kamyonet gelip kaldırımın kenarında durdu, görüşünü kapadı. Ön camından yansıyan güneş gözünü alıyordu.

İşadamı sinirli sinirli yutkundu. Haydi. Acele et. Hareket ettir şu lanet olası arabayı.

Doğrulup ayağa kalkarak kamyonetin arka tarafına baktı. Sonra elini cebine soktu, telsizin verici düğmesine üç kez bastı.

Remus bankadan ayrılıyordu.

7.

Chris, Sherman ve Grant caddelerinin kesiştiği yerdeki telefon kulübesine girerken elindeki Santa Fe haritasını cebine yerleştirdi. Son moda giysilerin sergilendiği butiklerin vitrinleri önünde alışverişe çıkmış kadınlar durup bakıyordu. Chris kulübenin kapısını kapattı, dışarının gürültüsü biraz azaldı. Gülümsememesine karşın hoşuna gitmişti, iç savaş generallerinin adlarını taşıyan bu iki caddeyi seçmekle Saul ona küçük bir şaka yapmıştı. Yakında yine birlikte olacağız, diye düşündü. Göğsü coşkuyla kabardı, ama şu anda içindeki özlemin dikkatini dağıtmasına izin vermemeliydi. Parayı yerine yerleştirip ezberlediği numarayı çevirdi. Karşı tarafta önceden banda alınmış bir ses ona saatin 2:46 olduğunu söyledi. Eğer Chris düşmanın eline geçmiş ve kiralık kasadaki mesajı ortaya çıkarmaya zorlanmış, sonra da öldürülmüş olsaydı, bunu yapan kişi telefonda söylenen saatin ne önemi olacağı konusunda şaşkınlığa düşerdi. Tabii, Chris'i hemen öldürmeyip sorgulamayı daha ileriye götürmediği takdirde, belirli bir saatin hiçbir anlam taşımadığını bilemezdi. Önemli olan telefonda herhangi bir saat duymuş olmasıydı, böylece telefon kulübesinin duvarlarını araştırması için Chris'e sinyal verilmiş oluyordu. Duvarlara karalanan bir sürü not arasında Roy Palatsky adında birine bırakılan mesajı gördü. Yetimhanede bulundukları sırada Saul'la birlikte tanıdıkları bir çocuktu. Bakışlarını hemen karalamadan uzaklaştırdı. Onca dikkatine karşın yine de izleniyor olması durumunda duvardaki karalamalara dikkat ettiğinin görülmesini istemiyordu. Şifreli olarak bırakılan müstehcen mesajdan Saul'u nerede bulacağını öğrenmişti.

8.

«Bir telefon görüşmesi yaptı,» dedi işadamı. Başkaları anlamasın diye parazit yayan uzak mesafe vericiyle konuşuyordu. «Talimat almış olmalı. Artık onu yakalayabiliriz.»

«Sakın. Telefon görüşmesi çok aleni.» Fal Is Church, Virginia'daki gül serasından gelen Eliot'un sesi inceydi. «Bu iki adamın arasında beş yaşında oldukları yıla dek uzanan özel şifreler var. O telefon görüşmesi sizi ortaya çıkarmak için yapılmış bir numara olabilir. Eğer telefonda yeni talimatlar alacağı yere gitmesi söylendiyse o zaman ne olacak? Ona sakın karışmayın. Romulus'u ele geçirmenin tek yolu Remus'u izlemektir. Tanrı aşkına, ona da sakın görünmeyin, izlendiğini anlamamalı.»

9.

Chris bulutlara dek yükselip alttaki dağları seyretti. Karla kaplı tepeler birbiri ardına göz alabildiğine uzanıyordu. Her taraf derin vadilerle doluydu. Kiraladığı Cessna marka uçağı otomatik pilota bağlayıp bölgenin topografya haritasını inceledi, üzerindeki eşyükselti çizgilerini aşağıda uzanıp giden uçurumlu vadilerle karşılaştırdı.

Telefon kulübesinin duvarındaki şifreli mesaj ona gerekli koordinatları ve oraya nasıl gideceğini bildirmişti. Sonra hemen Santa Fe kütüphanesine gitmiş, koordinatlarla belirtilen yerin Colorado'nun kuzey bölgesinde vahşi doğayla kaplı dağlık arazi olduğunu öğrenmişti. Santa Fe Havaalanında bir uçak kiralaması çok kolay olmuştu. Pilot ehliyetindeki yalancı adını kullanmış, gerekli depozitoyu yatırmıştı. Doldurduğu uçuş planında Denver'e gideceğini, üç gün sonra döneceğini belirtmişti. Ama havalanır havalanmaz uçağın yönünü derece derece Denver yönünden saptırıp kuzeybatıya, vahşi doğada belirtilen koordinatlara doğru yöneltmişti.

Hava pırıl pırıldı. Kendini çok iyi hissediyordu. Pilot kabininde motorun gürültüsü boğuk bir şekilde duyulmaktaydı. Uzun ve derin bir vadiyi haritadaki benzer çizgilerle karşılaştırdı ve daha ilerde bir gölün yer aldığı oval biçimli başka bir vadiye baktı. Koordinatlar gölün kıyısında birleşiyordu. Gideceği yere neredeyse varmıştı. Çevresine bakındı, herhangi bir uçak görmeyince memnun olup gülümsedi ve Saul'u düşündü.

Hemen işe koyuldu, paraşütü sırtına geçirdi. Uçak vadiye yaklaşmıştı. Gölün ardındaki tepeye çarpacak şekilde otomatik pilotu ayarladı, kapıyı açtı. Motorun gürültüsü kulaklarını doldurdu ve güçlü hava akımını hissetti. Kapıyı açık tutabilmek için rüzgâra karşı tüm gücüyle itmek zorunda kaldı.

Ayağını uçağın en alt kısmına basıp kendini boşluğa bıraktı, içinin yükseldiğini hissetti. Güçlü hava akımı gözlüklerini yüzüne iyice bastırdı. Artık uçağın gürültüsü duyulmaz olmuştu. Kulağına gelen tek ses düşerken giysilerinin neden olduğu hışırtıydı. Basınçtan başlığı kafatasını sıkıyor gibiydi. Kol ve bacaklarını açarak dengesini buldu, yere yatay düşmeye

başladı. Aşağıdaki manzara gözlerinin önünde gittikçe büyüyordu. Büyülenmiş gibiydi O anda gözünü kapatacak olsa düştüğünü hissetmeyecekti. Sanki havada asılı kalmış, öylece yüzüyor gibiydi, çok rahattı. Atlama okulunda bulunduğu sırada eğitmenleri onu bu aldatıcı ve tehlikeli duygu için uyarmıştı. Rüzgârın nerdeyse seksi sayılabilecek masajıyla kendinden geçen bazı paraşütçüler ipi çekip paraşütü açmakta çok geç kalırdı.

Chris paraşütle atlamanın zevkini biliyordu, ilk atlayışında tadını tatmış, ondan sonra da öteki atlayışlarını dört gözle bekler olmuştu. O andaki zevkiyse Saul'a kavuşma arzusuyla dengeleniyordu, istekle ipe asıldı, bekledi, paraşütün arkasından açıldığını hissetti, sonunda naylon paraşüt iyice açılınca gerilen iple ansızın silkinir gibi oldu. Paraşütün açılmayacağını aklına bile getirmemişti. Çünkü yerel paraşütçü kulübünden satın aldıktan sonra bir gece önce paraşütü tümüyle açmış, iplerini gözden geçirip yeniden sarmıştı. Silahını başka birinin temizleyip doldurmasına izin vermeyeceği gibi paraşütünü de başkalarının sarmış olmasına güvenemezdi. Rüzgârla sallanırken bakışlarını gölün ardındaki tepeye doğru kaydırdı ve otomatik pilottaki uçağının ona çarpacak şekilde hızla yaklaştığını gördü. Paraşütün iplerini yakalayıp sağa eğildi, gölden uzaklaşıp kenardaki çayıra doğru yöneldi. Çam ağaçlarıyla kaplı bir yamacın üst kısmında, V biçimindeki iki sarp kayalığın arasında bir kulübe gördü.

Altındaki çayır ansızın büyüdü. Sanki çayır üzerine doğru geliyor gibiydi. Ayakları yere değer değmez dizlerini büküp yana doğru bir takla attı, çarpmanın etkisini kalçası, gövdesinin yan tarafı ve omuzu üzerine yayıp azalttı. Rüzgârda dalgalanan paraşüt onu sürüklemeye başladı. Hemen doğrulup ayağa kalktı, iplere asılarak paraşütü kendine doğru çekip topladı.

«Pratiğini kaybetmişsin,» dedi çam ağaçlarının altından gelen güçlü bir ses.

Sesi tanıyan Chris hızla o yöne döndü, kızmış gibi davranarak, «Yok canım,» dedi. «Sen daha iyisini mi yapacağını sanıyorsun?»

«Elbette. Böylesine berbat bir iniş hiç görmemiştim.»

«Rüzgâr karşıdan geliyordu.»

«Bahane,» dedi ses. «Amatörlük belirtisi.»

«Ve eleştiri de nankörlüğün belirtisidir. Eğer orada durmuş bana laf yetiştirmeseydin, gelip yardım ederdin.»

«Eskiden tanıdığım sıkı herif olmadığın kesin.»

«Sıkıyım ya da değilim, ama sana gerçek bir kardeş gibi yakınım.»

«Doğru, haklısın. Hatalı bile olsan, seni seviyorum.»

Chris'in boğazı sevgiyle düğümlendi. «Eğer bu denli duygusal biriysen, o zaman kendini neden göstermiyorsun?»

Ormanın içinden yavaş yavaş siyah saçlı, iriyarı biri çıktı. Bir seksen boyunda, adaleli, güçlü kuvvetli ve keskin hatlıydı. Sırıtıyor, kara gözleri parıldıyordu. Yüksek konçlu botlar, rengi solmuş bir blucin ve çam ağaçlarına uyan yeşil bir yün gömlek giyiyordu. Elinde de Springfield marka güçlü bir tüfek vardı. «Sekiz yıl, Chris. Tanrım, bize ne oldu böyle? Birbirimizden hiç ayrılmamalıydık.»

«İş,» dedi Chris.

«İş mi?» diyen Saul'un sesi nefret doluydu, «iş dediğin bu şeyin bizi mahvetmesine izin verdik.»

Chris kolları arasında toplanmış paraşütle Saul'a doğru atıldı. Öğrenmek istediği çok şey vardı. «Ne oldu? Seni neden öldürmeye çalışıyorlar?»

«İş,» dedi Saul yine. «Bana karşı oldu.»

«Kim?» Chris nerdeyse Saul'un yanına varmıştı.

«Tahmin edemez misin? Yapacağını asla düşünmediğimiz biri.»

«Ama olamaz!»

«Doğru olduğunu sana kanıtlayacağım.»

Ama ansızın yalnızca bir tek şey önem kazandı. Chris paraşütü yere bıraktı, bakışlarını Saul'un yakışıklı yüzüne dikti. Kollarını açıp kardeşini kucakladı. Karşısındakini içine sokmak istermiş gibi ikisi de birbirine sımsıkı sarıldı.

Chris'in gözleri nemlenmişti.

Kucaklaşmaları ansızın sona erdi. Vadide yankılanan gürültüye doğru döndüler ve Chris'in geldiği uçağın tepeye çarpıp paramparça olduğunu gördüler.

10.

«Hayır, yanılıyorsun! O sana karşı değil!» Chris paraşütünü, başlığını, gözlüklerini aldı, çam ağaçlarının arasındaki patikada yukarıya doğru koşmaya başladı. «Benden seni bulmamı istedi!»

Önden giden Saul, «Neden?» diye sordu.

«Sana yardım etmem için! Seni geri götürmem için!»

«Neden?» diye sordu yine Saul.

«Nedeni ortada. Köstebek devamlı olarak Eliot'un sana gönderdiği mesajları ele geçiriyormuş.»

«Köstebek, öyle mi?» diye alay etti Saul. «Eliot sana böyle mi dedi?»

«Seni sağ salim geri götürebilmenin tek yolunun benim tek başıma hareket etmem olduğunu söyledi.»

«Beni bulamazdı, ama seninle bağlantı kurmaya çalışacağımı biliyordu. Gizlendiğim yeri öğrenebilmek için seni yem olarak kullandı.»

Chris ağaçların loşluğunun son bulduğu açıklıkta yer alan kulübeyi gördü. Güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Küçüktü, uzun duvarları çamurla kaplanmıştı, çatısıysa arka taraftaki V biçimli iki sarp kayalığın birleşme noktasına doğru hafif hafif bir eğimle yükseliyordu. «Burasını nasıl buldun?»

«Kendim yaptım. Sen manastırı seçtin. Ben de bu kulübeyi yaptım.»

«Ama bunu yapmak senin...»

«Aylarımı aldı. Her gelişimde bir bölümünü tamamladım. Bir görev bittiğinde kısa bir tatil için Eliot beni Wyoming ya da Colorado'ya gönderirdi. Ben de kaçıp buraya gelirdim. Sanırım, buraya benim yuvam diyebilirim.»

Chris kısa otlarla kaplı açıklıkta Saul'u izlemeye devam etti. «Burasını kimsenin bilmediğinden emin misin?»

«Kesinlikle.»

«Ama nasıl?»

«Çünkü hâlâ hayattayım da ondan.» Saul vadinin ufuk çizgisine doğru bir göz attı. «Acele et. Fazla vaktimiz yok.»

«Neye vaktimiz yok? Bir şey anlamadım.» Aklı karışan Chris yakıcı güneşi geride bırakıp kulübenin havasız loşluğuna girdi. Elde yapılmış basit mobilyayı inceleyecek fırsatı olmadı. Saul onu hızla yerdeki bir uyku tulumunun yanından geçirip dipteki duvara götürdü, kabaca yapılmış bir kapıyı açtı. Chris öte yanda uzanan bir tünelin nemli serinliğini duydu.

«Bir maden ocağı.» Saul eliyle ilerdeki karanlığı işaret etti. «Kulübeyi buraya yapmamın nedeni de bu. Çünkü insanın gizleneceği yerin iki çıkışı olması gerekir.» Şöminenin yanına gitti. Bir kibrit çakarak kütüklerin altındaki çıraları tutuşturdu. Çıralar hemen ateş aldı, ama üstündeki kütükler yaş olduğundan bacadan yukarıya doğru yoğun bir duman yükselmeye başladı. «Belki dumana hiç gerek olmayacak. Ama yine de emin olmakta yarar var. Elindekileri yere bırak, » dedi Chris'e. «Al şu el fenerini.» Sonra Saul onu tünele soktu.

Fenerin ışığında Chris donmuş soluğunu gördü. Tünelin tavanı kalaslarla desteklenmişti. Eski bir kazmayla kürek sol tarafındaki duvara dayalıydı. Karşı duvarın dibindeyse paslı bir el arabası vardı .Saul nemli ve soğuk kaya parçasındaki donuk metal parçacıklarına dokundu. «Gümüş,» dedi. «Pek kalmamış.»

Fenerin ışığı tünelin sona erdiğini gösteriyordu. «Tamam. Artık tırmanmamız gerekiyor.» Saul kayanın içindeki bir boşluğa girdi. Yukarıya uzandı, ayağını bir çatlağa soktu ve yukarıya doğru yükselip gözden kayboldu.

Chris de sırtını dar yarığa dayayarak onu izledi. Nemli kaya yapış yapıştı. Feneri cebine koymak zorunda kaldı. Daha sonra fenere hiç de gerek olmadığını anladı. Çünkü ince bir ışık demeti yukardan aşağıya doğru süzülüyordu. Buna göre, tırmanacakları yarık oldukça yüksekti.

Saul bir kaya çıkıntısına doğru uzanınca Chris'e ulaşan ışık demetini engellemiş oldu. Ama biraz sonra yerini değiştirince Chris ışığı yine

görebildi, «izlendiğimi mi düşünüyorsun?»

«Elbette.»

Chris bir kaya parçasına uzandı. «Ama ben izlenmediğimden eminim.»

«Peşine en iyi izleme ekibi takılmış olmalı.»

Chris'in tuttuğu kaya parçası koptu, gürültüyle yarıktan aşağıya yuvarlandı. Chris dondu kaldı. «Ama senin yanma geldiğimi hiç kimse bilmiyor.»

«Eliot biliyor.»

«Ellot'u suçlamaya devam ediyorsun. Oysa senden başka, güvendiğim tek kişi odur.»

«Tamam, işte. Hatan bu. Benimki de.» Saul'un sesi acı doluydu. Işık demetindeki silueti görünmez oldu.

Chris tırmanmaya devam etti. Işık demeti gittikçe genişleyip daha güçlendi. Ter içinde dar yarıktan çıktı, aşınmış kayanın huni biçimli kısmına uzandı. Dümdüz yüzeyi güneşten ısınmıştı. Saul'a doğru şöyle bir baktı. O sırada Saul da biraz daha yakardaki bir çalılığın ardına çömelmiş, tüm dikkatiyle vadiyi inceliyordu. «Ama ben başka uçak görmedim.»

«Çevrende görmedin,» dedi Saul. «Elbette. Ama ya tepende? On bin metreden izleyen bir gözcü uçağını? Buraya indiğini görünce de izleme ekibi yavaşça çekilip gözden uzaklaşmış olmalı. Yeni emirler alana dek ortaya çıkmazlar.»

Chris onun yanına süründü, çalılığın altına çömelip gizlendi. «Ne yapacağımı bana sen söyledin,» diye öfkeyle patladı Chris. «Benimle istediğin yerde buluşabilirdin.»

«Haklısın. Ama onca titiz güvenlik önleminden sonra buraya gelince ikna olacaktın. Sana kanıtlamam gerekiyordu.»

«Kanıtlamak mı? Neyi?»

«Sanırım, ne olduğunu biliyorsun.»

Chris uzaklardan gelen vızıltı gibi bir ses duydu... sonra bir başkasını, ardından da onu izleyen başkalarını duydu. Gittikçe yaklaşan sesler kule

gibi yükselen kayalıklara çarpıp yankılanıyor, uğultuya dönüşüyordu. Uzaktan parlak birer nokta gibi görünen şekiller yaklaştıkça büyüyordu. Tümü de birer helikopterdi. Huey tipi. Dört taneydiler. Aklına Vietnam geldi ve «Aman Tanrım!» diye mırıldandı.

Aşağıdaki kulübenin bacasından dumanlar yükseliyordu. Vadinin karşı tarafındaysa Huey'ler gürültüyle yaklaşmaktaydı, saldırı düzeni almışlardı. Öndeki helikopterden bir roket ateşlendi. Arkasından dumanlar çıkararak ok gibi fırlayan roket kulübenin önündeki açıklığa isabet etti. Büyük bir patlama oldu. Toprak parçaları havaya uçuştu, otlar alev aldı. Sonra da yaklaşan öteki helikopterler roketlerini ateşledi.

Tüm bu gürültülerin arasında Chris ayrıca 50-kalibrelik makineli tüfeklerin takırtısını duydu. Kulübe paramparça oldu. Patlama sesleri vadide birbiri ardına yankılandı. Helikopterler bu kez de kulübenin bulunduğu yerde açılan krater biçimindeki çukuru bombaladı. Sarp kayalığın tepesinde olmasına karşın yine de Chris'in kulakları zonkladı.

«Daha önce bana karşı iki başarısız saldırıda bulundular. Bu kez işlerini sağlama bağlamak istiyorlar,» diyen Saul dişlerini sıktı.

Helikopterler yanan enkazdan uzaklaşıp çam ağaçlarının üzerinden göl kıyısındaki çayıra doğru ilerledi. Pervaneleri güneşte parlıyordu. Gölden yirmi metre öteye alçaldılar. Her birinden aşağıya doğru birer ip sarkıtıldı. Açılan kapıda soluk renk giysili bir adam göründü, sırtına otomatik bir tüfek asmıştı, ipe tutunarak yere indi. Öteki iplerden de başka adamlar indiler. Ayaklarını yere basar basmaz tüfeklerini ellerine aldılar, arkalarını göle vererek yarım daire şeklinde yayıldılar. «Kitaba göre hareket ediyorlar,» dedi Chris.

«Kulübede olduğumuzdan emin değiller. Hâlâ onlar için bir tehlike oluşturduğumuzu gözönüne almaları gerekiyor. Kaç kişiler?»

«On altı.»

«Şuraya bak.» Saul eliyle işaret etti. Chris o anda helkopterlerden birinden bir köpeğin sarkıtıldığını gördü. Bir Alman çoban köpeğiydi, ikinci bir köpek de başka bir helikopterden sarkıtıldı. Yerdeki adamlardan ikisi geri çekilip köpeklerin askılarını çözdü, onları serbest bıraktı. Yüklerini boşaltan helikopterler vadinin uzak ucuna gittiler.

Her seçme birlik farklı cins köpek kullanmayı yeğlerdi. Deniz Komandoları avcı kanişleri kullanırdı. Kara Komandoları Doberman'lardan hoşlanırdı. «Alman çoban köpekleri. Özel Kuvvetler.» Chris boğazının kuruduğunu hissetti.

Köpekler peşlerinde iki adamla birlikte ağaçlara doğru koştu. Öteki adamlar her an destek ateşine hazır bir durumda tetikte beklediler. Dörtlü bir grup ağaçlara doğru atıldı, sonra beşli, daha sonra da geriye kalan son beşli harekete geçti.

Chris gözleriyle ağaçları taradı, adamların kulübe tarafındaki açıklıkta görünmesini bekledi. «Hiç şansımız yok. Üzerimdeki tek silah bu Mauser. Şendeyse bir Springfield var. Kaldı ki, elimizde yeterli silahlar olsa bile...»

«Savaşmamız gerekmeyecek.»

«Ama o köpekler kokumuzu izleyip yerimizi bulur.» Chris geriye dönüp tırmandıkları yarığa baktı. «Adamlar nerede olduğumuzu öğrenip burasını bombalamaları için helikopterlere emir vereceklerdir. Tabii, daha sonra da kendileri gelip işi bitireceklerdir.

«Burada güvendeyiz, bana inan.»

Chris itiraz etmek için tam ağzını açtığı sırada Saul'un ağaçları işaret etmesiyle dondu kaldı. Bir adam görünmüştü. Amacı, üzerine ateş açılmasını sağlayıp arkadan gelenlere hedef belirlemekti, ilk adam dumanlar tüten kulübenin enkazına yaklaşırken ağaçların arasından ikinci bir adam ortaya çıktı, biraz sonra onu üçüncüsü izledi. «Kendilerini güvencede hissediyorlar. Kokumuzu izleyen köpekler doğrudan doğruya kulübeye gelmiş olmalı.» Saul en öndeki adamın parçalanan kütükler arkasındaki kayalığı işaret ettiğini gördü. «Tüneli buldu.»

«Buradan hemen uzaklaşmamız gerekiyor.»

«Daha değil.»

«Tanrı aşkına...»

İşaret eden adamın yanına beş kişi geldi. Dikkatle kayalığa yaklaştılar. Bulunduğu tepeden Chris artık adamları göremiyordu. O anda vadinin uzak ucuna varan helikopterler havada asılı bir durumda oyalanarak beklemeye

geçti. Saul geriye döndü, huni gibi yarığa uzanan eğimli düz kayaya varınca durdu. Kendini göstermemeye dikkat ederek dinledi. Chris kaşlarını çattı, Saul'un davranışından bir şey anlamamıştı.

Saul ansızın sırıtıp yarıktan gelen sesleri işaret etti. Saul'un sevinci Chris'in aklını karıştırdı. Ama Saul'un cebinden bir telsiz vericisi çıkarıp düğmesine dokunduğunu görünce ne olduğunu anladı.

Kendini kayaya sıkıca yapıştırıp sağlama alan Chris altındaki toprağın sarsıldığını hissetti. Tünelden dışarıya büyük bir uğultu yükseldi. Hızla dönüp kayalığın altındaki kulübenin enkazına bir göz attı. Açıklığa doğru kaya parçaları uçuşuyordu. Her yeri büyük bir toz bulutu kaplamıştı.

«Altısı gitti, geriye onu kaldı,» dedi Saul.

«Demek tünele patlayıcılar yerleştirmiştin.»

«Eliot her zaman kaçış yolunu sağlama almayı unutma derdi, işte, şimdi ben de onun kurallarını ona karşı kullanıyorum. Beni öldürmek istediğine artık seni inandırabildim mi?»

Chris bakışlarını aşağıdaki ağaçlara dikerek keyifsizce başını saladı. Çamların arasından çıkan öteki adamlar tünele doğru koştular. «Seni aradığımı Eliot'dan başka hiç kimse bilmiyordu. Beni kullandı.» Midesinin kasıldığını hissetti. «Beni de öldürmek istedi. Ama neden? Oysa tıpkı...»

«Biliyorum. Bize gerçek bir baba gibi yakındı.»

Açıklıkta adamlardan biri elindeki telsize emirler yağdırıyordu. Hemen sonra helikopterler vadinin uzak ucundaki yerlerini terkedip açıklığa doğru gelmeye başladılar. Gürültüleri gittikçe artıyordu. Chris Alman çoban köpeklerinin ağaçların sınırında beklediklerini gördü.

«Pekâlâ,» dedi Saul. «O adamlar tünele yeterin ce yaklaştı. Buradan gidelim artık.» Geriye çekildi.

Chris o sırada Saul'un telsiz vericisinin düğmesine yine dokunduğunu gördü. «Bir sürpriz daha,» diyen Saul'un sesi arkadaki kayalıkta meydancı gelen ani patlamada güçlükle duyulabildi. Ses dalgası Chris'i öne doğru itti, kulaklarını zonklattı. Bunu büyük bir uğultu izledi. Kopan kaya ve toprak

parçaları açıklıktaki adamların üzerine yağmur gibi yağdı. Aşağıdan çığlıklar yükseldi.

«Bundan böyle geride kalan yaralılarla ilgilenmeleri gerekecek,» dedi Saul. Kalkıp koşmaya başladı ve elindeki vericiyi yere attı.

«Helikopterler ne olacak?»

«Bana güven.»

Çalılıklar arasında hızla koştular. Chris güneşten gözlerini kıstı. Hızla yaklaşan helikopter gürültüleri arasında, kayalığın öteki tarafının birden başka bir uçurumla son bulup bulmayacağını merak etti. Ama Saul onu ağaçlıklı bir yamaçtan aşağıya, başka bir vadiye doğru koşturmaktaydı. Ağaçların gölgeliğinde, Chris alnındaki terin soğuduğunu hissetti.

«Helikopterlerin stratejilerini saptamaları bir dakika sürer,» dedi soluk soluğa Saul. «Biri yaralıları almak için yere inecektir.»

«Öyleyse geriye üçü kalıyor.» Yerdeki çam yaprakları Chris'in ayak seslerini boğuyordu.

«O kayalığın tepesinde olduğumuzu tahmin etmeleri gerekecek. Sonra da bu vadiye doğru harekete geçeceklerdir.»

«Onlar takviye getirene dek böyle yaya pek fazla uzaklaşamayız. Ayrıca bizi izlemek için başka köpekler de getireceklerdir.»

«Haklısın.» Saul vadinin eteğine vardı, sığ bir dereyi geçti, öteki taraftaki bankı tırmandı. Chris de onu izliyordu, ıslanan pantolonu buz gibi bacaklarına yapışmıştı. Saul ilerde durmuş, yerdeki ağaç kütükleriyle dal parçalarını kenara çekmeye çalışıyordu. «Çabuk. Yardım et.»

Chris kütükleri kaldırmaya yardım etti. «Ama ne den?» Sonra nedenini anladı. Çürümüş bir kütüğü çekince plastiğe sarılı büyük bir nesne gördü. Daha ne olduğunu sormaya vakit bulamadan Saul plastik örtüyü açmaya başladı.

Chris az kalsın kahkaha atıyordu. Bir kır motosikletiydi... kalın ve enli lastikleriyle sağlam metal akşamı vardı. «Peki, ama nasıl...»

«Buraya gelip giderken kullanıyorum. Kulübenin yanma bırakma tehlikesini göze almıyorum.» Saul motosikleti yerden kaldırdı, eliyle

ağaçları işaret etti. «Şu tarafta bir patika var, vadinin öteki ucuna uzanıyor.» Helikopterlerin artan gürültüsüne doğru şöyle bir baktı. «Vadinin değişik bölümlerini araştırmak için birbirlerinden ayrılacaklardır.»

Chris, Saul'a yardım etti. «Tabii, helikopter gürültüsünden motosikletin gürültüsünü duymayacaklardır. Eğer hep ağaçların altında gidersek bizi asla bulamazlar.»

«Haydi, atla.» Saul kontak anahtarını çevirip marşa bastı. Motor öksürür gibi ses çıkardı. Marşa yeniden bastı. Motor bu kez çalışmaya başladı. «Al, tüfeği sen tut.»

«Helikoptere karşı bir işe yaramaz.»

Saul yanıt vermedi. Motoru hareket ettirdi, engebeli arazide ilerlemeye başladılar. Ağaçların arasında kıvrıla kıvrıla giderken Chris keyifle sırıttı. Ağaçlar arasında vahşi hayvanların açtığı patikaya varınca Saul motoru daha da hızlandırdı. Yüzüne çarpan rüzgârı hissedince çocukluk günlerini anımsayan Chris nerdeyse kahkaha atacaktı.

Tam tepesinde gök gürültüsünü andıran bir ses duyunca dondu kaldı. Başını kaldırıp bakınca dalların arasındaki açıklıktan helikopterlerden birinin geçtiğini gördü. Patika yukarıya doğru yükselmeye başladı. Tepeye vardıklarında, Saul küçük bir açıklığı geçerken Chris başını çevirip arkaya, vadiye baktı, iki helikopterin orta bölümlerini araştırmak için birbirlerinden ayrıldıklarını gördü. Vadinin o anda bulundukları öteki ucunu araştıracak olan helikopterse, biraz önce onları göremeden başları üzerinden geçip gitmişti.

Patika yine aşağıya doğru uzanıyordu. Saul ağaçların arasında kıvrılarak inen dar yolu dikkatle izliyordu. Chris helikopterin sesini tekrar duydu. «Geri dönüyor. Bir şeyi yeniden kontrol ediyor olmalı!»

Patika, vadinin bir ucundan öteki ucuna uzanan çayır kuşağına vardı. Saul motosikleti durdurdu. «Eğer burayı geçmeye kalkarsak bizi görürler. Ama burada da duramayız. Eğer karanlık basana dek bekleyecek olursak, o zaman da köpekli yeni bir ekip getirecek yeterli vakitleri olur.»

Başlarının üzerinde, helikopterin neden olduğu hava akımının yakındaki ağaçları hışırdattığı duyuldu. Chris kendini 50-kalibrelik makineli tüfek

mermilerinin çarpma etkisine hazırladı.

Saul ondan Springfield'i aldı .«Benim için nasıl geleceklerinden emin değildim. Yaya mı, yoksa helikopterle mi geleceklerini bilmiyordum.» Tüfeğe önceden sürdüğü mermiyi çıkarıp onun yerine cebinden çıkardığı bir başka mermiyi sürdü.

Sonra motora gaz verdi, ağaçların arasından hızla fırlayıp çayırda ilerlemeye başladılar. Arkaya göz atan Chris helikopterin yön değiştirdiğini, kendilerine doğru atıldığını gördü. «Bizi gördüler!»

Saul gidonu hemen kırdı, gerisin geriye ağaçlara doğru yöneldi. Makineli tüfek mermileri toprağı delik deşik etti. Helikopterin karaltısı üzerlerinden geçip gitti. Saul motora tam gaz verip ormana ulaştı. Sonra hemen durup yere atladı ve ağaç dalları arasına siper alarak silahını o anda çayırda sert bir dönüş yapıp onlara doğru gelen helikoptere yöneltti.

Chris, «Bir Springfield o helikopteri yere düşüremez,» dedi.

«Bu düşürebilir.»

Helikopter bulundukları yere tam tepeden bomba yağdıracak şekilde yaklaşıyordu. Saul, Springfield'in tetiğini çekti. Chris büyük bir şaşkınlık içinde helikopterin yakıt deposunun patladığını gördü. Gözlerini korumak için hemen yere kapaklandı. Helikopterin parçaları gürleyen bir ateştopu gibi dört bir yana dağıldı.

«Merminin çekirdeğini oyup içine fosfor doldurdum, sonra da havayla temasını kesmek için üzerini tapayla kapadım,» dedi Saul.

«Öteki helikopterler...»

«Bu yöne gelecekler. Vadinin bu bölümünü araştıracaklar. Oysa biz şimdi aksi yöne gidip onların kontrol ettikleri bölgede olacağız.»

Saul motosiklete bindi, Chris de çabucak arkasına atladı. Patikada hızla geliş yönünde ilerlemeye başladılar. Yirmi saniye sonra öteki helikopterlerin çayırda yanan enkaza doğru gürültüyle geçtiklerini duydular.

11.

Eliot gül serasındaki telefonu sımsıkı yakaladı, incecik gövdesi öne doğru eğildi, alm zonkluyordu. «Anlıyorum,» dedi sabırsızca. «Hayır, hiçbir bahane duymak istemiyorum. Başarılı olamadınız. Önemli olan da bu, yoksa neden başaramadığınız değil. Yaptığınız pisliği temizleyin. Öteki ekipleri kullanın. Peşlerini sakın bırakmayın.» Sırtında hâlâ yelekli siyah takımı vardı, yalnızca üzeri kirlenmesin diye bir de önlük takmıştı. «Elbette, ama ben sizin ekibin de onlar kadar iyi olduğunu sanıyordum. Anlaşılan yanılmışım. inanın, ben de üzgünüm.»

Telefonu kapadıktan sonra arkasındaki saksı rafına yaslandı, yorgunluktan dizlerinin bükülüvereceğini hissediyordu.

Her şey ters gitmişti. Paradigm Vakfına düzenlenen saldırı basit bir iş olmalıydı, sonuçta yalnızca bir kişi suçlanacaktı; o da yakalanacak olsa bile verilen emirlere göre hareket ettiğini açıklamayacak birisiydi. Kolay, diye düşündü Eliot. Kılı kırk yararak planladığı bir işti. Saul'u özellikle seçmişti, çünkü o bir Yahudiydi, çünkü saldırıdan Eliot dışında biri suçlanmalıydı, öyleyse neden İsrailliler suçlanmasındı? Saul'un kontrol, edilemeyecek bir duruma gelmiş olduğu izlenimi yaratmak için onun son birkaç işini bilerek sabote etmişti... örneğin, temizlikçi kadının gitmemesi gereken odaya gitmesini ayarlamak gibi. Saul'u Atlantic City'e kumar oynamaya göndermesi de planının bir parçasıydı. Böylece zıvanadan çıkmış, artık örgüte yeniden kazandırılma sınırını aşmış bir ajan davranışları göstermeliydi. Kısacası, en ince ayrıntısına dek dikkatle hazırlanmış zekice bir plandı.

Öyleyse işler neden ters gitmişti? Bunca yıl hatalardan kaçınmayı ustalıkla başardıktan sonra, acaba sonunda hata yapmaya mı başladım, diye düşündü. Acaba artık çok mu yaşlandım? Saul'un son üç işini sabotaj ettim diye, acaba onun artık başarılı olamayacağını düşünerek kendi kendimi mi aldattım?

Nedeni ne olursa olsun, plan şimdi artık bir felakete dönüşmüştü. Saul'un kaçışı her şeyi tehlikeye düşürmüş, yeni sorunlar yaratmaya, dikkatleri Paradigm Vakfına daha çok çekmeye başlamıştı. Bir saat önce, Beyaz Saray'dan telefon etmişlerdi. Arayan kişi hem de Başkan'ın ta kendisiydi. En iyi dostunun intikamı hâlâ alınmadığından büyük bir öfke içindeydi. Oysa her şey önceden planlandığı gibi gitseydi, Saul'un işi bitirilmiş olsaydı, o zaman Başkan da tatmin olmuş olacak, dikkatini İsraillilere yöneltip onları saldırıyı planlamakla suçlayacaktı. Ama işlerin ters gitmesi nedeniyle. Başkan şimdi bir sürü sorular soruyor, birçok şeyi kurcalayıp her şeyi öğrenmeye çalışıyordu. Eğer saldırıyı emredenin gerçekte kim olduğunu Başkan bir öğrenecek olursa...

Aklına işin garip yanı geldi. Gerçi Chris sığınağın kuralını bozmakla büyük bir günah işlemişti, ama aslında daha haberdar olmamasına karşın Saul'un işlediği günah onunkinden çok daha büyüktü.

Bunun ne olduğu gizli kalmalıydı. Telefonun almacını eline aldı, Langley'deki yardımcısının numarasını çevirdi. «Söyleyeceğim mesajı çek. Her örgüte. KGB, MI-6 ve dünyadaki tüm öteki örgütlere. 'Konu: Abelard sığınağı, ilgi: Ay Kilisesi, Bangkok. Yasağı bozan Remus CIA tarafından Colorado, ABD'de görülmüştür.'» Eliot ona yerin koordinatlarını söyledi. «'Remus cezalandırılma girişiminden kurtuldu. Yardım istiyoruz. Remus'a kurtulmasında kod adı Romulus olan Saul Grisman adındaki eski bir CIA ajanı yardım etmiştir. Örgüt Remus'la birlikte Romulus'un da öldürülmesini istemektedir.'»

«Mükemmel,» dedi yardımcısı.

Ama telefonun almacını yerine koyan Eliot gerçekten de öyle olup olmadığını merak etti. Colorado'dan gelen haberlere lanetler yağdırdı, kendisini tehdit edilmiş gibi hissediyordu, kaygılıydı. Yalnızca Saul kaçmamıştı. Daha kötüsü, Chris de onunla birlikteydi. Eliot'un beti benzi attı. Chris'in kuralı bozmadan önce ne yaptığını benden başka hiç kimse bilmiyordu, bu nedenle benden kuşkulanacaklar, diye düşündü. Benden onlara karşı neden cephe aldığımı öğrenmek isteyecekler.

Üzerime gelecekler.

Yine telefon etmek için numarayı çevirirken eli titredi. Hattın öteki ucundaki zil birkaç kez çalınca yanıt alamamaktan korktu. Ama biraz sonra zil sustu, boğuk bir ses duyuldu.

«Castor,» dedi Eliot. «Pollux'u getir. Gül serasına gelin.» Yutkundu. «Babanızın size ihtiyacı var.»

12.

Taş, toprak ve kırılmış ağaç dalları kullanarak motosikleti gömdükleri dere yatağını ay çıkınca terkettiler. Ne de olsa, motosiklet bir daha işlerine yaramayacaktı. Güneş battıktan sonra hava kararmaya başlayınca ağaçlar arasında doğru dürüst kullanamaz olmuşlardı. Gömdükleri yerde köpekli bir timin onu bulacağı kuşkusuzdu ,ama yine de onlar bulana dek Saul'la Chris epey uzaklaşmış olacaklardı. Kocaman siluetleri görünmesin diye otların arasına iyice sinerek ayışığında çayırda ilerlediler. Hava kararmadan önce Chris'in arazi haritasına bakarak belirledikleri gidecekleri yol üzerinde bulunan kayalıklı tepenin eteğine ulaştılar. Sonra da hiç konuşmadan, arkalarına hiç bakmadan ama vadiden gelen tüm sesleri dikkatle dinleyerek tırmanmaya başladılar. Saul'un kulübesine yapılan saldırıdan beri birbiri ardına üç vadi aşıp yirmi mil yol almışlardı. Engebeli arazide motosikletin hoplata zıplata gitmesinden Chris'in kuyruksokumu ağrımıştı. Bu nedenle kaslarındaki gerginliği giderdiği için tırmanış Chris'in hoşuna gitti.

Tepeye varınca dinlenmek için kayaların arasında kuytu bir yere oturdular. Ayışığında terli yüzleri parlıyordu.

«Eğer burası Vietnam olsaydı, hiçbir şansımız olmazdı,» dedi kısık bir sesle Saul. Soluk soluğaydı. «Bizim için ısı alıcılı bir keşif uçağı gönderirlerdi.»

Chris onun ne demek istediğini anladı. Burada öyle bir şey yapamazlardı. Çünkü ısı alıcılarının kötü yanı insanların vücut ısıları yanında hayvanların da vücut ısılarını saptamasıydı. Oysa Vietnam'da bu tür ısı alıcıları kullanabilmek için uçaklarla havadan zehir püskürtülmüş, ormandaki tüm vahşi yaşam öldürülerek yok edilmişti. Böylece alıcıda bir bip sinyali duyulduğunda, ısı kaynağının insan olduğu hemen anlaşılmaktaydı. Chris hayvansız bir ormandaki anormal sessizliği anımsadı. Oysa burası ısı alıcıları işe yaramayacak denli hayat doluydu. Çevrede sürekli yaprak hışırtıları, kuş sesleri vardı. Geyiklerin, kirpilerin ve porsukların varlığını kanıtlayan sesler duyuluyordu. Eğer bu sesler ansızın kesilecek olursa, işte o zaman onları korkutan bir şey olduğunu anlayacaklardı.

«Başka ekipler getireceklerdir,» dedi Chris.

«Ama yalnızca bizi ortaya çıkarmaya çalışmak için. Asıl tuzak dağ eteklerinde .olacaktır. Çevredeki her korucu istasyonunu, her yolu ve her yerleşim merkezini gözaltına alacaklardır. Çünkü er ya da geç dağlardan inmemiz gerekecek.»

«Ama tüm dağlık bölgeyi kuşatamazlar. Belirli yerleri seçmek zorunda kalacaklar. En yakın dağ etekleriyse bulunduğumuz yerin güneyinde ve batısında yer alıyor.»

«Öyleyse biz de kuzeye gideriz.»

«Ne kadar?»

«Gerektiği kadar. Dağlık bölgede güvencedeyiz. Eğer durumu beğenmezsek kuzey yönünde ilerlemeye devam ederiz.»

«Avlanmak için tüfeği kullanamayız. Silah sesi dikkatlerini çeker. Ama balık tutabiliriz. Ayrıca yenebilir bitkiler de var.»

Saul gülümsedi. «Doğru haklısın. Ormanda karnımızı doyurabileceğimiz bir sürü bitki var. Ayrıca biraz da kilo verip zayıflamam gerekiyordu. Üstelik yalçın tepelerde yol alırsak en azından köpekler bizi izleyemeyecek.»

«Böyle bir yolculuk için kendini formda hissettiğinden emin misin?» diye sordu Chris sırıtarak.

«Hey, ya sen? O manastır seni hamlaştırmamıştır, umarım.»

«Kim? Cistercian'lar mı?» Chris güldü. «Hamlaştırmak mı? Sen ne diyorsun, onlar Katolik kilisesindeki en sert disiplinli insanlardır.»

«Gerçekten hiç konuşmuyorlar mı?»

«Yalnızca o değil. Ayrıca yoğun bedensel çalışmanın erdemine inanıyorlar. Kendimi sanki Özel Kuvvetlerde altı yil geçirmiş gibi hissediyorum.»

Saul başını iki yana salladı. «Toplumsal yaşam. Acaba hiç fark ettin mi? Önce yetimhane, sonra ordu, ardından da örgüt ve manastır. Aralarındaki ortak yanı hiç fark ettin mi?»

«Hayır. Nedir?»

«Birer disiplinli ortam olmaları. Disiplin alışkanlığı kazandın.»

«Sen de öylesin. Tek farkın, hiçbir zaman yeni bir adım atmamış olman. Örneğin, bir Yahudi kökenli manastır düzenine hiç girmedin.»

«O Cistercian'lar sana bir şeyi öğretmedi mi? Yahudi kökenli manastır düzeni diye bir şey yok. Bizler dünyadan elimizi eteğimizi çekmeye inanmayız.»

«Belki de örgütte kalmanın nedeni buydu. Bulabileceğin manastır yaşamına en yakın yer orasıydı.»

«Mükemmeli arayış.» Saul nefretle kaş çattı. «Artık yola koyulsak iyi olacak.» Cebinden bir pusula çıkardı, fosforlu kadranını inceledi.

«Eliot seni neden öldürmek istiyor?»

Karanlık olmasına karşın, Chris yine de kardeşinin yüzündeki öfkeli bakışı fark etti. «Ben de kendi kendime hep bu soruyu sorup duruyorum. Baba diye bildiğim biri şimdi bana karşı cephe aldı. Her şey onun için yaptığım bir iş sonrasında başladı. Ama neden?»

«Kendini sıkı bir korunma altında tutuyordur. Bu yüzden elimizi kolumuzu sallayarak gidip nedenini ona soramayız.»

Saul dişlerini sıktı. «Öyleyse biz de onu sıkıştırırız.»

«Nasıl?»

Uzaklardan gelen bir gürleme sesine doğru hızla döndüler. «Sanki bir şey havaya uçtu,» diye mırıldandı Saul.

«Daha neler,» diyen Chris güldü.

Saul ona dönüp şaşkın şaşkın baktı, bir şey anlamamıştı.

«Duyduğun ses gök gürültüsüydü,» dedi Chris.

Yarım saat sonra, dik bir bayırı tırmanırlarken kapkara fırtına bulutları tepelerine gelip ayın önünü kapadı, insanın içine işleyen ani rüzgârda Saul gizlenecekleri bir kaya çıkıntısı buldu. Yağmur inmeye başladığında Chris de kayanın altına büzülmüştü.

«Eliot'u sıkıştıracak mıyız? Nasıl başaracağız bu işi?» diye sordu.

Saul'un yanıtı aynı anda ortalığı inleten şiddetli gök gürlemesinden anlaşılamadı.

CASTOR VE POLLUX

1.

Saul'un sinirleri gergindi. Gecenin karanlığında çatıya çömelmiş aşağıdaki caddeyi gözlüyordu. Arabalar kaldırımın kenarına park etmişti, evlerin perdelerine içerde yanan lambaların aydınlığı vurmaktaydı. Caddenin karşı tarafındaki bir kapının açıldığını gördü. Bir kadın dışarıya çıktı. Otuz beş yaşlarında, uzun boylu, biçimli vücutlu, zarif biriydi, uzun siyah saçları vardı. Denizci mavisi pantolon, şarap kırmızısı bluz ve kahverengi süet ceket giymişti. Saul kapının ışığı altındaki kadını inceledi. Teni pürüzsüz ve bronz rengindeydi. Sağlık fışkıran yanakları ve güzel çenesiyle daha çok göz dolduruyordu. Ayrıca nefis alnıyla seksi bir boynu vardı. Çoğu kez onun bir manken olduğu sanılırdı.

Ama Saul genç kadını oldukça iyi tanımaktaydı. Çatıyı çevreleyen yarım metre yükseklikteki duvarın yanından çömelik durumda uzaklaştı, sonra doğruldu ve onarım kapısını açıp binanın içindeki merdivene ulaştı. Bir an için aklına Atlantic City'deki apartmandan kaçışı geldi. Çatıdan aşağıya dek merdivenleri uçarcasına inmiş, caddeye çıkınca da Duster'ı çalmıştı. Bu kezse kimseye görünmeden lüks sayılabilecek apartmanın merdiveninden aşağıya indi, caddeye çıkınca iki yanına şöyle bir baktı ve park etmiş arabaların arasından karşıya geçip genç kadını izlemeye başladı.

Kadın sola doğru ilerledi, bir kavşağa varınca köşeyi döndü. Saul kadının yüksek topuklu ayakkabılarının kaldırımda yankılanan sesini duyabiliyordu. Aynı yere gelince Saul da köşeyi döndü. Caddede yavaş seyreden bir taksi Saul'u sinirlendirdi. Köpeğini gezdiren yaşlı bir adam da kuşkularının uyanmasına neden oldu.

Blokun ortasına gelince genç kadın bir kapıdan içeriye girdi. Saul yaklaştığında buranın küçük bir İtalyan lokantası olduğunu gördü. Camdan içeriye şöyle bir bakınca küçük bölmelerle ayrılmış yerlerde kırmızı

örtülü masaları gördü. Kapının yanındaki menüyü inceliyormuş gibi bir an durakladı. Kadın dışarıya çıkana dek yakınlarda bir yerde bekleyebileceğini düşündü, ama çevrede uygun bir bekleme yeri yoktu. Çünkü caddedeki tüm binalar işyerleriydi. Eğer dar bir ara sokakta beklemeye kalkarsa ya da yine bir evin çatısına çıkmaya kalkışırsa polisin dikkatini çekebilirdi. Aslında onunla caddede karşılaşmak istemiyordu. Böyle bir şey çok tehlikeli olurdu. Bir bakıma, lokantaya girmekle sorun kendiliğinden çözülmüş oluyordu.

İçeriye girince kulağına bir akerdeon sesi geldi. Yanan mumların ışığında cilalı meşe mobilyalar pırıl pırıl parlıyordu. Kısık konuşma sesleri arasında gümüş yemek takımlarının çıkardığı şıngırtılar duyulmaktaydı. Burnuna gelen sarımsak ve tereyağı kokuları arasında kalabalık salonu bakışlarıyla hızla taradı. Elinde tepsi taşıyan bir garsonun arka tarafına göz gezdirerek dikkatini en ilerdeki köşelere yoğunlaştırdı. Tahmin ettiği gibi genç kadın sırtını duvara vermiş, yüzü salona dönük olarak oturmaktaydı, ama hemen yakınında mutfaktan çıkışı sağlayacak bir kapı vardı. O anda garson genç kadının masasındaki fazla servisi kaldırıyordu. Güzel, diye düşündü Saul, demek ki yemekte yalnız olacak.

Saul'un yanına şef garson geldi. «Rezervasyonunuz var mı, efendim?»

«Bayan Bernstein'la birlikteyim. Şu köşede.» Saul gülümseyerek şef garsonun yanından geçti, işaret ettiği köşeye doğru ilerledi. Masanın yanına vardığında yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. «Erika.»

Genç kadın başını kaldırıp baktı, kim olduğunu anlayınca ilk anda şaşkınlıktan dona kaldı. Ama hemen sonra tehlike sezgisiyle kaşlarını çattı.

Saul bir sandalye çekip yanına oturdu. «Öyle kaşlarını çatıp bakman hiç de kibar bir davranış değil. Ellerini masanın kenarına koy. Çatal ve bıçaktan uzak dur, lütfen.»

«Sen!»

«Ve lütfen sesini de yükseltme.»

«Buraya gelmekle çıldırdın mı sen? Herkes seni öldürmek için arıyor.»

«Ben de seninle bu yüzden konuşmak istiyorum.» Saul genç kadının yüzünü inceledi... pürüzsüz esmer yanaklar, koyu kahverengi gözler ve dolgun dudaklar. «Görmeyeli daha da güzelleşmişsin.»

Erika başını iki yana salladı. Bir türlü inanamıyordu. «Ne kadar oldu? On yıl mı? Şimdi gökten iner gibi ansızın karşıma çıkıyorsun... hem de belaların en kötüsüne bulaşmış bir durumda... ve tüm diyeceğin bu oluyor, öyle mi?»

«Yoksa daha da çirkinleştiğini duymayı mı yeğlerdin?»

«Tanrı aşkına...»

«Güzel bir Yahudi kızı böyle dememeli.»

Genç kadın çaresizlik içinde elini kaldırdı.

Saul hemen dikleşti. «Lütfen parmaklarını masanın kenarından ayırma.»

Genç kadın derin bir soluk alarak denileni yaptı.

«Bu bir rastlantı olamaz. Burayı öyle rastgele seçmiş olamazsın.»

«Seni evinden beri izledim.»

«Neden? Doğrudan doğruya yukarıya çıkıp kapımı çalabilirdin.»

«Bir arkadaşınla ya da seninle bağlantı kurarım diye evinde bekleyen başka biriyle karşılaşmak için mi?» Başını iki yana salladı. «Dışarda bir yerde karşılaşmanın daha iyi olacağını düşündüm. Söyle, neden benim peşimdeler?»

Genç kadın şaşkınlıkla kaşlarını çattı. «Yoksa bilmiyor musun? Bangkok nedeniyle. Chris sığınağın kuralını bozdu.» Sesi fısıltı halinde ama sinirliydi. Yakındaki mutfaktan gelen sesler öteki müşterilerin onları duymasını engelliyordu.

«Ama Bangkok daha sonraydı. Onun benimle ne ilgisi var?»

«Neyden sonraydı? Dediğinden bir şey anlamadım.»

«Sen anlatmaya devam et.»

«Chris bir Rus'u öldürdü. KGB onun yakalanıp öldürülmesine karar verdi. Sığınağın kuralına göre, öteki haberalma örgütlerinin de bu kararın uygulanmasına yardım etmesi gerekiyor.»

«Bunları biliyorum. Ama benimle ilgisi ne? Atlantic City işi Bangkok'tan önceydi.»

«Neden söz ediyorsun sen? Beş gün önce bağlı olduğun örgütten bir mesaj aldık... Chris'le İlgili öldürme kararının yeniden düzenlenmiş şekliydi. Mesaja göre, Chris Colorado'da görülmüştü ve sen de ona yardım ediyordun. CIA seni örgütten afaroz ettiğini ilan edip Chris'le birlikte öldürülmeni istiyordu.»

Saul mırıldandı. «Eliot.»

«Tanrı aşkına, bana neler olup bittiğini anlatır mısın?» Sinirli sinirli sesini yükselttiğinden bitişik masalarda oturanların kendilerine baktığını fark etti. «Burada konuşamayız.»

«Öyleyse nerede?»

2.

Karanlıkta Saul pencereden uzaklardaki Washington Anıtının ışıklarına baktı. «Dairenin yeri güzelmiş.»

«Büyükelçiliğimizden yalnızca on blok ötede,» dedi arkasında dikilen Erika.

Aslında manzaraya filan aldırdığı yoktu. Pencereden dışarıyı seyretmesinin nedeni genç kadını sınamaktı. Her an tetikte, kadının onu öldürmeye çalışmasını bekliyordu. Böyle bir girişimde bulunmayınca kumaş perdeyi kapatıp bir köşe lambasını yaktı, böylece gölgeleri de perdeye düşmemiş olacaktı.

Sade ama dikkatle seçilmiş zarif mobilyaların bulunduğu oturma odasını gözden geçiren Saul tatmin ol muşcasına başını salladı. Yatak odasını, mutfağı ve banyoyu daha önce kontrol etmişti. Erika'nın dediği gibi evde bir arkadaşı ya da onu bekleyen başka biri yoktu. «Gizli mikrofon?»

«Bu sabah kontrol etmiştim.»

«Ama şu anda akşam,» diyen Saul televizyonu açtı. Niyeti konuşmalarını gizlesin diye içerde bir gürültü sağlamak değildi, yapacağı test için sürekli bir sese gerek duymasıydı. Mutfakta bir portatif radyo görmüştü. Gidip radyoyu aldı, sesini açıp FM kanalına getirdi. Odayı dört bölüme ayırdı .yerleştirilmiş gizli bir mikrofon olup olmadığını anlamak için radyonun metre düğmesini yavaş yavaş hareket ettirerek her bölümü kontrol etti. Gizli bir mikrofon normalde o bölgede olmayan bir FM istasyonunun yayın frekansına ayarlanırdı. Gizlice dinleyenlerin yapacağı tek şey, mikrofonu yerleştirdikleri yerin yakınında beklemek, ellerindeki bir radyoyu seçtikleri FM metresine ayarlamak, sonra da mikrofon yanında yapılan konuşmaları dinlemekti. Benzer şekilde, Saul de aynı yayını alabilmek için bir radyo kullanabilirdi. Radyonun metre düğmesini hareket ettirirken eğer televizyon yayınını elindeki radyodan duyacak olursa o zaman odaya gizli bir mikrofon yerleştirilmiş olduğunu anlayacaktı. Tavanı, duvarları, mobilyayı

ve tabanı taradı. Sonunda gizli bir mikrofon bulunmadığından emin olup televizyonu ve radyoyu kapadı. Oda bir anda sessizliğe gömüldü.

«Sığınak mı?» diye sordu Saul, sanki lokantadaki konuşmaları devam ediyormuş gibi. «Sizlerin peşimde olmanızın tek nedeni bu mu? Chris'e yardım ediyorum diye?»

«Başka ne .olabilir?» Erika kaşlarını çattı, aklı karışmıştı. «Ruslara yardım etmekten nefret ediyoruz, ama ne yapalım ki, sığınağın korunması gerekiyor. Abelard kuralları. Eğer sığınak ortadan kalkarsa büyük bir keşmekeş olur.»

«Öyleyse eline bir fırsat geçseydi beni öldürecek miydin? Bir Yahudiyi, eski sevgilini?»

Erika yanıt vermedi. Ceketini çıkardı. Bluzunun üsteki iki düğmesi ilikli değildi, göğüslerinin iriliğinden bluzunun önü açılmıştı. «Birkaç dakika önce pencereden dışarıya bakarken bana bu fırsatı vermiştin. Ama yararlanmadım.»

«Çünkü bilerek böyle davrandığımın farkındaydın... nasıl tepki göstereceğini sınadığımı biliyordun.»

Erika sırıttı.

Genç kadının gözlerindeki neşe parıltısı Saul'un da sırıtmasına neden oldu. Tıpkı on yıl önce olduğu gibi etkilenmişti yine. Aradan geçen süre içinde neler yaptığını sormak istiyordu.

Ama kendine hâkim olmak zorundaydı. Kardeşinden başka hiç kimseye güvenemezdi. «Aslında Chris dışarda bekliyor. Eğer beni öldürseydin...»

«Gerekli önlemi almadan gelmeyeceğini tahmin ettim. Dediğin gibi olsaydı, o da gelip benden öcünü alacaktı, ikinizi birlikte ele geçirmedikçe herhangi bir girişimde bulunursam aptallık etmiş olurum.»

«Öte yandan belki kendini şanslı hissedecektin. Ama şimdi buna ayıracak zamanım yok. Yanıtlara ihtiyacım var. Eliot beni öldürmeye çalışıyor, ama bunun nedeni Chris değil. Bu yalnızca onun uydurduğu bir bahane. Lanet olsun! Eliot, Chris'ten beni bulmasını istedi... hem de Chris sığınağın kuralını bozduktan sonra.»

«Ama böyle bir şey çok anlamsız.»

«Elbette.» Saul elini öfkeli öfkeli salladı. «Eğer Ruslar Eliot'un Chris'den beni öldürmek yerine bulması için yardım istediğini öğrenseydi, o zaman Eliot'u da öldürme kararı alırlardı. Eliot beni bulabilmek için kendi hayatını tehlikeye attı.»

«Neden?»

«Beni öldürmek için.»

«Buna inanacağımı mı bekliyorsun? Eliot sana bir baba gibi yakın.»

Saul zonklayan alnını ovuşturdu. «Aramızdaki ilişkiden daha önemli, sığınaktan daha önemli bir şey var. Hem de öylesine önemli ki, beni mutlaka öldürmesi gerekiyor. Ama lanet olsun, ne olduğunu bilmiyorum. Sana gelmemin nedeni de bu.»

«Ben nasıl bile...»

«Atlantic City'de. Chris'in sığınağın kuralını bozmasından önce, işte o zaman bile Mossad beni öldürmeye çalıştı. Bu nedenle sizinkilerin Eliot'a yardım ettiğini kabullenmem gerekiyor.»

«Olamaz!»

«Olamaz değil! Oldu!»

Erika'nın gözleri birden parladı. «Eğer Eliot'a yardım ettiysek benim haberim olurdu. Son görüşmemizden beri çok şey değişti. Büyükelçiliğimizde görevli bir memur gibi görünüyorum, oysa gerçekte Mossad' da görevli bir albayım. Doğu kıyısındaki haberalma timlerimizi kontrol ediyorum. Ben onaylamadıktan sonra, adamlarımızdan hiçbiri seni öldürmeye çalışmazdı.»

«Öyleyse böyle bir şeyi emreden kişi sana ya yalan söyledi ya da senden gizledi. Mossad'da birisi Eliot adına çalışıyor.»

Erika öfke dolu bakışlarını sürdürdü. «Kabul edemem! Eğer dediklerin doğruysa...» Ellerini kaldırarak titredi. «Ama dur bir dakika. Hiçbir anlamı yok. Daha ayrıntıları bile öğrenmeden kalkmış seninle tartışıyorum. Sen önce bana şu ayrıntıları anlat. Neler olduysa, her şeyi.»

Saul bir koltuğa oturdu. «On gün önce Eliot benden bir iş yapmamı istedi. Paradigm Vakfı.»

Erika'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. «Andrew Sage'in grubu. Başkanın arkadaşı. Bu işi yapan sen miydin? Oysa Başkan bizi suçluyor.»

«Ama neden?»

«Paradigm Vakfı Başkan adına çalışıyordu. Amerika Dışişleri Bakanlığının İsrail'i desteklemekten vazgeçmesi durumunda daha ucuz petrol alabilmek için Araplarla görüşmeler yapan bir grup Amerikalı milyarderden kurulu bir vakıf. Başkan vakfı ortadan kaldırmakla çıkarlarımızı koruduğumuzu düşünüyor.»

«Ve görüşmeleri de durdurduğunuzu, tabii,» dedi Saul. «Başkan'ın düşünceleri akla yatkın.»

«Devam et. Ne oldu?»

«Demek sonunda dikkatini üzerime çekmeyi başardım, öyle mi? işin önemini anlıyorsun, değil mi? Eğer bana yardım ederseniz, aynı zamanda kendinize de yardım etmiş olacaksınız.»

«Atlantic City'den söz etmiştin.»

«Dediğim işin sonrasında ortadan kaybolayım diye Eliot beni oraya gönderdi.»

«Saçma. Orası gizlenilecek bir yer değil.»

«Lanet olsun, değil tabii. Ama ben her zaman Eliot'un dediğini yaparım. Asla tartışmam. Neyse, Atlantic City'de bulunduğum sırada, Mossad'dan biri beni bir kumarhanede öldürmeye çalıştı. Korunma için Eliot'a telefon ettim. Beni bir Mossad timinin tuzak kurup beklediği bir otele gönderdi. Nereye gittiğimi yalnızca Eliot biliyordu. Ekip Eliot adına iş görüyor olmalıydı.»

«Sana böyle bir şey olamaz diyorum!»

«Haberin olmadığı için mi?»

«Hayır, daha başka bir nedenden. Eliot'a yardım eden kişi ya da kişiler ,aynı zamanda Sage'in grubunun ortadan kaldırılmasını isteyen kişi ya da

kişilere de yardım ediyordu. O görüşmelerin sona erdirilmesini ne denli çok arzu edersek edelim, Başkan'ın arkadaşını öldürecek denli aptal değiliz. Çünkü böyle bir durumda Başkan'ın suçlayacağı ilk ülke biz olurduk, nitekim de öyle oldu. Saldırının bize yararı değil, zararı dokundu. Söyle, hangi Mossad timi İsrail'e karşı cephe alabilir?»

«Belki de Eliot'un beni neden öldürmek istediğini bilmiyorlardı. Ya da belki benimle saldırı arasındaki ilişkiyi bilmiyorlardı.»

«Onların Mossad timi olduğunu sanmana neyin sebep olduğunu hâlâ anlayamıyorum.»

«Buna sen karar ver. Silahsız yakın dövüşte avuçlarının dip kısmını kullanıyorlardı. Ellerindeki silahlar Beretta ve üzi markaydı. Denge sağlamak için yarı çömelik durumda ve yere tam basarak yürüyorlardı. Başka hiç kimseye böyle davranması öğretilmez. Kaldı ki, kullandıkları susturucular bile sizinkilerin yaptığı türdendi.»

Erika şaşkın şaşkın bakakaldı.

3.

Chris lastik tabanlı ayakkabılarıyla beton zemine sessizce basa basa merdiveni tırmandı. Merdiven boşluğundan aşağıya doğru göz atarak, geçen olursa diye duvarın dibine sinerek çıkıyordu. Böylece merdiven sahanlıklarına birbiri ardına ulaştı. Floresan lambalarının vızıltısından başka bir ses duyulmuyordu. Beş katın da merdiven boşluğunu kontrol edip kimse olmadığını anladıktan sonra bir alttaki kata indi. Yangın kapısını açtı ve dördüncü kat koridorunu inceledi, iki yanında numaralı daireler yer almaktaydı. Bulunduğu yerin tam sağında bir asansör gördü. Çağırma düğmesine basıp bekledi. Kapının üstünde yanan bir ışık önce 5'i, sonra da 4'ü gösterdi. Duran asansörün kapısı açılırken bir zil çaldı. Eli ceketinin altındaki Mauser'de beklerken asansörün içinde hiç kimse olmadığını gördü.

İyi, diye düşündü. Apartman girişinde dayanıksız bir kilit olmasına ve lobide herhangi bir güvenlik görevlisi bulunmamasına karşın bina güvenilir sayılabilirdi. Bir an için binayı caddeden gözetlemeye devam etmesinin gerekip gerekmediğine karar veremedi. Eğer dışarda olursa ortaya bir sorun çıkıyordu, bulunduğu yerden binanın arka tarafını göremezdi, ayrıca binaya girenlerin gerçek apartman sakini mi, yoksa Saul'u öldürmeye gelen biri mi olduğunu anlaya mazdı. Bunlardan başka, asıl tehlikenin bina içinde olup olmadığından da emin olamazdı. Birçok farklı örgüt elemanının... özellikle de Eliot'un örgütünden kişilerin., onun ve Saul'un yardım isteyebileceği kişileri gözaltına almış olabileceğini düşünmesi gerekiyordu. Gerçi 1973 yılından beri görüşmemiş olmalarına karşın, yine de dostları arasında Erika'nın da olduğu biliniyordu. Aralarındaki dostluğun yakınlık derecesini hiç kimse bilemezdi, ama onun yardımına gereksinmeleri olduğuna göre Chris çok dikkatli davranmak gerektiğine inanıyordu. Binayı gözden geçirmişti, kendini daha rahat hissediyordu, çünkü koridorun sol tarafındaki Erika'nın dairesinin kontrolü altında olduğunu biliyordu. Asansörle ya da merdivenden dördüncü kata haberi olmadan hiç kimse çıkamazdı. Merdiven boşluğuna geri döndü, alt kattan gelen asansör ziliyle ayak seslerini dinledi.

Daha önce, apartmanından çıkıp caddede ilerleyen Erika'yı görünce 1966 yılında İsrail'e özel eğitim için Saul'la birlikte gönderildiklerinde Erika'yla ilk karşılaşmalarını anımsayıp, Saul'un yanında dikildiği çatıda gülümsemişti. Bu gece olduğu gibi o zaman da Erika'nın zerafeti aldatıcıydı. Aslında İsrail'in 1967 yılında Altı Gün Savaşına ve 1973 yılındaki Ekim Savaşına gönüllü olarak katılmıştı. Herhangi bir erkek kadar yetenekli ve öldürücüydü. Ne garip, diye düşündü. Amerika'da güçlü kadınlar birer tehlike olarak kabul edilirdi, oysa İsrail'de el üstünde tutulurlardı, çünkü ulusal varlığı sürdürmekte kadın erkek eşitsizliği gibi önyargılara yer yoktu.

Alt kattan gelen bir kapı açılma gıcırtısı dikkatini çekti. Merdiven parmaklıklarına yaklaştı, aşağıya göz atınca merdivenin dibinde gölgeler gördü. Bir kapının kapanmakta olduğunu duyunca, sesin yankısından yararlanıp hızla bir kat yukardaki merdiven sahanlığına çıktı. Mauser'i çekti, soğuk betona yüzükoyun uzandı.

Gölgeler binada oturan kişilere ait olabilirdi ve asansörü kullanmak yerine spor olsun diye merdivenden çıkmayı yeğlemiş olabilirlerdi. Eğer yukarıya çıkarlarsa o zaman elindeki Mauser'i görüp paniğe kapılabilirlerdi. Böyle bir durumla karşılaşmamak için kaçması gerekecekti.

Floresan lambalarının vızıltısı merdivenlerde gittikçe yükselen hafif ayak seslerini nerdeyse gizliyordu.

İkinci kattalar ,diye düşündü. Yo, hayır, üçüncü. Duruyorlar. Az kalsın rahat bir nefes alıyordu ki, tahmininde yanıldığını anladı.

Dördüncü kattalar, yani tam altındaydılar. Ayak sesleri durdu. Mauser'i sıkıca yakaladı, bakışlarını gittikçe yükselen hafifçe eğilmiş siluetlere dikti.

Nişan aldı. Acaba apartman sakinleri miydi? Santim santim yukarıya çıkıyor gibiydiler. Biraz sonra yüzlerini görecekti. Parmağını tetiğe dokundurdu, bir anlık karar vermek için dikkatini topladı.

Ama gölgeler durdu. Alt katındaki kapı gıcırtıyla açılıp kapandı.

Yerinden doğrulup çömeldi, Mauser'i aşağıya yöneltti. Hiç kimse göremeyince hızla altındaki kata, indi, koridora bir göz attı.

Koridorun ortasında iki adam dikiliyordu, yüzlerini soldaki Erika'nın dairesine dönmüşlerdi. Adamlardan birinin elinde Uzi olduğu kolayca anlaşılan kısa namlulu bir hafif makineli tüfek vardı, ötekisiyse o anda bir el bombasının pimini çekiyordu.

Chris gördüğünde çok geç kalmıştı. Birinci adam ateşe başladı. Kulakları sağır edici sürekli bir takırtıyla Uzi'nin mermileri Erika'nın kapısını delik deşik etti. Havaya uçuşan boş kovanlar yerdeki halıya düşünce birbirlerine çarpıp ses çıkardı. Koridoru yoğun bir barut kokuşu kapladı. Birinci adam hedefini değiştirdi, parmağını Uzi'nin tetiğinden çekmeden kapının kilit bölgesine mermi yağdırmaya başladı, ikinci adam el bombasının pimini serbest bıraktı, kapının parçalanan yerine bir tekme indirdi, kapı açılırken bombayı içeriye atmaya hazırlandı.

Chris iki el ateş etti, ikinci adam kafasına ve omzuna yediği mermilerin çarpma etkisiyle olduğu yerde hızla döndü, el bombasını yere düşürdü. Birinci adam Chris'e doğru dönüp ateş etmeye başladı. Onca gürültü arasında Chris asansörün zil sesini duydu. Hemen merdiven boşluğuna çekildi. Asansörden çıkan ayak sesleri duyuldu. Birinci adam ateş etmeye devam ediyordu. Silah gürültüsü arasında çığlıklar yükseldi, mermi yağmuruna yakalanan gövdeleri delik deşik olup yere devriliyordu.

El bombası patladı. Gürültüsü koridorda yankılandı, her yere şarapnel parçaları dağıldı. Barut kokusu Chris'in genzini yaktı. Koridordaki sesleri duyabilmek için kulaklarındaki çınlamayı bastırmaya çalıştı.

Büyük bir dikkatle merdiven boşluğundan koridora doğru bir göz attı. Sağ tarafında .asansörün önünde, Uzili iki adam bir kan gölünün ortasında hareketsiz yatmaktaydı.

Elbette. Dördüncü kata ulaşan iki yoldan da birer çift adam çıkmıştı. Ama zamanlamaları yanlıştı. Asansör çok geç gelmişti, ikinci çift silah seslerini duyup hızla asansörden dışarıya fırlamış, ama yardım etmek istedikleri adamın silahından çıkan mermilere hedef olmuşlardı.

Chris sol tarafına döndü. Erika'nın dairesine makineliyle mermi yağdıran adam, ölü arkadaşının yanında yatıyordu, yüzü parçalanmıştı.

Apartmanda paniğe kapılmış insan sesleri duyunca Chris hızla koridora atıldı. Erika'nın kapısı paramparça olmuştu. Açılan gedikten oturma odası

görünüyordu. Uzi'nin yağan mermileri içerdeki mobilyaları darmadağın etmiş, televizyonu parçalamıştı. Perdeyse paçavraya dönmüştü.

«Saul?» diye bağırdı. Ama ortalıkta hiçbir ceset göremedi.

«Acaba neredeydiler?»

4.

Kapıdan daha ilk mermi yağmuru başlayınca Saul hemen kendini halının üzerine atmış, çıkan sesten Erika'nın da aynı, şeyi yaptığını anlamıştı, içgüdüsü ona sürünerek yatak odasına ya da mutfağa gitmesini söylüyordu. Ama ilk anda göğüs yüksekliğinde başlayan mermi yağmuru giderek açı küçültüp yaklaşıyordu. Her iki odaya gidebilmek için geçmeleri gereken yerde mermilerin etkisiyle halı parçaları uçuşuyordu. Odanın en uzak noktasında başlayıp bulundukları orta bölüme dek bir ileri, bir geri zikzaklar çizerek sistematik bir yolla mermi yağdırılmaktaydı. Mermilerden uzaklaşmak için ikisi de kapının yanındaki duvara doğru yuvarlanmak zorunda kaldılar. Üstlerinde kapıdan kopan tahta parçaları uçuşuyordu. Halı parçalarının havalanmasıysa gittikçe yaklaşmıştı. Eğer silahı kullanan kişi açıyı daha küçültüp namluyu biraz daha aşağıya indirirse...

Kapı paramparça olmuştu. Saul, Beretta'sını doğrulttu. Tam o anda iki el tabanca sesiyle birinin yere devrildiğini duydu. Ardından çığlıklar, bir patlama duyuldu ve ortalığı tam bir sessizlik kapladı.

Saul duvara iyice sokularak ayağa kalktı, Erika'nın da aynı şekilde hareket ettiğini fark etti. Dışardan gelen bağırma seslerini duydu ve silahını kapı eşiğindeki gölgeye doğru yöneltti.

«Saul!» diye bağırdı birisi. Gölge içeriye girdi.

Saul parmağını tetikten çekti.

Chris geri dönüp duvara doğru kaygıyla baktı. «Vuruldun mu?»

Saul başını iki yana salladı. «Ne oldu?»

«Zamanımız yok. Buradan hemen çıkmalıyız.»

Koridorda kapılar açıldı. Bir kadın çığlık attı. Bir adam, «Polise telefon edin!» diye bağırdı.

Chris bir an için dondu kaldı, bakışları Saul'un ötesinde, odanın ortasındaki bir şeye dikildi.

«Ne var?»

Saul hızla Erika'ya doğru döndü, vurulduğunu sanıp korkmuştu. Oysa o anda Erika yüzü onlara dönük, altından gizli bir Beretta çıkardığı koltuktan geri geri çekilerek uzaklaşıyordu.

«Hayır!»

Erika, Chris'e nişan aldı. Saul genç kadının dediklerini anımsadı. Chris'le ikisi birarada bulunmazsa, yalnızca Saul'u öldürmeye çalışmasının aptallık olacağını söylemişti...

«Hayır!»

Çok geç kalmıştı. Erika silahı ateşledi. Saul çıkan merminin bir insana çarptığında çıkardığı sesi duydu. Onu bir inilti izledi. Hızla geri döndü. Chris'in ötesinde, tabancalı bir adamın arkasındaki koridor duvarına savrulduğunu gördü, boğazından oluk gibi kan fışkırıyordu.

Chris başının yan tarafını tuttu. «Aman Tanrım!»

«Seni ıskaladım,» dedi Erika.

«Hem de yarım santim farkla! Mermi saçımı yalayıp geçti!»

«Yoksa seni öldürmesine izin vermemi mi yeğlerdin?»

Parçalanan pencerenin ötesinde yaklaşan siren sesleri duyuldu.

Erika kapıya doğru atıldı. Saul da onu izledi. «O adam nereden çıktı öyle?»

Ama koridora çıktığında, yerdeki cesetlerin yanından geçerken sorusunun yanıtını gördü. Erika'nın yanındaki dairenin kapısında bir adam elindeki Uzi'yi onlara doğrultmuştu. Erika silahım ateşledi. Bir saniye sonra da Chris'le Saul silahlarını ateşlediler. Adam acıyla inleyip iki büklüm kıvrıldı, parmağı hâlâ tetikte olduğundan yeri mermilerle taradı. Ama hemen sonra Uzi elinden fırlayıp yere düştü.

Erika asansöre doğru koştu.

«Hayır,» dedi Saul. «Yukarda kapana kısılmış oluruz.»

«İtiraz etme!» Cesetleri saran kan gölüne basmama/a dikkat ederek asansörü çağırdı. Kapı açıldı. Chris'le Saul'u içeriye itti, kendisi de girip 5 numaralı düğmeye bastı, kapı kapandı.

Asansör yükselirken Saul'un midesi bir tuhaf oldu.

«Aşağıya inemeyiz,» dedi Erika. «Lobide kimin beklediğini ancak Tanrı bilir. Polis ya da...» Yukarıya uzanarak asansörün tavanında bir bölmeyi çekip çıkardı.

Saul açılan boşluğun ötesindeki kapağı görünce doğruldu. «Acil durum çıkışı.»

«Daireyi kiraladığım gün kontrol etmiştim,» dedi Erika. «Özel bir kaçış yolu gerekebilir diye düşünmüştüm. »

Saul kapağı açmak için itti. O anda asansör durdu. Midesi yine normale dönerken, Chris'in de kapıyı kapalı tutacak düğmeye bastığını gördü. Havaya sıçrayan Saul kapağın kenarını yakaladı, kendini yukarı çekip dışarıya çıktı ve karanlıkta diz çöktü. Erika'nın elini tutup çekmek için aşağıya uzandı. Burnuna asansör kablolarındaki gres yağının kokusu geliyordu.

«Daireme gizli mikrofon yerleştirmeleri ya da dışardan gözetlemeleri gerekmiyordu,» diyen Erika, Saul'un yanına tırmandı. «Gördünüz. Yanımdaki dairede iki adamları vardı. Siz gelir gelmez, hemen onlara yardımcı gönderdiler.»

Çıkardıkları bölmeyi Chris aşağıdan uzattı. Sonra kendi de yukarıya çıktı. Ardından eğilip bölmeyi yerine taktı, kapağı kapadı. «Ne olacak şimdi? Tanrım, şu toza bak. Güçlükle soluk alabiliyorum.»

«Üstümüzde. Çatıda, asansör için bir kapalı bölme var. Asansörün dişlilerini koruyor.» Erika'nın sesi asansör boşluğunda yankılandı. Ayakkabılarını beton duvara sürterek tırmanmaya başladı.

Saul yukarıya uzandı, madeni bir çubuğa dokundu. Ayaklarını asansörün çatısından çektiği an bir gürültü duydu. Asansör aşağıya iniyordu. Havada öylece asılı kaldı. «Chris!»

«Yanında!»

Saul'un parmakları yağlı çubuktan az kalsın kayıyordu. Eğer düşecek olursa, eğer asansör en alt kata iniyorsa... Gözlerinin önünde aşağıdaki asansörün çatısına hızla çarpışı geldi ve çubuğu daha iyi yakalamak için kıvrandı. O anda Erika'nın eli bileğinden sıkıca kavradı. Sonra Saul kendini yukarıya çekti.

«Başını eğ,» dedi Erika. «Dişliler tam tepende.»

Saul hızla hareket eden kabloları, dişlilerin arasından çıkan hava akımını hissetti. Beton çıkıntının üzerinde kamburunu çıkararak dikildi.

«Ceketim,» dedi Chris. «Dişlilere takıldı.»

Dişlilerin gürültüsü asansör boşluğunda yankılanıp daha da artıyordu. Saul hızla Chris'e doğru döndü, ama boşunaydı. Sonra gürültü durdu. Kablolar yerlerinde titredi. Ortalığı tam bir sessizlik kapladı.

Kumaş yırtılması duydu. «Kolum,» dedi Chris.

«Yeniden çalışmaya başlamadan dişlilerden kurtar...»

Yeniden başlayan gürültü Chris'in sesini bastırdı. Saul ona doğru uzandı, az kalsın dengesini yitiriyordu, düşmemek için çabaladı.

«Tamam, başardım,» dedi Chris. «Ceketim kurtuldu.»

Asansör altlarında durdu. Ortalığı yine sessizlik kaplarken Saul kapının açıldığını duydu. Biri öğürmeye başladı. «Bize anlattıklarından daha berbat. Bir mezbaha sanki! Merkeze haber ver! Hem de çabuk! Bize yardım gerekiyor!» Ayak sesleri hızla asansörden uzaklaştı. Kapı kapandı. Asansör aşağıya inerken dişlilerin gürültüsü yine başladı.

«Binayı kuşatacaklar,» dedi Erika.

«Öyleyse buradan çıkalım.»

«Çalışıyorum. Çatıya açılan bir bakım kapısı var. Ama kilitli.»

Saul genç kadının kapıyı açmaya çalışırken çıkardığı takırtıyı duydu. «Yoksa buraya kısıldık mı?»

Asansör durdu. Madeni bir kazınma sesi duydu.

«Menteşe çivileri. Biri gevşedi,» diye fısıldadı Erika. Saul madeni sesi yine duydu. «Tamam. Çiviyi çıkardım.»

«Ya öteki? Al, çakımı kullan.»

«Hareket ediyor. Tamam, bunu da çıkardım.» Menteşeyi çekti. Açılan boşluktan kentin ışıkları göründü. Saul boşluğa yaklaşıp ciğerlerine temiz hava çekti.

«Çatıyı kontrol edeceklerdir,» dedi Erika. «işlerini bitirene dek burada kalmalıyız.» Saul bir an önce gitmek istemesine karşın, Erika'nın haklı olduğunu biliyordu. Onun için itiraz etmedi. «Merdiven boşluğunun çatıya açılan kapısını görebiliyorum,» diye Erika devam etti. «Eğer kapı açılırsa, çivilerle menteşeyi yine yerine takmaya yetecek zamanım olur.»

Asansör tekrar harekete geçti, yukarıya çıkıyordu. Bir erkek sesi duyuldu. «Doktor yolda. Biz binayı araştıralım. O dairede kim oturuyor?»

«Bir kadın. Erika Bernstein.»

«Şimdi nerede? Daireyi aradım. Herhangi bir ceset göremedim.»

«Eğer hâlâ binadaysa onu buluruz.»

On dakika sonra çatı kapısında iki polis göründü, ellerindeki tabancalarla el fenerlerini ileriye doğru yöneltmişlerdi. Erika bakım kapısının menteşesiyle çivileri hemen yerlerine taktı. Saul ayak sesleri ve konuşmalar duydu.

«Burada hiç kimse yok.»

«Asansör bölmesine ne dersin?»

Kapıdaki kilitin deliğinden içeriye el fenerinin ışığı süzüldü. Saul, Chris ve Erika'yla birlikte geriye, koyu karanlığa çekildi.

«Kapıda bir kilit var.»

«Kontrol etsek iyi olacak. Belki kurcalanıp açılmıştır.»

Ayak sesleri yaklaştı.

«Dikkat et. Ben geride kalıp seni koruyacağım.»

Saul kapıdaki kilitin kontrol edilirken çıkardığı takırtıyı duydu.

«Yüzbaşı dikkatli olmamızı söyledi.»

«Ne fark eder ki? Nasılsa her şeyi bir de kendisi kontrol eder. Sonra da üçüncü kontrol için bizi yine geri gönderir.»

Ayak sesleri uzaklaştı. Çatının kapısı gıcırdayarak kapandı.

Saul derin bir nefes verdi. Ter içinde kalmıştı, ikinci kontrol ve üçüncü kontrol mu, diye düşündü ümitsizce. Burada kısıldık kaldık.

5.

Gece boyunca asansör bir aşağı, bir yukarı çalıştı durdu, kaldırdığı toz tabakası genizlerine kaçarak öğürmelerine yol açtı. Erika kapıdaki menteşeyi yeniden çıkardıktan sonra açılan boşluktan sırayla taze hava aldılar. Saul sık sık kolundaki fosforlu saate baktı. Altıyı birkaç geçe, Chris'le Erika'yı görebildi, delikten içeriye sabah güneşi dolmaya başlayınca da yorgun yüzleri daha belirginleşti.

İçeriye dolan ışık ilk anda hoşuna gitmişti, ama gittikçe daha çok terlemeye başlayınca bölmeyi ısıtan güneşin etkisiyle bulundukları yerin oldukça sıcak olacağını anladı. Bir süre sonra iyice bunaldı, ceketini çıkarıp terli gömleğini göğsünden çekerek serinlemeye çalıştı. Saat on birde gömleğini de çıkardı. Üzerlerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla bitkin bir şekilde yere yığılmışlardı. Erika'nın ten rengi sütyeni göğüslerine yapışmış, aralarından su gibi ter akıyordu. Saul genç kadının yüzündeki bitkinliği görüp onun için kaygılandı, ama sonra onun Chris'ten de, kendisinden de daha dayanıklı olduğunu anımsadı.

Öğleye doğru, asansörün iniş çıkışları azaldı. Ambulans personeliyle adli tabip gelip gitmişlerdi. Gece cesetler alınıp götürülmüştü. Duyduğu boğuk konuşmalardan Saul iki polisin Erika'nın dairesini, başka bir ikili grubun da lobiyi kontrol altına aldıklarını öğrendi. Eğer bulundukları yerden gündüz çıkacak olurlarsa dikkat çekecekleri ortadaydı. Bu nedenle güçlükle soluk almaya çalışarak akşama dek beklemeye devam ettiler. Güneş battıktan sonra Saul'un görüşü azaldı. Kolları uyuşmuştu. Midesine açlıktan kramp girmişti. Sonunda kararlaştıkları saat... yani saldırıdan yirmi dört saat sonrası gelip çattı.

Dar bölmeden yorgun yorgun sürünerek çıkıp çatıda sendeleyerek doğruldular. Güç kalmamış parmaklarıyla elbiselerini giydiler ve serin gece havasını derin derin içlerine çektiler. Bol temiz havadan başları dönerken uzaklardaki Capitol binasının ışıltısını seyrettiler.

«Yapılacak çok iş var,» dedi Chris.

Saul onun ne demek istediğini biliyordu. Bölgeden uzaklaşmak için bir araba, su, yiyecek ve banyo yapıp temiz çamaşır bulacakları ve dinlenecekleri bir yer gerekiyordu. Tabii, en önemlisi uykuydu.

Ve uyandıktan sonra da birçok sorunun yanıtını bulmalıydılar.

«Ben bir araba bulabilirim.» Erika uzun siyah saçlarını arkaya attı.

«Kendinin mi, yoksa elçiliğin mi?» Chris yanıt vermesini beklemedi. Başını iki yana salladı. «Çok tehlikeli. Polis senin kim olduğunu biliyor. Cesedini bulamayınca işe karıştığını anlayacaklar. Binanın altındaki garajı gözaltına alacaklar. Nerede çalıştığını öğrenip elçiliği de gözetleyecekler.»

«Yedek bir arabam var.» Bluzunu giyip düğmelerini ilikledi. «Satın alırken farklı bir ad kullandım. Parasını peşin ödedim... elçiliğin özel durumlar fonundan, tabii. Arabanın bana ait olduğunu bulamazlar. Onu kentin öteki tarafındaki bir garajda tutuyorum. »

«Öyleyse geriye bir sorun kalıyor... nereye gideceğimiz,» dedi Chris. «Bizi koridorda gören komşularından polis bizim tanımlarımızı almıştır. Bir otele gitme tehlikesini göze alamayız, iki erkekle bir kadın... kolayca fark ediliriz.»

«Ayrıca bizi öldürmeye çalışan kişiler senin dostlarını da kontrol edeceklerdir,» diye ekledi Saul.

«Ne bir otele, ne de dostlarıma gideceğiz,» dedi Erika.

«Öyleyse nereye?»

«Kaş çatmayı bırakın Siz hiç sürpriz sevmez misiniz?»

6.

Cinayet masası şefi yüzbaşı elindeki telefonu sımsıkı yakaladı ve dağınık masasında yarım bıraktığı sandviçine boş gözlerle baktı. Telefondaki emredici sesi dinlerken iştahı ansızın kaçtı, ülseri depreşti. Açık penceresinden Washington'un gecesini dolduran siren sesleri duyulmaktaydı. «Tabii.» Yüzbaşı iç çekti. «Gerekeni yaparım, efendim. Hiçbir sorun çıkmayacağına garanti ediyorum.»

Dudaklarını nefretle buruşturarak telefonu yerine koydu, sonra da telefon bulaşıcı bir şeymiş gibi terli elini sildi. O anda odasının kapısında biri belirdi. Başını kaldırınca gelenin ince yüzlü teğmen olduğunu gördü... ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş, buruşuk gömleğinin kollarını kıvırmıştı, ağzında da sigara vardı.

Teğmenin ötesinde çalan telefonların sesleri, daktiloların takırtısı duyuluyordu. Yorgun dedektifler dosyaları araştırıyor, tutukluları sorguya çekiyorlardı.

«Suratın niye öyle asık?» diye sordu teğmen. «Sanki biraz önce yeni bir çalışma programına zorlanmış gibi bir halin var.»

«Pisliğe bulaştık.» Yüzbaşı çatırdayan koltuğunda kaykıldı.

«Ne oldu?»

«Şu dün geceki katliam. Küçük bir kasabayı ele geçirmeye yetecek silahları olan altı adam bir apartmanda temizlendi.»

«Ne o, yoksa basiretin mi bağlandı?»

«Öyle diyebilirsin. Daha önce böylesi başıma hiç gelmemişti.»

Teğmen sigarasının dumanından öksürdü. «Sen neden söz ediyorsun Tanrı aşkına?» Dosya dolaplarının yanından geçip yüzbaşının yanına yaklaştı.

«Biraz önce edilen telefondan.» Yüzbaşı nefret dolu bir el hareketiyle telefonu işaret etti. «Arayan kişi yükseklerden biriydi, hem de öylesine yüksek ki, onun kim olduğunu bile sana söyleyemem. Aklıma geldikçe hasta oluyorum. Eğer bu işi istendiği gibi halledemezsem kendimi yine devriye arabasında bulacağım.» Yüzbaşı acıyla yüzünü buruşturarak elini

yanan midesine bastırdı. «Zaman zaman bu lanet olası kentin... dünyanın en pis ucu olduğunu düşünüyorum.»

«Tanrı aşkına, anlat.»

«Öldürülen adamlar. Hükümet cesetlere el koydu.» Yüzbaşının «hükümet» sözcüğünün ne anlama geldiğini açıklaması gerekmiyordu, ikisi de yeterince uzun süredir Washington'da görev yapmaktaydı, bu yüzden gizli faaliyetler için kullanılan şifreli sözcüğü biliyorlardı. «Güvenlik nedenleriyle cesetlerin kimlikleri belirlenmeyecek. Devleti ilgilendiren bir iş. Kamuoyuna hiçbir bilgi sızdırılmayacak. Hükümet hemen hemen her şeyi halledecek.»

«Hemen hemen mi?» Teğmen sigarasını izmarit taşan kül tablasına bastırarak söndürdü. «Anlamadım.»

«İki erkek ve bir kadın. Kadının adını biliyoruz... Erika Bernstein. Elimizde ayrıntılı tanımları var. Eğer onları bulursak, verilen numaraya telefon edeceğim. Ama ne görüldüklerini sezdirebileceğiz, ne de onları yakalayabileceğiz.»

«Çok saçma. Altı adam öldürdüler, ama biz onları tutuklamayacağız, öyle mi?»

«Nasıl tutuklayabiliriz ki? Cesetlere hükümetin el koyduğunu söyledim. Anlayacağın, o cesetler resmen mevcut değil. Bizim yapacağımız iş, hiç olmamış bir katliamın katilleri olmayan üç kişiyi aramak olacak.»

7.

Binadan ilk ayrılan Erika oldu. Teker teker ve farklı çıkışlar kullanarak onu kısa aralıklarla Chris'le Saul izledi. Önce karanlığı gözleriyle şöyle bir taradılar, sonra gölgelerle dolu caddeye çıktılar. Bölgeden uzaklaşıp izlenmediklerinden emin olduktan sonra birer taksiye bindiler, sürücülere Washington'un dört bir yanındaki farklı bölgelere alt adresler verdiler. Erika arabasını almak için garaja giderken Chris onu kararlaştırdıkları pizza lokantasında bekledi. Saul ise bir oyun salonuna gidip bir yandan bilgisayarda «güdümlü mermi» oyununu oynarken, bir yandan da seçtikleri caddeyi karşısındaki pencereden gözetledi.

Oyun salonunun gece yarısında kapanma saatinden biraz önce Saul kaldırımın kenarında mavi bir Camaro'nun durduğunu gördü. Direksiyondaki kişinin Erika olduğunu fark edince dışarıya çıktı, arabanın kapısını açarken de alışkanlıkla caddeye şöyle bir göz gezdirdi.

«Umarım arkada bir yerleriniz tutulup kalmaz.»

Saul genç kadının ne demek istediğini ilk anda anlamadı. Ama sonra Chris'in sürücü arkasındaki boşluğa iki büklüm gömüldüğünü fark etti. «Önce asansör boşluğu, şimdi de bu mu?» diye sızlanarak arkaya geçti. Erika arabayı kaldırımın kenarından hareket ettirirken yere, Chris'in yanına çöktü.

«Sıkıntınız çok sürmeyecek,» dedi Erika.

Saul düzenli aralarla geçtikleri cadde lambalarının parıltısını seyretti. «Tam olarak ne kadar?»

«Bir saat.»

Saul yine sızlandı, Chris'i iteledi. «Hey, çek şu koca ayaklarını.»

Erika güldü. «Aynasızlar iki erkekle bir kadını arıyor. Eğer bizi birlikte görürlerse, bence hemen yo lumuzu kesip durdururlar.»

«Bu konuda ben pek emin değilim,» dedi Chris.

«Niye riske girelim?»

«Onu demek istemedim. Pizza lokantasında beklerken gazeteye bir göz attım. Dün geceki olayla ilgili herhangi bir haber yoktu.»

«Dünkü gazete olmalı,» dedi Erika.

«Hayır, bugünküydü. Altı kişi öldü. Dairen mermi yağmuruna tutuldu. Bunun ön sayfada yer alacak bir flaş haber olacağını, tanımlarımızın belirtileceğini tahmin ediyordum. Başka birkaç gazeteye de baktım, hiç bir şey bulamadım.»

«Belki de haberi baskıya yetiştiremeyecek denli geç aldılar.»

«Saldırı olayı dün gece saat onu çeyrek geçe oldu. Baskı için yeterince zaman vardı.»

Erika bir köşeden döndü. Öteki arabaların farları titreyerek Camaro'nun yanından geçti. «Birisi haberi yayınlamamaları için gazetelere baskı yapmış olmalı.»

«Eliot,» dedi Saul. «Cesetlere el koyup ulusal güvenlik nedeniyle polisten sessiz kalmalarını istemiş olabilir. Bu durumda gazetelerin olup bitenden hiç haberleri olmamıştır.»

«Ama neden?» diye sordu Chris. «Bizi öldürmeye çalışıyor. Fotoğraflarımızın ülkedeki tüm gazetelerin ön sayfalarında basılmasını sağlayabilirdi. Bizi arayan insan sayısı çoğalacağından, ele geçirme şansı da artardı.»

«Tabii, eğer işin gizli kalmasını istemiyorsa. Tüm bu patırtının nedeni her neyse, Eliot onun gizli kalmasını istiyor.»

«Ama ne olabilir?» Chris yumruğunu sıktı. «Böylesine önemli olan şey ne?»

8.

Saul, Camaro'nun döndüğünü hissetti. Gecenin karanlığında dümdüz karayolu birdenbire engebeli bir ara yola dönüştü. Arka zeminde oturan Saul ön koltuğu sıkıca yakaladı. «Bu arabanın hiç amortisörü yok mu?»

Erika sırıttı. «Nerdeyse geldik. Artık dik oturabilirsiniz, tehlike kalmadı.»

Saul büyük bir memnuniyetle yerden doğrulup koltuğa oturdu. Uyuşmuş ayaklarını uzattı, iyice arkasına yaslandı ve dışarıyı görmeye çalıştı. Camaro'nun farları iki yanı sık çalılarla kaplı dar bir toprak yolu aydınlatmaktaydı. «Neredeyiz?»

«Washington'un güneyinde. Vemon Dağı yakınlarında. »

Saul, Chris'in omuzuna dokunarak küçük bir koruyu işaret etti. Korunun ötesinde, ayışığının aydınlattığı kırmızı tuğlalı büyük bir malikâne görülüyordu.

«Koloni dönemine mi ait?» diye sordu Chris.

«Hayır. Biraz daha yeni. On dokuzuncu yüzyılda yapıldı.» Yolun korudan kıvrılarak çıkıp malikânenin geniş verandası önündeki çim alana doğru uzandığı yerde Erika arabayı durdurdu. Farlar malikânenin gerisindeki ormanı aydınlatacak şekilde park etti.

«Burada oturanları tanıyor musun?» diye sordu Chris. «Dostlarına gitme tehlikesini göze alamayacağımıza daha önce karar vermiştik, sanırım.»

«Burada oturan kişi bir dostum değil.»

«Öyleyse kim?»

«Bir Yahudi yalnızca. İsrail'de oğlunun yanında savaştım. Daha önce bir kez geldim... o da oğlunun kahramanca öldüğünü söylemek içindi.» Erika yutkundu. «Ona bir mezarın fotoğrafını verdim. Bir de, oğlunun almaya ömrü yetmediği madalyayı verdim. Bana, eğer başım sıkışırsa ona...» Erika'nın sesi boğuklaştı.

Saul, Erika'nın söylemediği şeyi hissetti. «Oğlunu iyi mi tanıyordun?»

«Tanımayı istedim. Eğer yaşasaydı, onunla birlikte İsrail'de kalabilirdim.»

Saul elini teselli edercesine genç kadının omzuna koydu.

Malikânede hiçbir ışık yanmıyordu. «Ya uyuyor,» dedi Chrîs. «Ya da evde değil.»

«Dikkatli davranıyor. Gecenin bu geç saatinde beklenmedik konuklar geliyor... hemen lambaları yakmaz.»

«Bizim meslekten birine benziyor,» dedi Chris.

«Dachau cehennemini yaşadı. O günleri anımsıyor. Şu anda belki bizi gözetliyor, kim olduğumuzu merak ediyordur.»

«Fazla bekletmesek iyi olacak.»

Erika arabadan indi, eve doğru yürüdü. Saul oturduğu arka koltuktan Erika'nın gidişini izledi. Genç kadın çiçek açmış bir kızılcık ağacının ardında karanlığa karıştı. Beş dakika bekledi. Ansızın sinirlenip açmak için kapıya uzandı.

Tam o anda Erika'nın uzun ince vücudu gölgelerin arasından ortaya çıktı. Yaklaşıp arabaya bindi.

Saul rahatladığını hissetti. «Evde mi? Bize yardım edecek mi?»

Erika evet anlamında başını salladı, arabayı hareket ettirip evin ön kısmını geçti. Yol arta taraftaki kapkaranlık ormana doğru kıvrılıyordu. «Ona arkadaşlarımın ve benim kalacak bir yere gereksinmemiz olduğunu söyledim. Eğer nedenini bilmezse onun için daha iyi olacağını belirttim. Hiçbir soru sormadı. Ne demek istediğimi anladı.» Camaro toprak yolda bir engele çarptı.

«Ama evden uzaklaşıyoruz.»

Erika engelin çevresinden dolandı. «Orada kalmayacağız.» Farlar ağaçların arasını aydınlatıyordu.

Camlar açık olduğundan Saul kuşların şafak sökmeden önceki cıvıltılarını duydu. Hafif bir sis vardı.

«Kurbağa sesleri duyuyorum,» dedi Chris.

«Potamac nehri biraz ilerde.» Erika bir açıklığa ulaştı. Ortada eski bir taş kulübe vardı, duvarları sarmaşıklarla kaplıydı. «Burası onun konuk eviymiş. Elektriği ve suyu var.» Arabayı durdurdu, yere indi, kulübeyi şöyle bir inceledikten sonra beğenmişçesine başını salladı.

Erika, Saul'la birlikte kulübeye girerken, Chris de çevresini dolanarak alışageldiği kontrolünü yaptı. Dik bir tahta merdiven nehrin kıyısına iniyordu. Karanlıkta kıyıya çarpan dalgaların sesini duydu. Bir şıpırtı oldu, kurbağalardan biri suya dalmış olmalıydı. Burnuna çürüme kokusu geldi.

Arkasındaki kulübenin bir penceresinde ışık yandı. Geriye dönünce Saul'la Erika'nın mutfaktaki dolapları açtıklarını gördü. Pencere kapalı olduğundan neler konuştuklarını duyamıyordu, ama on yılı aşkın bir süredir birbirlerini görmemelerine karşın yine de aralarındaki rahatlığı fark edince etkilendi. Kendisi bu tür bir yakınlığı hiç tatmamıştf. Çekingenliği engel olmuştu. Saul'un Erika'ya doğru eğilip onu hafifçe öptüğünü görünce boğazının düğümlendiğini hissetti. Sonra da gözetlemekten utanç duyup arkasını döndü.

Kulübeye girerken hafif bir uyarı gürültüsü yaptı. Oturma odası büyüktü. Yerler tahta olup kirişler sivri tavana doğru uzanıyordu. Solunda bir masa, sağındaki şöminenin önündeyse bir kanepe vardı. Mobilyaların üzeri örtülerle kapatılmıştı. Tam karşısındaki duvarda iki kapı ve mutfak girişini gördü. Burnuna toz kokusu geliyordu.

«Pencereleri açsak iyi olacak,» dedi Erika, o anda Saul'la oturma odasına giriyorlardı. Mobilyaların üzerindeki örtüleri kaldırdı. Havada tozlar uçuştu.

«Dolaplarda birkaç konserve yiyecek var.»

Chris kendini kurt gibi acıkmış hissediyordu. Bir pencereyi açarak ciğerlerine temiz hava çekti, sonra da karşıda gördüğü iki kapıyı kontrol etti. «Bir yatak odası. Bir banyo. Dinleyin. Ben yemek yapacağım, bu arada siz de banyoyu kullanabilirsiniz.»

«Hiçbir itiraz duymayacaksın.» Erika saçlarına dokundu. Banyoya girerken bluzunun düğmelerini çözmeye başlamıştı bile. Kapıyı arkasından kapadı.

Duşun sesini duydular ve mutfağa gittiler. Üç konserve biftek açıp pişirdiler. Etin kokusu Chris'in iştahını iyice kabartıyordu.

Bir süre sonra banyodaki su sesi kesildi. Erika yanlarına geldiğinde başına bir havlu sarmış, sırtına da banyo dolabında bulduğu bir elbise geçirmişti.

«Çok güzelsin,» dedi Saul.

Erika alaylı bir reveransla karşılık verdi. «Senin de duş yapmaya ihtiyacın var.»

Saul yüzündeki kiri ovalayıp güldü. Ama ortada komik bir şey yoktu. Yemekten birkaç lokma yedikleri sürece hiç kimse konuşmadı. Sonunda Saul çatalını masaya bıraktı.

«Bitişik dairende bulunan o adamlar, seninle birlikte eve dönen kişinin ben olduğumu biliyorlardı, Chris'in değil. Öyle olduğu halde, yine de bir saldırı ekibi gönderdiler. Doğru, Chris'e yardım ediyorum, ama sığınağın kuralını bozan kişi o. Asıl hedefin Chris olması gerekirdi, ama değildi. Bendim. Neden?»

«Ve Colorado saldırısının da sığınakla herhangi bir ilgisi yoktu,» dedi Chris. «Nedenleri her neyse, seni bulana dek saldırmadılar. Onların istediği ben değildim. Sendin.»

Saul başını salladı, aklı karışmıştı. «Atlantic City. Mossad.»

«Apartmanımdaki saldırıyı yapan o adamlar Mossad'dan değildi,» diye ısrarla belirtti Erika. «Saldırıyı bana haber verirlerdi. Seni öldürmeye çalışmadan önce benim güvenliğimi sağlarlardı.»

«Ama İsrailliler gibi davranıyorlardı.»

«Neden? Uzi ve Beretta kullandıkları için mi?» diye sordu Erika.

«Pekâlâ, kabul ediyorum. Ruslar bile kimi kez aynı silahları kullanırlar. Ama daha başka şeyler de var. Yakın dövüşte avuçlarının dip kısmını kullanmaları gibi.»

«Ve ayrıca susturucu yapım yöntemleri, denge sağlamak için ayaklarını yere tam basmaları, biliyorum,» dedi Erika. «Daha önce söylemiştin. Ama bu taktikler hiçbir şeyi kanıtlamaz.»

Sabrı tükenen Saul'un yüzü kıpkırmızı oldu. «Sen neden söz ediyorsun öyle? O şekilde başka hiç kimse eğitilemez.»

«Doğru değil.»

İki erkek Erika'ya bakakaldı.

«Başka kim öyleyse?» diye sordu Chris.

Beklediler.

«Dediğine göre, adamların Eliot'la işbirliği yaptığı anlaşılıyor,» diye Erika devam etti. «Ama Mossad tarafından eğitilmişler.»

İki erkek başlarını salladı.

«Öyleyse bir düşünün.»

«Aman Tanrım,» dedi Chris. «Sen bizi tanımladın. »

9.

Chris'in gözüne uyku girmemişti. Kanepede uzanmış, pencerenin ötesinde günün ağarmasını seyrediyordu. Kapalı yatak odası kapısının ardında hafif bir iç çekiş duydu... Saul'la Erika sevişiyorlardı. Gözlerini kapadı, duyduğunu unutmaya çalışarak kendini geçmişle İlgili olayları anımsamaya zorladı.

1966. Saul'la birlikte Vietnam görevlerini tamamladıktan ve Özel Kuvvetlere kayıtları yapıldıktan sonra, Eliot onları «son cila» dediği yeni bir eğitime göndermek istemişti. Londra'nın Heathraw Havaalanına ayrı ayrı uçaklarla gidip bagaj bölümünde buluşmuşlardı. Onlara verilen anahtarlarla havaalanındaki kiralık dolapları açmışlar ve Fransız malı giysilerle dolu pahalı valizleri almışlardı. Her iki valizde Yahudilerin havralarda giydiği türden birer de takke vardı.

Tel Aviv'e giderken uçağın tuvaletinde giysilerini değiştirmişlerdi. Bir hostes çıkardıkları giysileri poşetlere tıkıp uçağın arka tarafındaki boş bir yiyecek kabına koymuştu. Havaalanında, gümrük kontrolünü geçtikten sonra, onları sevgi belirten takma adlarla çağıran orta yaşlı, şişman bir kadın karşılamıştı. Başlarında takkeleri ve sırtlarında Fransız malı giysilerle kolektif çiftlik deneyimi için İsrail'e ilk kez gelen tipik Parisli Yahudilere benziyorlardı. Nitekim kent dışına gidecek bir otobüse bindiklerinde herkes onları öyle sandı.

Birkaç saat sonra onlara büyük bir spor tesisinde birer oda verildi. Söylendiği gibi hemen büyük salona gittiler, orada onları ve gelen öteki yirmi kursiyer öğrenciyi kendini Andre Rothberg diye tanıtan yaşlı bir adam karşıladı. Sıradan görünüşü aslında yarattığı ölüm efsanesini yalanlıyordu. Dazlak ve buruşuk yüzlüydü; giydiği beyaz ayakkabılar, beyaz pantolon ve gömlekle kibar bir sporcuyu andırıyordu. Ne var ki, geçmişi onun bambaşka biri olduğunu gösteriyordu. Son Rus çarının eskrim öğretmeni olan babası, Andre'ye çabukluk ve elle göz uyumunu öğretmişti. Bu bilgilerin birikimi Andre'yi daha sonra otuzlu yıllarda Cambridge'nin spor bölümüne, ikinci Dünya Savaşı sırasında ingilizlerin Deniz Haberalma

Örgütüne ve 1948 anlaşmasının ardından da İsrail Haberalma Örgütüne sürüklemişti. Yahudi olmasına karşın İngiliz vatandaşı olarak kalmış, bu nedenle İsrail'deki güç ve nüfuz lobilerine girememişti. Gözüpekti. Yeni kurulan İsrail devletine yaptığı değerli katkısı, kesin etkinliği yönünden dünyada bir eşi olmayan bir özsavunma eğitimi sistemi geliştirmiş olmasıydı. Rothberg buna «öldürme içgüdüsü eğitimi» diyordu. Saul'la Chris o gün tanık oldukları gösteri karşısında şaşkına döndüler.

Rothberg'in yardımcısı koca tavandan sarkan zincire kukla gibi bağlanmış yirmi yaşlarında, bir seksen boyunda, güçlü yapılı ve yeni ölmüş bir erkek kadavrasını iterek getirdi. Ceset o andaki gibi ayakta duracak şekilde bağlanmadan önce yatar durumda tutulmuş olmalıydı, çünkü ön kısımları sararmış olmasına karşın, kanının toplandığı arka kısmı morarmıştı. Ceset Rothberg'in yanında, ayakları yerde dikiliyordu. Eğitmen eline geniş ağızlı bir bıçak aldı, cesedin göğsünü iki yanda yukardan aşağıya doğru otuzar santim boyunda kesti, bir de enlemesine kesip alttaki iki ucu birleştirdi. Kesilen bölgenin deri altı dokusunu göğüs kafesinden ayırdı ve kemikleri göstermek için üstteki parçayı kaldırdı. Öğrenciler incelesin diye bir süre bekleyip dikkatlerini cesedin zarar görmemiş göğüs kemiklerine çekti. Sonra kesilen parçayı yerine koydu, ameliyat bandıyla kesilen yerleri kapadı.

Chris asla unutamıyordu. Rothberg cesedin tam önünde yüzü onlara gelecek şekilde durdu. Bacaklarını açmış, ayaklarını yere tam basmış, Kollarını parelel olarak öne uzatmıştı, avuç içleriyse yere dönüktü. Yardımcısı her iki elinin üzerine birer madeni para koyup üçe kadar saydı. Bir anda Rothberg ellerini çevirdi, paraları avucuyla yakaladı. Ama aynı anda arkasındaki ceset de geriye doğru hızla sarsıldı. Rothberg avuçlarını açarak yakaladığı paraları gösterdi. Sonra cebine koyarak cesede döndü, ameliyat bandını söktü, kesik parçayı yine kaldırdı. Her iki taraftaki göğüs kemikleri paramparça olmuştu. Rothberg göz kırpışı kadar kısa süre içinde yalnızca ellerini hızla çevirerek paraları yakalamakla kalmamış, aynı zamanda fark edilmeyen bir çeviklikle kollarının dirsek uçlarını da arkadaki cesede çarpmıştı. Üstün bir çeviklik örneğiydi, hele bunu yapan kişinin altmış yaşlarında olduğu gözönüne alınırsa daha etkileyici oluyordu. Öteki öğrenciler şaşkınlıklarını mırıltılarla dile getirirken, Chris çevresine şöyle bir göz atmış ve Erika'yı ilk görüşü işte o zaman olmuştu.

«Görüyorsunuz,» diye açıklamıştı Rothberg. «Eğer dostumuz yaşıyor olsaydı, parçalanan kemikleri ciğerlerine batmış olacaktı. Ciğerlerinde kanla havanın karışmasıyla oluşacak köpükten boğularak ölecekti. Üç dakikada morarma, on altı dakikada ölüm gerçekleşir... tabii, eğer gerekiyorsa herhangi bir ilaç zerketmek için bol zaman olur. Ama en önemlisi, kendinizi başkalarına karşı savunurken size en az zarar verecek bir yöntemle düşmanınızda öldürücü bir yara açabilmenizdir. Vücudunuzun size sun duğu ve en tehlikeli vuruşlarda bile etkinliğinden hiçbir şey kaybetmeyen başlıca üç silah şunlardır: Dirseğinizin ucu, baş ve işaret parmakları arasındaki deri perdesi ve ovucunuzun dip kısmı. Önümüzdeki günlerde bu silahları hızlı, uyumlu ve denge için gerekli duruşu göstererek kullanmayı öğreneceksiniz. Şimdi akşam yemeği için ara vereceğiz. Bu gece size bıçak ve boğma telinin nasıl kullanılacağını göstereceğim. Önümüzdeki birkaç gün gösteri ve açıklamalarla geçecek.»

Ama o «birkaç gün» tam yedi haftaya dönüştü. Güneşin doğmasından batışına dek, Musevilerin kutsal dinlenme günü cumartesi dışında her gün Chris'le Saul, Özel Kuvvetler de dahil, yaşamları boyunca gördükleri en yoğun eğitimden geçtiler. Gösterileri açıklama dersleri, onları da yorucu uygulama çalışmaları izliyordu. Eskrim ve bale de öğrendiler.

«Çeviklik için,» demişti Rothberg. «Zerafetin gerekliliğini anlamalısınız. Dayanıklılık önemli değildir, güçlü olmak da öyle. Size göre rakibinizin ne denli iri yapılı ya da güçlü kuvvetli olduğu hiç önemli değildir. Çünkü uygun yere yapacağınız iyi bir vuruş onu öldürmeye yeter. Refleks... işte en önemli etken... bunun için de eskrim ve bale. Vücudunuzu kontrol etmeyi, kendinize güvenmeyi ve beyninizle kaşlarınız arasında uyum sağlamayı öğrenmelisiniz. Düşünceleriniz aynı an da eyleme dönüşebilmeli. Duraksama, hatalı zamanlama ve yanlış yere indirilen bir vuruş rakibinize sizi öldürmesi için fırsat vermiş olur. Hız, uyum ve refleks... işte vücudunuzla birlikte kullanacağınız silahlar bunlar olacaktır. Yorgunluktan kımıldayamayacak duruma gelene dek çalışacaksınız, önceki eğitimleriniz ne denli sıkı olursa olsun, onlar size birer tatilmiş gibi gelene dek pratik yapacaksınız. Sonra daha çok çalışacaksınız.»

Sınıfta ya da spor salonunda olmadıkları zamanlarda Saul'la Chris odalarında saatlerce çalışmaya devam ediyorlardı. Tıpkı Rothberg gibi,

Chris ellerini yere paralel uzatıyor, avuçlarını aşağıda tutuyordu. Saul her iki elinin üzerine birer madeni para koyuyordu. Chris ellerini hızla geri çekiyor, düşen paraları avuçlarıyla yakalamaya çalışıyordu. Sonra aynı şeyi Saul deniyordu. Birinci hafta, para yakalama numarasının imkânsız olduğunu düşündüler. Paralar ya yere düşüyordu ya da Saul'la Chris onları çok alçakta ve beceriksizce yakalıyorlardı. Tabii, her denemeden sonra birbirlerine, «Öldün,» diye takılıyorlardı, ikinci haftanın sonunda, paraları aynı yükseklikte tutabilecek denli refleksleri gelişti. Sanki paralar havada asılı kalmış gibi oluyor, daha düşmeye başlamadan hemen yakalıyorlardı.

Ama para yakalama son bir amaç değildi. Bir kez onları yakalama yeteneğini geliştirdikten sonra, ikinci bir güçlük başlıyordu. Rothberg'in açıkladığı gibi, dirsekleriyle geriye doğru hızla vuruş yapmayı... ardından da başka bir aşama olarak aynı hızla avuçlarının dip kısımlarıyla ileriye doğru vuruş yapmayı öğrenmeliydiler. ikinci saldırı yöntemini çalışmak için Chris'le Saul masaya kurşun kalemler diktiler. Ellerini geri çektikten sonra paraları avuçlarıyla yakalamadan önce masadaki kalemleri dirsek vuruşuyla düşürmeleri gerekiyordu. Önceleri bu numara da imkânsız göründü. Ya paraları yakalayamıyor ya da kalemleri ıskalıyorlardı. Tabii, her başarısız denemeden sonra birbirlerine yine, «Öldün,» diye takılıyorlardı.

Mucize eseri olarak, üçüncü haftanın sonunda iki numarayı da aynı anda yapabilir duruma gelmişler di. Ama kalemleri devirmek de son amaç değildi. Hız ve uyumlarına birde isabet kesinliği kazandırmaları gerekiyordu. Bunun için mürekkep sürdükleri avuçlarına birer madeni para aldılar, avuçlarını açıp avuç dipleriyle duvara astıkları kâğıttaki daire içinde iz bırakmaya, sonra da bıraktıkları paraları yakalamaya çalıştılar. Önceleri ya kâğıttaki dairede avuç izi bırakamıyor ya da paraları yere düşürüyorlardı. Ama beşinci haftanın başında, hem dairede avuç izi bırakır, hem de paraları düşmeden yakalar oldular. Daha sonraki çalışmalarında yakaladıkları paraları gösterip birbirlerini kutladılar ve, «Öteki herif öldü,» dediler. Sonunda Rothberg onların kadavra üzerinde çalışacak denli ilerlediklerine karar verdi. Ama yedinci hafta son bir testten geçmelerini ısrarla istedi. «Paraları cebinize koyun, içleri pamukla özel olarak takviye edilmiş şu yelekleri giyin,» dedi onlara. «Birbiriniz üzerinde çalışın.»

Chris kulübenin kanepesine uzanmış, pencereden dolan güneş ışığını seyrediyordu. Potamac nehrinin kenarlara çarpan küçük dalgalarının sesi duyulmaktaydı. Hafif bir esintiyle dallar hışırdıyor, kuşlar cıvıl cıvıl ötüyordu. İsrail'deki o kolektif çiftlikte hiç kuş olmadığını anımsadı. Yalnızca sıcak, kum ve yedi hafta süren ter, sürekli dikkat ve yorgunluk vardı. Ama öldürme içgüdüsü eğitimi sona erdiğinde, kendini Eliot'un her zaman sözünü ettiği mükemmelliğe ulaşmış hissediyordu... seçilmiş az sayıdaki en iyi, en disiplinli, yetenekli, öldürücü ve uluslararası bir ajan olarak yeni mesleki yaşamı başlıyordu. 1966 yılıydı, diye düşündü. Yani ben gençken. Chris başarılar, başarısızlıklar ve ihanetlerle geçen aradaki yılları düşündü.

Örgüt, manastır, yine örgüt, Roma'da gözaltında tutulması, Ay Kilisesi, Panama'da kazdığı mezar. Sanki tüm yaşantısı önceden belirlenmiş gibiydi. Otuz altı yaşındaydı, o güne dek öğrendiklerini şöyle bir düşündü. İsrail'de geçirdiği yedi haftayı gözden geçirdi. Erika'nın dediğini anımsadı... yani Saul'u Atlantic City'de öldürmek isteyen adamların tanımının aynı zamanda kendisiyle Saul'un tanımlarına uyduğunu... Eliot'la ilişkisi olan ve Mossad tarafından eğitilen adamları. Chris kendini zorladı, ama yine de Rothberg' in okulunda onlardan başka Amerikalı olduğunu anımsayamadı. Bunun ne anlam taşıdığını fark edince midesine ağrılar girdi. Acaba Eliot onlara yalan mı söylemişti? Her ne kadar Chris'le Saul'a tek olduklarını belirtip yemin etmiş olmasına karşın, acaba Eliot, Rothberg'e farklı zamanlarda başkalarını da göndermiş miydi? Eliot bu konuda neden yalan söyleyecekti?

Chris başka bir şeyi anımsadı. Kapalı yatak odası kapısının ardında Erika doyuma ulaşıp inlerken Chris de onu on altı yıl önce İsrail'de ilk gördüğü anı yeniden yaşadı. Eğitimin başlamasından kısa süre sonra Saul Chris'in grubundan alınıp Erika'nın çalışma grubuna verilmişti. Yoğun bir program uygulanmasına karşın, nasılsa birbirlerine âşık olacak zaman bulmuşlardı. Chris göğsünde bir ağırlık hissetti. O günlerde, Eliot'u memnun etme arzusu öylesine büyüktü ki, babasına ve kardeşine bağlılık dışında tüm duygulara kalbini kapalı tutmuştu. Kendisini zevk verici duygu ve isteklerden arındırmıştı... tabii, babası izin vermediği sürece. Sekse yalnızca tedavi amacıyla izin vardı. Ama bir aşk ilişkisi kesinlikle düşünülemezdi. «Hayatını tehlikeye sokar,» demişti Eliot. «Aşk bir sorumluluktur. Dikkatini toplamanı engeller. Bir görev sırasında bu yüzden ölebilirsin. Ayrıca bir

sevgili sana karşı cephe alabilir. Ya da seni örgüte karşı cephe almaya zorlamak için bir düşman tarafından kaçırılıp rehin tutulabilir. Hayır, senin sevebileceğin ve güvenebileceğin kişiler yalnızca Saul ve benim.» Göğsündeki ağırlık daha da arttı, içine acı çöktü. Onca şartlanmasına karşın, Chris sonunda duygusallığı tatmıştı, ama bir kadın için duyulan aşk değildi bu, yaptıklarından duyduğu suçluluk ve başarısızlığı nedeniyle babasına karşı duyduğu utançtı. Uğradığı şaşkınlık iç dünyasında yaralar açmıştı. Sırf babasını memnun etmek için en temel insani gereksinmeler olduğunu yeni anladığı şeyleri feda etmişti. Oysa babası şimdi ona karşı tavır almıştı. Öteki yalanlarla birlikte acaba Eliot aşk konusunda da yalan mı söylemişti? Hayatın tanımadığı yanı için üzüntü duyup sinirlendi, artık bundan sonra da tanıması olanaksızdı, çünkü böyle bir şeye duyduğu suçluluk ve utanç duyguları izin vermezdi. Eğer Saul'a yardım etme gereği duymasaydı, duyduğu acıyı dindirmek için kendini öldürmüş olacaktı. Eliot'un bana yaptıkları, diye düşünüp yumruğunu sıktı. Ve asla tadamadığım normal bir düzen. Saul'a kızamıyordu, ama yine de onu kıskanıyordu, çünkü hem Eliot'a bağlı kalabilmeyi, hem de kendi istediği gibi bir yaşam sürebilmeyi başarmıştı. Kendisi şimdi Eliot'a karşı büyük bir öfke duyuyordu. Üzüntüden gözlerini sımsıkı kapatıp yüzünü buruşturarak titredi. Eğer her şey farklı olsaydı, diye düşündü, bir yandan da başını sertçe iki yana salladı. Eğer İsrail'de Erika'nın grubuna Saul yerine kendisi konsaydı... Boğazı düğümlendi... acaba bugün doyuma ulaşırken inleyen Erika'yı kollarının arasında tutacak kişi Saul yerine kendisi olur muydu?

10.

Erika kendini giyinme odasındaki aynada kontrol etti. Kapının pancur tahtaları arasından iki kadın tezgâhtarın konuşmalarını duyuyordu. Saat onda, mağaza açılırken gelmişti. Bekleyen yalnızca birkaç müşteri vardı, bu nedenle kirli eteğiyle bluzu pek fazla dikkat çekmemişti. Doğruca kadın eşyaları satılan bölüme gitmiş, kendisine sütyen, külot, kadife ceket, desenli bluz, blucin ve bir çift deri çizme seçmişti. Sonra da giyinme odasına gidip üzerini değişmişti.

Sırtından çıkanları toparlayıp kucağına aldı, kapıyı hafifçe aralayarak çevreye şöyle bir göz attı; hayır, hiçbir müşteri yoktu... Yaklaşırken tezgâhtarlar ona doğru döndü.

«Artık bu gıcır gıcır elbiselerle patlamış lastik değiştirmeye kalkışmam,» dedi Erika. «Aslında bir oto tamircisi çağırmalıydım.»

«Ya da erkek arkadaşınızı,» dedi daha genç olanı, Erika'nın parmağında alyans olmadığını fark ettiği anlaşılıyordu.

«Onunla aramızdaki ilişkiye son verdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir işe yaradığı yoktu.»

Kadın tezgâhtarlar güldü.

«Ne demek istediğinizi biliyorum,» dedi daha genci. «Benim erkek arkadaşım da bir işe yaramaz. Tabii, o şey dışında...»

Yine gülüştüler.

«Sizin vücut ölçülerinizde olmak isterdim,» dedi daha yaşlısı. «Giydikleriniz size mükemmel uymuş.»

«O lanet olası lastik patlamasından sonra sözlerin moralimi düzeltti. Acaba zahmet olmazsa şunların icabına bakar mısınız?» Kirli giysilerini uzattı.

«Elbette,» diyen genci giysileri alıp tezgâhın arkasındaki çöp sepetine attı. Yaşlı olanı etiketleri koparırken Erika da ücretini ödedi ve verilen

makbuzdaki adı görünce belli etmeden gülümsedi. Goldbloom (Sarı çiçek) yazmaktaydı. Senin çiçeklik halin filan kalmamış, kuruyup gitmişsin, diye düşündü.

Daha sonra erkekler bölümüne giden Erika elindeki, Saul'la Chris'in ölçüleri yazılı kâğıda bakarak Saul için poplin pantolon, tişört ve hafif bir rüzgârlık, Chris için de kahverengi gömlekle açık mavi bir takım elbise seçti. Zamanlaması kusursuzdu. Saat tam on otuzda çıkışın yanındaki paralı telefonun başındaydı. Alexandria santralındaki görevli operatöre konuşmak istediği Washington numarasını söyledi, üç dakikalık görüşme için gerekli parayı kumbaraya attı ve bağlanan numaradaki telefonun zili bir kez çaldıktan sonra yanıt veren kadının sesi duyuldu, «İsrail Büyükelçiliği, buyrun?»

«Ma echpat li?»

11.

İngilizce, «Ne olacak halim?» anlamına geliyordu. ibranice yazılışı bir duvar posterindeydi. Elçiliğin haberleşme merkezindeki telefon santralının tam üstündeki duvarda asılı posterde bir Yahudi çamaşırcı kadın ya teslimiyetten ya da bıkkınlıktan iki elini havaya kaldırmış bu sözleri söylüyordu. Operatör hattı hemen zemin katındaki acil durum numarasına bağlaması gerektiğini biliyordu.

Otuz beş yaşında, bıyıklı ve başının ön tarafındaki saçları döküldüğünden alm iyice açılan Misha Pletz, ABD'nin batı kıyısındaki Mossad timlerinin strateji şefiydi.. Telefonun zili çalınca prize bir fiş soktu. «Bir dakika lütfen.» Masasının yanındaki bir ölçme aygıtını açtı ve gösterge kadranına baktı. Aygıt telefon hattındaki elektrik akımını ölçmekteydi. Eğer dışardan arayan telefona gizli bir dinleme aygıtı yerleştirilmişse hattaki elektrik tüketimi artmış olacaktı; böyle bir durum ölçme aygıtının gösterge kadranında hemen belli olurdu. Ama hatta normal akım olduğu anlaşılıyordu. «Shalom,» dedi Pletz.

Kısık sesle konuşan çekici bir kadın sesi ağır ağır şunları söyledi: «Dışardan hiçbir telefon kabul etme. On dört otuz.»

Hemen sonra bir zil sesi duydu, hat kapanmıştı.

Pletz ölçme aygıtının fişini prizden çekti. Parmağını yanındaki duvara dayalı indeks dolabına soktu. Günün kartını çekip çıkararak rakamlarla dolu listeye baktı. Telefon tam on otuzda edilmişti. Listedeki numaranın karşısında, acil bir durumda o saatte telefon etmesi gereken ajanın adını buldu: BERNSTEIN, ERIKA.

Pletz kaşlarını çattı. Oturduğu yere yapılan saldırıdan beri tam ,otuz altı saattir Erika'nın nerede olduğunu ya da hâlâ yaşayıp yaşamadığını elçilikte hiç kimse bilmiyordu. Önceki günün sabahında polis elçiliğe gelip olanları anlatmış, Erika hakkında bilgi istemişti. Onları personel müdürü karşılamış, öldürülen kişiler için duyduğu üzüntüyü dile getirmiş, onlara istedikleri konuda yardımcı olmayı önermişti. Sonra da onlara Erika'nın elçilikteki

kişisel dosyasını göstermişti. T abii, dikkatle kale meal inan dosyada Erika'nın elçilikte görevli bir memur olduğu belirtilip Mossad'da albay rütbesiyle görev yaptığı tümden gizlenmişti. Kendi halinde biri, demişti personel müdürü. Erika'nın yalnızca birkaç arkadaşı vardı. Müdür bunların adlarını polislere vermişti. Gerçekte hiçbir işe yaramayacak bir sürü şey öğrenen dedektifler tatmin olamadan ayrılmışlardı. Pletz, Erika'nın ortaya çıkacağını düşünerek polislerin elçiliği gözaltına alacaklarını tahmin ediyordu, ama önceki gece muhbirleri ,ona soruşturmanın anlaşılmayan bir nedenle ansızın sona erdirildiğini haber vermişlerdi. O zamandan beri Pletz telefon başında beklemişti. Çünkü Erika'nın eline geçen ilk fırsatta telefonla araması gerekiyordu, ondan otuz altı saat haber alınmaması Erika'nın öldüğünü akla getirmekteydi.

Oysa işte şimdi bağlantı kurmuştu. Pletz'in ilk anda duyduğu rahatlama çabucak kayboldu, kafasında tehlike çanları çalmaya başladı. Çünkü Erika ona, «Dışardan hiçbir telefon kabul etme,» demişti, bu şifreli mesajla ona Amerika dahil tüm yabancı haber alma örgütleriyle işbirliğine son vermesini emretmişti. Ayrıca, «On dört otuz,» demişti, yani öğleden sonra iki otuzun askerlikte kullanılan şeklini söylemişti. Demek ki, o saatte daha güvenilir bir telefondan yine arayacaktı. Daha dört saat vardı. Pletz beklemekten nefret etmekteydi.

Acaba neler oluyordu?

12.

«Birlikte olacaklar,» dedi Eliot. «Her ikisi ve kadın. »

«Anlıyorum,» dedi yardımcısı, «Birlikte olunca kendilerini daha iyi koruma şansları var.»

«Ve bir de kadının olanaklarını kullanma şansı tabii.» Güvenlik nedenleriyle Eliot bürosunu elverdiği ölçüde az kullanıyor, işlerini daha çok gül serasından yönetiyordu. O sırada Eliot gözüne ilişen Amerika güzeli adlı güldeki hastalığı fark etti, onunla ilgilenmeye başladı. «Kadının elçiliği arayacağını gözönüne almamız gerekiyor. Ama ne yazık ki, onların parazit yayma sistemleri çok karmaşık, konuşmasını anlayamayız.»

Yardımcısı gül serasına açılan kapının iki yanında nöbet bekleyen güçlü kuvvetli iki adama şöyle bir göz attı. Eliot'un kendisini korumaları için örgütün adamlarını seçmesi gerekirdi. Oysa yardımcısının hiç tanımadığı, yalnızca tanıştırırken adlarının Castor ve Pollux olduğunu söylediği bu İkiliyi seçmişti. Eliot'un evi, çevresindeki bahçe ve bulunduğu cadde de korunmaktaydı, ama bu ekiplerde yardımcısının seçtiği kişiler görev yapıyordu. Kutsal yeri olan bu gül serasında korunması için Eliot'un yalnızca bu adamlara güvendiği açıkça ortadaydı. Nedenini bir türlü anlayamayan yardımcının aklı karıştı.

«Yine de neler diyeceğini tahmin edebiliriz.» Gülün hastalıklı yapraklarına ilaç serpen Eliot'un eli titredi. «Onun yerinde olsaydım, elçilikten para ve kimlik isterdim... değişik adlar altında hazırlanmış pasaportlar, sürücü ehliyetleri, kredi kartları. İsrailliler başkalarının yardımına güvenmezler. Bu tür işleri elçiliklerinde kendileri yapar.»

Yardımcısı elini silmesi için Eliot'a bir bez parçası uzattı. «Öyleyse kadına bir paket iletmeleri gerekecek. »

Eliot başını sallayarak yardımcısını onayladı. «Güzel. Ne demek istediğimi anladın. Bu durumda elçilikten çıkan herkesin peşine birini takacaksın.»

«Çok adam gerekecek.»

«Sığınaktan yararlan. KGB'ye ve öteki örgütlere elçiliği terkedecek bir kuryenin onları Remus'a götürebileceğini söyle. Kuralı bozan kişiyi yakalamak üzere olduğumuzu bildir.»

Onaylamak sırası yardımcıdaydı. «Güzel.»

«İşler insanı şaşırtacak ölçüde sarpa sarıyor. Eğer Romulus Atlantic City'de öldürülmüş olsaydı, şimdi bunca sorunumuz olmayacaktı.»

«Ama Remus yine de sığınağın kuralını bozmuş olacaktı.»

«O önemli değil. Asıl önemli olan Romulus. Paradigm Vakfının ortadan kaldırılması gerekiyordu. Bu işi yapanların İsrailliler olduğuna Başkan'ın inandırılması şarttı.» Eliot yüzünü buruşturdu, hastalık başka bir güle de geçmişti. «Ama Colorado'dan sonra, kimlerden yardım isteyeceklerini tahmin ettiğimizde, kadının dairesindeki saldırıda başarısız olmamalıydık. iş için Saul'u seçmiştim, çünkü form düşüklüğü göstermeye başlayan atletler gibi azami verimlilik yaşını geride bırakmıştı. Onun... şey... yapacağını asla düşünemedim.»

«Yeniden eski formunu kazanacağını mı?»

Eliot omuz silkti. «Aynı durum Chris için de sözkonusu. Saul'u bulmak için özel bilgilerini kullanacağından emindim. Ama manastırdan, özellikle de Bangkok'ta olanlardan sonra onun bu kadar uzun süre hayatta kalabileceğini asla düşünmüyordum, işler sarpa sarıyor.» Eliot kaşlarını çattı. «Eğer gerçeği öğrenirlerse,..»

«Nasıl öğrenebilsinler ki?»

«İki hafta önce böyle bir şeyi başarmalarının mümkün olmayacağını söylerdim. Ama sahip oldukları bu şansla...» Eliot'un yüzü süzülmüş görünüyordu. «Ya da belki sahip oldukları şey şanstan da öte bir şeydir.»

13.

Pletz, «Yarın İsrail'de olmanı sağlayabilirim,» dedi Erika'ya. Bürosundaki parazit korunmalı telefonuyla konuşuyordu. «Biz işleri yoluna koyana dek orada güvencede olursun.»

«Kabul edemem,» dedi Erika'nın kaygı dolu, kısık sesi. «Chris ve Saul'la birlkte kalmalıyım.»

«Arkadaşlarını koruyamayız. Eğer sığınağın kuralını bozan birine yardım ettiğimizi öteki örgütler öğrenecek olursa...»

«Konu bu değil. Evet, haklısın onlar benim arkadaşlarım, ama sığınak işinden daha başka bir şeye bulaşmış dürümdalar, hem de öylesine önemli ki, onları öldürebilmek için arada benim de gözden çıkarılmam hiçbir önem taşımıyor. Bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Sana yalnızca şu kadarını söyleyebilirim, bu iş Mossad'la ilgili.»

Pletz kaskatı kesildi. «Nasıl? Seni öldürmeye çalışmadığımızı biliyorsun?»

«Ama birisi sizin yaptığınızın sanılmasını istiyor.»

«Çok saçma! Neden?»

«İşte benim de öğrenmek istediğim şey bu. Daha çok konuşamam. Konuşmamızın dinleniyor olabileceğini gözönüne almalıyım. Bana istediğim belgeleri gönder... yani sürücü ehliyetleri, kredi kartları. Ayrıca bir şey daha var.»

«Biliyorum. Para.»

«Ondan daha önemli bir şey.»

Pletz ne olduğunu sordu. Erika'nın verdiği yanıtı duyunca ağzı açık kalakaldı.

14.

İyi giyimli adam elçilikten çıkarken güneşten gözlerini kıstı. Elinde bir çanta vardı ve izlendiğinden emindi. Elçiliğin güvenlik timi gün boyunca süren alışılmamış bir gözetleme eylemini fark etmişti. Yaya ya da bir araçla elçiliği terkeden herkes izlenmekteydi. Bu durumda Pletz'le işbirliği yapan güvenlik timi, o güne dek hiç görülmemiş sayıda kuryenin binadan ayrılmasını sağlamıştı. Yoğun bir hareketlilik kazandırılan programla, yeni çıkan bu özel kuryenin görevini tamamlama şansı yüksekti.

Önce bir kitabevinde durdu, Stephen King'in yeni romanını satın aldı. Bir blok yürüyüp Silverstein'ın et marketine girdi, mayasız ekmekle tavuk ciğeri ezmesi aldı. Sonra içki satış yerine gitti, beyaz şarap seçti. Bir blok daha yürüyüp oturduğu binaya ulaştı, içeriye girdiğinde de kız arkadaşı tarafından karşılandı.

Et marketine girdiğinde elindeki çantayı bir benzeriyle değiştirmişti. Market sahibi içindeki sarılı paketi aldıktan sonra asıl çantayı gizlemişti bile. Et kâğıdına sarılan ve üzerindeki etikette «tütsülenmiş alabalık» yazan paket o sırada salamura etlerle türlü yiyecek konservelerinin konduğu kocaman bir karton kutunun dibinde bulunuyordu. Karısı mağazaya göz kulak olurken Silverstein da karton kutuyu arkadaki dar sokakta bekleyen nakliye kamyonuna taşıdı. Bunun önüne daha başka birçok kutu getirip koydu, ardından da direksiyon başına geçip kamyonu hareket ettirdi. Kenti bir uçtan öteki uca geçerek Marren Gold Yemek Servisine ulaştı.

Ertesi sabah Gold'un yemek servisi kutularını Dr. Benjamin Schatner'in Georgetown'daki evine götürdü .Kısa bir süre sonra ev Schatner'in oğlunun sünnet törenini kutlamak için sinagogtan çıkıp gelen konuklarla doldu. Verilen resepsiyonun ardından konuklardan biri, Bemie Keltz ailesini ilk Başkan George Washington'un Vernon tepesindeki malikânesine götürmeye karar verdi. Ne de olsa, malikâne bulundukları yerden yalnızca yirmi mil ötedeydi, Keltz' in çocukları orayı daha önce hiç görmemişti ve bahçesindeki çiçekler açmış olmalıydı.

Keltz arabasını konuk otoparkında bıraktı. Karısı ve iki küçük kızıyla birlikte dar patikada yürümeye başladı, yolları parmaklıklı bir giriş kapısıyla kesilene dek devam ettiler. Sonra kapının ötesinde uzayıp giden bahçeyi, ilerdeki malikâneyi seyrettiler. Çevredeki yüksek ağaçların altında gezinip geçmişin görkemli bahçelerini geçerken Keltz kızlarına gördükleri küçük binaları açıkladı. Bunlar ip eğirme evi, et tütsüleme evi ve ambardı. «Malikâne tıpkı bir köye benziyordu. Her yönden kendi kendine yeterliydi,» dedi. Kızları aşınmış bir tuğla patikada seksek oynadı.

Saat üç buçukta Keltz'in karısı geniş keten çantasını «Washington'un Evi Sizin Evinizdir» yazan hediyelik eşya satış reyonunun önünde yere bıraktı. O sırada tam yanında dikilen Erika renkli slayt rafını inceliyordu. Keltz, Washington Anıtının madenden yapılmış küçük bir kopyasını satın alıp hediye paketi yapılmasında ısrar ederken, Erika yerdeki çantayı aldı ve malikâneden ayrıldı.

15.

Sürücü ehliyetleri ve kredi kartlarından başka, Potomac nehrinin kıyısındaki kulübede yer alan yemek masasının üzerinde bir de bilgisayar kâğıdı vardı. Batmakta olan akşam güneşinin vurduğu açık pencereden nehrin fısıltıyı andıran sesleri duyulurken Saul, Chris ve Erika gözlerini masadaki kâğıda diktiler. Kâğıtta bir ad listesi görülüyordu... Mossad'la herhangi bir ilişkisi bulunmayan, ama yine de İsrail'deki Andre Rothberg'in okulunda öldürme içgüdüsü eğitimi gören Amerikalıların listesiydi. Erika'nın telefonda istediği anda çok şaşırmasına karşın, Misha Pletz gerekli bilgiyi elçiliğin bilgisayarlarından elde etmişti.

1965 Çavuş Kevin McElroy, ABD Kara Kuv., Özel Kuvvetler

Çavuş Thomas Conlin, ABD Kara Kuv., Özel Kuvvetler

1966 Teğmen Saul Grisman, ABD Kara Kuv., Özel Kuvvetler

Teğmen Christopher Kilmoonie, ABD Kara Kuv., Özel Kuvvetler

1967 Başçavuş Neil Pratt, ABD Kara Kuv., Komandolar

Başçavuş Bernard Halliday, ABD Kara Kuv., Komandolar

1968 Teğmen Timothy Drew, ABD Kara Kuv., Özel Kuvvetler

Teğmen Andrew Hicks, ABD Kara Kuv., Özel Kuvvetler

1969 Topçu Çavuş James Thomas, ABD Deniz Piyadeleri, Keşif Grubu

Topçu Çavuş William Fletcher, ABD Deniz Piyadeleri, Keşif Grubu 1970 Başçavuş Arnold Hackett, ABD Deniz Kuv., Deniz Komandoları Başçavuş David Pews, ABD Deniz Kuv., Deniz Komandoları

Liste devam ediyordu... dokuz yıl, on sekiz ad.

Chris, «inanamıyorum,» dedi.

Erika ona baktı. «Tek olduğunuzu mu düşünüyordunuz?»

«Eliot öyle olduğunu söylemişti. Bizim çok özel olmamızı istediğini belirtmişti. Yalnızca ikimizin bu denli çok yeteneğe sahip olduğunu, dünyada eşsiz olduğumuzu söylemişti.»

Erika omuz silkti. «Belki sizin çok başarılı olduğunuzu görüp aynı şekilde başkalarını da yetiştirmeyi düşünmüştür.»

Saul başını iki yana salladı. «Ama biz İsrail'e 1966 yılında gittik. Oysa bu listeye göre bizden önce gidenler de olmuş. Bizlerin tek olduğunu açıkladığında Eliot yalan söylüyormuş.»

«Hatta daha sonraları da,» dedi Chris. «Yetmişli yıllarda, yani listede bizden sonra gelenlerin de öldürme içgüdüsü eğitimi kursu görmelerinden sonra, türümüzün tek temsilcileri olduğumuzu söylemeye devam etti.»

Erika bakışlarını listeye çevirdi. «Belki de sîzlerin, kendinizin eşsiz olduğuna inanmanızı istiyordu.»

«Ben bencil biri değilim,» dedi Chris. «Tıpkı benim gibi başkalarının da eğitildiğini hiç dert etmem. Yapmak istediğim tek şey verilen görevi başarmak olmuştur.»

«Ve bir de Eliot'u memnun etmek, tabii,» dedi Saul.

Chris başını salladı. «Evet, işimizi iyi yapmamızın nedeni buydu. Şu öteki adamları acaba neden bizden gizledi? Neden yalan söyledi?»

«Ötekilerin Rothberg'le çalışmalarını düzenleyen kişinin Eliot olduğundan emin değiliz,» dedi Erika.

«Ama bu işin Eliot'un başının altından çıktığını düşünmemiz gerekiyor.»

«Şimdilik değil,» dedi Erika. «Tahminlerle yola çıkamayız. Belki aynı düşünce Eliot dışında başka birinin daha kafasında biçimlenmiş olabilir. Şu anda yalnızca listede yazılanları biliyoruz. Bir bakalım öyleyse. Buradan ne anlam çıkarabiliriz?»

«Model aynı,» dedi Saul. «Adamlar ikişer ikişer gönderilmiş.»

«Tıpkı bizim gibi,» dedi Chris.

«Her çiftte bulunan kişiler aynı rütbede. 1965 yılında McElroy ve Conlin birer çavuştu. 1966'da Saul ve ben teğmendik. 1967'de Pratt ve Halliday ise

başçavuştu.» Saul parmağını listenin alt kısımlarına doğru indirdi, öteki çiftlerin de aynı rütbelerde olduğunu gördü.

«Her çiftte bulunan kişiler ordunun aynı sınıfından geliyor,» dedi Chris. «McElroy ve Conlin Özel Kuvvetlerden.»

«Tıpkı bizim gibi,» dedi Saul, daha önce Chris'in söylediğini tekrarlıyordu.

«Pratt'la Halliday kara ordusunun Komandolar sınıfından. Thomas'la Fletcher deniz piyadelerinin Keşif Grubundan. Hackett'le Pews ise Deniz Komandolarından.»

«Ama model tümüyle aynı değil,» dedi Erika. «Çiftler birbirlerinden ayrı. Dört farklı askeri sınıf... Özel Kuvvetler, Komandolar, Keşif Grubu, Deniz Komandoları.»

«Farklı, ama yine de aynı,» dedi Chris.

Erika bir şey anlamayıp şaşkın şaşkın kaşlarını çattı.

Saul açıkladı. «Tümü de seçkin sınıflardır. Bunlar sahip olduğumuz en iyi eğitilmiş birliklerdir.»

«Anlıyorum,» dedi Erika.

Saul'un daha ayrıntıya inmesine gerek yoktu. Çünkü Erika da ABD ordusunun yapı bakımından bir piramite benzediğini iyi biliyordu. Daha iyi eğitimi daha az sayıda asker görüyordu. Piramitin tepesine yakın yerinde kara kuvvetlerinin Komandolarıyla deniz piyadelerinin Keşif Grubu bulunuyordu. Ama kara kuvvetlerinin Özel Kuvvetler sınıfı onların üstünde yer alıyordu, daha az sayıda ve daha iyi eğitilmiş bir sınıftı. Piramitin zirvesindeyse, en az sayıda ve en iyi eğitilmiş grup olan Deniz Komandoları bulunuyordu. Bu hiyerarşik yapı Amerikan hükümetinin silahlı kuvvetlerde oluşturduğu kontrol ve dengeleme sisteminin bir bölümüydü. Eğer Komandolar ya da Keşif Grubu bir askeri darbe girişiminde bulunursa, onları durdurmak için devreye Özel Kuvvetler sokulacaktı. Aynı şekilde, eğer Özel Kuvvetler bir darbe girişiminde bulunursa, onları durdurmak için de Deniz Komandoları kullanılacaktı. Yalnız geriye bir soru kalıyordu... eğer Deniz Komandoları bir darbe girişiminde bulunacak olursa, onları kim durduracaktı?

«Bu birliklerin birbirlerinden farklı olmaları önemli değil,» dedi Chris. «Çünkü alışılmış silahlı kuvvetlerle karşılaştırma yapıldığında dördü de bir ekol oluşturuyor. En iyiler ekolu.»

«Evet, dediğin akla yatkın,» dedi Erika. «Ordunun seçkin sınıflarından adamlar seç ve onları İsrail'de daha karmaşık bir eğitimden geçir. Ama neden?»

«Ve neden özellikle bu adamlar?» diye sordu Saul. «Ve neden böylesine az sayıda? Ayrıca onların seçilme ilkesi nedir?»

Erika kaşlarını çattı. «Tahmin yapmamamız gerektiğini biliyorum, ama yine de bir tahminde bulunmadan edemeyeceğim. Bu kişiler İsrail'e 1965'le 1973 yılları arasında gönderilmiş. Ne dersiniz...» Erika bir an yüzlerini inceledi. «Belki de üstünlüklerini bir savaşta kanıtlamışlardır.»

«Nerede? Vietnam'da mı?» diye sordu Chris. «Tıpkı bizim gibi mi?»

«Yıllar tutuyor. 1965 yılında Amerika savaşa iyice bulaşmış durumdaydı. 1973'teyse savaşı sona erdirmişti. Belki o adamlar birer savaş kahramanıydı. Yani en iyilerin en iyileri. Bir kez yeteneklerini ateş altında kanıtladıktan sonra, daha ne kadar gelişme gösterebilirdiler? Yalnızca öldürme içgüdüsü eğitimi onları daha çok geliştirebilirdi.»

«Sonuç olarak, Deniz Komandolarından daha iyi yetiştirilmiş kişileri tanımlıyorsun.»

«Ben sizleri tanımlıyorum,» dedi Erika.

Chris'le Saul birbirlerine baktılar.

«Eksik kalan bir şey var,» dedi Chris. «Öyle olduğunu hissediyorum. Önemli bir şey. Bu adamlar hakkında daha çok şey öğrenmemiz gerekiyor.»

16.

Sam Parker cam ve krom karışımı binayı terketti. Dışarda hava açıktı. Hafif pazar esintisi hoşuna gitti. Ulusal Savunma Örgütünün kıdemli bilgisayar programcısı olduğundan, günlerinin çoğu penceresiz, ısı kontrollü, mikroptan arındırılmış odalarda geçmekteydi. Buna aldırdığı filan yoktu. Ne de olsa, bilgisayarların korunmaları gerekiyordu. Ama onca zihinsel çalışmadan sonra bir de pazar günleri işe gitmek zorunda kalması canını sıkıyordu. Ama ne yapsın ki, uzman olmak kolay değildi, astları yaptıkları hataları ona pasiiyorlardı.

Nehrin öte tarafındaki Virginia ve Pentagon'a doğru baktı. Tıpkı savunma örgütünün otoparkı gibi Pentagon'un otoparkı da bomboştu. Tabii, şimdi herkes evinde martini içiyor, mangalda et kızartıp yiyor olmalı, diye aklından geçirdi, işe gitmesi gerekmeseydi, kendisi de aynı şeyleri yapıyor olacaktı. Koyu kahverengi arabasına doğru yürüdü. Pazar günü olmasına karşın, yine takım elbise giyip kravat takmıştı, işin ciddiyetine her zaman uyardı. Yüzündeki çillerle saçının kırmızı olmasıysa, kalabalık bir ortamda hemen dikkat çektiğinden sıkılmasına yol açardı. Ama elli beş yaşındaydı, kızıl saçlarının yakında kırlaşacağını umuyordu.

Otoparktan çıkarken bir Pinto marka arabanın onu izlemeye başladığını fark etmedi. Öteki arabanın, yani bir Toyota'nın da farkında değildi; tâ ki. Toyota yanından geçerken zikzak yapıp arabasının sol çamurluğunu sıyırarak geçene, sonra da yolunu kesecek şekilde tam önünde durmasına dek. Şu pazar sürücüleri, diye düşünüp öfkelendi. Belki de bir turistti. Yolun kenarına yanaştı. Arabayı stop ettirdiği sırada Toyota'nın inen sürücüsünü görünce öfkesi filan kalmadı. Uzun boylu, ince yapılı, uzun siyah saçlı, blucinle çizme giymiş harikulade bir kadındı. Kadın gülümseyerek ona doğru yaklaşırken, bu kazanın tadını çıkarmaya bakmalı, diye düşündü.

Arabadan aşağıya indi, sert görünmeye çalışarak kaşlarını çattı. «Küçükhanım, sigortanız vardır umarım.»

Kadın Parker'ın omzuna dokundu. «Çok korktum. Nasıl oldu anlayamadım.» Kadın onu kucakladı. Kadının memelerinin göğsüne yaslanan yumuşaklığını hissederken bir arabanın durduğunu duydu. Ansızın her iki yanında iki adam belirdi, adaleli bir Yahudi ve, aman Tanrım, bir de İrlandalIya benzeyen birisiydi.

«Yaralanan var mı?» diye sordu İrlandalIya benzeyeni.

Yahudi ona doğru eğilerek yaklaştı. Parker kolunda arı sokması gibi bir acı duyup yüzünü buruşturdu.

Ve gözleri karardı.

17.

İşlerini çabucak hallettiler. Saul baygın Parker'ı arabasının öndeki yolcu koltuğuna oturtup arkaya yasladı, sonra da hemen yanına oturup direksiyonun başına geçti, arabayı hareket ettirdi. Meraklı bir sürücünün durup ilgilenmesine fırsat vermediler. Onu Toyota'yla Erika, Pinto'yla da Chris izliyordu. Bir süre sonra birbirlerinden ayrılıp farklı yönlere dağıldılar. Peşlerinde izleyen kimse bulunmadığından emin olduktan sonra da güneye yöneldiler ve kulübede buluştular.

O zamana dek Parker ayılmıştı. Saul onu oturma odasında bir sandalyeye bağlarken karşı koymaya çalıştı.

«Yüzlerinizi gördüm,» dedi Parker aptal aptal. «Buraya gelirken nerelerden geçtiğinizi de kısmen gördüm. Zorla birini kaçırmak federal bir suçtur. Bunun için hapse gireceksiniz.»

Saul gözlerini kısarak Parker'e baktı.

«Ah,» dedi Parker, Saul'un ne demek istediğini anlamıştı. «Lütfen, beni öldürmeyin. Söz veriyorum, hiçbir şey söylemeyeceğim.»

Chris ona yaklaştı.

«Karım saat dörtte beni evde bekliyor,» diye uyardı Parker. «Gecikirsem polise haber verecek.»

«Haber vermiştir bile. Çünkü saat dördü geçtî. Ama polis seni nasıl bulabilir?»

«Oh!» diye inledi Parker. Vücudunu saran ipleri zorladı. «Ne istiyorsunuz?»

«Ne istediğimiz belli, öyle değil mi? Bilgi.»

«Canımı yakmayacağınıza söz verin. Size istediğiniz her şeyi anlatacağım.»

«Bize yalan söylersin.»

«Hayır, söylemem.»

«Söyleyeceğini biliyoruz.» Chris, Parker'in kolunu sıyırdı. Parker ağzı açık bir şekilde kolunu Chrls'in alkollü bir pamukla hafifçe ovaladığını, sonra da bir şırıngaya küçük bir şişeden sıvı bir şey çektiğini gördü. «Vallium gibi etki yapar,» dedi Chris. «Başka bir seçeneğin olmadığına göre, karşı koymayı bırakıp ilacın tadını çıkarmaya baksan daha iyi olur.» Sonra da iğneyi Parker'in koluna daldırdı.

Sorgulama yarım saat sürdü. İsrail Büyükelçiliği ellerindeki tüm bilgiyi vermişti. Chris'in daha çok bilgi alabilmek için yeni bir kaynağa gereksinmesi vardı. Ilglendiği adamların tümü de ABD ordusunda görev yapmış olduklarından, geçmişleriyle İlgili bilgiyi Ulusal Güvenlik Örgütünün bilgisayarlarında bulacağını biliyordu. Sorun, bilgisayarlara giriş yapabilmek ve sorulacak soruları bilgisayarların yanıt vermesi için gerekli kodları öğrenebilmekti. Kullanılacak yanlış kodlar örgütün güvenlik güçlerini alarma geçirir, veri bankasına izinsiz sızılmaya çalışıldığını haber verirdi.

Sorgulamada işkence kullanma modası geçmiş bir yöntemdi. Çok vakit alırdı, ayrıca sorgulanan kişinin direnci kırılsa bile, kimi kez inandırıcı yalanlar söylediği ya da gerçeğin yalnızca bir bölümünü açıkladığı olurdu. Ama Sodyum Amytal, yani Panama" daki dişçinin bürosunda Eliot'un Chris'e zerkettiği ilaç, kısa sürede sonuç verip hiç şaşmayan bir yöntemdi.

Sözleri ağzında geveliyormuş gibi konuşan Parker, Chris'in bilmek istediği her şeyi anlattı. Kodlar her hafta değişiyordu. Üç türdü: Bir sayısal dizi, bir alfabetik dizi ve bir anahtar. Sayısal dizi Parker'in sosyal güvenlik numarasının değiştirilmiş bir şekliydi. Bilgisayarlarla artık bağlantı kurabileceğine aklı yatan Chris, Parker'i yine Washington'a geri götürmek için yola koyuldu.

Giderlerken Parker uyandı ve ağzının kuruluğundan yakındı.

«Al, şu kolayı iç,» dedi Chris.

Parker kolanın iyi geldiğini söyledi. Sarhoş gibiydi. «Beni serbest mi bırakacaksınız?»

«Evet. Sen üzerine düşeni yaptın. istediğimizi elde ettik.»

Kolaya scopolamine karıştırılmıştı. Washington'a varana dek ilaç etkisini göstermiş, Parker ruhsal taşkınlık göstermeye, kendisini örümceklerin boğmaya çalıştığını hayal etmeye başlamıştı. Chris onu bir porno bölgesine bıraktıktan sonra, Parker'in attığı çığlıklardan ve delice davranışları yüzünden sokak fahişeleri ondan uzak durdular.

Scopolamine'nin etkisi ertesi günü sona erecekti. Parker kendisini bir psikiyatri koğuşunda bulacaktı. Evet, hayal görmeleri son bulacaktı, ama ilaçın başka bir etkisi sürecekti. Son iki günde olup bitenler kafasından tümüyle silinmiş olacaktı. Zorla kaçırılmasını, sorguya çekilmesini, kulübeyi, Saul'u, Chris'i ve Erika'yı hiç anımsamayacaktı. Karısının kaybolduğunu ihbar ettiği yetkililer Parker'i bulduklarında rahat bir nefes alacaklardı. Tabii, onun göründüğü gibi bir aziz olmadığı sonucuna varacaklardı. Ne de olsa, Parker bir porno bölgesinde bulunmuş olacaktı. Daha sonra, yetkililer araştırmayı derinleştirene dek Saul'la Erika işlerini çoktan bitirmiş olacaklardı.

18.

Washington eteklerindeki Haven Moteli bir et lokantası, bir sinema ve bir barın arkasına yarı gizlenmiş bir durumdaydı. «Burada bize gereken tüm konfor var,» dedi Saul, o sırada motel bürosunun yanma arabayı park etmekteydi. Erika'yla birlikte bu moteli özellikle seçmişlerdi, çünkü resepsiyon görevlisi neden yalnızca birkaç saatliğine oda tutmak istediklerini sormayacak denli üçüncü sınıf bir yerdi. Ama polisin sık sık baskın düzenleyeceği kadar da berbat değildi.

Erika arabada beklerken Saul büroya girdi. Meşrubat makinesinin üzerinde Bozuktur levhası vardı. Kanepe de çatlaktı. Plastik çiçeklerse toz içindeydi. Tezgâhın arkasındaki kadın o anda televizyonda seyretmekte olduğu bir Clint Eastwood filminden başını hafifçe çevirdi. Saul kayıt defterine Bay ve Bayan Harold Cain diye yazdı. Kadının gerçek anlamda ilgilendiği tek an parayı alırken oldu.

Yine geriye dönen Saul arabayı anahtarını aldığı odaya doğru sürdü. Pinto'yu park etmek için dönerken bir otopark çıkışının yan caddeye açıldığını fark etti. Odalarına vardıklarında, içersini şöyle bir gözden geçirdi. Siyah beyaz bir televizyon, bardak lekeleriyle dolu bir masa, kırışık çarşaflı bir yatak vardı. Banyonun musluğu da damlıyordu.

İçeriye bir sürü kutu taşıdılar. Misha Pletz'in sağladığı kredi kartlarından birini kullanarak elektronik eşya mağazasından bir bilgisayar, 'bir yazıcı, ve bir modem satın almışlardı. Seri bir çalışmayla kutuların içindekileri çıkarıp kurdular, sonra da bir denemeden geçirdiler. Sonra Saul dışarıya çıktı, çöp kutusunun arkasında kendisine kuytu bir yer seçip motelin otoparkını gözetlemeye başladı. Eğer sorun çıkacak bir durum görürse aynı mağazadan aldıkları el telsiziyle Erika'yı uyaracaktı.

Odada bulunan Erika telefonu eline alıp Parker'in söylediği sayı dizisine göre tuşlarına dokundu. Bu dizi onun NDA (Ulusal Güvenlik Örgütü) ile bağlantı kurmasına yarıyordu. Telefonda bir bip sesi duydu. Bilgisayar numaraya yanıt vermiş, talimat bekliyordu. Erika bu kez telefonun tuşlarına

alfabetik diziye göre bastı... yani SUNSHINE, Parker'in köpeğinin adım yazdı. Karşı taraftan yine bir bip sesi duydu. Bilgisayar artık veri kabul etmeye hazırdı. Bilgisayarlarda bu yöntemin kullanılması çok uzaklardan bağlantı kurarak bilgi alışverişine olanak tanıyordu. Örneğin, Parker'in San Diego'da bulunan meslektaşı NDA'nın bilgisayarını kullanmak için Washington'a gelmek zorunda değildi ya da Parker'le bağlantı kurup ona istediklerini açıklaması gerekmiyordu. Yapacağı tek şey, doğrudan doğruya bilgisayara telefon etmekti. Yöntem basit ve güvenilirdi, ama tabii işe yaraması için gerekli kodların bilinmesi gerekiyordu. .

Erika telefonu modeme yerleştirdi. Telefonun ağızlık ve kulaklığını bilgisayara bağlayan küçük bir aygıttı bu. Erika bilgisayarın klavyesi başına geçti, gerekli emirleri verdi. Mesai modem kanalıyla telefona, oradan da NDA'nın bilgisayarına ulaştı. Parker bilgisayarının YAKALA kodunu almadan dışarıya hiçbir bilgi vermeyeceğini söylemişti. Erika'nın o anda gönderdiği mesaj bu koddu. Yanındaki yazıcı takırdamaya başladı, telefondan gelen elektronik sinyalleri yazı diline çevirip kâğıt üzerine döküyordu. Erika bekledi. Bir yandan da NDA'nın güvenlik kuvvetlerinin telefonu fark etmemelerini umut ediyordu.

Yazıcı durdu. Erika başını salladı, klavyenin tuşlarıyla CİCİ KÖPEK diye yazdı. Parker'in kapatma koduydu bu. NDA'nın bilgisayarını böylece kapatmış olan Erika telefonu yerine koydu, yazıcıdan dökülen kâğıdı koparıp aldı.

19.

Chris havlu atarak kanepeye yığıldı. Kulübenin çatısında trampet çalan gece yağmuru can sıkıntısını daha da arttırmıştı. Bacadan içeriye düşen yağmur damlaları şöminedeki yanmış odunu ıslatıyor, .odaya , acı bir kül kokusu yayılmasına neden oluyordu. Nemden kendini yapış yapış hissetmekteydi. «Eğer daha başka herhangi bir model varsa bile ben göremiyorum,» dedi.

Saul ve Erika masaya yaydıkları bilgisayar kâğıdının başında kaşlarını çatmış dikkatle inceliyorlardı. Erika yalnızca önemli bilgileri istemişti: Doğum tarih ve yerlerini, dini inançlarını, eğitimlerini, özel yeteneklerini, bağlı oldukları komutanların adlarını ve savaş başarılarını.

«Hiçbiri de aynı yerde ya da aynı tarihte doğmamış,» dedi Erika. «Dini inançları farklı. Her biri ayrı dallarda uzman. Komutanları da farklı olup Güneybatı Asya'nın ayrı ayrı bölgelerinde görev yapmışlar. Aralarındaki bağ acaba ne? Eğer yanlış bir hareket yapmadıysak, tüm bu adamları birbirlerine bağlayan ortakbir şey olmalı.»

Chris yorgun yorgun yerinden doğrularak masaya gitti. Erika'nın yanında durup kâğıttaki yazıları yine incelemeye başladı. «Tamam, buldum!» diyerek sayfanın sol tarafını parmağıyla gösterdi. «Her çift aynı kentte eğitim görmüş, ama çiftlerin kentleri birbirlerinden farklı. Omaha, Philadelphia, Johnstown, Akron. Bir anlam taşımıyor. Ve bir de şuraya bakın!» Sağı işaret etti. «Her birinin bir kod adı var, ama bir özellik

görmüyorum. Butes ve Erectheus, örneğin. Acaba

bunlar ne anlama geliyor?»

Daha sonra tüm dikkatini aklını karıştıran bu kodlar üzerine topladı.

Omaha, Neb. Kevin McElroy. Castor.

Omaha, Neb. Thomas Conlin. Pollux.

Philadelphia, Pa. Saul Grisman. Romulus.

Philadelphia, Pa. Christopher Kilmoonie. Remus

Johnstown, Pa. Neil Pratt. Cadmus.

Johnstown, Pa. Bernard Halliday Cilix.

Akron, Ohio. Timothy Drew. Amphion.

Akron, Ohio. Andrew. Wilks. Zethus.

Shade Gap, Pa. James Thomas. Butes.

Shade Gap, Pa. William Fletcher. Erectheus.

Gary, Ind. Arnold Hackett. Atlas.

Gary, Ind. David Pew. Prometheus.

Liste devam ediyordu... dokuz çift, on sekiz ad.

«Pennsylvania sık geçiyor,» dedi Saul.

«Ama onun Nebraska, Ohio, Indiana'yla ilişkisi ne?»

«Kod adlarını gözden geçirelim,» dedi Erika. «Adlar yabancı bir dilden. Yunan ve Roma dilleri, tamam mı? Mitolojiden.»

«Çok genel bir sınıflandırma oldu. Tıpkı Omaha ve Philadelphia'nm ABD'de olduğunu söylemeye benzedi,» dedi Chris. «Aralarında daha özel bir bağ bulmalıyız. Cadmus ve Cilix? Amphion ve Zethus? Bunların mitolojide kimler olduklarını, neler yaptıklarını ve aralarında ne gibi ilişkiler olduğunu bilmiyorum.»

«Öyleyse bildiğin bir çifti ele alarak düşünmeye başla,» dedi Erika. «Yani sizi. Romulus ve Remus.»

«Herkesçe bilinen şeyler. Roma'yı kuran iki kardeşin adları,» dedi Saul.

«Ama biz hiçbir şey kurmadık ve kardeş de değiliz,» dedi Chris.

«Kardeş sayılabiliriz ama,» diyen Saul, Erika'ya döndü. «Castor ve Pollux. Bana hiç yabancı gelmiyor. Gökle İlgili bir şey olmalı. Bir takım yıldızı, sanırım.»

Erika başıyla doğruladı. «Gece seyiri kursunu görürken öğretmenim bana eski savaşların yol göstermesine izin vermemi söylemişti. Yani Castor ve

Pollux'un. Gemini diye bilinirler... sabah ve akşam yıldızlarıdır.»

«Gemini,» dedi Chris, «ikizler.»

«Bildiğimiz başka hangileri var?» diye sordu Saul. «işte... aşağıda. Atlas.»

«Gökyüzünü dünyanın üstünde tu tan güçlü adam.»

«Prometheus.»

«Ateşi tanrılardan çalıp insanlara veren kişi.»

«Ama aralarında herhangi bir bağ yok.»

«Olabilir belki,» dedi Erika.

Chris'le Saul ona baktılar.

«Bize gereken şey bir mitoloji indeksidir,» dedi Erika. «Sanırım, artık modeli biliyorum, ama önce Cadmus'la Cilix'in ve ötekilerin de kim olduklarını öğrenmeliyim.»

«Burada bir sözlük var,» dedi Chris, şöminenin yanındaki kitap raflarını inceledikten sonra. «Bir sürü eski kitap. Bir de masa ansiklopedisi.» iki ciltti. Birinci cildi alıp sayfalarını çevirdi. «Atlas,» diyerek okumaya başladı. Sonra ansızın başını kaldırıp baktı. «Allah kahretsin!»

«Ne oldu?» diye soran Saul şaşkın şaşkın baktı.

«A harfiyle başlayan öteki kod adı neydi?»

Saul kâğıdı hızla taradı. «Amphion. Zethus'la çift oluşturuyor.»

Chris sayfaları çabucak açtı, okumaya başladı. «Tanrım, inanamıyorum. Bana öteki adları da söyle.»

«Harf sırasına göre mi? Butes, çifti Erectheus. Cadmus, çifti Cilix.»

Chris sayfaları hızla çevirip kaygıyla okumayı sürdürdü. Sonunda, «Modeli artık biliyorum,» dedi. «Birbirleriyle nasıl ilişkili olduklarını biliyorum.»

Oda bir an sessizliğe gömüldü. «Birbirlerine akla gelebilecek en doğal yolla bağlılar,» dedi Erika.

«Ne olduğunu anlamışsın.»

«Yüzünün ifadesini görene dek pek emin değildim.»

«Atlas ve Prometheus kardeştiler. Amphion ve Zethus da ikizdi.»

«Tıpkı Castor'la Pollux gibi,» dedi Saul.

«Butes ve Erectheus? Kardeş. Cadmus ve Cilix? Kardeş. Romulus ve Remus...»

«Ama aralarındaki paralellik nerede?» Saul hızla kâğıda doğru döndü. «Castor'la Pollux ikizdiler, ama onların adları verilen kişiler McElroy'la Conlin. Adamların ikiz olmadıkları apaçık ortada.»

«Doğru,» dedi Erika. «Ve işte, daha aşağıda, Pratt'la Halliday'in de öyle olmadığı açık, ama yine de onlara kardeş olduklarını belirtecek kod adları verilmiş. Aynı durum tüm ötekiler için de geçerli. Crew ve Wilks, Thomas ve Fletcher, Heckett ve Pews... eğer aralarında bir kardeşlik yoksa, onlara kardeş olduklarını belirtecek kod adları neden verilsin?»

«Belki dağılmış ailelerden geliyorlardır,» dedi Chris. «Eğer anne ve babaları birbirlerinden boşanıp sonra başkalarıyla evlenmişlerse, McElroy'la Conlin' in soyadları aynı olamaz, ama yine aralarında aynı bağ vardır.»

«Belki bir çift için bu durum doğru olabilir,» dedi Erika. «Ama tüm çiftlerin de dağılmış çilelerden geldiği pek düşünülemez, değil mi?»

«Haklısın, düşünülemez,» dedi Chris.

«Ayrıca şenle Saul da dağılmış bir aileden gelmiyorsunuz.. Dediğin gibi, aranızda herhangi bir akrabalık bağı yok.» Ansızın Erika'nın gözlerinde garip bir parıltı belirdi. Saul'a döndü. «Sen biraz önce bir şey demiştin. 'Kardeş sayılabiliriz ama,' demiştin. Neden böyle söyledin?»

Saul omuz silkti. «Sanki gerçek birer kardeşmiş gibi birbirimizi çok uzun süredir tanıyoruz. Beş yaşından beri. Öyle değil mi, Chris?»

Chris gülümsedi. «Sen benim en iyi arkadaşımsın.»

«Ama neden?» diyen Erika'nın sesi şaşkınlık doluydu. «Neden arkadaş olduğunuzu sormuyorum. Demek istediğim şey, birbirinizi neden bu denli

uzun süreden beri tanıdığınız, aranızdaki arkadaşlığın neden böylesine çok eskilere dayandığı. Yoksa aynı mahallede mi büyüdünüz?»

«Bir bakıma öyle sayılır. Birbirimizle okulda tanıştık,» dedi Saul.

«Ne okulu?» diye kaşlarını çatarak sordu Erika.

«Philadelphia'daki Franklin Erkekler Okulu. Orada yetiştirildik. Dağılmış bir aileden gelmiyoruz. Lanet olsun, aslında ailemiz filan yok bizim. Çünkü bizler birer yetimiz.»

Chris pencerenin dışında yağan yağmura gözlerini dikti.

«Elimizdeki modelde karşımıza yeni bir şaşırtıcı nokta çıkmış oluyor böylece,» dedi Erika. «Her İkiliyi oluşturan adamlar aynı kentte eğitim görmüşler. McElrol'la Conlin Omaha'da. Şenle Chris Philadelphia'da. Ötekiler de Akron, Shade Gap ve daha başka yerlerde. Her birinin kod adı belli bir form oluşturduğuna göre, kentlerin de bir anlam taşıdığını düşünebiliriz. »

«Taşıyorlar,» dedi Chris. Başını öfkeyle pencereden onlara doğru çevirdi. «Erkekler Evi.»

«Ne?» diye soran Saul'un bakışları korku doluydu.

«Akron'dakinin adı bu.» Chris öfkeden titremekteydi. «Omaha'dakinin adı Erkekler Yuvası. Johnstown Erkekler Akademisi Pennsylvania'da, Erkekler Enstitüsü'yse Shade Gap'de. Tabii, bizim yetiştiğimiz Philadelphia'daki Franklin Erkekler Okulunu da biliyorsunuz. Şu bilgisayar kâğıdında adı geçen kentler ülkedeki en iyi on erkekler okulunun bulunduğu yerler. Ama sakın seni adları yanıltmasın,» dedi Chris Erika'ya acı acı. «Erkekler Yuvası, Erkekler Okulu, ya da Erkekler Enstitüsü gibi farklı adları olmasına Harsın, gerçekte tümü de aynı statüde, yani birer yetimhane.» Dişlerini birbirine kenetledi. «Listedeki adamların ben ve Saul'la ortak bir yanları var. Onlar da bizim gibi yetim. Her çift aynı okulda yetiştirilmiş. Soyadları farklı olmasına karşın, onlara kardeş olduklarını belirtecek kod adları verilmesinin de nedeni bu.» Chris üzgün üzgün pufladı. «Her çiftteki adamlar birbirleriyle yetimhanede karşılaştığında, içinde bulundukları yalnızlıkları onları arkadaş olmaya zorladı. Sonra bu dostlukları gittikçe güçlendi ve birbirlerine kankardeşiymiş gibi iyice

bağlandılar. Tanrı Eliot'un belasını versin, Saul Eliot'un bize ne yaptığını anlıyor musun?»

Saul başını salladı. «Eliot bize apaçık yalan söyledi. Bizi asla sevmedi. En başından beri bizi yalnızca kendi çıkarları için kullandı.»

Erika iki erkeği kollarından sıkıca yakaladı. «Tanrı aşkına, neden söz ettiğinizi biriniz bana anlatır mısınız?»

«Çok uzun bir hikâye,» dedi Chris. Kendini kanepeye bırakıp içini çekti.

20.

Yağan sağanak nedeniyle hava iyice kararmıştı.

Eliot bürosunun penceresi önünde durmuş, dışarıya dalgın dalgın bakıyordu. Virginia'nın fırtınalı görünümünün hiç farkında değildi. Cildi dışardaki hava gibi gri bir ton almıştı. Arka taraftan kapının vurulduğunu duydu, içeriye girenin kim olduğunu anlamak için geriye dönüp bakmadı bile.

«Garip bir durum var, efendim. Ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama yine de size haber vermemin iyi olacağını düşündüm.» Ses Eliot'un yardımcısın indi.

«Anladığım kadarıyla iyi bir habere benzemiyor,» dedi Eliot.

«Ulusal Güvenlik Örgütünde bir güvenlik sızması olmuş. Şef programcı dün bir porno semtinde bulunmuş. Sanrıya kapılmış bir durumdaymış, taşkınlıklar yapıyormuş. Polis onun bir uyuşturucu aldığını düşünmüş. Kendisine gelmesi için bir psikiyatri kliniğine yatırmış. Bu sabah adam kendisine gelmiş, ama o porno semtine gittiğini ya da uyuşturucu aldığını anımsamıyor. Tabi i, yalan söylüyor olabilir, ama yine de..

«Scopolamine,» diyerek yardımcısının sözünü kesen Eliot ona doğru döndü. «Sadede gel.»

«Dün gece, adam psikiyatri kliniğinde yattığı sırada, birisi giriş kodunu kullanarak NDA'nın bilgisayar bankasıyla bağlantı kurmuş. Bankada hangi bilgilerin istendiğini belirleyen bir sistem var. Onun yardımıyla edinilen bilgiye göre, program kodunu kullanan kişi bankadan gizli sırları öğrenmemiş, yalnızca onsekiz adamla İlgili istatistiki genel bilgileri almış. Bu kişilerin eğitimlerini siz üstlendiğiniz için NDA sızıntı hakkında bir fikriniz olacağını varsayıyor. Asıl önemli olan nokta, efendim, sözkonusu on sekiz adamdan ikisinin adları Romulus ve Remus.»

Eliot masasına yorgunlukla çöktü. «Ve ötekiler arasında Castor ve Pollux, Cadmus ve Cilix de var, değil mi?»

«Evet, efendim.» Yardımcı şaşırmıştı. «Nasıl bildiniz?»

Eliot o anda kapının dışında nöbet bekleyen Castor'la Pollux'u düşündü. Sonra aklına Saul'la Chris geldi. «Hedefe gittikçe yaklaşıyorlar. Bugün neyi araştıracaklarını tahmin ettiler. Her şeyi ortaya çıkarmaları artık fazla sürmez.»

Yağmur sularının süzüldüğü pencereye doğru hızla döndü. Üzgündü, «işte o zaman Tanrı yardımcım olsun,» dedi.

Sonra da içinden ekledi. Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.

Üçüncü Bölüm

İhanet

BİR AJANIN EĞİTİLMESİ

1.

23 Aralık 1948 günü saat 17.00'de Nome, Alaska'daki ABD askeri haberalma merkezi Rusların Vladivostok, Okhotsk ve Magadan'dan yayınlanan akşam hava tahmin raporlarını dinledi. Hava kuvvetleri B-50 uçaklarının gece deneme uçuşlarını programlamak amacıyla bu raporlarla birlikte Japon istasyonlarından yayınlanan hava tahmin raporlarından da yararlanıyordu. Rus tahminlerine göre, hava sıcaklığı mevsim ortalaması üzerinde olacaktı. Kaygı duyulacak herhangi bir şey yoktu.

Yedi dakika sonra tüm frekanslar, Rusların Vladivostck'taki deniz üssünden açık denizdeki denizaltılarından birine gönderdikleri çok güçlü bir sinyalin etkisi altında kaldı. Gönderilen mesaj şifreli ve Sovyet haberleşmesinde normal sayılmayacak uzunluktaydı. Bu nedenle Nome'daki Shepherds Üssünde görevli Amerikan askeri haberalma görevlileri, tüm dikkatlerini mesajın şifresini çözmeye verdi ve Japon istasyonlarından alınan hava tahminleriyle ilgilenemedi. Ve programa göre, buzlanmayı önleme sistemlerini deneyecek dört tane B-50 uçağının yüksek irtifa uçuşuna izin verdiler.

Saat 19.00'da dört B-50 uçağı saatte yetmiş mil hızla esen bir boranın sürüklediği korkunç Sibirya soğuğuyla karşılaştı. Buzlanmayı önleme sistemlerinin tümü bozuldu. Ve sonuçta uçaklardan hiçbiri üsse geri dönmedi. Grubun önderi Suite Lady uçağının pilotu Binbaşı Gerald

Kilmoonie'ydi. Kayıp haberi Tucson, Arizona'daki Sekizinci Hava Üssüne ulaşınca komutanı General Maxwell Lepage hemen papaz Hugh Collins'i çağırtıp ondan acı haberi karısı Bayan Dorothy Kilmoonie'ye ve üç yaşındaki oğlu Chris'e bildirmesini istedi. Ayrıca ülkedeki en iyi tüfek nişancısının yitirilmiş olduğunu da Bayan Kilmoonie'ye belirtmesini papaza anımsattı.

2.

1950... iki yıl sonra. Philedelphia'daki Calcanlin Sokağında otuz ev yan yana sıralanmıştı. Burası karanlık ve pis bir sokaktı. Küçük bir çocuğun oyun .oynamasına uygun bir yer değildi. Dökülen küller ve yer yer oluşan kum tepecikleri paslı çivileri, cam kırıklarını ve fare pisliklerini gizleyen birer tuzaktı. Kaldırımdaki ot kaplı yarıklar yolda iyice genişleyip büyük çukurlar oluşturuyordu. Blokun ortasında, yani en karanlık bölümünde, Dorothy Kilmoonie'nin bakımsızlıktan harabeye dönüşmüş evi bulunmaktaydı.

Evin içi masayla doluydu; inci kakmalı bir oyun masası, üç ayaklı salon masaları, üstü sigara yanıklarıyla kaplı bir kahve masası, yüksek bir çay masası, bir yemek masası, kenarları krom kaplı formika bir mutfak masası ve birçok köşe masası... Tüm masaların üzerinde ölü sineklerden oluşan tepecikler vardı. Bundan başka, her masadaki sinek yığınları yanında sedir ağacı kıymıkları gibi kıvrılmış duran salam parçaları bulunuyordu.

O sıcak ağustos sabahında Chris'in yaptığı ilk şey salondaki pencerenin perdesini aralayıp pervaza kafasız bir yağlı sardalye yerleştirmek oldu. Annesi Atlantic City'de yazı geçirmek için temmuz ayında onu evde yalnız bırakıp giderken, yiyecek dolabına koyduğu krakerlerden başka, buzdolabına da çorba ve sardalye konserveleriyle bir kangal salam koymuştu. Ayrıca komşulara para bırakmış, Chris'e göz kulak olmalarını istemişti. Ne var ki, komşuları parayı .kendilerine harcamış, Chris'i. evdeki yiyecekle baş başa bırakmıştı. Chris salamdan nefret ederdi. Onu sinekleri eve çekmek için kullanmaya çalışmış, günlerce boşuna beklemişti. Anlaşılan sinekler de salamdan hoşlanmıyordu. Sinekleri cezbetmek için bir de sokaktaki fare pisliklerini kullanmıştı. Gerçi sineklerin hoşuna gidiyordu, ama ağustos sıcağında çok çabuk kuruyordu. En işe yarayanı sardalyelerdi. O sabah daha saat dokuz olduğunda annesinin jartiyerlerinden birinin uzun lastik bandıyla öldürdüğü sinekler kahve masasında yeni bir yığın oluşturmuştu bile.

Bir köşe masasının üzerinde bir yandan dengesini bulmaya çalışıp bir yandan da birkaç kez kaçırdığı akıllı bir sineği öldürebilmek için tüm dikkatini topladığı avın heyecanlı bir anında, sokakta olağandışı bir hareket hissetti ve başını kaldırıp bakınca kocaman siyah bir arabanın evleri önünde park ettiğini gördü. Daha beş yaşında olmasına karşın, araba markaları arasındaki farkı bilmekten gurur duyardı. Bu bir 1949 model Packard'dı, dar sokağı hemen hemen tümüyle kaplıyordu. Sürücü koltuğundan kum torbasını andıran iriyarı ve üniformalı biri yuvarlanır gibi aşağıya indi. Doğrulup çevresine şöyle bir göz atarken pantolonunun kırışan arka tarafını düzeltti. Omuzlarını düşürüp hafifçe öne doğru eğilerek arabayı arkadan dolandı ve öteki ön kapıyı açtı, içinden uzun boylu, yüzü kül renginde, kırışmış bir trençkot giymiş biri yavaşça indi. Adamın yanakları zayıf, dudakları inceydi, burnuysa aşağıya doğru hafifçe kıvrıktı.

Chris adamların birbirlerine neler dediklerini duymadı, ama eve doğru nasıl baktıklarını görünce rahatsız oldu. Hemen sürüne sürüne pencereden uzaklaştı. Adamlar eve doğru yürümeye başlayınca da geri dönüp korkuyla kaçmaya başladı. Önce bir çay masasına, sonra da mutfak masasına çarparak hızla kiler kapısına koştu. Mutfağın ötesinden salonu görecek şekilde bir parmak aralık kalana dek kaparken kapı gıcırdadı. Karanlıkta, çürümüş patates kokan kilerde oturmuş beklerken, yabancıların onu nerede bulacaklarını kolayca anlayacaklarını sandı, çünkü kalbi gümbür gümbür atmaktaydı.

Ön kapı çalındığında gürültüyle takırdadı. Chris soluğunu tuttu. Ön kapıyı kilitleyecek zamanı olmamıştı, ama yine de kendisini koruyacak başka yöntemleri vardı. Boş bir kömür sandığının kapağını açıp içine girdi. Ön kapı gıcırtıyla açıldı. Bir erkek sesi duyuldu. «Kimse yok mu?» Ayak sesleri yaklaşmaya başladı. «Çocuğu pencerede gördüm.» Gölgeleri salona girdi. «Bu masalarda ne böyle? Aman Tanrım, üstleri sinek yığınlarıyla dolu.»

Kiler kapısı gıcırtıyla açıldı. Mutfağın ışığı aşağıya doğru süzüldü. Chris kömür sandığındaki delikten adamların gölgesinin aşağıya indiğini gördü. Birisi onlara kendisinden söz etmiş, nereye gizleneceğini söylemiş olmalıydı. Kilerin lambası yanmıyordu, ama sanki bunu da biliyorlardı,

çünkü ellerinde fenerleri vardı. Işığın küf kokan kileri dolandığını, gittikçe ona doğru yaklaştığını gördü.

Kömür sandığının en kuytu köşesine çekilip büzüldü. O arada küçük kömür parçacıkları lastik ayakkabılarının altında gıcırdadı. Fenerin ışığı hızla ona doğru döndü. Hemen atılıp öte yandaki azıcık kömür birikintisine atıldı. Ayağı burkuldu. Dengesini kaybedip duvara gürültüyle çarptı.

Fener ışığı daha da yaklaştı. Ayak seslerini duyuyordu. Hayır! Adamlardan birinin elinden sıyrılıp kurtuldu, ama kömür sandığından çıkmaya çabalarken öteki adam onu omuzlarından yakaladı. Hayır! Ağlıyordu. Tekme savurdu, ama boşa gitti, çünkü havaya kaldırılmıştı.

«Dur da seni yukarıya çıkaralım.»

Delicesine karşı koyuyordu; ne var ki, elleriyle ayakları hareket edemeyecek şekilde sıkıca tutulduğundan, kiler merdiveninden çıkarılırken iki büklüm kıvranıp adamlardan birine kafasıyla tos atmaktan başka bir şey yapamıyordu. Karanlıktan çıkınca, mutfak penceresinden içeriye dolan güneş ışığında gözlerini kırpıştırdı, ağlıyordu.

«Sakin ol,» dedi üniformalı şişman adam. Soluk soluğa kalmıştı.

Trençkotlu olanı kaşlarını çatarak Chris'in katran kaplı ayakkabılarını, kirli pantolonunu ve pis saçlarını süzdü. Cebinden bir mendil çıkarıp Chris'in yüzündeki gözyaşlarıyla kömür tozlarını sildi.

«Azimlisin, evlat,» dedi üniformalı adam. «Ona benzemesen bile, kendi başının çaresine bakma yönteminden senin Gerry'nin oğlu olduğunu söyleyebilirim.»

Chris söylenenlerin çoğunu anlamadı. Uzun zaman önce birisinin ona babası olduğunu söylediğini hayal meyal anımsıyordu, ama Gerry adını hiç duymamıştı.

«Bana güvenmediğini anlıyorum.» Üniformalı adam polisler gibi bacaklarını açıp ellerini beline koydu. «Sana kendimi tanıtsam iyi olacak. Benim adım Maxwell Lepage.»

Gerry gibi bu adın da bir anlamı yoktu Chris için. Adama kuşkuyla baktı.

Adam şaşırmışa benziyordu. «General Maxwell Lepage. Yani babanın en iyi arkadaşı.»

Chris'in bakışlarında bir değişiklik olmadı.

«Yoksa adımı daha önce hiç duymadın mı?» Adam büyük bir şaşkınık içindeydi. Uzun boylu, solgun yüzlü sivile döndü. «Ben beceremedim. Belki sen onunla diyalog kurmayı becerebilirsin...» Başıyla çaresizce çocuğu işaret etti.

Sivil başını salladı. «Oğlum, benim adım Ted Eliot, ama sen bana yalnızca Eliot diyebilirsin. Tüm arkadaşlarım öyle der.»

Chris güvensizlik dolu bakışlarını Eliot'a dikti.

Eliot adındaki adam trençkotunun cebinden bir şey çıkardı. «Çocukların çikolata sevdiğini biliyorum. Özellikle de Baby Ruth marka bu çikolatalı barları. Seninle arkadaş olmak istiyorum.» Eliot elini uzattı.

Chris huzursuzca kıpırdanıp çikolataya bakmayarak umursamaz görünmeye çalıştı.

«Haydi, al,» dedi adam. «Ben bir tane yedim bile. Çok güzel.»

Chris kararsızdı. Annesinin ona verdiği tek öğüt yabancılardan çikolata almamasıydı. Bu adamlara hiç güveni yoktu. Ama yedi gündür bayat krakerden başka bir şey yememişti. Başı dönüyordu. Midesindeki açlık gurultusuna karşı koyamadı. Ne yaptığını bilmeden, adamın elindeki çikolatayı kapıp aldı.

Eliot adındaki adam gülümsedi.

«Yardım etmeye geldik,» dedi Lepage. «Annenin seni terkettiğini biliyoruz.»

«Hayır, annem geri dönecek!»

«Senin bakımını üstlenmek için geldik,» diyen Lepage sinek yığınlarına tiksintiyle baktı.

Kolunu sıkıca kavrayarak onu evin önündeki verandaya çıkardılar. Lepage, Chris'i sıkıca tutarken Eliot da kapıyı kilitledi.

Chris arabanın ön koltuğunda iki adamın arasına oturtuldu. Önce Lepage'in kocaman ayakkabılarına, sonra da Eliot'un gri çizgili kravatına bakıp gözlerini kapının kulpuna kaydırdı. Aklından bir an için kaçmaya çalışmak düşüncesi geçtiyse de araba hareket edince bunu hemen unuttu. Lepage'in vites değiştirmesi hoşuna gitti. Daha önce arabaya hiç binmemişti. Kontrol panelindeki göstergeler, dışardaki insanların ve öteki araçların hareketleri onu büyüledi.

3.

Madeni kapı yüksek, geniş ve kapkaraydı. Demir çubukları Chris'in bilekleri kalığındaydı, aralarındaki açıklıksa öylesine azdı ki, Chris bu çubukların arasından asla geçemeyeceğini biliyordu. Sol taraftaki kocaman demir tabelada şunlar yazmaktaydı:

BENJAMÍN FRANKLİN ERKEKLER OKULU

Sağ tarafındaki bir başka tabeladaysa şöyle yazıyordu:

ONLARA POLİTİKA VE SAVAŞ SANATI ÖĞRETİN, BÖYLECE ONLARIN ÇOCUKLARI DA TIP VE MATEMATİK ÖĞRENEBİLSİN.

JOHN ADAMS

Bu tabelanın altında yer alan, demir kapının iki yanında uzanan yüksek taş duvara gömülü bir kapıdan geçerek gözcü kulübesi gibi bir yere girdiler. içerisi gazete tomarları, posta çuvalları ve paketlerle doluydu. Yelekli adam elini kondüktörlerin giydiği türden şapkasına götürerek selam verip gülümsedi, sonra yine önündeki paketleri ayırma işine devam etti. Lepage'le Eliot bir şey söylemeden odayı boydan boya geçtiler, öteki taraftan dışarıya çıktılar ve kenarları çimle kaplı yolda ilerleyerek kocaman tuğla binaya yaklaştılar.

«Burası bir gün senin lisen olacak,» dedi Lepage, Chris'e. «Ama şimdilik yalnızca senin, kaydını yaptıracağımız yer.»

Bina girişi üzerindeki taşlara şunlar kazılmıştı

İTAAT YOLUYLA ERDEM,

TEVAZU YOLUYLA MÜKEMMELLİK

O sırada saat yarımdı, bu nedenle pırıl pırıl cilalı, meşeden yapılmış eski bir bankta oturup beklediler. Tahtası sertti, arkasına yaslanan Chris hafifçe geriye kaykılmış, bu arada ayakları da yerden kesilmişti. Rahatsız bir durumda duvardaki saate gözlerini dikti, yelkovanın ileriye doğru her atılışını

hissetti. Saatin tekdüze tıkırtısı sanki gittikçe artı

yordu; ona bir kasap dükkanındaki et kesme seslerini anımsattı.

Saat birde bir kadın geldi. Alçak topuklu ayakkabılarla, sade bir etek bluz giymişti. Annesi gibi dudaklarını boyamamıştı, saçlarıysa lüleli değildi, dümdüz taranıp arkada topuz yapılmıştı. Lepage'le birlikte bürosuna girmeden önce kadın Chris'e üstünkörü şöyle bir baktı.

Eliot yanında kalıp Chris'le birlikte oturdu. «Aldığımız o iki hamburgerin seni doyurmadığına bahse girerim,» dedi gülümseyerek. «Haydi, verdiğim Baby Ruth'ları ye.»

Chris omuzlarını eğip kamburunu çıkarttı, inat ediyormuş gibi bakışlarını karşısındaki duvara dikti.

«Biliyorum,» dedi Eliot. «Acıktığın zaman yemek için saklamanın daha akıllıca olacağını düşünüyorsun. Ama burada sana yemek verilecek... hem de günde üç kez. Ayrıca seni görmeye gelirken yine çikolatalı bar getiririm. Sevdiğin başka tür varsa söyle ondan getireyim.»

Chris yavaşça döndü. Bu uzun boylu, uçuk tenli ve üzgün bakışlı adam onu şaşkına çevirmişti.

«Seni görmek için çok sık geleceğime söz veremem,» dedi Eliot. «Ama senin dostun olduğumu bilmeni, beni ikinci bir baba olarak kabul etmeni istiyorum. Güvenebileceğin, seni seven ve senin için her şeyin en iyisini isteyen biri olarak gör beni.

Bazı şeyleri açıklamak güçtür, inan bana. Ne demek istediğimi bir gün anlayacaksın.»

Chris gözlerinin yandığını hissetti. «Burada ne kadar kalacağım?» .

«Oldukça uzun bir süre.»

«Annem beni almaya gelene dek mi?»

«Sanmıyorum...» Eliot dudaklarını ısırdı. «Annen senin bakımını Çocuk Esirgeme Kurumunun üstlenmesine karar verdi.»

Chris gözlerinin şiştiğini hissetti. «Annem nerede?»

«Bilmiyoruz.»

«Öldü mü?» Chris verilen yanıtı duymayacak denli perişandı. Neden sonra yine ağlamaya başladığını fark etti.

Eliot koluyla Chris'i sardı. «Hayır, ölmedi Ama onu bir daha hiç görmeyeceksin. Bildiğimiz kadarıyla, yaşıyor. Ne var ki, bundan böyle onu ölmüş olarak kabul etmeye kendini alıştırman gerekiyor.»

Chris artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

«Ama yalnız değilsin.» Eliot onu kollarıyla sıkıca sardı. «Ben varım. Her zaman yakınında olacağım. Birbirimizi sık sık göreceğiz. Bundan böyle ailen ben olacağım.»

Kapı açılırken Chris silkinip Eliot'un kollarından kurtuldu. Lepage içerden çıktı, kadınla tokalaştı. O sırada kadının gözlerinde gözlük vardı, elindeyse Chris'in dosyası bulunuyordu. «Yardımınız için teşekkür ederiz,» diyen Lepagel Eliot'a döndü. «Her şey halloldu.» Sonra Chris'e baktı. «Seni şimdi Bayan Halahan'la baş başa bırakacağız. Çok iyi bir insan, ondan hoşlanacağından eminim.» Chris'in elini sıktı. Chris adamın sertçe tokalaşması karşısında acıdan yüzünü buruşturdu. «Büyüklerine itaat et.

Babanın seninle gurur duymasını sağla.»

Eliot öne eğilip Chris'in omuzuna dokundu. «Daha da önemlisi, benim seninle gurur duymamı sağla.» Sesi yumuşaktı.

İki adam koridorda yürüyüp uzaklaşırken, Chris -gözlerini kırpıştırarak arkalarından baktı ve cebindeki çikolataların verdiği güven duygusunu hissetti.

4.

Her şeyin yabancısıydı, öğrenecek çok şey vardı. Kırk sekiz dönümlük okulun içinden yalnızca bir tek yol geçmekteydi. Lise binasından yatakhaneye gidebilmek için epey yol yürümeleri gerektiğini söylemişti Bayan Halahan. Kadına ayak uydurabilmekte güçlük çekmişti. Yol ıssızdı, sanki bir resmi tören başlamak üzereydi, tek farkı yollarda herhangi bir barikat ve izleyici kalabalığı olmamasıydı. Onların yerineyolun iki yanında Chris'i güneşten koruyan şemsiyeler gibi kocaman ağaçlar uzanmaktaydı.

Yolun sonuna vardıklarında artık bacakları ağrıyordu. Bayan Halahan bakışlarını gri binaya dikerek, «Yatakhane,» dedi. Daha sonra Bayan Halahan yorulan Chris'i elinden tutarak çekip götürmek zorunda kaldı. Ayak seslerinin yankılandığı bir merdivenden aşağıya indiler, mum kokan geniş bir alt kat konferans salonuna vardılar. Chris içerde onun gibi kirli giysiler giymiş bir düzine erkek çocuğuna rahatsız olmuş gibi kaçamak bakışlar attı. Çocuklardan kimi ondan daha büyük, kimiyse daha küçük yaştaydı.

Bayan Halahan oturmasını söyleyince huzursuzca çatlak bir sandalyeye oturdu, çevresine şöyle bir göz atınca öteki çocukların da onun gibi davrandıklarını, birbirlerinden ayrı oturduklarını gördü. Salonda çıt çıkmıyordu.

Haki renkte pantolonla gömlek giymiş, koyu renk bir kravat takmış yaşlı bir adam sahnenin ortasına gelip bir platformun önünde durdu. Chris adamın arkasındaki Amerikan bayrağını fark etti. Yaşlı adam kolunun altında bir baton tutmaktaydı, kendisini kayıt müdürü ve yatakhane sorumlusu Albay Douglas Dolty diye tanıttı. Konuşmasına hayvan ve sporcu fıkraları anlatarak başladı. Birkaç çocuk güldü. Albay spor dünyasındaki birçok ünlünün okulu bildiğini, zaman zaman da öğrencileri ziyaret etmek için okula geldiklerini söyledi. Chris içindeki huzursuzluğa karşın yine de anlatılanlara ilgi duyduğunu fark edince şaşırdı. Yanakları kuruyan gözyaşları nedeniyle gerilmişti. Albay (Chris'in anlamadığı) bir öykü anlattı. Termopoli denilen bir geçitte koskoca bir Pers ordusuna karşı koymaya çalışırken kahramanca ölen üç yüz Ispartalı askerle ilgiliydi. Sonunda, «Baylar,» dedi. «Şimdi de size okulu gezdireceğim.»

Çocukları ikişerli sıra yapıp binanın dışına çı kardı, atölye çalışmaları yapılan binaya götürdü. Orada acemilere (öğrendiğine göre onlara böyle deniliyordu) çocukların demir kalıplar yaptığı dökümhane gösterildi. Matbaaya vardıklarında okul gazetesinin gelecek sayısını hazırlayan öğrencileri gördüler. Chris daha sonra marangozhaneyi, makine ve oto tamir atölyelerini de gördü. Ayrıca terzihaneyi, ayakkabı atölyesini ve çamaşırhaneyi gezdi. Buralarda karşılaştıkları gürültü, çalışmalar ve kendileri gibi çocuklara verilen önemden etkilendiler. Hatta iş makinelerini kurcalayıp denemek bile istediler.

Albay en etkili olacak yeri sona saklamıştı. Dudaklarında gurur dolu bir gülümsemeyle onları silah deposuna götürüp Chris ve ötekilere pırıl pırıl parlatılmış 1917 modeli Enfield marka tüfekleri, süvari kılıçlarını gösterdi. Bir süre sonra bunlarla askerlik çalışmaları yapacaklarını belirtti. Ayrıca gri renkteki tören üniformalarıyla öğrenci takımlarında giyecekleri kolay takılıp çıkarılan beyaz yakaları da gösterdi. Chris özellikle buraya hayran kalmıştı. Öteki ço cuklarsa ne konuşup gürültü ettiler, ne de her şeye el atmaya kalkışıp yaramazlık yaptılar. Chris tüfeklerin belirgin yağ kokusunu hissetti. Onun ve öteki çocukların bu yaşlı adama karşı o gün duydukları saygı, okulun son sınıfına geldiklerinde içlerinden kimisinin hava kuvvetlerine, kimisinin de deniz kuvvetlerine kayıt yaptırdığı zaman da aynı olacaktı. Aslında saygı sevgiye dönüşecekti. Franklin'in Ispartalı atmosferinde erkekler okulu sistemiyle gelişen sevgi de, gittikçe vatanseverliğe ve gurura dönüşecekti. Cezalarla hissettirilen korkuysa zamanla önemini yitirecek, sonunda da bilinmez olacak. Kılıç kınlarının parıltısı, tüfeklerin uyandırdığı büyüleyici etki ve kola takılan rütbe işaretleri onlarda heyecan yaratacak, Franklin okulunun erkek öğrencileri dış dünyaya atıldıklarında, onların işine yarayacak kahramanlık ve bağlılık duyguları için gerekli tüm özellikleri oluşturacaktı.

«Sizleri şu anda göründüğünüz durumda bırakamayız, değil mi?» diye sordu albay. Sonra da gülümsemesiyle çocuklara güven vererek onları bir başka binaya götürdü. Orada her birine ikişer çift yüksek konçlu siyah ayakkabı verdi, tıpkı asker postallarına benziyordu. Ayrıca birer tane beyaz, üçer tane farklı renklerde gömlek, bir çift pantolon, dörder tane çorap, iç çamaşırı ve mendil verdi. Bunlar pamukludan uzun bir geceliğe sıkıca sarılıp bohça yapılmıştı. Bağcıklarından bağlı ayakkabılarını boyunlarına

atmış, giysi bohçalarını kucaklamış durumda, yine dışardaki kupkuru sıcak esintiye çıkıp yatakhaneye doğru yol boyunca yürürlerken, tıpkı minyatür bir paraşütçü birliğini andırıyorlardı.

5.

Berber onları bekliyordu, işini bitirdiğinde Chris' in kulakları üstünde kafatası beş santim yukarıya kadar dazlak kalmıştı. Başının arka tarafıysa tümüyle çıplak kalmıştı. Bu haliyle acemi askerlere benziyordu, ilk anda sinirlenip utanç duyduysa da, öteki çocukları incelerken aynada gözüne kendi gövdesi ilişti ve onlardan daha atletik olduğunu fark edip gururlandı.

Sonra duşlara götürüldüler. Bir erkek görevli onlara üstlerindeki her şeyi çıkarıp köşedeki kocaman bir bez torbaya atmalarını söyledi. Chris utandığını hissetti. Çünkü daha önce annesinden başka hiç kimsenin önünde çırılçıplak kalmamıştı. Annesini anımsayınca gözleri yine dolu dolu oldu. Ellerini önünde tutarak çıplaklığını gizlemeye çalıştı, o sırada öteki çocukların da aynı şeyi yaptığını gördü. Ama her iki görevlinin de sanki onlar çıplak değilmiş gibi davrandıklarını fark edince şaşırdı.

Duştan çıktıklarında, Chris üzerlerinden çıkan giysileri koydukları büyük bez torbanın yok olduğunu fark etti. Ve bir daha da zift lekeli lastik ayakkabılarıyla kirli gömleğini hiç görmedi.

Tabii, çikolatalı barları da.

Kendini aldatılmış ve ihanete uğramış gibi hissedip içinden haykırmak geldi. Oysa onları yemeyi nasıl da dört gözle bekliyordu.

Ne var ki, yas tutacak zamanı yoktu. Erkek görevli birer havlu verip onları merdivenlerden yukarıya çıkararak duvarlara bitişik ranzaların sıralandığı büyük bir odaya götürdü. Her yatağın iki rafı ve bir malzeme dolabı vardı. Pencerelerin demir parmaklıkla kaplı olduğu görülüyordu. Morali bozulan Chris gri yün çoraplarını, pantolonunu ve gömleğini giydi. Kaşıntı yapan yeni giysileri içinde rahatsız olmasına karşın, öteki çocuklara bakınca şaşkınlıktan donakaldı. Çünkü ten rengi ve yüz yapısı farklılıkları dışında, tüm çocuklar kalıptan çıkmış gibi birbirlerinin aynı görünüyorlardı. Nedenini bilmiyordu, ama bu onu rahatlattı.

Görevli onları yatakhaneden yemekhaneye yürüttü. içeriye girdiklerinde farklı yaşlarda, ama aynı tip saç traşlı, gri okul üniformaları giymiş yüzlerce

erkek çocuğuyla karşılaştılar. Onca kalabalığa karşın, yemek tezgâhı önünde kuyruğa geçip tepsilerdeki yemeklerini alırken şaşılacak bir sessizlikle hareket ediyorlardı. Salonda en küçük bir gürültü yoktu.

Chris burada yiyeceği ilk yemeği görünce içinin bulandığını hissetti. Çocuklardan biri tonbalığı güvecinden, bir başkasıysa Brüksel lahanası diye bir şeyden söz etmişti. Chris daha önce böyle bir şey hiç duymamıştı. Tek bildiği, yemeğin beyaz renkte bir sıvıyla kaplı olduğu ve çok pis koktuğuydu. Grubuyla birlikte üstü plastik kaplı bir masaya oturdu, gözlerini ortadaki tuzluğa dikip öylece yemeden beklemeye başladı. Bir süre sonra tepesinde bir karaltının dikildiğini fark etti. «Herkes yer ya da herkes cezalandırılır,» diye derinden gelen bir ses homurdandı. Chris adamın ne dediğini anlamak için düşünmek zorunda kaldı. Bir süre sonra da anlamayı başardı. Öteki çocukların ona dik dik baktıklarını fark etti. Eğer yemeğini yemezse bundan öteki çocuklar suçlanacak, cezayı hep birlikte çekeceklerdi. Çaresiz kalıp kendini zorladı, istemeye istemeye yemeğini yemeye başladı.

Yemekten sonra onlara özel bir ikramda bulunulacağı söylendi. Bu bir filmdi. Chris daha önce hiç arabaya binmediği gibi sinemaya da gitmemişti. Öteki çocuklarla birlikte film seyrederken gözleri zevkten parıldıyordu. Siyah beyaz görüntüler perdede sihirli bir şekilde hareket edip durmaktaydı. John Wayne adlı bir aktörü izledi... öteki çocuklar sanki onu önceden tanıyormuş gibiydi, adını görünce coşkuyla alkışladılar. Filmin adı Kahraman Denizciler'di. Kalp atışları duyduğu heyecandan iyice hızlandı. Perdede silahlar patlıyor, bombalar atılıyordu. Öteki çocuklar sevinç çığlıkları attı. Film Chris'in çok hoşuna gitmişti.

O gece yatakhanenin karanlığına gömülü ranzanın alttaki yatağında yatarken, annesinin nerede olduğunu merak etti. Kendisinin neden orada olduğunu anlamaya çalıştı. Lepage'in babası için görev sırasında öldü dediğini anımsadı. Korkuyordu ve şaşkındı. O sırada yan tarafındaki yatakta yatan çocuğun hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığını duydu. Chris gözlerinin dolu dolu olup kendisinin de ağlamaya başlayacağını anladığı anda, yaşça büyük birinin bağırdığını duydu. «Hey, kes şu ağlamayı! Uyumak istiyorum!»

Chris dondu kaldı, utanmıştı. Büyük çocuğun yan tarafta hıçkırarak ağlayan çocuğa bağırdığını fark edince kendini toparlayıp üzüntüsünü içine attı ve gözlerini sımsıkı kapadı. Dikkat çekmemeye, ağlamayan' çocuklardan biri olmaya karar verdi. Annesinin Atlantic City'den dönerek onu buradan alıp götürmesini bütün kalbiyle istiyordu. Duyduğu üzüntüden boğulacak gibiydi. Ama daha sonra uyuyup Kalınca, rüyasında Eliot'un ona Baby Ruth marka bir çikolatalı bar verdiğini gördü.

6.

«Ben Phillileri tutuyorum,» dedi Chris'in sağındaki çocuk.

Chris birinci sınıf öğrencilerinin oyun odasında, arka tarafa grubuyla birlikte diz çökmüş yapboz bilmecelerinin parçalarını yerlerine yerleştirmeye çalışıyordu.

Başka bir çocuk söze karıştı. Chris'in solunda oturuyordu. Gruptaki öteki çocuklarla aynı yaşta olmasına karşın, bu çocuk ötekilerden yapıca daha iriydi... yalnızca daha uzun boylu değil, aynı zamanda kiloca da fazlaydı. Grubun en siyah saçlısı, en esmer tenlisi, yüzü en köşeli olanı ve en kalın seslisiydi. Adı Saul Grisman'dı ve bir gece önce yatakhanede büyük çocuklardan biri Chris'e Grisman'ın Yahudi olduğunu fısıldamıştı. Chris bunun ne demek olduğunu anlamamıştı. «Neyin var senin?» diye sormuştu öteki çocuk. «Sen nerelisin? Yoksa sen de Yahudi misin?» Chris çocuğun ne demek istediğini hâlâ anlamamıştı. Bunun üzerine ötekisi, «Oh, Tanrım! İrlandalIların bu denli aptal olacağını bilmezdim,» demişti. Chris ona İrlandalInın ne olduğunu sorunca da yanıt vermeyip yanından uzaklaşmıştı.

İşte o sırada Saul, «Ben bütün takımları tutuyorum!» demişti. «Dediğimi kanıtlamak için de yanımda tüm beyzbol oyuncularının kartları olduğunu söyleyebilirim!» Elini gömleğinin altına uzatıp ardar da iki avuç dolusu kart çıkardı.

Öteki çocuklar şaşkın şaşkın bakakaldılar. Bilmece parçalarını yerlerine koymaktan hemen vazgeçtiler ve ön masada oturmuş kitap okuyan kadın görevliye doğru kaçamak bir bakış attılar. Kadının bir şey fark etmediğini anlayınca suçlu suçlu öne eğilip gözlerini kart yığınına diktiler. Saul kartları teker teker gösterdi. Beyzbol giysileri içindeki adamların beyzbol sopasını savururken, top yakalarken ya da koşarken çekilmiş fotoğraflarıydı. Chris'in daha önce hiç duymadığı Yogi Berra, Joe DİMaggio, Jackie Robinson gibi beyzbol ünlüleriydi. Kartların arka yüzlerinde de özgeçmişleri, yaptıkları sayılar ve öteki başarıları hakkında açıklayıcı bilgiler vardı. Saul hâzinesine öteki çocukların hayran kalışını izlemekten memnundu, ama hiç kimsenin

onlara dokunmasına izin vermedi. Büyük bir saygıyla tuttuğu karttaki adam için, «En iyileri bu,» dedi.

Chris fotoğraftaki iriyarı adama şöyle bir baktı, sonra da bakışlarını aşağıya, adına kaydırdı... Babe Ruth yazmaktaydı. Tüm bu oyuncular hakkında hiçbir şey bilmediğinden canı sıkkındı. Kendisini kabul ettirecek bir şeyler söylemeye çalıştı. «Elbette,» dedi bilgiç bir tavırla başını sallayarak. «Onun adını bir çikolatalı bara verdiler.» Bir an için aklına Eliot denilen uçuk yüzlü adam geldi.

Saul kaşlarını çattı. «Ne dedin?»

«Çikolatalı bara adını verdiler dedim. Babe Ruth diye.»

«Senin sözünü ettiğin şey Boby Ruth.»

«Ben de öyle dedim.»

«Aynı şey değil. Adamın adı Babe. Baby değil.»

«Ee, n'olmuş?»

«Çikolatalı bara adamın biri Ruth adındaki bebeğinin adını vermiş, yoksa ünlü beyzbol oyuncusu Babe'nin adı değil.»

Chris kıpkırmızı kesildi. Öteki çocuklar sanki kendileri bunu eskiden de biliyorlarmış gibi onunla alay etti. Kadın görevli başını kitabından kaldırıp bağırarak sertçe azarladı onları. Çocuklar hemen bilmecelerinin başına dönerken Saul da aceleyle kartları gömleğinin altına sokuşturmaya çalıştı. Kadın görevli yerinden kalkıp sert bakışlarla yanlarına geldi. Kadının tepelerinde dikilip uzun bir süre onları izlemesi Chris'i huzursuz etti. Görevli daha sonra yine masasına gidip oturdu.

«Kartları nasıl alıkoymayı başardın?» diye çocuklardan biri Saul'a sordu. O sırada sınıf ikişerli sırayla yemekhaneye yürümekteydi. Öteki çocuklar kulaklarını dört açıp Saul'un vereceği yanıtı duymaya çalıştılar. Saul yalnızca ötekilerde olmayan bir şeye sahip olmakla kalmamış, bunları gizlice okula sokmayı da başarmıştı.

«Hadi söyle, bu işi nasıl becerdin?» diye bir başkası sordu.

Saul hiçbir şey söylemedi, yalnızca gülümsemekle yetindi.

«Yemekte yanına oturabilir miyim?» diye sordu bir üçüncüsü.

«Ben de. Yanına oturabilir miyim? Kartlara bir daha bakabilir miyim?» diye soran da bir başkasıydı. Yemekhaneye sırayla girmeleri gerekiyordu, oysa Saul'un çevresini saran bir kalabalığı andırıyorlardı.

Chris elinde yemek tepsisiyle masanın yanına geldiğinde, tek boş yerin Saul'un en uzağında olduğunu gördü. Öteki çocuklar Saul'un ya yanına ya da karşısına kasıla kasıla dizilmişlerdi. Hatta birkaçı cesarete gelip fısıltıyla kartlar hakkında Saul'a sorular soruyordu. Sonunda yemekhane denetçilerinden biri yanlarına geldi ve onlara bir süre öfkeli öfkeli baktı.

İkindi vakti kapalı spor salonunun alt katındaki yüzme havuzuna götürüldüler. Bir öğretmen onlara soyunup duş yapmalarını söyledi. Chris yine başkalarının önünde çırılçıplak kaldığı için utanç duydu. Ama biraz sonra öğretmen onlara havuza atlamalarını söyleyince utancı korkuya dönüştü. Daha önce hiç bu kadar çok su görmemişti. Başının su içine girmesinden ödü kopmaktaydı, hatta bir keresinde annesi onu yıkarken başı suya dalınca az kalsın boğuluyordu. Öğretmen eliyle onu havuza işaret etti, sonunda Chris suya istekle atıldı, ne de olsa havuz çıplaklığını gizleyecekti. Soğuk ve keskin kokulu suda hızla aşağıya inerken ayakları kısa sürede yere değdi. Doğrulduğunda suyun ancak beline geldiğini görünce şaşırdı. Öteki çocuklar da onun gibi isteksiz davranmıştı. Yalnızca Saul havuza büyük bir coşkuyla atladı, çünkü havuzun heyecanlı bir serüven olacağını sanıyordu. Hatta başını eğip suyun içine bile daldırdı.

«Sen!» diye eliyle işaret etti öğretmen. «Senin adın ne?»

«Saul Grisman, efendim.» Büyüklerle konuşurken cümlenin sonunda «efendim» demek bir kuraldı.

«Yüzme biliyor gibisin.»

«Hayır, bilmiyorum, efendim,» dedi Saul.

«Peki, hiç yüzme dersi filan almadın mı?»

«Hayır, efendim.»

Öğretmen çenesini sıvazladı, etkilenmişti. «Belki de sen doğuştan yüzücüsün.»

Öğretmenin sözleriyle Saul'a olan hayranlıkları daha da güçlenen çocuklar, havuzun kenarına tutunup öğretmenin gösterdiği ayak vuruşlarını çalışacakları zaman Saul'a daha yakın olabilmek için birbirleriyle yarıştılar.

«Tamam. Grisman'i izleyin,» dedi öğretmen. «O nesil yapılacağını anladı.»

Saul'un en uzağında, başını suyun üstünde tutmaya gayret ederek acemice ayak çalışması yapan Chris, kendisini daha önce hiç böylesine yapayalnız hissetmemişti. Calcanlin Sokağındaki evlerinde annesini beklerken de yalnızdı, ama kendi evinde, oyun arkadaşları bulunan kendi mahallesindeydi, kendisini o zamanlar hiç yalnız hissetmemişti. Aslında annesinin onu daha önce de evde tek başına bıraktığı olmuştu. Bu yüzden annesi gittiği zamanlar onu özlüyorsa da, gerçekte evde kendi kendine yeterli olmaya neredeyse alışkın sayılırdı. Oysa şimdi bu yabancı çevrede, suyun içinde titriyordu. Öteki çocuklardan dışlanmıştı, Saul'u kıskanıyordu, içinde yalnızlığın buruk acılığını hissediyordu. Buradan nefret ettiğini anladı.

O gece yattığında uyumadan önce az kalsın ağlayarak verdiği kararı bozuyordu. Ama kendini tutmayı başardı, dişlerini sıkıca birbirine kenetledi ve kaçma planları yapmaya başladı.

7.

Tepedeki lambanın ansızın yanması onu saat altıda uyandırdı. Birisi ,o günün pazar olduğunu, kiliseye gideceklerini söyledi.

Kilise onu olduğundan daha küçük hissetmesine yol açtı. O güne dek gördüğü en yüksek kubbeli tavana baktı. Kirişler birbirleriyle kesişiyor, tepeden avizeler sarkıyordu. Bakışlarını karşıya çevirip mihrabın üzerindeki titrek kırmızı ışığa baktı. Mumlar parıldıyordu. Mihraptaki küçücük parlak bir altın kapı sanki bir sırrı gizliyormuş gibiydi. Ama mihrabın gerisinde o güne dek gördüğü en rahatsız edici manzara vardı. Göğsü sıkıştı, boğulur gibi oldu. Titreyen ellerini kontrol edebilmek için önündeki sırayı sıkıca tutması gerekti. Daha önce hiç böylesine korkmamıştı. Mihrabın gerisinde bir heykel asılıydı... vücudundaki kesiklerden kanlar sızan, ellerinden, ayaklarından bir haça çivilenmiş zayıf, acı çeken biriydi.

Panik içinde çevresine bakındı. Acaba neden öteki çocuklar heykelden etkilenmişe benzemiyorlardı? Garip sesiyle bir orgun çalmaya başladığını duyunca daha büyük bir korkuya kapıldı. Çocuklar kendilerine ayrılan yerlere oturunca kilisenin papazı Bay Applegate bir platformun üzerine çıkıp onlara önce «Bayrağımız», sonra da «Tanrı Amerika'yı Korusun» şarkılarını söyletti. Ardından bir dolarlık bir kâğıt para çıkarıp arka yüzündeki Washington'un sözlerini okudu. Chris'in ilgisi ansızın artmıştı. Kilisenin en gerisinden bile duyulabilecek bir sesle, «Tanrı Amerika'yı Korusun! ve «Tanrıya Güveniyoruz!» dedi papaz. «Bu iki cümleyi aklınızdan hiç çıkarmayın. Tanrıya güveniyoruz! O da bize güveniyor! işte bu nedenle ülkemiz yeryüzündeki en büyük, en zengin ve en güçlü ülkedir. Çünkü Tanrı bize güveniyor! O'nun düşmanlarıyla savaşmak için her zaman O'nun savunucuları olmalıyız. Ülkemiz için, onun büyüklüğü ve görkemi için savaşmaktan daha büyük bir onur düşünemiyorum! Tanrı Amerika'yı korusun!» Papaz ellerini havaya kaldırarak sözlerine karşılık verilmesini istedi. Çocuklar da aynı şekilde bağırarak karşılık verdiler. Papaz yine, «Tanrı Amerika'yı korusun!» deyince, çocuklar ikinci kez bağırdılar. Sonra kilise yavaş yavaş sessizliğe gömülürken «Bu sabahki İncil konumuz,» dedi

papaz. «Çıkış Bölümünden bir parça. Mısır firavunun askerleri tarafından kovalanan seçilmiş insanların Musa tarafından kurtarılışı. Tanrının yardımıyla Musa KızıIdeniz'in sularını ikiye ayırır, ama daha sonra firavunun askerleri de açılan gedikten geçmeye çalışınca Tanrı Kızı Ideniz'in sularını yine birleştirip onların boğulmalarını sağlar.» Papaz incil'i açtı, okumaya başlamadan önce derin bir soluk aldı. Bir süre okuduktan sonra duraksadı. «Günümüz politikasını gözönüne aldığımızda, komünistlerle aramızda bugün için bir Kızı İden iz yerine sanırım Kızıl-Beyazve-Mavi bir deniz var demek daha doğru olacaktır.» Chris bununla ne demek istendiğini anlamadı, ama ön sırada oturan öğretmenler kilisede olduklarını hatırlayıp gizlice güldüler. Papaz gözlüklerini burnunun geri tarafına itip okumaya devam etti. Sabah ayini sırayla, Özgürlük Şarkısı, Tanrı Amerika'yı Korusun ve Bayrağımız'ın topluca okunmasıyla sona erdi.

Chris o gece ranzasında yatarken nedenini bilmemekle birlikte çok uzun bir süre bu okulda kalacağını anladı. O zaman başımın çaresine bakmayı öğrensem iyi olacak, dedi kendi kendine. Arkadaş edinmesi gerekiyordu. Saul'un arkadaşı olmak istiyordu. Ama bunu nasıl başaracaktı? Çünkü Saul grubun en iri yapılısı, en güçlüsü, en hızlısıydı ve her şeyden önemlisi beyzbol kartları vardı.

8.

Aradığı yanıtı ertesi günü yüzme dersi sırasında buldu. Artık öteki çocukların önünde çıplak olmaktan daha az utanıyordu. Yüzme öğretmeni sınıfa bacaklarını Saul'un yaptığı gibi hareket ettirmesini söylerken, Chris ansızın içinin sevinçle dolduğunu hissetti. Yapıyorum, diye düşündü. Gerçekten yapabiliyorum!

«Tamam, Kilmoonie, oluyor,» dedi öğretmen. «Bacaklarını kırma. Vuruşların sert ve düzenli olsun. Tıpkı Grisman'ın yaptığı gibi.»

Öteki çocuklar şaşkın şaşkın Chris'e baktılar, sanki öğretmen ona iyi birkaç söz söyleyene dek onun varlığından habersizmiş gibiydiler. Chris bu ani ilgi karşısında kıpkırmızı kesildi, tekmelerini daha güçlü savurdu ve göğsü gururla doldu. Şöyle bir göz atınca Saul'un kendisine doğru başını çevirdiğini, Kilmoonie'nin kim olduğunu ve gerçekten öğretmenin dediği kadar iyi tekme savurup savurmadığını merakla anlamaya çalıştığını fark etti. Öteki çocuklar çalışmalarına devam ettiği sırada, bir an için Chris'le Saul göz göze geldiler. Chris belki yanılmış olabilirdi, ama sanki Saul ikisi birlikte bir sırrı paylaşıyormuş gibi sırıtmıştı.

Ders bitiminde titreyerek giyinme odasına koşuştular. Chris köşedeki yığından bir havlu alıp kurulanırken soğuk zeminde tek ayağı üzerinde durdu, sık sık ayak değiştirdi. O anda çın çın öten öfkeli bir sesle irkildi.

«Kartlarım nerede?»

Chris şaşkınlıkla sesin geldiği yöne dönünce elbiselerini delicesine araştıran Saul'u gördü. Öteki çocuklar ağzı bir karış açık kalakalmışlardı.

«Kartlarım yok!» Saul suçlayan bakışlarla gruba döndü. «Kim çaldı benim...»

«Konuşmak yasak,» diye öğretmen uyardı.

«Ama kartlarım! Cebimdeydiler! Birisi onları...»

«Grisman, sana konuşmak yasak dedim.»

Ne var ki, Saul öfkeden kendini kaybetmişti. «Kartlarımı istiyorum!»

Öğretmen hızlı adımlarla Saul'un yanına gitti, ellerini tehdit edercesine kalçalarına koyup başında dikildi. «Kartlarımı istiyorum, efendim!»

Çılgına dönen Saul ağzını açıp kapadı ama hiçbir ses çıkmadı.

«Haydi, söyle, Grisman. Efendim!»

Saul gözlerini kırpıştırarak yere baktı, şaşkın ve öfke içindeydi, «Efendim?»

«Pekâlâ. Hangi kartlardan söz ediyorsun?»

«Beyzbol kartlarımdan.» Saul hemen ekledi. «Efendim. Cebimdeydiler.»

«Beyzbol kartları mı?» Öğretmen dudağını kıvırdı. «Biz beyzbol kartları dağıtmıyoruz. Onları nereden bulmuştun?»

Saul'un gözleri yaşla dolmuş gibiydi. «Okula gelirken yanımda getirmiştim.» Yutkundu. «Efendim. Pantolonumun cebine koymuştum ve...»

«Buraya getirdiğin hiçbir şeyi alıkoymaman gerekiyordu. Burada özel bir şeye sahip olamazsın, Grisman. Yalnızca sana burada verilenleri yanında alıkoyabilirsin.»

Chris midesine kramp girdiğini, Saul adına ü-.züldüğünü hissetti. O anda Saul da başını öne eğip öğretmenin sözlerine başını sallayarak karşılık veriyordu ve ağlamaya başlamıştı. Öteki çocuklardan çıt çıkmıyordu.

«Ayrıca, Grisman, şu çok değerli beyzbol kartlarını sınıf arkadaşlarından birinin çaldığına nasıl bu denli emin olabiliyorsun? Yasaklara aykırı beyzbol kartlarını benim almadığımı ne biliyorsun?»

Yanaklarından yaşlar süzülen Saul başını kaldırıp baktı, güçlükle, «Siz mi aldınız, efendim?» diye sordu.

Uzun bir sessizlik oldu.

«Buradaki barışı sağlamak için benim aldığımı söylemem gerekiyor,» dedi sonunda öğretmen. «Ama hayır, ben almadım. Eğer o kartları almış olsaydım bile sana kesinlikle geri vermezdim. Arkadaşlarından biri almış olmalı.»

Saul kızaran gözlerini gruba çevirdi, öfke dolu bakışlarını çocukların üzerine dikti. Chris kartları almamış olmasına karşın, yine de Saul'un tarayan kızgın bakışlarıyla karşılaştığı an suçluluk duygusuyla yanıp tutuştu. Saul'un o sırada dudakları öfkeden titremekteydi.

«Birçok kural bozuldu,» diye söylendi öğretmen. «O kartları yanında alıkoymaman gerekiyordu. Ama madem ki alıkoydun, bu kez de başka bir kurala sadık kalman, sırrını başkalarına açmaman gerekirdi. Bozulan üçüncü kuralsa en önemli olanı, insan arkadaşının bir şeyini asla çalmamalı. Eğer birbirinize güvenemezseniz, o zaman başka kime güven duyabilirsiniz?» Sesi sertleşmişti, «içinizden biri hırsız. Kim olduğunu bulmak niyetindeyim. Hepiniz...» Parmağını şıklattı. «Şurada sıraya dizilin.»

Çocuklar titrediler. Öğretmen kaşlarını çatarak çocukların elbiselerini didik didik aradı.

Ama kartları bulamadı. «Neredeler, Grisman? Kartları hiçbiri almamış. Boş yere olay çıkardın. Onları dışarda kaybetmiş olmalısın.»

Saul ağlamayı kesemedi. «Ama pantolonumun cebindeydiler, biliyorum.»

«Efendim, de.» Saul ansızın sıçradı. «Eğer bir daha o kartlardan söz ettiğini duyarsam ya da onları ortada görecek olursam, işte o zaman bu okulun en üzgün yaratığı sen olursun. Hey, sizler ne bekliyorsunuz? Giyinin çabuk, haydi!»

Çocuklar hemen hareketlenip elbiselerini giydiler. Chris pantolonunu giyerken Saul'un öfkeli öfkeli herkesi süzdüğünü gördü. Chris o anda Saul'un ne yapmaya çalıştığını tahmin etti... elbiselerde herhangi bir anormal şişlik var mı diye araştırıyordu. Sanki öğretmenin didik didik aradığını unutmuş gibiydi. Öğretmen yüzme havuzunun kapısını kilitlerken, Saul gözlerini çocuklardan birinin kabarık gömlek cebine dikti. Aynı anda çocuk elini o cebe attı ve bir mendil çıkararak burnunu sildi.

Öğretmen işini bitirip geri döndüğünde, bağırmaya başladı. «Sen hâlâ giyinmedin mi, Grisman?»

Saul aceleyle pantolonunu çekti, ayakkabılarını bağladı. Gözyaşları gömleğine damlıyordu.

«Sıraya,» dedi öğretmen.

Çocuklar ikişerli sıraya geçtiler. Saul da kemerini bağlayıp yerine koştu. Yatakhaneye yürürlerken her şey artık değişmişe benziyordu. Bir ikisi onu teselli etmeye çalıştı. «Çok kötü bir şey. Kartlarını çalacak kadar adileşen kim acaba?» Ama grup Saul'a yakın olmak, onun ilgisini çekmek için artık eskisi gibi istekli değildi.

Saul da onlara yakın olmak istemiyordu. Yatakhanede tek başına bir köşeye çekildi. Akşam yemeğindeyse ortadaki itibarlı yere oturmadı, gidip masanın en ucuna oturmayı yeğleyip hiç kimseyle konuşmadı. Chris onu iyi anlıyordu. Eğer çocuklar onu dışlıyorsa, Saul da onları dışlamaktaydı. Gerçi içlerinden yalnızca biri kartlarını çalmıştı, ama Saul bunun hangisi olduğunu bilemiyordu. Bunun sonucu olarak da Saul herkesi suçlamaktaydı. Çocuklarsa Saul'un güçlü olmadığını, kolayca incinebileceğini öğrenmişlerdi. Hatta ağlamıştı bile, böylece gruptaki öteki çocuklardan bir farkı kalmamıştı. Kartları onu özel biri yapmaktaydı. Onlar olmayınca, gerçi yine grupta en uzun boylu, en kuvvetli ve en hızlıydı... ama artık gücü yoktu. Daha da kötüsü, kendisini koyvermekle onları utandırmıştı.

Bir süre sonra sınıf kendilerine yeni yeni kahramanlar buldu. Yüzme dersinde birkaç öğrenci Saul' la aynı performansı göstermeyi başardı, ne de olsa Saul eski hevesini yitirmişti. Neşesi de kaybolmuştu. Ama ne zaman giyinme odasına gitseler Chris o gün olanları hep anımsadı. Acaba kartları kim çaldı, diye kendi kendine sorup durdu. Grup giyinirken Saul'un gözlerindeki öfke parıltısını fark ediyordu, sanki yitirdiklerini ve herkesin önünde küçük düşürülmesini yeniden yaşamaktaydı.

Chris'in aklını kurcalayan bir soru daha vardı. Acaba kartlar nasıl çalınmıştı? Öğretmen her öğrencinin elbisesini didik didik aramıştı. Öyleyse kartlar ortadan nasıl kaybolabilirdi? Aklına ansızın bir fikir gelince içi heyecanla kabardı.

Saul'a bunu bir an önce söylemeliydi, bekleyemezdi. Ama çikolatalı bar markası Baby Ruth konusunda nasıl bozguna uğradığını anımsayınca dilini

tuttu; eğer yanılıyorsa yine kendisiyle alay etmesinden korktu. Kuşkusunu kanıtlayacak bir fırsat yakalayabilmek için bekledi ve ertesi günü sınıf yatakhaneye gitmek için dersane binasından ayrılırken geride kaldı. Bir süre sonra çaktırmadan gruptan uzak laşmayı başarıp hızla kapalı salonun alt katındaki giyinme odasına gitti. Oturma banklarının altlarıyla elbise dolaplarının arkalarını araştırırken, kartların lavabonun altındaki boruyla duvar arasına sıkıştırılmış olduğunu gördü. Kartları ovucunda tutarken heyecandan titriyordu. Kartları her kim çaldıysa, elbiselerinin aranmasından korkmuş olmalıydı. Tabii, daha sonra tehlike geçtiğinde gelip kartları almak üzere giyinme odasına saklamıştı. Chris kartları cebine attı, bir an önce Saul'a vermek için yatakhaneye koşa koşa gitti. Saul'un ne denli çok sevineceğini kafasında canlandırdı. Artık Saul onun arkadaşı olurdu.

Grubun tersine Chris, Saul'a yakın olmaktan asla vazgeçmemişti. En başından beri ona karşı bir kardeş gibi ilgi duymuş, yüzme dersinde öğretmenin kendisini övmesini ve daha sonra da Saul'un ona bakarak anlamlı anlamlı sırıtmasını hiç unutmamıştı. Oysa Saul şimdi çevresine bir duvar örmüştü ve eğer kartları bulamasaydı bu duvarı nasıl aşabileceğini Chris bilemiyordu.

Kartlarına kavuşan Saul sevincinden uçuyor gibiy di. Sonra kaşlarını çattı, kafasına bir şey takılmıştı. «Nerede ve nasıl buldun onları?»

«Bir ara sana gösteririm. Kartlarına yine kavuştun. Onları bulan benim. Kimin bulduğunu hatırla, yeter... hepsi bu.» Chris yatakhanenin kapısına doğru yürümeye başladı.

Saul arkasından seslendi. «Teşekkür ederim.»

Chris omuz silkti. «Bir şey değil.»

«Bekle bir dakika.»

Chris geri döndü. Yanma gelen Saul sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. Sonra yüzünü acıyla buruşturdu, kartları karıştırıp içinden bir tanesini çekip aldı, Chris'e uzattı.

«Ama...»

«Haydi, al.»

Chris karta şöyle bir göz attı. Babe Ruth'tu. Dizlerinin bağı çözülür gibi oldu.

«Bana neden yardım ettin?» diye sordu Saul.

«Çünkü.» Sihirli sözcükler her şeyi açıklamaya yetiyor, başka bir şey eklemesi gerekmiyordu. «Arkadaşın olmak istiyorum.»

Saul utanarak bakışlarını yere kaydırdı. «Eğer istersen yüzme dersinde daha başarılı olabilmen için ayaklarını nasıl hareket ettireceğini sana gösterebilirim, sanıyorum.»

Kalp atışları hızlanan Chris başını salladı. Sonra kaş çatma sırası ona geldi. Cebini karıştırdı. Çıkardığı şeyi Saul'a uzattı. «Al.» Bir çikolatalı bardı. Baby Ruth marka.

Saul'un gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. «Çikolataya izin verilmiyor. Bunu nasıl buldun?»

«Peki, ya sen yakalanmadan kartları okula sokmayı nasıl başardın?»

«Sırdır.»

«Benimki de öyle.» Chris yine yürümeye başladı. «Ama eğer sen bana anlatırsan, ben de sana anlatırım. »

Bakıştılar ve sırıtmaya başladılar.

9.

Evet, Chris'in bir sırrı vardı. O gün erken saatlerde, görevli onu sınıftan çıkarıp yönetim binasına götürdüğünde, bir şey için cezalandırılacağını düşünüp korkmuştu. Dizleri titreye titreye büroya girdi. ilk anda içerisi boş görünüyordu. Sonra pencerenin önünde dikilen bir adamın dışarıya baktığını görünce şaşırdı. Uzun boylu, zayıf biriydi. Siyah bir takım elbise giymişti. Geri dönünce onu okula getiren adamın soluk yüzünü görüp tanıdı ve ağzı bir karış açık kalakaldı.

«Merhaba, Chris,» diyen adamın sesi yumuşaktı. Gülümsedi. «Seni yine görmek ne güzel.»

Chris o anda görevlinin dışarıya çıkıp kapıyı arkasından kapadığını duydu. Şaşkın şaşkın adama bakmaya devam etti. O ise gülümsemesini sürdürüyordu.

«Beni anımsıyorsun, değil mi? Eliot'u?»

Chris başını salladı.

«Anımsıyorsun, elbette. Nasıl olduğunu görmek için geldim.» Eliot ona yaklaştı. «Okulu biraz yadırgayacağını biliyorum, ama bir süre sonra alışırsın.» Kıkırdayarak güldü. «En azından yemekleri seveceksin. Birkaç kilo almış gibisin.» Hâlâ kıkırdıyordu. Önünde çömeldi, böylece Chris artık ona bakabilmek için başını yukarıya kaldırmak zorunda değildi. «Gelişimin başka bir nedeni daha var.» Bakışlarını Chris' in gözlerinin içine dikti.

Chris ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdi.

«Seni görmeye geleceğimi sana daha önce söylemiştim.» Eliot ellerini Chris'in omuzlarına koydu. «Verdiğim sözleri tuttuğumu bilmeni istiyorum.» Elini cebine attı. «Ayrıca sana bunları getireceğime de söz vermiştim.» O anda cebinden çıkardığı iki Baby Ruth marka çikolatalı barı göstermekteydi.

Chris'in kalp atışları hızlandı. Çünkü çikolatalı barın okulda ne denli değerli olduğunu öğrenmişti. Çikolatalı bar yiyebilmenin tek yolu onu

okula gizlice sokabilmekti. istek dolu bakışlarıyla çikolatalı barları süzdü.

Eliot barları yavaşça ve resmi bir töreni yönetiyormuşcasına Chris'e uzatıp verdi. «Başka bir şeye daha söz veriyorum. Seni her görmeye gelişimde bunlardan yine getireceğim. Söz. Bir arkadaşın olduğunu bilmeni istiyorum. Hatta arkadaştan da öte, ben senin baban gibiyim. Güven bana.»

Chris çikolatalı barlardan birini cebine attı. Nasıl olacağını bilmemekle birlikte bardan yararlanacağı içine doğuyordu. Bakışlarını elindeki öteki bardan Eliot'a kaydırdı. «Haydi ye. Keyfini çıkar,» diyen Eliot'un gözleri parıldıyordu.

Chris barın kâğıt ambalajını yırtıp ağzı sulanarak dişlerini çikolataya geçirince ansızın içinde bir boşluk duydu. Göğsü ağrıdı. Kendini tutamayarak atıldı, kollarını Eliot'un boynuna doladı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

10.

Eliot kimi kez haftada iki kez ziyaret etti. Ama altı ay gelmediği de oluyordu. Ne var ki, verdiği sözü her zaman tutup gelirken Baby Ruth çikolatalı barlarından getirdi. Chris okul ne denli sıkı olursa olsun, kendisine sevgi gösterip ilgi duyan, daima güvenebileceği bir büyüğü olduğunu öğrendi. Eliot onu okuldan alıp boks ve tenis maçlarına götürdü. Çikolatalı dondurma yemeğe Howard Johnson'ın pastanesine gittiler. Eliot, Chris'e satranç oynamayı öğretti. Chris'i Falls Church, Virginia'daki evine götürdüğünde Chris kocaman koltuklarla kanepelere, büyük yemek salonuna ve geniş yatak odalarına hayran kaldı. Eliot ona serasındaki nadide güllerini gösterdi. Kilise Çağlayanları anlamına gelen bölge adının yarattığı etkiyle Chris gülleri kokladığında, Paskalya ayininin kokusunu anımsayıp sanki sera gerçekten bir kiliseymiş gibi bir duyguya kapıldı.

Eliot'la arasındaki bağ güçlenirken Saul'la olan bağ da güçlenmeye devam etti, iki çocuk birbirinden hiç ayrılmıyordu. Chris, Baby Ruth'larını Saul'la paylaşıyor, Saul da ona beyzbol, Amerikan futbolu ve basketbolün inceliklerini öğretip fiziki yeteneklerini onunla paylaşıyordu. Gelgelelim doğuştan atlet olan Saul matematikle yabancı dil derslerinde güçlük çekiyordu. Tabii, doğuştan kafalı olan Chris de Saul'a bu derslerde başarılı olması için yardım etmekteydi, ikisi birbirlerini tamamlıyordu. Birinin yapamadığını diğeri yapıyor, sonuçta da yenilmez bir ikili oluşturuyorlardı. Saul yine grubun gözdesi olmuştu. Ama Chris de öyleydi.

Her şeyin mükemmel olmasını engelleyen yalnızca bir şeyin eksikliğiydi.

Ellot'un bir sonraki ziyareti temmuzun ilk hafta sonu oldu. «Yarın ayın dördü, Chris, yani bayram. Ne dersin, yarın seni kent merkezindeki büyük havai fişek gösterisine götüreyim mi?»

Chris heyecanlandı.

Ama Eliot'un bir sorunu var gibiydi. «Bir süreden beri kafamda bir düşünce var. Şimdi soracağım şeye doğru yanıt vereceksin. Merak etme, beni incitmiş olmazsın.»

Chris onun ne demek istediğini anlamadı.

«Yaptığımız gezintilerle İlgili bu...»

Chris bir an korkuya kapıldı. «Yoksa artık yapmayacak mıyız?»

«Elbette yapacağız. Tanrı biliyor ya, bu geziler benim için çok anlamlı.» Eliot gülerek Chris'in saçlarını okşadı. «Ama bir süredir düşünüyorum. Eminim, yalnızca bir yetişkinle konuşmak senin için sıkıcı oluyordur. Hep aynı yaşlı yüzü görmekten bıkmış olmalısın. Merak ettiğim şey şu... acaba okul dışına yaptığın gezilerde yanında başka birinin daha olmasını ister misin? Yanında getirmek istediğin bir arkadaşın, özel bir arkadaşın var mı? Kardeş gibi yakınlık duyduğun biri... Varsa söyle, benim için bir şey fark etmez.»

Chris duyduklarına inanamıyordu... dünyada onun için en önemli iki insanla birlikte olabilecekti. Bir yandan gezintilerinde birlikte olamadığı için Saul adına üzülüyor, öte yandan da arkadaşlığından gurur duyduğu Saul'u Eliot'a tanıştırmayı çok arzuluyordu. Duyduğu öneri karşısında heyecanlandı, gözleri sevinçle parıldamaya başladı. «Ciddi misiniz?»

«Elbette. Arkadaşını çağırmak için daha ne bekliyorsun?» Eliot sırıttı.

«Gitmeyeceksiniz, değil mi?»

«Hayır. Burada sizi bekleyeceğim.»

Chris koşarak uzaklaştı. Saul'a haber vermek için bir saniye olsun kaybetmek istemiyordu. «Saul! Ne olduğunu tahmin edebiliyor musun?» diye arkadaşı na bağırırken ilerdeki bankta oturup onları bekleyen Eliot kıkır kıkır gülmekteydi.

Böylece daha sonra aralarına Saul da hep katılmış oldu. Eliot, Saul'u görüp beğenince Chris sevincinden uçacak gibi olmuştu. «Haklısın. Çok özel biri, Chris,» demişti Eliot. «Mükemmel bir seçim yapmışsın. Seninle gurur duyuyorum.» Daha sonraki gelişlerinde Eliot ikisine de çikolatalı bar getirdi. Şükran Günü için onları evine götürdü. Hatta uçağa bile bindirdi.

«Chris, kafamı kurcalayan bir konu var. Saul'a çikolatalı bar verdiğimde ya da ona ilgi gösterdiğimde umarım onu kıskanmazsın Seni ihmal ettiğimi ya da Saul'a senden daha çok önem verdiğimi düşünmeni istemem. Sen

benim oğlum gibisin. Seni seviyorum. Biz birbirimize her zaman yakın olacağız. Eğer Saul'u memnun edersem, bunun tek nedeni seni memnun etmek istemem olacaktır... çünkü o senin arkadaşın, çünkü onunla kardeş gibisin.»

«Saçma, Saul'u hiçbir zaman kıskanmam.»

«Öyleyse ne demek istediğimi anlıyorsun. Böyle olacağını biliyordum zaten. Bana hep güven.»

Yıllar boyunca okulda her cumartesi gecesi bir film seyrettiler, ama içerik yönünden bir bakıma tümü de aynı sayılabilirdi. Derslerde okudukları kitaplar da kahramanlıklar ve savaşlarla ilgiliydi hep. Okulun askeri eğitim saatlerinde piyade eğitimleri, taktik manevra çalışmaları yapıyorlardı. Sporda olsun, derslerde olsun sınıftaki öteki öğrencilerle sürekli bir yarış içinde olup onlardan daha akıllı, daha güçlü, daha hızlı ve daha iyi olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı. Ve zaman zaman da spor salonunun arka tarafında ya da Amerikan futbolu sahasında veya sınıfta kimi kez üniformalı, kimi kez sivil yabancıların varlığını fark etmekteydiler. Kısık kara gözleriyle yabancılar onları izliyor, aralarında karşılaştırma yapıp haklarında karar veriyorlardı.

11.

Çikolatalı barlar. 1959'da Saul'un, Chris'in hayatını kurtarmasına neden oldu. O yıl on dört yaşındaydılar... gerçi bilmiyorlardı, ama atıldıkları bir serüven sona erecek, bir yenisi başlayacaktı. Eliot'un onlara verdiği harçlıkla ticarete başlamışlar, okula gizlice soktukları çikolatalı barları rüşvet diye verip mutfak görevlerini ve öteki angarya işleri başkalarına yaptırır olmuşlardı. 10 Aralık gecesi ışıklar söndükten sonra yatakhaneden gizlice sıvışarak, karla kaplı bahçeyi geçip yüksek taş duvarda belirledikleri her zamanki yerlerine gittiler. Saul, Chris'in omzuna çıkarak duvara tırmandı. Sonra da Saul onu elinden tutup yukarıya çekti. Duvarın tepesinde dinlenirlerken dondurucu soğukta ağızlarından duman gibi çıkan soluklarını ayışığında gördüler ve öte yandaki karanlık caddeyi incelediler.

Ortalıkta kimseyi göremeyince aşağıya sarktılar. Asılı durumdayken kendisini ilk bırakan Saul oldu, ama hemen sonra Chris onun inlediğini duyunca ona doğru bir göz attı ve hayretten dona kaldı. Saul sırtüstü yere düşmüş, caddeye doğru kaymaktaydı.

Chris ne olduğunu anlayamadı. Yardım etmek için kendini hemen aşağıya bıraktı, ilk andaki çarpmanın etkisini yok etmek için de dizlerini kırdı, ama ayağı yere değer değmez bir aksilik olduğunu anladı. Tıpkı Saul gibi, ayakları yerden kesildi, arkaüstü yere düştü, başını kaldırımın kenarına çarptı ve caddeye doğru sırtüstü kaydı. Oradaki karın gündüz eridiğini, gece de donup kaygan bir buz tabakası oluşturduğunu anladı. Saul'a doğru kaymaya devam ederken çılgın gibi durmaya çalıştıysa da başaramadı. Botları yerde yatan Saul'a çarpıp onu biraz daha caddenin ortasına doğru itti.

Ansızın duyduğu zil sesiyle şoke oldu. Bir an sonra köşede bir tramvay belirip onlara doğru yaklaşmaya başladı. Farları gözlerini alıyor, tekerleklerinin buzlu yolda çıkardığı sesi duyuyorlardı. Chris vatmanın bağırdığını, zili çalan ipi çektiğini ve bir kola asıldığını gördü. Fren sesi ortalığı kapladı, ama tramvay yine de kaymaya devam etti. Chris kalkmaya yeltendi. Ne var ki, kafasını çarptığından başı döndüğü için dengesini kaybedip yine düştü. Tramvay iyice yaklaşmıştı.

Saul balıklama atıldı, Chris'i ceketinden yakalayıp kenara çekti. Tramvayın gölgesi kılpayı yakınlarından geçti; öyle ki, neden olduğu hava akımı Chris'in içini titretti. «Çılgın çocuklar!»-diye pencereden bağıran vatmanın sesini duydular. Daha sonra tramvay zil çala çala yoluna devam edip gözden kayboldu. •

Chris buzlu kaldırıma oturup başını elleri arasına aldı, derin derin soludu. Saul ise onun kafasını gözden geçirdi.

«Çok kanıyor. Yatakhaneye geri dönmeliyiz.»

Chris geri dönüş için duvara az kalsın tırmanamıyordu. Yatakhanenin merdiveninden çıkarken de azdaha bir denetleme görevlisine yakalanıyorlardı. Sonunda loş tuvalete vardılar. Saul elinden geldiğince Chris'in yarasını temizledi. Ertesi gün başındaki yarayı soran bir öğretmene Chris merdivenden düştüğünü söyledi. Konu böylece kapanmış oldu. Tabii, Saul, Chris'in hayatını kurtardığından aralarındaki bağ da daha güçlendi. Ama o akşam başlarına neler gelebileceğini bilmiyorlardı.

On gün sonra duvarı yine aştılar. Fairmont Parkının öteki tarafındaki dükkânlara giderken yollarını bir çete kesti, içlerinde en iri yapılı olanı Chris'in ceplerini avuçlayıp paralarını istedi. Chris öfkeyle karşısındakini iteledi ve o sırada midesini bulan sert yumruğu hiç fark etmedi. Darbenin etkisiyle gözlerinin karardığını hissederken başka iki çocuğun da Saul'un kollarını arkadan sıkıca yakaladığını gördü. Bir dördüncüsüyse yumruğunu hızla Saul'un yüzüne indirdi. Ağzı burnu kan içinde kaldı.

Soluğu kesilen Chris, Saul'a yardım etmeye çalıştı. Sert bir yumrukla dudakları patladı. Yere düşerken omzuna da bir tekme yedi. Onu izleyen tekmelerse göğsüne, yan tarafına ve sırtına geldi.

Tekmelerin etkisiyle kıvranarak yuvarlandı. Saul da yediği yumrukların etkisiyle Chris'in üzerine devrildi.

Neyse ki, dövülme işi sona ermişti. Çete üstlerindeki tüm paralarını aldı. Kan içinde karların üzerinde yatan Chris çetenin koşarak uzaklaşmasını seyretti. Deliye dönmüştü, ama yine de kafasına takılan bir şey vardı...

Ne olduğunu çıkaramıyordu... ama bir şey vardı işte...

Bunun ne olduğunu daha sonra anladı. Tabii, bu arada sendeleye sendeleye okula dönerken polis onları bulmuş, önce bir hastanenin acil servisine, sonra da okulun revirine götürmüştü.

Kafasına takılan nokta, onlara saldıran çete üyelerinin gençlerden çok yetişkinlere benzemesiydi. Saçları kısa ve düzgün taranmıştı. Botları, blucinleri ve deri ceketleri garipsenecek kadar yeniydi. Ve pahalı bir arabaya binerek uzaklaşmışlardı.

Acaba paramız olduğundan nasıl öylesine emindiler, diye merak etti Chris. Saul'la birlikte duvarı son aştıkları geceyi anımsadı... Saul'un onu tramvaydan kurtardığı geceyi... ve çetenin onları o gece de bekleyip beklemediğini düşündü.

Düşünceleri ansızın kesildi. Revir yatağında ağrılar içinde yatarken odaya aceleyle giren Eliot'u görünce şişmiş dudaklarıyla gülümsedi.

«Mümkün olan en kısa zamanda geldim.» Eliot soluk soluğaydı. Üzerinde karların eridiği siyah paltosuyla fötr şapkasını çıkardı. «Daha yeni haberim oldu... oh, Tanrım, yüzlerinizin hali ne böyle!» Bakışları Saul'a kaydı. «Sizi beyzbol sopalarıyla dövmüşler gibi görünüyorsunuz. Ölmemeniz bir mucize.» ikisini de şöyle bir inceledi.

Saul, «Yalnızca yumruklarını kullandılar,» dedi hafif bir sesle. Yüzü pelteye dönmüştü. «Ve bir de ayaklarını. Sopa kullanmaları gerekmedi.»

«Gözleriniz. Haftalarca morarmış kalacak.» Eliot acıyla yüzünü buruşturdu. «Ne kadar çok üzüldüğümü bilemezsiniz.» Sonra sesi sertleşti. «Bir bakıma bu işe siz çanak tutmuş sayılırsınız, bence. Çünkü okul müdürü bana yeni öğrendiği bir şeyi söyledi... gizlice okuldan kaçıp çikolata alıyormuşsunuz. Size verdiğim parayı böyle mi harcıyorsunuz?»

Chris utandığını hissetti.

«Neyse, boşverin. Konuyu daha fazla kurcalamanın bir anlamı yok. Şu anda size biraz anlayış gerekiyor... yoksa nutuk dinlemek değil. Olanlar olduğuna göre, umarım siz de saldıranlara birkaç yumrukla karşılık vermişsinizdir.»

«Onlara parmağımızı bile dokunduramadık,» diye mırıldandı Saul.

Eliot şaşırmış gibiydi. «Ama size okulda boks dersleri verildiğini sanıyordum. Sizler sıkı çocuklarsınız. Sahada Amerikan futbolu oynamanızı seyretmiştim. Yani tek bir yumruk bile atamadınız mı?»

Chris başını hayır anlamında salladı. «Daha ben ne olduğunu anlamadan vurmaya başladılar. Boks dersleri mi? Yumruğumu kaldıracak fırsat bile bulamadım. Ansızın üzerimize çullandılar.»

«Bana göre çok hızlıydılar,» diye ekledi Saul. «Boks yapmak çocuk oyuncağı kalırdı. Onlar boksör olmaktan da öteydiler. Çok daha iyiydiler. Sanki birer...» Uygun sözcüğü bulmaya çalıştı.

«Dövüş ustası mıydılar?»

Saul ağrılar içinde başını sallayarak onayladı.

Eliot bir süre onları süzdükten sonra kaşlarını çattı. Dudaklarını kıvırdı, sanki bir şeye karar vermeye çalışıyordu. «Sanırım bir daha okuldan gizlice kaçmamayı öğrenmişsinizdir.» Yanıt vermelerini beklemeden devam etti. «Yine de acil bir durum için hazırlanmanız gerekiyor. Kendinizi savunabilmelisiniz. O güzel yüzlerinizin birer et yığınına döndüğünü görmek kuşkusuz hiç hoşuma gitmez.» Önemli bir karar veriyormuş gibi başını düşünceli düşünceli salladı.

Chris bunun ne olduğunu merak etti.

12.

20 Ocak 1860 Saul'un on beşinci doğum günüydü. Bu nedenle, Eliot tâ Washington'dan arabayla gelerek onları alıp kente götürdü. Önce güzelce karın-' larını doyurdular, sonra da Elvis Presley'in bir filmini görmeye sinemaya gittiler. Eliot onları okula geri getirdiğinde, ayrılmadan önce onlara bazı kitaplar verdi, içlerinde beyaz üniformalı adamların birbirlerine saldırırken ve tekme atarken kendilerini nasıl savunduklarını gösteren fotoğraflar vardı. O tarihlerde Amerikalıların Uzakdoğu sporları hakkında tüm bildikleri ikinci Dünya Savaşına katılan Japon askerlerinin anlattıklarından kaynaklanıyordu. Çocuklar fotoğrafların bir tür profesyonel güreş öğrettiğini sandılar. Ertesi hafta Eliot yine geldiğinde kitapları inceleyecek zamanları olmuştu. Eliot onlara vatanseverlikten, cesaretten söz edip bir öneride bulundu. Okuldaki tüm spor çalışmalarını bir kenara bırakmalarını, okuldan mezun olana dek haftada yedi gün üçer saat özel olarak çalıştırılmalarını önerdi.

Her iki çocuk da öneriyi hemen kabul etti. Bir yandan her gün Franklin Erkekler Okulunun dışına çıkacaklardı, öte yandan da daha önemli bir neden olarak hâlâ izlerini taşıdıkları dövülmelerinin acısını bir daha çekmemeye karar vermişlerdi. Her iki çocuk da verdikleri kararın ulaşacağı boyutlardan habersizdi.

Şubat ayının ikinci haftasında Eliot onları okuldan alıp öğretmenleriyle tanıştırmaya götürdü. Çocuklar Eliot'un devlet hizmetinde çalıştığını bir süreden beri biliyordu. Bu nedenle Eliot'un yaptığı açıklama onları şaşırtmadı. Dediğine göre, CIA yedi yıl önce, yani 1953 yılında, eski judo dünya şampiyonu Japon Yukio Ishiguro'yla bir zamanlar Güney Kore ordusunda kıdemli karate öğretmeni Binbaşı Soo Koo Lee'yi hizmete almıştı. Her iki Uzakdoğulunun ABD'ye getirilme nedeni, öldürme içgüdüsü eğitimi öncesinde yer alan elle dövüşlerde ajanları gerektiği şekilde eğitmekti. Çalışma yerleriyse büyük bir salondu. Dojo denilen bu yer, yetimler okulundan yaklaşık bir mil ötede, Philadelphia kent merkezindeki bir deponun beşinci katıydı.

Beşinci kata çıkan asansör kir pas içindeydi, ayrıca ter ve sidik kokuyordu. Üçünü güçlükle almıştı. Dojo büyücek bir çatı katı odasıydı. Tavandaki çelik kirişlere bir dizi kaba projektör sıralanmıştı. Tabanın büyük bir bölümü sekiz santim kalınlığındaki yeşil tatami minderiyle kaplıydı. Açıkta kalan kenarlarından meşe ağacından yapılmış pırıl pırıl parlayan cilalı parke görülüyordu. Duvarlarda da boy aynaları vardı.

Chris ve Saul, Eliot'la birlikte içeriye girdiklerinde, giyinme odasıyla yeşil minder arasına birçok oyun masasının dizilmiş olduğunu fark ettiler. Bu masalardan birinde Ishiguro'yla Lee siyah ve beyaz taşlarla, Eliot'un açıklamasına göre, Go adı verilen bir Doğu oyunu oynamaktaydı. Her iki öğretmen de takım elbise giymişlerdi.

Saçsız başı ve ileriye doğru şişkinlik yapan göbeğiyle Ishiguro şişman bir Buda görünüşündeydi.

Ama ayağa kalktığında, bir doksan boyu, yüz yirmi beş kiloluk yapısıyla korkutucu bir hal aldı. Onun aksine, Lee bir altmış boyunda, ufak tefek yapılıydı. Simsiyah parlak saçları ve ince kara bıyığı vardı. Adale yapısıysa çelik bir yayı andırıyordu.

Oyunları ansızın sona erdi, iki Doğulu adam hafifçe eğilerek Eliot'u saygıyla selamlayıp gençlerin ellerini sıktılar.

«Burada size bir spor öğretmek için bulunmadığımızı ortak dostumuz Bay Eliot size açıklamıştır umarım,» diyen ishiguro'nun İngilizcesi kusursuzdu. «Sensei Lee ve ben yapacağımız hizmetleri kabul edeceğinizi umut etmekteyiz. Eğer evet derseniz, o zaman çok hızlı hareketleri sanki yavaşmış gibi algılamayı öğreneceğinize söz veriyoruz. Yalnızca bu bile sizleri birçok kişiden üstün yapmaya yetecektir. Evet, bizimle birlikte öğreneceğiniz her şey benliğinizin bir parçası olacak. Çünkü ölüm tehlikesi karşısında düşünmek için zaman bulamayacaksınız... yalnızca yaşamanız gerektiğini kanıtlamanıza yetecek kısacık bir anınız olacaktır. Ancak asla yapmamanız gereken bir şey varsa, o da öğreneceklerinizi arkadaşlarınıza göstermek olmalı. ilerde düşmanınız olup olmayacaklarını bilmeniz mümkün olmadığından, öğrendiklerinizi başka hiç kimsenin öğrenmemesi daha iyi olmaz mı?»

Lee hiçbir şey söylemedi, yüzü maske gibiydi. Ishiguro çay için su kaynatmaya gidince Eliot sessizliği bozup Lee'ye Go oyununu sordu. Lee de anlatmaya başladı.

«Görünüş bir aldatmacadır,» dedi gülümseyerek. «Gördüğünüz gibi, oyun tahtası yarım santimlik karelere bölünmüş. Karelerin içindeki alanlar önemli değil. Çizgiler önemli. Tahtaya koyduğum taşla elverdiğince çok alanı kaplamaya çalışıyorum. Oyunun amacı basit... rakibimde çember içine alındığı izlenimini uyandırmak. Aslında yapmaya çalıştığım şey de o.» Lee güldü, iki parmağını pençe gibi kullanarak taşı nasıl hareket ettirdiğini gösterdi. O sırada Ishiguro çay tepsisiyle geri döndü. Ve daha sonra da iki Doğulu adamın gençlere yaptıkları öneriyi düşünmeleri. yalnız kalınca bir karara varmaları söylendi.

Her şey çok kısa sürmüştü. Şaşkın şaşkın asansörle aşağıya inerlerken Eliot'un yaptığı açıklamayı dinlediler.

«Siz küçükken spora ilgi duydunuz. Büyüdükçe savaş filmlerinde gördüğünüz kahramanlara hayranlık duydunuz. Biraz önce Philadelphia'nm bakımsız bir deposunda iki orta yaşlı adamla tanıştınız. Ama o iki adam sahip oldukları üstün yetenekler nedeniyle dünyanın üçte ikisinde büyük bir saygınlık uyandırırlar. Belki de alçakgönüllülük bilgeliğin tek görünür belirtisi olsa gerek. Bilmiyorum. Ama onlar ülkemizin güvenlikle İlgili özel bölümlerinde çalışan kişileri eğitme sorumluluğunu kabul ettiler, ikisine de çok iyi ücret veriliyor, ama paraya önem verdiklerini sanmıyorum, inancıma göre onlar için önemli olan, genç adamlara dünyanın en iyi dövüşçüleri olmayı öğretme fırsatını bulmalarıdır. Bugünkü gelişiniz yalnızca bir tanışma ziyaretiydi. Eğer katılmaya karar verirseniz programın sonuna dek uygulanması gerekiyor. Kesinlikle yarıda bırakma diye bir şey olamaz. Sizi birer erkek olarak kabul ediyorlar. Yoksa onları hayranlıkla ağzı bir karış açık izleyecek ya da yarı yolda vazgeçecek küçük birer çocuk olarak değil. Bu nedenle seçiminizi akıllıca yapın ve kararınızı gelecek pazardan önce ödemeli telefonla arayarak bana bildirin. Ah, unutmadan hemen ekleyeyim, eğer kabul ederseniz, bir daha okulda akşam yemeği yemeyeceksiniz. Sizler için hazırladıkları özel bir yemek rejimi uygulayacaksınız: Protein için yağsız et, yürek ve balık, tok tutsun diye pirinç, zaman zaman çay ve her zaman üzüm suyu. Korkarım, bir süre Baby Ruth yiyemeyeceksiniz.

Hazırladıkları yemek listesine uyun, size yararlı olacak. Yemeklerden hıksanız bile üzüm suyunu içmekten asla vazgeçmemelisiniz. Ishiguro'yla Lee bu noktayı titizlikle belirttiler. Dediklerine göre kaslardaki sertliği giderip krampları önlüyormuş. Burası deniz piyade okulu değil, o nedenle bu iki adam için kıçınızdan ter akana dek var gücünüzle çalışacaksınız.»

Daha sonra telefon ederek katılmayı kabul ettiklerini bildirdikleri zaman Eliot onları pazar günü gelip alacağını söyledi. «Güzelce takım elbise giyin, iç çamaşırlarınız temiz olsun, yapılacak törene hazırlıklı olmalısınız. Yahudilerde gençlerin yetişkinliğe ya da bazı kiliselerde üyeliğe kabul edilme törenlerini aklınıza getirin.»

Dojo'ya ikinci gidişlerinde Chris'le Saul gempuku denilen dini bir törenle erkekliğe kabul edildiler. Geleneksel kısa kılıçla uzun kılıç yerine onlara bir judo gi'si ve bir karate gi'si verildi. Hediye edilen üniformalar ilgilerini çekti. Birincisi kalın pamukludan, İkincisiyse ince yünlüdendi. Haori denilen ceket dizlere dek uzanıyordu. Hakama adı verilen pantolonun bol olmasının nedeni, giyen kişinin kas yapısını rakibinden gizlemekti.

Ishiguro gençlerin merakını fark etti. «Bay Lee ve ben sizi birer shizoku, yani samuray soyundan gelmiş gibi kabul etmeye karar verdik. Bunun bizler ve dostunuz Bay Eliot için özel bir anlamı var. Alçaltıcı bir duruma karşı kendinizi korumanız için bundan böyle daha fazla sorumluluk yüklenmiş olacaksınız. Shizoku olmayı kabul ederseniz, bir gün kendinizi öldürme gereği duyabilirsiniz. Bugünkü erkeklik töreninde nasıl kılıç kullanılacağını öğrenmenizin nedeni de bu. Gerçek erkeklik insanın böyle bir karar alma gereği duyduğu zaman anlaşılır. Size hayatınıza son vermek için kılıcı nasıl kullanacağınızı anlatayım.»

Ishiguro yere bağdaş kurarak oturdu. Yüzü otuz santim uzunluğundaki kılıcı eline aldı, temsili olarak karnında enlemesine sağdan sola hareket ettirdi.

«Büyük bir acı duyulur. Yapılacak son hareket, başı öne eğip kımıldamadan durarak acının üzerine çıkmak olacaktır. Kenarda bekleyen yardımcı da elindeki kılıçla işin geri kalanını tamamlar.»

O sırada yanında dikilen Lee bir metrelik kılıcı eline aldı, başın kesilmesini temsili olarak gösterdi. «Boynun tümüyle kesilmemesi

gerekiyor, az bir kısım bırakılarak baş yine gövdeyle bağlantılı kalmalı.»

Ishiguro başını kaldırıp gülümsedi, «işte bu törene seppuku adı verilir, anlamı onurlu ölüm tarzıdır. Bunun dışında kalanlara jisai, yani yalnızca intihar etme olayı denilir. Tüm bunlar saygın bir geleneğin âdetleri olup yüzyılımızda böyle şeylere artık rastlanmıyor. Göreceğiniz eğitimin hiçbir gizemli yanı ya da büyüleyici özelliği olmayacak. Sizleri yalnızca öldürmek ya da başarısızlığa uğrarsanız, şerefli bir şekilde ölmeniz için eğitecek.»

Gençler şaşkınlıktan donakalmışlardı.

«Bundan böyle yaşamınızda başkalarına hayranlık duyacak zamanınız olmayacak,» diye devam etti Ishiguro. «Artık yalnızca kendiniz varsınız... ve başkalarının sizi kabul etmesi gerekmiyor. Bu nokta çok önemli, çünkü yeteneklerinizin etkisi altında kalanlar, günün modasına göre sizi kimi kez istenen, kimi kez de istenmeyen bir kişi durumuna getirebilirler. Siz tüm bunların üzerine çıkacaksınız. Bizlerle işiniz bittiğinde sahip olacağınız siyah kuşak, herkese yalnızca sizlerin birer ciddi öğrenci olduğunu belirtecektir. Resmen shodan ya da birinci derecenin ötesine asla geçmeyeceksiniz, oysa gerçekte siz çok daha ileride olacaksınız. Eğitiminizin gerçek sonucunu ancak ulusal ve uluslararası yarışmalarda görebilirsiniz. Ama birer samuray gibi eğitilmek, sizi yalnızca başkalarını eğlendiren kılıç ve bıçak kullanma ustaları olmaktan çok öteye götürecektir. Geleceğiniz çok parlak.»

İlk derste Saul'le Chris nasıl oturulacağını, baş eğerek selam verileceğini, nasıl saygı gösterileceğini öğrendiler. Ishiguro Chris'le, Lee de Saul'la çalıştı. Ertesi gün öğretmenler eş değiştirdiler, ilk iki hafta boyunca düşmeleri, kata denilen dans adımlarını ve rakibin dengesini bozma yöntemlerini öğrendiler. Bu temel eğitim iyice sindirildikten sonra gençler genel olarak siyah kuşakta öğretilen ileri eğitime başladılar. Bir rakibe darbe indirmeyi, kollarını etkisiz bırakmayı, el ve ayaklarını kırmayı öğrendiler.

«Sizin gibi hızlı içgüdülere sahip kişiler için,» dedi Lee. «Savrulan bir tekme sanki ağır çekimde gösterilen bir film gibi görünür. Böyle bir durumda yapmanız gereken tek şey, arkaya ya da yana doğru bir adım atıp saldırganın dengesini yitirişini izlemek olacaktır. Sizi köşeye

sıkıştırmalarına asla izin vermeyin. Tam tersine, hep ileriye doğru hareket etmeyi sürdürerek rakibinizi siz köşeye sıkıştırın. Bu arada da size saldırmasını bekleyin. Kendinizi öylesine tehlikesizce savununuz ki, yapacağınız ilk ve tek vuruşla sonuca varabilesiniz. Asla rakibinizin tekme atma menziline girmeyin. Sizi önden yakalamasına kesinlikle izin vermeyin. Böyle bir şeye izin verirseniz onunla ancak güreş yapmak durumunda olursunuz. Size, arkadan saran ya da boynunuzu, kollarınızı sıkıca yakalayan birine karşı kendinizi nasıl savunacağınızı göstereceğim. Dizlerinizi kırarak öne eğilmeyi, kalçanızı gerektiği gibi nasıl kullanacağınızı öğreneceksiniz. Tüm bu taktiklerin refleks gibi olması gerekiyor.»

Bir rakibi safdışı bırakma yeteneğinin genç olmaya ya da atletik bir yapıya sahip olmaya değil, bazı gizli bilgilere sahip olmaya bağlı bulunduğunu iyice anladılar. Öğrendikleri yetenekler onlara rahat olmak ve tehlikeyi göğüslemek için gerekli özgüveni kazandırdı. Sahip oldukları güç onları alçakgönüllü yaptı.

Lee onlara bir sürü öykü anlattı. «Ben misyoner okuluna gittim. Orada sizin kutsal kitabınız incil'i okudum. Bir bölümünde Tanrı şöyle diyor: 'Gündüzle geceyi yarattım, iyiyle kötüyü yarattım. Bunların hepsini ben yarattım.' Her zaman merak etmişimdir, inandıkları Tanrının yarattığı ve onu koruması için iblis'e izin verdiği kötüyü Batı111ar acaba nasıl oluyor da yanlış diye yargılayabiliyor. Ayrıca ölümü ve mucizeleri gören bir savaşçının disiplin uğruna orduda kalması ya da bir manastıra kapanması da çok gariptir. Bu arada evlerinde her şeyden habersizce güven içinde oturanlar da kötüden, yanlıştan ve günahkârlıktan söz ederler. Savaşçının tarihinde iyi, kötü gibi kavramların olmayıp yalnızca görev, şeref ve bağlılık bulunması ne mükemmel bir şeydir.»

Ishiguro gençlerin shinigurai oyunu oynamalarına izin verdi. Sözcüğün Japonca karşılığı ölüm çılgınlığıydı. Bu gözüpeklik oyunun günün birinde gençlerin ölüm tehlikesine hiç tereddüt etmeden atılmalarına yarayacağını umut etmekteydi. Oyuna göre birbirlerinin ve eşyaların üzerinden atlamaları, kendilerini yüksekten aşağıya bırakmaları ve yere ilk önce göğüsleri değecek şekilde düşmeleri gerekiyordu.

«İnsanın karanlıkta ölümüne dövüşmesinden daha heyecanlı bir şey yoktur,» dedi Lee. «Çok eğlenceli bir duygudur!»

Ishiguro, «Size Hugakure'den bir bölüm okuyayım,» dedi. «Bu kitap samuraylarla İlgili klasik ahlaki öğretileri içeriyor. 'Samurayın yolu ölüm yoludur. Yüzde elli ölüm kalım olasılığı bulunan bir durumla karşılaştığında yapacağın tek şey, ölümü göze alarak tehlikenin üzerine gitmektir. Hiçbir karışık yanı yok. Yalnızca kendine güvenecek ve saldıracaksın. Görevini başaramayan ve daha sonra yaşamaya devam etmeyi yeğleyen kişi, korkak ya da beceriksiz biri olarak hor görülür. Tam bir samuray olmak için ölüme sabah, akşam, gündüz ve gece hep hazırlanmalısın. Cesaretle beklemek dışında başka bir seçeneğin olmadığı zamanlar olaysız bir yaşam sürmek cehennemden farksızdır.'»

Eğitimlerini tamamladıkları gün Ishiguro onlara son derslerini verdi. «Japon tarihinde uzun yıllar boyunca bir komutan adamlarından büyük saygı görmüştür. Bu komutana Shogun denirdi, sizdeki başkan durumunda biriydi. Onun altında maharet ustaları vardı, sizdeki Pentagon ve CIA gibi. Maharet ustalarının yönetimi ve emri altında da hatamoto'lar, yani Shogun'un kampında maharet ustalarına samuray olarak hizmet eden kişiler bulunmaktaydı. Maharet ustaları orta kademede yer alıyordu... Shogun'a onur, adamlarına ise adalet garanti ederlerdi. Karşılığında da samuraylar ona şükran duyup bağlanır, cesaret ve itaat andı içerlerdi. Onların yüklendiği bu sorumluluğa giri denilirdi. Eğer bir samuray kendini dine verir ya da sakatlanırsa o zaman Shogun' un hizmetinden uzaklaştırılırdı. Aynı şekilde bir maharet ustası ölünce de Shogun o ustaya bağlı samurayların hizmetine son verirdi. Başıboş kalan bu samuraylar tek başlarına ülkeyi dolaşırlar, evlenemezlerdi. Ne var ki, kusursuz ve ölümcül yetenekleri olduğundan çoğu kez izlenirler ve öldürülürlerdi. Birçoğu birleşip gruplar oluşturur, bir bölümü haydut olur, ama büyük bir çoğunluğu keşiş olurdu. Öldürme gücünün bir savaşçıyı çoğu kez manastır yaşamına itmesi çok garip bir şey, değil mi? Sizin durumunuzda Shogun devlet başkanınız olmuyor. Çünkü başkanınız halkın politik isteklerine göre başa gelir ve gider. Sizin gerçek Shogun'unuz Eliot'tur. O sizi hizmetten ayırabilir ya da ölüp gidebilir. Ama o olmadan sizler yalnızca birer başıboş gezgin sayılırsınız.»

13.

Yağmur damlaları kulübenin çatısında trampet çalmaya devam ediyordu. Dışarda hava alacakaranlık ve iç karartıcıydı.

Erika üzgün üzgün baktı. Chris'le Saul sırayla söze karışarak anlattıkları öykülerini tamamlamışlardı. «O eğitime ne kadar devam ettik demiştiniz?»

«Üç yıl,» dedi Saul. «Her gün üçer saat.»

Erika iç çekti. «Ama o zamanlar küçük birer çocuktunuz. »

«Yaşımızın küçük olduğunu kastediyorsun,» dedi Chris. «Ne var ki, yetiştirilme şeklimizi gözönüne alınca gerçek anlamda çocuk olduğumuzdan emin değilim.»

«O çalışmalar hoşumuza gitti,» dedi Saul. «Eliot[1] un bizimle gurur duyması bizi sevindiriyordu. Tek istediğimiz şey onun beğenisini kazanmaktı.»

Chris masada duran bilgisayar verilerini işaret etti. «Tüm kanıtlar dikkate alındığında, sanırım listedeki öteki adamlar da tıpkı bizim gibi yetiştirildiler.»

«Yani şartlandırılmış olarak,» dedi Erika.

Saul'un bakışları acımasızdı. «Ama işe yaradı. Liseyi bitirdiğimiz yılın ilkbaharında Özel Kuvvetler ve 82. Hava indirme Birliğinin adamları okula geldi. Bir hafta boyunca dil döküp sundukları avantajları sayarak sınıfı kendi saflarına çekmek istediler. Aynı şeyi IBM'le Xerox da yaptı. Ama sonuçta sınıfımızdaki öğrenciler iki askeri kuruluştan ya birini ya da ötekini seçtiler. Toplam olarak ele alındığında yüzde yüzü askerliği yeğledi. Böyle davranmakla, geleneği devam ettirmiş oldular. Çünkü önceki yıllarda da orduya katılmayan hiçbir öğrenci Franklin Erkekler Okulundan mezun olmamıştı. Cesaretlerini kanıtlamayı öylesine çok istiyorlardı ki, 1968 yılında Vietnam' daki Tet savunmasına kadar sınıfımızın yüzde sekseni çatışmalar sırasında öldürüldü.»

«Aman Tanrım,» dedi Erika.

«Ama bizim için iş bu kadarla kalmamıştı,» dedi Chris. «Eliot Vietnam'daki hizmetlerimize pekiştirme diyordu. Franklin Erkekler Okulu, ardından Dojo, Özel Kuvvetler ve Vietnam'dan sonra Rothberg'in öldürme içgüdüsü eğitimini tamamladık. Daha sonra da ClA'nın Virginia'daki çiftliğine gittik. Aslında Eliot bizi hizmete çok önceleri almış sayılırdı. Bir bakıma eğitimimiz daha biz beş yaşındayken başlamıştı. Ama çiftlikten sonra artık Eliot için çalışacak duruma gelmiştik. »

«Sizi en iyiler yaptı.»

«Evet, yaptı ya.» Chris dudaklarını öfkeyle büzdü. «Ve tabii, listedeki öteki adamları da. Ona körü körüne sadık kalacak şekilde bizleri programladı.»

«Asla soru- sormadık ona. Paradigm işinde olduğu gibi,» dedi Saul. «Verdiği görevin nedenini sormak hiçbir zaman aklımın ucundan geçmedi. Eğer bir şeyin yapılmasını emrettiyse yeterliydi, daha başka açıklamaya gerek yoktu.»

«Saflığımız karşısında mutlaka gülüp bizimle eğlenmiştir. Okuldan gizlice kaçıp çeteden dayak yediğimiz o gece var ya...» Chris'in gözleri öfkeden alev saçıyordu. «Gerçeği ancak şimdi anlayabiliyorum. Çete üyeleriyle İlgili bir nokta kafamı her zaman kurcalamıştır. Çok temiz görünüyorlardı. Deri ceketleri yeniydi. Ve pahalı bir arabaya binip uzaklaşmışlardı.» Chris hıncından titriyordu. «Çetedekiler birer ajan olmalıydı. Onları Eliot göndermişti. Amacı bizi biraz hırpalayıp Dojo'daki çalışmaları canı gönülden kabul etmemizi sağlamaktı. Bizi istediği yöne çekmek için daha başka kaç kişiyi kullandığını Tanrı bilir.»

«Şu Baby Ruth marka çikolatalı barlar. Denver' deki buluşmamızda beni öldürülmeye göndermeden önce bir Baby Ruth vermişti.»

«Seni bulmamı istediği zaman bana da aynı şekilde bir Baby Ruth verdi,» diye devam etti Chris. «Tıpkı Pavlov'un köpekleri gibiyiz. O çikolatalı barlar bizimle arasındaki ilişkinin simgesi. Çikolataları onu sevmemiz için bir araç olarak kullandı. Ne de olsa kolaydı. Çünkü bize daha önce hiç kimse şefkat göstermemişti. Küçük çocuklara çikolata veren yaşlı bir adamdı.»

Çatıdaki yağmur takırtıları daha da hızlandı.

«Ve Eliot'un söylediği her şeyin yalan olduğunu artık anlamış bulunuyoruz. Hepsi birer düzmece, birer oyunmuş,» dedi Saul. «Bizi asla sevmedi. Bizi kendi çıkarları için kullandı.»

«Yalnızca bizi değil,» dedi öfkeyle Chris. «Listedeki öteki adamlar da Eliot'un kendilerini sevdiğini düşünmüş olmalılar. Herkese yalan söyledi. Biz ikimiz grubun yalnızca bir bölümüyüz. Eğer sadece biz ikimiz olsaydık... o zaman bana yaptıkları için... onu belki bağışlayabilirdim. Ama ne yazık ki, sadece ikimiz değiliz.» Dışardaki fırtınayı dinledi, onun sözleri de tıpkı fırtına gibiydi. «Ve sırf bu yüzden onun öldüğünü göreceğim.»

AMANSIZ DÜŞMAN

1.

İçki satıcısı açıldıktan iki dakika sonra Hardy elindeki kesekâğıdında iki şişe Jim Beam'le dışarıya çıktı. Seçtiği marka nedeniyle kendi kendine gururlandı. Gerçi devletten aldığı emekli aylığı öyle çok değildi, ama yine de ucuz ve kalitesiz viski markaları seçerek klasını asla düşürmemişti. Ayrıca kaldığı apartmandaki öteki kişilerin yaptığı gibi ucuz şarap ya da tadı tatlı olan meyvalı rom karışımlarını hiçbir zaman almamıştı. Belirli ilkeleri vardı. Aç olsun ya da olmasın günde bir kez yemek yerdi. Her gün traş olup yıkanır, temiz elbiseler giyerdi. Aslında böyle davranmak zorundaydı da. Çünkü nemli Miami havasında sürekli terliyor, içtiği içki derisindeki deliklerden hemen dışarıya atılıyordu. O anda bile, daha sabahın beşi olmasına karşın, havanın sıcaklığı oldukça hissedilir gibiydi. Gözlükleri onu güneşten koruyor. kan çanağına dönmüş gözlerini gizliyordu. Çiçek desenli gömleği terden sırılsıklam olmuş, göğsünde tuttuğu kesekâğıdını ıslatmaktaydı. Bakışlarını midesine doğru indirince düğmesi açılan gömleğinden bembeyaz göbeğinin dışarıya taştığını gördü. Hemen düğmesini ilikledi. Yakında, iki blok sonra odasının karanlık güvenliğinde olacak, perdeler kapalı, vantilatör açık bir durumda televizyondaki «iyi Sabahlar, Amerika,» programının son yarım saatlik bölümünü izleyip sunucusu David Hartman'a kadeh kaldıracaktı.

Günün ilk içkisinin düşüncesiyle titremeye başladı. Kendisini izleyen bir polis olup olmadığını anlamak için çevresine kaçamak bakışlar attı, sonra da biryan sokağa sapıp bir yangın merdiveninin altına sokuldu. Arabalar önünden gelip geçerken elini kesekâğıdına daldırdı, şişelerden birinin kapağını açıp şişenin boynunu dışarıya çıkararak dudaklarına götürdü. Viski boğazından aşağıya yuvarlanırken gözlerini duyduğu zevkten kapadı. Ve vücudu rahatladı, titremesi geçti.

Gürültülü bir müziğin ona doğru gittikçe yaklaştığını duyup ansızın kaskatı kesildi. Şaşkınlıkla gözlerini açıp bakınca o güne dek karşılaştığı en uzun boylu Kübalıyı görüp ağzı bir karış açık kaldı. Aynalı camlı güneş gözlüğü, pırıl pırıl parlayan mor bir gömleği olan Kübalı omzuna astığı teybin gürültülü müziğine uyarak dans etmekteydi. Güçlü kuvvetli dudaklarından acımasızlık fışkıran Kübalı ona iyice yaklaşıp merdiven altında duvara sıkıştırdı.

Hardy yine titremeye başladı... ama bu kez korkudandı. «Lütfen. Cüzdanımda on papel var. Al, senin olsun. Yeter ki canımı yakma. Viskime de dokunma.»

Kübalı kaşlarını çattı. «Neden söz ediyorsun sen? Bir züppe bunu sana vermemi söyledi.» Sonra da kesekâğıdına bir zarf tıkıp uzaklaşmaya başladı.

«Zarfta ne var? Hey, dur bir dakika. Kim gönderdi? Nasıl birine benziyordu?»

Kübalı omuz silkti. «Züppenin biriydi yalnızca. Ne fark eder ki? Hepiniz birbirinize benziyorsunuz. Zarfı sana iletmem için bana yirmi papel verdi. Bence önemli olan da buydu.»

Hardy şaşkın şaşkın bakarken Kübalı sokakta gözden kayboldu, gürültülü müziğinin sesi gittikçe azaldı. Hardy dudaklarını yalayıp şişeden bir yudum daha içti. Sinirli sinirli kesekâğıdına bırakılan zarfı eline aldı, içinde ince uzun birşey olduğunu fark etti. Yırtıp açınca avucunun içine bir anahtar düştü.

Bir kiralık kasa anahtarına benzemekteydi. Üzerinde bir numara vardı: 113. Ayrıca bazı harfler de göze çarpıyordu: USPS. Sersem kafayla dikkatini toplayıp düşünmeye çalıştı. Sonunda harflerin ne anlama geldiğini çıkardı. ABD Posta idaresi (United States Postal Service) demekti. Bir posta kutusunun anahtarı olmalıydı.

Eski günlerdeki gibiydi. Bu iş midesini bulandırdı. Watergate skandali sonrasında örgütte büyük bir temizleme harekâtı yapıldığı 1973 yılından beri artık ClA'da çalışmıyordu, içkiye düşkün olmasına karşın yine de örgüt için hâlâ yeterince değerli bulunduğundan, emekliliğine dek Güney Amerika operasyonları şefi olarak kalacağını ummuştu. Ne var ki, çıkan

politik skandaldan sorumlu bir kurban aranmış, tabii sonunda piyango onun gibi bir ayyaşa çıkmıştı. Altmış. iki yaşında istifa etmeye zorlanmıştı... yine de hiç olmazsa emekli maaşı bağlanmıştı. Ve sonra da bir alkoliğin kapkara öfkesiyle dopdolu olarak Miami' nin yolunu tutmuştu.

O anda bu tür oyunlar için çok yaşlı olduğunu düşündü. Bir posta kutusu demek... Ama neden benim gibi bir bunak? Önce kovuyorlar, sonra da parmaklarını bir kez şıklatmakla yine hemen onlar için çalışmaya başlayacağımı sanıyorlar. Anahtarı kesekâğıdına koyup ara sokaktan çıktı. Bir kez daha akıllarını başlarına alıp düşünseler iyi olur, dedi kendi kendine.

Daha yarım blok yürümeden kafasına birbiri ardına sorular takılmaya başladı. Belki anahtar örgütten gelmemişti. Kaşlarını çattı, bir süre duraksadı. Örgütün rakiplerinden gelmiş olabilirdi. Başı ağrıyordu. Peki, ama hangi rakip örgütten? Daha da önemlisi, neden? Benim gibi bir ayyaşa kimin ihtiyacı olabilir? Ayık bile olsam artık benden bir hayır gelmez. Aradan geçen dokuz yıldan sonra örgütün operasyonları hakkında artık hiçbir şey bilmiyorum. Acaba, neler olup bitiyordu?

Gözlüğünün renkli camlarını delip geçen güneşten rahatsız olup gözlerini kıstı, içinde izlendiğini söyleyen bir önsezi vardı. Çevresine bakındı. Aptal, diye aklından geçirdi. Dostum, bende gerçekten de artık hayır kalmamış. Çünkü böyle belirgin bir hareketi eskiden yapmış olsaydım sonu ölümle bitebilirdi.

Umursadığı yoktu. Ne isterlerse istesinler yapmaya hiç niyetli değildi. Birileri boş yere zamanını ve yirmi papelini harcamıştı. O anda tek istediği şey bir an önce evine dönmek, vantilatörü çalıştırmak ve David Hartman'ın şerefine içkisini yudumlamaktı. Ve eski dostu Phil Donahue uğradığında birkaç tek daha atmaktı.

Bir süre sonra oturduğu apartmanın girişini gördü. Apartman yerine bir yıkıntı demek daha doğru olurdu. On beş katlıydı... betonu öylesine bozuktu ki, nemli havanın etkisiyle ufalanmaktaydı. Camları da öylesine inceydi ki, gürültülü trafiğin etkisiyle kırılıyordu. Koridorlarına lahana kokusu sinmişti. Su boruları tıkalıydı. Duvarlarının inceliğinden Hardy komşularının tüm sırlarını duyuyordu. Emeklilik Villası, diye yazmaktaydı

kapıdaki tabelada. Hardy, zamanından önce mezara gömülmek gibi, diye düşündü.

Apartmana ulaştı ve çatlak cam kapının tam önünde kaldırımı kirleten tüyler karışmış tavuk pisliğine uzun uzun baktı. Günlerinin nasıl geçtiği aklına gelince içinde bir burukluk duydu... viski, televizyon dizileri, geç saate dek uyanık kalabilirse televizyon haberleri, gece karabasanları, sabaha karşı saat üçte terlemeler. Lanet olsun,David Hartman bekleyebilir, diye düşündü ve içeriye girmeden geriye dönüp caddede yürümeye devam etti. Kocaman bir aptal olduğunu kabul ediyordu. Örgüte kırgın olmasına ve içindeki bela önsezisine karşın, kabaran merakını bir türlü bastıramıyordu. Önceki mevsimde her yeri darmadağın eden korkunç kasırga olayından beri böylesine ilgi hiç duymamıştı.

Acaba hangi postanedeydi? Bir yerden başlaması gerektiğinden o anda kendisine en yakınını seçti. Tabii, cesaret versin diye de yol boyunca ara sokaklara sapıp viskisini sık sık yudumladı. Postane binası cam ve krom karışımı, alçak ve uzun bir yapı olup dört bir yandan sıcaktan koruyan palmiye ağaçlarıyla çevriliydi. Otomatik kapıdan geçip içeriye girince burnuna yer temizliğinde kullanılan maddenin keskin kokusu geldi. Posta kutuları koridorun iki yanındaydı. Sağ alt sıradaki 113 numarayı buldu. Kentteki her postanede bir 113 numaralı kutu pekâlâ olabilirdi. Ondaki anahtar bu kutuya uymayabilirdi, ama kesekâğıdından çıkardığı anahtarı kilite sokunca anahtarın döndüğünü gördü. Kutu iyice alçakta olduğundan içinde ne olduğunu anlaması için yere diz çökmesi gerekti. Kutunun büyüklüğünü dikkate alınca bir paket bulacağını sanıyordu. Ama hiçbir şey bulamadı. Düş kırıklığına uğradı, aptal yerine konduğu için öfkelendi. Tam doğrulacağı anda önsezileri onu uyardı. Acaba neden alt sıradaki bir kutu seçilmişti? Çünkü diz çökülmüş olunsa bile kutunun tavanı görülemezdi. içini bütünüyle görebilmek için yere iyice eğilmek gerekirdi. Eğer kutunun tavanına bir şey tutturulmuşsa, postayı kutuya arka taraftan atan görevli kişi onu göremezdi. O anda Hardy'nin yaptığı gibi yere iyice eğilmesi gerekirdi. Evet, yanılmamıştı. Kutunun tavanına mıknatısla tutturulmuş küçük düz ve plastikten yapılmış bir kap vardı.

Eğilmekten yüzü kıpkırmızı olmuştu. Hardy kabı çekip aldı. Sallanarak doğruldu. Çevresine şöyle bir göz attı. Görünürde kimsecikler yoktu.

Güvenilir bir yere gitmeye filan kalkışmadı, görülme tehlikesini göze alıp plastik kabı açtı.

Kaşlarını çatıp elindeki ikinci anahtarı inceledi. Ama bu bir posta kutusu anahtarı değildi. Üzerinde bir numara vardı: 36.

Anahtarın öteki yüzünü çevirdi. Atlantik Oteli yazıyordu.

2.

Saul kilitte dönen anahtarın sesini duyunca tetikte bekledi. Bir koltuğun arkasına sindi, elinde gizlediği Beretta'yı sıkıca yakalayıp ağır ağır açılan kapıya gözlerini dikti.

Perdeleri sımsıkı kapatarak odayı karartmıştı. Koridordan süzülen ışık demeti kapı açılınca büyüdü. Sonra bir gölge ışığı engelledi. Şişman bir adam içeriye girdi, sinirliydi ve kesekâğıdında gizli bir şeyi sıkıca yakalamıştı.

«Kapıyı kapat ve kilitle,» dedi Saul.

Adam denileni yaptı. Saul bir masa lambasını yakıp yönünü adama doğru çevirdi. Hiçbir kuşkusu kalmamıştı. Lambanın arkasındaki karanlıkta kalan Saul karşısında duran Hardy'i tanıdı. Adam güneş gözlüğünü çıkardı, gözlerini ışıktan korumak için elini öne kaldırdı. Saul onu görmeyeli on üç yıl olmuştu. Hardy o zamanlar da kötüydü. Şimdiyse yetmiş iki yaşındaki görünüşü daha da kötüleşmişti... deride kabarıklıklar, kırışık yüzünde kırmızı lekeler, karaciğer büyümesi nedeniyle şiş bir karın ve alkoliklerde görülen aşırı terleme vardı. Saçları gri, donuk ve cansızdı. Ama hiç olmazsa taranmıştı. Traş olmuştu. Viski dışında bir koku yaymıyordu. Çiçek desenli rüküş gömleğiyle mavi pantolonu temiz ve ütülü görünüyordu. Beyaz ayakkabıları da daha yeni boyanmıştı.

Eğer ben bir ayyaş olsaydım, diye düşündü Saul, dış görünüşe Hardy kadar dikkat etmezdim, sanıyorum. «Hey. Hardy, seni yine görmek ne güzel. Elektriğin düğmesi sol tarafında.»

«Kimsin?» Düğmeyi el yordamıyla ararken soran Hardy'nin sesi titriyordu. Bir anda iki lamba birden yandı. Hardy gözlerini kısıp kaşlarını çatarak baktı.

«Beni tanıyamadın mı? Üzüldüm.»

Hardy kaşlarını çatmaya devam etti. «Saul?» Şaşkın şaşkın bakındı.

Saul Beretta'yı hâlâ gizli tutmaya devam ederek sırıttı ve koltuğun üzerinden uzanarak Hardy'yle tokalaştı. «Nasılsın? Kesekâğıdında ne var?»

«Şey...» Hardy omuz silkti, utanmıştı. «Ivır zıvır yalnızca. Sabah alışverişi yapmıştım.»

«İçki mi?»

«Ya, evet...» Hardy rahatsız olmuşçasına dudaklarını sildi. «Birkaç arkadaşım gelecek, içki dolabının boşaldığını fark etmemişim.»

«Oldukça ağıra benziyor. Kesekâğıdını konsolun üzerine bırak. Kolun dinlensin.»

Şaşkına dönen Hardy denileni yaptı. «Ben... tüm. bunların anlamı ne?»

Saul omuzlarını kaldırdı. «Sanırım, yeniden biraraya gelme diyebilirsin.»

Telefonun zili çaldı. Hardy irkildi, gözlerini telefona dikti. Yine çaldı. «Yanıt vermeyecek misin?» diye sordu, ama Saul hiç kımıldamadı. Zilin çalması durdu. «Tanrı aşkına, söyle,» dedi Hardy. «Neler oluyor? O Kübalı...»

«Etkileyiciydi, değil mi? Onu bulana dek epey bir süre aranmam gerekti.»

«Ama neden?»

«Ona sıra sonra gelecek. Silahlı mısın?»

«Şaka ediyorsun. Kübalıların kaynadığı bir ortamda mı?»

Saul başını salladı. Hardy'nin tuvalet dahil hiçbir yere silahsız gitmediği çok iyi bilinirdi. Bir kez Beyaz Saray'da başkanın bulunduğu bir konferansa yanında bir revolverle katılmıştı. Bir başka kez de, nüfuzlu kişilerin katıldığı bir akşam yemeğinde fazla içmekten sızıp sandalyesinde öylesine kaykılmış ki, sonunda omuz kılıfındaki silahı kayarak iki Kongre üyesi ve üç senatörün önünde gürültüyle yere düşmüştü. «Silahını kesekâğıdın yanına koy.»

«Neden?»

Saul gizlediği Beretta'yı doğrulttu. «Dediğimi yap.»

«Hey, dur br dakika.» Hardy'nin gözleri dört açıldı. Bunun bir şaka olduğuna kendini inandırmak istiyormuş gibi gülmeye çalıştı. «Ona ihtiyacın yok.»

Ama Saul gülmedi.

Hardy dudaklarını büzdü. Sinirli sinirli eğilerek pantolonunun sağ paçasını yukarıya çekti, ayak bileğindeki kılıfta küt namlulu 38.'lik bir Colt ortaya çıktı.

«Hâlâ revolver seviyorsun, öyle mi?»

«Bana eskiden ne derlerdi biliyorsun.»

«Wyatt Earp.» Saul tetikteydi. «Yalnızca iki parmağını kullan.»

«Söylemen gerekmez,» diyen Hardy kızmış gibiydi. «Ne yapılması gerektiğini hâlâ hatırlıyorum.» Silahı kesekâğıdının yanına koydu. «Oldu mu?»

«Pek değil.» Saul gidip silahı aldı. «Üzerini aramam gerekiyor.»

«Oh, Tanrım.»

«Gıdıklamayacağım.» Üzerini aradıktan sonra Saul, Hardy'nin düğmeleriyle özel olarak ilgilendi.

Hardy bembeyaz kesildi. «Ne yani bir mikrofon mu arıyorsun? Üzerimde gizli bir dinleme aygıtı mı olduğunu düşünüyorsun? Neden böyle bir şey...»

«Kübalı kullanmamızın nedeni de buydu, izlenip izlenmediğinden emin değiliz.»

«İzlenmek mi? Beni neden izlemek istesinler? Dur bir dakika. Biz mi? Biraz önce biz mi dedin?»

«Chris de benimle birlikte çalışıyor.»

«Kilmoonie mi?» Hardy şaşırmıştı.

«Güzel, içkinin belleğine bir zararı olmamış».

«Şili'de ikinizin benim için yaptıklarını nasıl unutabilirim? Nerede...»

«Biraz önce otelin lobisinden arayan Chris'di. Telefon zilinin iki kez çalması senin izlendiğinden kuşkulandığını göstermekteydi. Eğer bir tehlike sezerse» beni uyarmak için yine telefon edecek... zili bir kez çaldıracak.»

«Ama izlenmediğimi ben size söyleyebilirdim.» Saul'un gözlerini kaçırdığını fark etti. «Anlıyorum,» dedi başını acı acı sallayarak, «izlenip izlenmediğimi anlayacak durumda olmadığımı düşünüyorsun.»

«Görevden ayrılınca insanın yetenekleri körleşir.»

«Hele bu kişi bir ayyaşsa.»

«Öyle demedim.»

«Söylemen gerekmiyordu.» Hardy'nin gözleri ateş püskürüyordu. «Peki, geleceğimden nasıl emin olabildin?»

«Emin değildik. Kübalı anahtarı sana verdikten sonra onu bir kanalizasyona düşürebilirdin.»

«Başka?»

«Seni tek başına bıraktık. Bir işe başlamaya hazır olduğunu kanıtlamalıydın. Biraz hareket istediğini belli etmek zorundaydım»

«Hayır.»

«Ne demek istediğini anlama...»

«Başka bir nedeniniz vardı.»

Saul hayır anlamında başını salladı.

«Kübalı,» dedi Hardy. «Ona neden gerek duyduğunuzu anlıyorum. Anahtara da öyle.»

«Ee, peki»

«Ama neden bir posta kutusuyla ikinci bir anahtar?»

«Ek önlem olarak.»

«Hayır, belki o arada bir telefon konuşması yaparım diye bana yeterince zaman vermek istediniz. Böyle bir şey yaptığımı Chris görecek, kaçman

için seni uyaracaktı.» Hardy iyice öfkelendi. «Kimin için çalıştığımı sanıyordunuz?»

Saul bir süre düşündü. Hardy'e güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Ama başvurabileceği başka hiç kimse yoktu. Bir an için olabilecek sonuçları kafasında şöyle bir tarttı.

Ve Hardy'nin sorusunu yanıtladı.

Hardy duyduğu şey karşısında donakaldı. Anlamamış gibiydi. Ama biraz sonra yüzü ansızın kıpkırmızı oldu. Boynundaki damarlar şişti. «Ne?» diye çatlak bir sesle sordu. «Eliot mu? O lanet olası herifle işbirliği yapacağımı mı düşündünüz? Bana yaptıklarından sonra, ona yardım edeceğimi mi sandınız?»

«Emin değildik. Aradan uzun yıllar geçti. Değişmiş olabilirdin, insanlar kimi kez geçmişteki öfkelerini unuturlar.»

«Unutmak mı? Asla! O lanet olası herif beni işimden attı! Ellerimle onun boğazını sıkmak ve...»

«Dediğini kanıtlamak ister misin?»

Hardy yanıt olarak güldü.

3.

Saul'un anlatması sona erdi. Hardy sessizce dinlemişti. Bakışları sert, yüzüyse öfkeden kıpkırmızıydı. Başını salladı. «Demek öyle. Sizin de aleyhinize döndü. Hiç şaşmadım. Çünkü Eliot herkesin aleyhine dönmüştür. Bulunduğu mevkiyi bu kadar uzun yıl koruyabilmesi büyük mucize.»

«Konuşmaya devam et.»

«Ne anlatmamı istiyorsun?»

«Eliot her zaman şöyle derdi: 'Eğer birinin sırlarını öğrenmek istiyorsan, ondan nefret eden birine gidip sor.'»

«Sen onu herkesten daha iyi tanırsın.»

«Tanıdığımı sanıyordum. Ama yanılmışım. Oysa sen onun rakibiydin. Onun hakkında araştırına yaptın.»

«Nasıl öğrendin bunu?»

Saul yanıt vermedi.

Hardy konsoldaki kesekâğıdının yanına gitti. Yarılanan viski şişesini çıkarıp dudaklarına kaldırdı. Ama ansızın durup utanmışçasına baktı. «Bir bardağın olduğunu sanmıyorum.»

«Banyoda var.» Saul şişeyi Hardy'nin elinden aldı. «Ama sana başka bir şey vereceğim.»

«Ne?»

«Git, banyodan bardağı getir.»

Hardy kuşkulu kuşkulu denileni yaptı. Geri döndüğünde parmakları bardağı sımsıkı tutmaktaydı. Saul'un bir çekmeceden çıkardığı şişelere ağzı bir karış açık bakarak yutkundu. «Olamaz!»

«Seni karşımda ayık görmek istiyorum. Eğer mutlaka içmen gerekiyorsa...»

«Vermut mu? Şaka mı yapıyorsun?»

«Şaka yapan birine benziyor muyum?»

«Ne iğrenç şey!»

«İstersen çok içmeyebilirsin. Yine de viski şişesi seni ayartmasın diye...» Saul viski şişelerini alıp banyoya götürdü, lavaboya döktü.

Hardy acıyla inledi. «Bana on altı papale patlamıştı!»

«Al sana yirmi dolar. Üstü kalsın.»

«Sadist!»

«Nasıl istersen öyle düşün, işimiz biter bitmez gidip yenilerini alabilirsin.» Saul konsolun yanına giderek kırmızı ve beyaz vermutları açtı. Hardy'nin bardağını doldurdu. «Belki senin miden düşündüğümden daha sağlamdır.»

Hardy bardakdaki pembe karışıma ters ters baktı. Elini önce uzattı, sonra geri çekti, ardından yine uzattı ve bardaktaki içkiyi üç yudumda bitirdi. Derin bir oh çekerek konsolu sıkıca yakaladı. «Aman Tanrım.»

«İyi misin?»

«Meyva suyu gibi tadı var.» Hardy şöyle bir silkindi. «Bu yaptığın için seni asla bağışlamayacağım.» Ama bardağını yine doldurdu. «Pekâlâ, artık bilmek istiyorum. Eliot hakkında araştırma yaptığımı nasıl öğrendiniz?»

«Bilmiyordum.»

«Ama ya biraz önceki sözlerin?»

«Yalnızca bir tahmindi... Eliot hakkındaki duygularını dikkate almıştım. Yine de emin değildim. Eğer sorsaydım, korkup inkâr edebilirdin. Bu nedenle biliyormuş gibi davranıp senin de onaylamanı bekledim.»

Hardy iç çekti. «Tamam, dediğim gibi bir araştırma yaptığım doğru. Ama bir an için beni çok korkuttun. Çünkü bundan hiç kimsenin haberi olmaması gerekiyordu, inan bana, çok dikkatli davrandım. Bu tür bir işde yardım istemek için hiç kimseye güvenmedim. Belirli bir yöntem izlemedim. Biraz oradan, biraz buradan topladığım bilgileri birbirlerine ekledim. Meslek hayatımda hesabını veremeyeceğim hiçbir şey olmadı. Alnım apaçık.» Hardy kaşlarını çattı. «Yalnızca şansım ters gitti. Watergate skandali patladı.

Aslında olayla herhangi bir ilişkim yoktu. Ama Eliot'la ben uzun süreden beri birbirimize rakiptik. CIA şefini ikna ederek olayın sorumluluğunu üzerime yıktılar. Kurban ben oldum. Akla da yatkındı. Ne de olsa, o zamanlar bir ayyaştım, tıpkı şimdi olduğum gibi. Yine de skandal olayını Eliot'un bana karşı kesin bir zafer elde etmek için eline geçen bir fırsat olarak görmesini bir türlü hazmedemiyorum.»

«Hakkında araştırma yaptığından Eliot'un haberi var mıydı, sence?»

«Olmadığı ortada.»

«Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?»

«Yoksa beni öldürtürdü.»

Saul dik dik baktı. «Öğrendiklerin o denli ciddi mi?»

«Yaklaşmıştım. Bir şey vardı. Hissedebiliyordum. Topladığım bilgiler içinde tek bir halkanın eksik olduğunu biliyordum. Eğer o tek halkayı da tamamlayabilseydim...» Omuz silkti. «Ama o kazandı. Araştırmama devam edemeyince kendimi iyice içkiye verdim.» Bardağı havaya kaldırdı. «Bu gerçekten çok berbat.»

«Biraz kahve ister misin?»

«Hayır. Kahve vermuttan da kötü. Emeklilik.» Hardy derin derin düşündü, «insan giderek tembelleşiyor. Başladığım işi nasıl tamamlayabilirdim? Bilgisayarlara ulaşamadım.»

«Sen yaşamak istedin.»

«Ya da kovulmayı hak ettim. Eğer biraz cesaretim olsaydı, şimdi hâlâ onun peşinde olurdum.» Alm boncuk boncuk terlemeye başladı. «Amma sıcak!»

Saul ilerledi, perdenin yanındaki klimanın düğmesini çevirdi. Odayı hafif bir esinti kapladı. «Eliot hakkında araştırma yapmak istemenin sebebi neydi?»

Hardy içkisini tiksintiyle yudumladı. «Kim Philby.»

4.

Kim Philby 1951 yılında İngiltere'nin MI-6 adlı haberalma örgütünün üst düzeyli bir yetkilisiydi. Daha önce, ikinci Dünya Savaşı sırasında Amerika'nın yeni kurulan casusluk örgütü OSS'nin elemanlarını eğitmekte yardımcı olmuştu. Daha sonraları OSS örgütü 1947 yılında ClA'ya dönüşünce de danışmanlık hizmetinde bulunmuştu. FBI'nın Sovyet casusu araştırmalarına yardımda bulunmak amacıyla 1949 yılında Washington'a gelmiş, hatta çok saygı duyulan İngiliz diplomatı Donald MacLean'ın bir komünist ajanı olduğunun kanıtlanmasında başlıca rolü oynamıştı. Ne var ki, Maclean daha tutuklanmadan Guy Burgess adında başka bir İngiliz diplomatı tarafından uyarılmış ve komünist ajanı olduğundan kuşku duyulmayan Burgess'le birlikte Rusya'ya kaçmıştı.

Böylesine derin Sovyet sızmalarının açığa çıkması Batı dünyasının haberalma örgütlerini şoke etti. Aynı derecede rahatsız edici bir başka nokta da Maclean'dan kuşku duyulduğunu Burgess'in nasıl öğrenmiş olduğuydu. O zamanlar Hardy ClA'da görev yapan çiçeği burnunda bir ajandı. Bir gün öğle yemeği için en sevdiği bara gitmiş, tam arabasını yakındaki otoparka park ettiği anda birden bastıran sağanağa yakalanmıştı. Arabanın içinde bir yandan yağmurun dinmesini beklerken, bir yandan da günün aktüel sorununu düşünmekteydi. Bir ara kafasında bir şimşek çaktı, içkiyi, yemeği unutup hemen bürosuna geri döndü. Savaştan beri Washington Mall'da yer alan Quonset binalarından birindeki bürosuna girer girmez ıslanan pardösüsünü bir koltuğa fırlatıp bir sürü dosyayı karıştırdı, kafasındaki kuşkuları belgeleyecek notlar aldı.

Maclean'ı uyaran Burgess, Philby'i, yani Maclean'i suçlayan adamı tanıyordu. Hatta Burgess bir kez de Philby'nin evinde konuk olmuştu. Acaba Philby, Maclean'ın başının belada olduğunu Burgess'e istemeyerek açıklamış mıydı?

Böyle bir şey anlamsızdı, tabii. Çünkü Philby meslekte yeterince deneyimli biriydi. Suçlamayı planladığı birinin arkadaşına böylesine hassas bir bilgiyi açıklamazdı.

Öyleyse aradaki bağlantının anlamı neydi? Burgess, Maclean ve Philby. Hardy önemli bir mantıksal sıçrama yaptı. Acaba Philby bir komünist ajanı mıydı? Acaba Philby, Maclean'ı suçlamadan önce onu uyarması için Burgess'i mi göndermişti?

Ama neden? Eğer Philby de onlardan biriyse, o zaman kendisi gibi başka bir komünist ajanını suçlamasının sebebi ne olabilirdi? Hardy'nin aklına tek bir neden geliyordu... ortaya çıkarılma tehlikesi bulunan daha önemli bir komünist ajanını korumak için. Peki ama Maclean'dan daha önemli kim olabilirdi? Hardy'nin solukları sıklaştı. Philby'nin kendisi mi? Maclean'ı suçlamakla Philby kendisini kuşkulardan uzaklaştırmış oluyordu. FBI'yla yaptığı çalışma sırasında belki Philby ikili bir ajan olduğunun anla şılmak üzere bulunduğunu öğrenmişti.

Bunların hepsi birer düşünce, diye aklından geçirdi Hardy. Ama bunları doğrulayacak kanıtlar neredeydi? Aklına ansızın Krivitsky adında yıllar önce iltica eden bir komünist geldi. Krivitsky İngiliz diplomatları arasında üç tane Sovyet ajanı olduğunu söylemişti, içlerinden birinin soyadının King olduğunu belirtmişti. (Adam sonra hemen tutuklanmıştı.) Ama Krivitsky öteki ikisi hakkında belli belirsiz şeyler anlatmıştı. Dediğine göre, biri otuzlu yıllarda komünizme ilgi duyan bir iskoçyalı, öteki de ispanya iç Savaşı sırasında görev yapan bir İngiliz gazeteciydi. Iskoçyalının Maclean olduğu artık biliniyordu. Ama o İngiliz gazeteci kimdi?

Hardy kolları sıvayıp Philby'nin dosyasında kayıtlı küçük ayrıntıları inceledi, aradığını bulunca da az kalsın kahkaha atıyordu. Kayıtlara göre, Philby bir zamanlar gazetecilik yapmıştı... ispanya iç Savaşı sırasında. Artık tüm parçalar birbirine uyuyordu. Burgess'la Philby birbirlerini Cambridge'de öğrenciyken tanımışlardı. Maclean da Cambridge'e gitmişti. Otuzlu yıllarda üçü de komünizme ilgi duymuş, ama daha sonra büyük bir değişme göstererek birdenbire kapitalizmi yeğlemişler ve İngiliz diplomatik servisine katılmışlardı.

Elbette, diye düşündü Hardy. Çünkü Rusların isteğiyle birer Sovyet ajanı olmayı kabul etmişlerdi.

5.

«O iş beni ünlü yaptı,» dedi Hardy. Soluğu ekşi vermut kokuyordu. «Philby'nin maskesini benim indirdiğimi insanlar unutuyor.»

«Kimlerin efsane olduğunu bazılarımız hâlâ biliyor,» dedi Saul.

«Ben ve Eliot.» Hardy içkisini yudumladı. «Altın adamlardık. Eliot savaştan sonra kendi haberalma örgütlerini kuran, ama bu kez bizler için çalışan eski Nazilerle eski Faşistleri kullanarak puan topladı. Öyle ki, Eliot'la benim yanlış hiçbir şey yapamayacağımız sanılırdı.»

«Geçmişi hakkında neler biliyorsun?»

«Yoksa size geçmişinden hiç söz etmedi, mi? Neyse, Eliot Bostonlu. Ailesi sosyeteden. Babası Yale'ye gitmiş, sonra da Dışişleri Bakanlığında çalışmış. Eliot'un 1915 yılında doğmasından kısa bir süre sonra babası Almanların batırdığı Lusitana gemisinde bulunuyormuş. Annesiyse 1818 yılında bir grip salgınında ölmüş. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?»

«Eliot bir yetim mi yani?» Saul ürperdiğini hissetti.

«Tıpkı Chris'le senin gibi. Belki böylece size duyduğu ilgi anlaşılmış oluyor.»

«Yetimler okuluna gitti mi?»

«Hayır. Hiçbir akrabası yoktu. Ne büyükbabası, ne amcası, ne de bir halası vardı. Belki bakımını üstlenecek çok uzak bir akrabası olabilirdi. Kalan miras çok büyük olduğundan bakımı hiç kimseye herhangi bir sorun olmazdı. Ama babasının bir arkadaşı bakımını üstlendi... Dışişleri Bakanlığında sözü geçen biriydi. Eliot'un uzak akrabaları da öneriyi kabul etti. Ne de olsa, bu adam Eliot'u babasının istediği gibi yetiştirebilirdi. Adamın çok parası ve gücü vardı.»

«Kimdi o?»

«Tex Auton.»

Saul'un gözleri faltaşı gibi açıldı.

«Evet, öyle,» dedi Hardy. «Başka bir deyişle, Abelard sığınağı kurucularından biri. Eliot'u eğiten kişi Auton'du, yani modern casusluğun temel kurallarının ortaya konulmasında yardımları olan kişi. Bir bakıma Eliot tâ en başından beri örgütte bulunuyor. Savaştan önce Amerika'da ayrı bir haberalma örgütü yoktu, tabii. Bu tür işleri orduyla Dışişleri Bakanlığı yürütmekteydi. Ama Pearl Harbour baskınından sonra OSS kuruldu ve Auton da katılması için Eliot'u teşvik etti. Eliot eğitim görmek için İngiltere' ye gitti. Fransa'da birkaç önemli operasyon düzenledi. işi sevmişti, bu nedenle savaştan sonra OSS'nin ClA'ya dönüşmesiyle orada çalışmaya devam etti. O sıralar Auton emekli olmuştu, ama Eliot onun öğütlerini almak için sık sık Auton'u ziyaret etti ve Auton'un ona söylediği en önemli şey, asla örgütün üst kademelerinde görev almaya çalışmaması oldu.»

«Ama hırslı biri için böyle bir öğüt hiçbir anlam taşımaz.»

«Eğer biraz düşünürsen bir anlamı olduğunu görürsün. Söylesene, yıllardır acaba kaç CIA şefi ve şef yardımcısı değişti? Öylesine çok ki, sayısını anımsayamıyorum. Bu mevkiler politik yerler. Beyaz Saray'daki kişi değişince bu mevkilerde bulunanlar da değişiyor. Örgütteki gerçekten güçlü kişi... yani yönetim değişimlerinden etkilenmeyen güçlü kişi... şef yardımcısından sonra gelen kişidir. Yani örgütteki deneyimlere, yeteneklere göre ulaşılan, Beyaz Saray tarafından tepeden inme atanmayan ve politik olmayan en üstteki bürokrattır, başka bir deyişle en tepeden itibaren üçüncü mevkiyi dolduran kişidir.»

«Demek Eliot, Auton'un öğüdünü tuttu.»

Hardy başını salladı. «Cüret edebileceği kadar yükseğe çıktı. Aslında başkanlardan biri ona örgüt şefliğini bile önerdi, ama Eliot kabul etmedi, iş güvencesini sürdürmek istedi. Aynı zamanda da daha çok güç sahibi olmak istedi. Bu nedenle tabanını genişletti. hizmetine gittikçe daha çok ajan aldı ve etkinliğini yeryüzünün her yerinde yapılan operasyonlarla gösterdi. Karşı haberalma şefi unvanını 1955 yılında aldı, ama daha kırklı yıllarda büyük bir etkinliği vardı. Senatörler, kongre üyeleri ve başkanlar seçimlerle seçiliyordu. Yani günü geldiğinde bürolarını boşaltmak zorundaydılar. Oysa Eliot'un seçim diye bir kaygısı yoktu. Ülkeyi Demokratların mı yoksa

Cumhuriyetçilerin mi yönettiğine aldırmadan örgütteki makamında yıllardır oturuyor. Elindeki gücü bu kadar uzun süre korumayı şimdiye dek ancak bir kişi daha başarmıştır.»

«J. Edgar Hoover.»

«Evet. Ama Hoover artık yaşamıyor. Bu nedenle kırklı yıllardan beri Amerikan yönetiminde en sürekli etkiyi Eliot'un yaptığını söylemek hiç de abartma olmaz. Düşün bir, Eliot her zaman kendisini silip atacak hırslı biriyle karşılaşma tehlikesiyle yüz yüze geldi. Kendisini sağlama almak amacıyla tehlikeli olabilecek herkesi araştırdı, haklarında dosya tuttu. Bunların arasında kimler yoktu ki. Başkanlar, meclis üyeleri, örgütün bölüm şefleri ve daha birçok kişi. Bu taktiği belki Hoover'dan öğrenmişti ya da belki Auton öğretmişti. Ama sonuçta akıl edebileceğin en iyi belgelenmiş skandallar koleksiyonunu oluşturdu. Seks, içki, uyuşturucu ve daha bir sürü konuda meydana gelen skandallar. Vergi kaçakçılığı, çıkar gözetme, rüşvet de bunlar arasında sayılabilir. Eğer Eliot'u elindeki gücü almakla tehdit eden biri çıkarsa, Eliot hemen o kişi hakkında hazırlanan dosyayı gündeme getiriyor ve tüm tehditler bir anda kesiliyordu. Emeklilik yaşını geçmiş olmasına karşın Eliot'un hâlâ örgütte bulunmasının da nedeni bu. O dosyalar.»

«Neredeler?»

«Her yerde olabilir. Belki Cenevre'deki bir bankada. Belki bir spor kulübündeki giysi dolabında. Bilebilmek olanaksız, inan bana, birçok kişi o dosyaları bulmaya çalıştı, ama yine de hiç kimse nerede olduklarını öğrenemedi.»

«Onun hakkında araştırma yapmayı neden istediğini bana hâlâ söylemedin.»

Hardy bir süre düşündü. «Başka bir önsezi neden oldu. Philby, Burgess ve Maclean'dan başka, hem de çok sayıda komünist ajanın burada ve İngiltere'de yönetimin üst kademelerine sızdığı konusunda Eliot'un hep ne kadar ısrar ettiğini anımsıyor musun? Özellikle de örgütte bir Rus casusu olduğundan emindi. U-2 olayını, Domuzlar Körfezi felaketini ve Kennedy suikastini açıklarken bu varsayımdan yararlandı. Ne zaman yeni bir operasyona başladıysak, sanki Ruslar önceden haber almış gibi

davranıyordu. Eliot'un varsayımı paranoyak görünmüştü. Ama zamanla akla yatkın görünmeye başladı. Öyle ki, örgütte artık herkes birbirini kontrol ediyordu. Birbirimizi gözetlemekten başka bir iş yapılmaz oldu. Sözkonusu casusu asla bulamadık. Artık bir şey fark etmiyordu. Çünkü Eliot'un varsayımı örgüte herhangi bir casusun yapabileceği kadar zarar verdi Aslına bakılırsa, Eliot örgütü felce uğrattı. Ve beni düşünmeye zorlayan şey de işte bu oldu. Eliot iddiasını aşırı derecede sürdürmüştü. Bir köstebek olduğunu ısrarla belirterek örgütte akıllıca bir karışıklık çıkaran Eliot belki de casusun ta kendisiydi. Kim Philby'nin taktiği buydu. Birini suçla, hiç kimse suçlayandan kuşku duymaz.»

«Ama yine de sen kuşku duydun.»

Hardy omuz silkti. «Eliot'u kıskanıyordum diyelim. Mesleğe birlikte başladık, ilk önceleri ikimiz de aynı derecede gelecek vaad ediyorduk. Ama yıllar geçtikçe Eliot daha çok başarı kazandı. Ben olduğum yerde kalırken, o yükseklere tırmandı. Eğer her şey farklı olsaydı, belki onunla aynı düzeyde olabilirdim.» Bardağını havaya kaldırdı. «Sanırım, onu alaşağı etmek ve kendimi üst kademelere çıkarmak istedim, ilk büyük başarımı aklımdan hiç çıkarmadım. Belki yine öyle büyük bir başarı elde edebilirdim. Sana biraz önce Eliot'un OSS eğitimi için savaş sırasında İngiltere'ye gittiğini söylemiştim. Casusluk hakkında biz çok şey bilmiyorduk, oysa ingilizler biliyordu. Eliot'u eğiten Ml-6'daki adamın kim olduğunu dünyada tahmin edemezsin.»

Saul devam etmesini bekledi.

Hardy önce bardaktaki içkiyi yudumlayıp bitirdi. «Kim Philby.»

6.

Saul bir an soluksuz kaldı. «Eliot bir köstebek mi?»

«Onu elemedim.»

«Eğer onu suçlamıyorsan, öyleyse Philby'den ne diye söz ediyorsun?»

«Yalnızca ne düşündüğümü söyledim. Tahminlerde bulunabilirim, ama kanıt olmadan hiçbir işe yaramaz.»

«Kanıtın yok demek...»

«O denli ilerleme kaydedemediğimi söylemiştim. Eliot beni kovdurduktan sonra büroma hemen el kondu. Evim, arabam, bankadaki kiralık kasam arandı. Örgütle çok az İlgili olanlar dahil tüm yazılı belgelerimi aldılar.»

«Araştırma notların da bunların arasında mıydı?»

«Tanrıya şükürler olsun ki, yaptığım araştırmaları herhangi bir yere yazmamıştım. Eğer Eliot hakkında hazırlanan bir dosya görseydi, eğer benim tehlikeli biri olduğumu aklına getirseydi... şey, ne de olsa bir ayyaşa güvenemezdi. Ani bir kalp krizi geçirebilir ya da bir binanın tepesinden aşağıya düşebilirdim. »

«Neler öğrendiğini anımsıyor musun?»

Hardy alınmış gibi baktı. «Elbette. Dinle, Eliot prensip sahibi biridir. Davranışlarında tutarsızlık görünce ondan kuşku duymaya başladım. 1954 yılında... yaptığı yolculuklarla İlgili masraf faturalarından öğrendiğime göre ...Avrupa'ya nedeni açıklanmayan birçok yolculuk yaptı. Ağustosta bir hafta boyunca tümüyle ortadan kayboldu.»

«Tatile mi gitti?»

«Acil bir durumda aranabileceği bir adres ya da bir telefon numarası bırakmadan mı?»

«Ne demek istediğini anlıyorum.»

«Belçika'ya dek izini buldum. Ama sonrası...» Hardy bir sigara yakıp dumanını üfledi.

«Ortadan kaybolmasının hesabını kimse sormadı

mı?»

«Hayır, hesap sorulmamakla kalmayıp ertesi yıl terfi bile aldı. Söylenene göre, bir göreve gönderilmiş ve terfisi de başarı ödülü olarak verilmişti. Sonuçta bir şey fark etmiyor tabii, ama ortadan kaybolduğu o hafta...»

«Eğer Eliot bir köstebekse, bu süre içinde ondan sorumlu KGB görevlisiyle buluşmuş olabilir.»

«Aynı şey benim de aklıma geldi. Ama aptalca bir davranış olurdu bu. KGB'nin onunla temas kurması için daha az dikkat çekecek birçok değişik yol var. Eliot'un habersizce ortadan kaybolmasını sağlayarak niye dikkatleri üzerine çeksin? Kaybolmasının sebebi her neyse, bunun önemli olduğu... başka türlü halledilmeyecek bir işle İlgili bulunduğu apaçık ortada. »

Saul kaşlarını çattı. Bir an titrediğini hissetti. Klima çalışıyordu. Ama titremesi odanın serinliğinden değildi.

«Başka bir şey daha var,» dedi Hardy. «1973 yılında Eliot yine ortadan kayboldu... Haziran ayının son üç günü boyunca.»

«Yine Belçika'ya mı?»

«Hayır, bu kez Japonya'ya.»

«Peki, aralarında bir bağlantı var mı?»

Hardy omuz silkti. «O gezilerde ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok. ABD'nin yararına kullanmak için Sovyetlerle ilişki kurmayı düşünüp Philby'nin yanında yer almış görünebilirdi. Karmaşık işlerden hep hoşlanırdı ve en karmaşığı da üçlü bir ajan rolü oynamaktır, ister ikili, ister üçlü ajan olsun, sonuçta KGB'yle bağlantı içinde olması gerekiyordu. Birisi ona mesajları iletmeliydi. Hiç kimsenin kuşku duymayacağı biri olmalıydı; öyle ki, düzenli olarak birbirleriyle buluştuklarında kimsenin kafasında soru işaretleri belirmemeliydi. Ayrıca hareket serbestliği de olmalıydı, özellikle Avrupa'da.»

«Peki, o kişiyi buldun mu?»

«Güller.»

«Ne?»

«Biliyorsun, Eliot gülleri sever. Bütün günü onların arasında geçiyor. Öteki gül meraklılarıyla mektuplaşıyor. Nadide türleri değiş tokuş ediyor.»

Saul kafasında çakan şimşekle irkildi. «Ve çiçek sergilerine gidiyor,» dedi.

«Avrupa'ya. Özellikle de her temmuz ayında Londra'daki sergiye. Savaştan hemen sonra, 1946 yılında ilki yapılan Londra Çiçek Sergisini şimdiye dek hiç kaçırmadı. Mükemmel bir buluşma yeri. Gittiğinde her zaman Londra yakınında malikânesi bulunan arkadaşında kalır... yani Percival Landish Junior'da.»

Saul şaşkınlıktan donakaldı.

«Kim olduğunu biliyor musun?» diye sordu Hardy.

«Babası 1938 yılında yapılan Abelard toplantısında İngiliz haberalma örgütünü temsil etti.»

«İlginç bir durum, sen öyle düşünmüyor musun? Aynı toplantıda bulunan Auton baba Landish'le arkadaşlık kuruyor. Eliot... yani Auton'un evlatlığı da Landish'in oğluyla arkadaş oluyor. Aklıma gelmişken, baba Landish aynı zamanda Philby'nin de amiriydi.»

«Aman Tanrım,» dedi Saul.

«Kendi kendime sordum,» dedi Hardy. «Acaba baba Landish de bir köstebek miydi? insanın bir tertibe inanmasındaki en büyük sorun, bir süre sonra her şeyi ortaya attığı varsayıma uydurmaya çalışmasıdır. Acaba fazla mı hayalci davranıyordum? Şöyle toparlayayım: Eğer Eliot Sovyetler hesabına çalışıyorsa, mesajların iletilmesinde kurye görevi yapan kişi bence Landish Junior'dır. Bu iş için mükemmel bir aday. Landish'in Ml-6'da bulunduğu mevki, Eliot'un ClA'da bulunduğu mevkinin aynısı. Tıpkı Eliot'un yaptığı gibi, Landish de Ml-6'da bir köstebek olduğunda ısrar ediyor. Eğer baba Landish Sovyetler hesabına çalıştıysa, Landish Junior da babasının ölümünden sonra aynı işi yapmaya devam etmiş olabilir.»

«Tek sorun dediklerini kanıtlayabilmekte.»

7.

Erika yolun ortasında durup pencere kenarındaki yolcuya doğru eğildi. «Lütfen, emniyet kemerinizi bağlayın, efendim,» dedi. Üzerinde El Al'ın hostes üniforması vardı. Zaman darlığından, yerine geçebileceği az kişi bulunmuştu. Boyu, saç rengi ve yüz yapısı kimliğine büründüğü hostesle aynıydı. Ama Erika'yla yer değiştirip bedava bir tatil için o sırada Miami'den Key West'e doğru güney yönünde araba kullanan kadın, Erika'dan biraz daha ince yapılıydı. Bu nedenle üniforma üzerine sımsıkı oturmuş, göğüsleri etkileyici bir biçimde ortaya çıkmıştı. Uçağın erkek yolcuları durumdan memnundu.

Erika ara yolda ilerlemeyi sürdürerek tüm yolcuların kemerlerini bağlayıp bağlamadıklarını kontrol etti. Bir kadına büyükçe çantasını koltuğun altındaki boşluğa itmesini rica ettikten sonra yolculara şöyle bir göz gezdirdi. Hiç kimse sigara içmiyordu. Arkaya yatırılan koltuk yoktu, tümü de dikti. Önlerindeki yemek masaları açılmamıştı. Başka bir hostese başını sallayıp ön tarafa yürüdü, sonra döndü, yolcuları bir kez daha inceledi. Gördüğü kadarıyla, hiçbiri ona karşı anormal bir tepki göstermemişti. Elbette, iyi yetiştirilmiş bir ajan böyle bir hata yapmazdı. Yine de gerekli formaliteleri tamamladı... yoksa kendisi hata yapmış olurdu.

Daha sonra pilot kabinin kapısını tıklatıp açtı, «içinizde kahve isteyen var mı?»

Pilot döndü. «Hayır, teşekkür ederim. Yer personeli bagaj yükleme işini tamamladı. Piste ilerleme izni verildi.»

«Hava nasıl?»

«Daha iyisi olamaz. Gök pırıl pırıl masmavi,» dedi yanı başında duran Saul. Pilot üniformaları içinde daha da yakışıklı olan Saul'la Chris'in uçuş denetleyicileri olduklarını kanıtlayan belgeleri vardı. Pilot kabininin geri tarafında oturmuş, mürettebatı izliyorlardı. ileri sürdükleri kişiler olmadıkları kuşkusunu uyandıracak hiçbir neden yoktu. Erika'yla birlikte yolcu salonundaki izleyici gözlerden sakınıp özel merdivenden çıkmışlar, yolcu tünelindeki personel kapısından geçip uçağa erkenden binmişlerdi.

Onlar için hazırlanan sahte kimlikler kusursuzdu. İsrail Elçiliğindeki Misha Pletz yine harikalar yaratmıştı.

Jet biniş platformundan ayrılırken Erika yolcuların bakışlarını bir kez daha kontrol etmek amacıyla yolcu bölümüne geri döndü. Bir erkek büyülenmiş gözlerle göğüslerine bakıyordu. Bir kadın da kalkış heyecanı içindeydi. Kaygı duyulacak bir şey olmadığına karar verdi. Aslına bakılırsa o anda uçak hareket halinde öldüğünden uçağa bir vurucu tim binmiş olsa bile bir şey fark etmezdi. El Al'ın güvenlik önlemleri mükemmeldi. Önde, ortada ve arkada olmak üzere yolcular arasında üç sivil giysili kişi özel güvenlik görevlisiydi. Pencerelerin ötesinde ansızın beliren iki büyük araba terminalden ayrılan jeti uçuş pistine dek iki yanda izleyecekti. Arabaların içinde iriyarı adamları fark etti. Bunlar gizledikleri otomatik silahlarını gerektiğinde hemen kullanmaya yetkili kişilerdi. Sık sık terörist eylemlere hedef olduğundan, bu havayoluna özel olarak böyle bir standart korunma olanağı sağlanmıştı. Uçak Londra'ya indiği anda yine iki araba belirecek, jeti terminale dek koruyacaktı. Havaalanının içindeyse El Al bölümü etkin bir korunma altında tutulmaktaydı. Bu koşullar dikkate alındığında, Erika, Saul ve Chris'e karşı harekete geçmeye kalkışacak bir vurucu tim göz göre göre intihar etmiş sayılırdı.

Erika'nın duyduğu rahatlama çabucak kayboldu. Arka taraftaki yiyecek dolaplarının iyice kapatılıp kapatılmadığını kontrol ederken bir anda hostes olduğunu anımsadı. Öyle ya, uçuş süresince yolculara kokteyl ve yemek servisi yapması gerekecekti.

Kaptan pilot mikrofonu eline aldı, «iyi akşamlar.» Cızırtılı parazit sesi duyuldu. «El Al'ın 755 sefer sayılı Londra uçağına hoş geldiniz...»

8.

Londra'ya geldiklerinde kapalı bir havayla karşılaştılar, gri bulutlar kentin üzerini kaplamıştı. Uçuş sırasında yoğun bir çalışma sürdürmesine karşın, E-rika yine de öğrendiklerinin bir değerlendirmesini yapacak zaman bulmuştu.

Chris'le Saul'un Franklin Erkekler Okulu hakkında anlattıkları onu rahatsız etmişti. Kendisi İsrail'de bir kolektif çiftlikte büyümüş, sıkıntı çekmemişti. Gerçi onlar gibi kendisi de bir asker, bir ajan olarak eğitilmişti, ama yine de onlardan farklı olduğunu hissediyordu.

Küçük yaşta annesinden ve babasından ayrılmış, üvey ebeveynler tarafından yetiştirilmişti. Yine de çiftlikteki tüm topluluk ona sevgilerini sunmuştu. Her İsrailli onun ailesinin bir üyesi sayılırdı. Sık sık saldırıların olduğu, öz ya da üvey birçok evebeynin çocuklarını kaybettiği bir ülkede halk tek bir aileymiş gibi davranınca acılara dayanmak daha kolay olmuştu.

Oysa Chris'le Saul artık gerçek olmadığı anlaşılan Eliot'un sevgisinden başka hiç sevgi görmemişlerdi. Bir kolektif çiftliğin sağlıklı atmosferi yerine, katı bir disiplinle birçok şeyden yoksun olarak yetişen hoşgörüsüz gençlere katlanmışlardı... hem de bunu ülkeleri için değil de velinimetleri olduğunu iddia eden bir adamın gizli amaçları için yapmışlardı. Böyle bir plan acaba nasıl bir akılın ürünü olabilirdi?

Ancak sapık ve anormal birinin.

Tıpkı Saul ve Chris gibi kendisi de öldürmek için eğitilmişti. Ama o bunu ülkesi için, halkının var olması için, düşmanına acıyarak ve üzüntü duyarak yapıyordu. Oysa Saul'la Chris tüm duygulardan arındırılmış, Eliot'un yönettiği birer robota dönüştürülmüştü. Onlara yapılanları hiçbir soylu amaç haklı çıkaramazdı.

Chris'le Saul'un koşullandırılması bugün artık başarısızlığa uğramıştı. Gerçi Erika onlarla... özellikle de küllenen ama şimdi eskisinden daha canlı olarak yeniden canlanan aşkının kahramanı Saul'la... tekrar bir arada olmaktan mutluluk duyuyordu, ama bu beraberliği sürdürmekteki başlıca

nedeni idealist duygulardan kaynaklanıyordu. Ülkesine yardım etmek, Başkan'ın arkadaşı öldürüldüğünde olaydan İsrail'in sorumlu olduğu izlenimini uyandıran Eliot'un neden olduğu zararı onarmaktı. Ama Saul'la Chris'in nedenleri farklıydı. Kişisel ve duygusal nedenlerdi bunlar. Ömür boyu sürecek bir suistimalin artık sonuna gelmişlerdi. Büyük bir ihanete uğramışlardı.

Şimdi de bunun öcünü almak istiyorlardı.

9.

Londra havaalanında havayolu personelinin yararlandığı özel gümrük kapısından geçtiler. Misha' nın onları karşılaması için ayarladığı refaketçiler dikkati çekmeksizin öte tarafta bekliyordu. Terminalin kalabalık bölümünden uzak durarak havaalanı personelinin yararlandığı bir arka kapıdan dışarıya çıktılar. Koruyucu refakatçiler Erika, Saul ve Chris'in iki yanında duvar oluşturarak kurşun geçirmez bir arabaya yürüdüler. Sonra da havaalanı çıkışındaki koruma görevlisinin yanından geçip Londra'nın gürültülü trafiğine katıldılar.

Chris saatini İngiltere yerel saatine göre ayarladı. iç karartıcı bir sabahtı. Nemli havanın rahatsızlığını hissederken dönüp arkaya doğru bir göz attı ve kaşlarını çattı, «izleniyoruz.»

«Yüz metre gerideki şu mavi araba mı?» diye sordu sürücü. Dikiz aynasından geriye bakıp Chris' in başını salladığını gördü. «Bizim arabalardan biri,» dedi. «Ama benim canımı sıkan başka bir şey var.»

«Nedir?»

«Aldığımız emirler. Washington'daki Misha'dan.»

«Sorun ne?»

«Anlamıyorum. Sağsalim gelmenizi sağlamamız, ama daha sonra ortadan kaybolmamız gerekiyor. Saçma bir iş. Sizleri tek başınıza bırakmayıp güvenlik korunmanızı sürdürmeniz şart. Bir yanlışlık olmalı.»

«Hayır, yanlışlık filan yok. Biz öyle istedik.»

«Ama...»

«Doğru söylüyor, öyle olmasını biz kendimiz istedik,» diye söze karıştı Saul.

Sürücü omuz silkti. «Madem öyle, siz bilirsiniz.

Sizi güvenilir bir eve götürmem söylendi, istediğiniz malzeme de arabanın bagajında.»

10.

Yerleşmeye başlamışlar gibi göründüler, ama koruyucu refakatçileri ayrılır ayrılmaz hemen çanta açma işine son verdiler. Erika, Chris'e baktı. Ve gizli bir işaret verilmiş gibi bir anda odayı didik didik aramaya başladılar. Küçük bir yerdi. Amerika'daki kiralık odalardan daha çok ev havası vardı... dantel masa örtüsü, dantel perdeler ve bir vazoda çiçekler bulunuyordu. Arabada olduğu gibi odaya da rutubet kokusu sinmişti. Gerçi onları getiren refakatçiler yerin güvenilir olduğunu garanti etmişlerdi, ama Saul onlara güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Bir yandan güvenmemesi için bir neden yoktu. Öte yandansa işin içine çok kişi karışmış, daha başka ihanetlerle karşılaşma olasılığı artmıştı.

Kafasından geçen kuşkuları duymuş gibi Erika'-yla Chris başlarını salladılar. Odaya gizli bir dinleme aygıtı konmuş olabileceğinden, hiç konuşmadan üzerlerindeki üniformaları çıkarıp kendi elbiselerini giydiler. Erkekler Erika'nın çıplaklığıyla ilgilenmediği gibi, Erika da onlarla ilgilenmedi. Daha sonra refakatçilerin sağladığı silahları parçalarına ayırdılar, gözden geçirip incelediler ve yine biraraya getirdiler, istedikleri öteki malzeme de mükemmel iş görmekteydi. Arkalarında hiçbir şey bırakmaksızın sessizce binanın arka merdiveninden dışarıya çıktılar. Arkadaki dar sokakta ilerleyip Londra'nın labirenti andıran dar sokaklarında karmaşık bir yöntemle hareket ettiler, böylece Londra yağmurunda peşlerine takılan biri olduysa bile ondan kurtulmuş oldular. İngiltere'ye geliş nedenlerini Misha bile bilmiyordu. Artık tek başlarına kalmışlar, yine ortadan kaybolmuşlardı, gideçekleri yeri kimse öğrenemezdi.

Bir kişi dışında, diye düşündü Saul huzursuzca, Onlardan başka tek bir kişi daha biliyordu... onlara gidecekleri yerin adresini veren, hedeflerini tanımlayan kişiydi bu. Güvenliklerini tam olarak garanti edebilmek için Hardy'nin susturulması gerekirdi. Ama böyle bir şeyi nasıl yapabilirdim, diye kendine sordu Saul. Hardy yardım etti. Ayrıca o herifi çok seviyorum.

Artık bir şey fark etmez, diye düşündü. Ama yarım kalan bu iş canını sıkıyordu.

11.

Onu bekliyorlardı ve dairesinden uzak durmak gibi en basit bir güvenlik önlemini bile aklına getireme mişti. Çünkü çok içkiliydi, tabii, bahanesi buydu. Alkol yalnızca muhakeme yeteneğini etkilemekle kalmamış, reflekslerini de köreltmişti. Nitekim sallana sallana dairesine girip kapıyı 'kapatmak için geri döndüğünde ve yaklaşan ayak seslerini duyduğunda yeterince hızlı hareket edememişti. Ayık olsaydı belki kapıyı hızla açıp kendisini koridora atabilir, kaçmaya çalışabilirdi. Ne var ki, ansızın yükselen adrenalin midesindeki alkolle karışmış, onu kusacak duruma getirmişti. işte, tam o sırada gizlendiği dolaptan çıkarak saldıran adam onu kolundan yakaladı, büktü ve hızla duvara çarptı, sonra da bacaklarını tekmeyle birbirinden iyice ayırdı.

Banyodan fırlayan ikinci adam da yanlarına gelerek üzerini iyice aradı. «Küt burunlu bir otuz sekizlik. Sağ ayak bileğinde,» dedi arkadaşına ve silahı cebine attı.

«Kanepeye,» dedi birinci adam Hardy'e.

«Ne istiyor...»

«Kapa çeneni de denileni yap.»

Hardy'nin alnı duvara çarpmanın etkisiyle zonkluyordu. Kanepeye oturdu. Kalbi bir an duracak gibi olmuştu, ama aklı başındaydı, hem de şaşılacak denil. Oysa Saul gittiğinden beri eskisinden daha çok içiyordu. Üstüne başına gösterdiği eski özeni kaybolmuş, kendisini iyice bırakmıştı. Artık pantolonu kırış kırış, ayakkabıları boyasızdı. Onu da yanında götürmesi için Saul'a yalvarmış, ama o kabul etmemişti. «Yeterince yardım ettin,» demişti Saul. Ama Hardy anlamıştı. Benim çok yaşlı olduğumu düşünüyor. Benim gibi bir ayyaşa güvenemeyeceğini sanıyor, diye düşünmüştü.

Eğer birazcık cesareti olsaydı yıllar önce yapması gereken şeyi şimdi Saul'un yaptığını unutabilmek için kendini iyice içkiye vermişti.

O anda karşısında duran iki adam otuz yaşlarındaydı. Hardy sürdükleri traş losyonunun kokusunu duyuyordu. Her bakımdan Amerikalı özellikleri taşıyan adamları şöyle bir inceledi. Kısa saçları ve Brooks Kardeşler yapımı takım elbiseleri vardı. Onların kim olduklarını anladı. Gerçi adamları daha önce hiç görmemişti, ama çalıştığı sıralar bunlara tıpatıp benzeyenleri çok kullanmıştı.

GS-7'ydiIer. Yani örgütün asalakları. Adamların seviyesizliği Hardy'i öfkelendirdi ve kızgınlığı içkinin etkisiyle daha da arttı. Demek birinci sınıf bir ekip gönderecek denli tehlikeli bulmuyorlardı onu. Adamlar onun küçük görülmesini temsil ediyordu.

Çok öfkeliydi, ama bunu belli etmedi. Viski ona cesaret veriyordu. «Ee, artık rahatımız yerinde sayı...»

«Kapa o lanet olası çeneni,» dedi birinci adam. «Telefonu aç.» İkincisine döndü. Hardy o sarhoşluğu arasında adamın yedi kez tuşa dokunduğunu fark etti.

«Ne? Uzak mesafe mi? Umarım ödemelidir,» dedi Hardy.

«Yoo, hayır. Sana ödetmek hoşuma gidecek,» dedi İkincisi, sonra da karşı taraftaki kişiyle konuşmaya başladı. «Yakaladık onu. Hayır, kolay oldu. Tabii.» Hardy'e baktı. «Tahmin ettin mi?» Sırıttı. «Seni istiyor.»

Hardy isteksizce telefonu aldı. Kim olduğunu biliyordu, ama yine de bilmiyormuş gibi davrandı. «Alo?»

Hattın öteki ucundaki ses tebeşir kadar kuru, ölü yapraklar kadar gevrekti... yaşlı ve ruhsuz bir sesti. «Adamlarımın sana iyi davrandığını sanıyorum.»

«Kim...»

«Haydi, canım.» Balgam sesi bozdu. «Numara yapmana hiç gerek yok.»

«Söyle, kimsin?»

«Pekâlâ. Eğlendiğimi hissediyorum. Oyununa katılacağım.»

Hardy söylenen adı duyunca öfkeyle burnundan soludu. «Bir daha sesini hiç duymayacağımı sanıyordum, pis kan emici.»

«Ne o, ad mı takıyorsun?» Eliot dilini şaklattı, «iyi ahlakına ne oldu?»

«İşimle birlikte onu da kaybettim, eşcinsel herif. »

«Bu yaşta olmuyor,» diyen Eliot güldü. «Bazı ziyaretçilerin olduğuna inanıyorum.»

«Birbirine tıpatıp benzeyen buradaki heriflerden başkası mı demek istiyorsun? Ziyaretçiler mi? Beni kim ziyaret etmek istesin?»

«İki yaramaz çocuk.»

«İtiraf edeyim, oğlumla kızım benimle konuşmuyorlar bile.»

«Ben Chris'le Saul'dan söz ediyorum.»

«Kimden söz edersen et. Neler olup bittiğini bilmiyorum, ama onları görmedim. Hem görmüş olsaydım bile asla sana söylemezdim.»

«Sorun bu değil mi?»

«Hayır, başka bir şey. Söyle, derdin ne?»

«Çok güzel. Soruya soruyla karşılık veriyorsun. Böylece hata yapmaktan kaçınıyorsun.»

«Seninle konuşmak bana acı veriyor. Kapatıyorum.»

«Hayır, bekle. Sana ne anlattıklarını tam bilemiyorum. Ama başları belada.»

«Bana hiçbir şey anlatmadılar. Burada değillerdi. Ben yalnızca emekliliğimin tadını çıkarmaya çalışıyorum, o kadar. Şu asalaklarını başımdan al. Hayatımdan çık.»

«Anlamıyorsun. Chris sığınağın kuralını bozdu. Saul da onun kaçmasına yardım ediyor.»

«Onlar da hemen bana geldiler, öyle mi? Ah, tabii. Ama neden? Onlara çok yardımım olur, diye mi? Ruslara karşı mı? Saçma.» Hardy yüzünü buruşturdu.

«Haklısın belki. Adamlarımdan biriyle konuşabilir miyim, lütfen?»

Hardy yanıt vermeksizin telefonu birinci adama uzattı.

«Buyrun... Evet, efendim. Anlıyorum.» Telefonu yine Hardy'e verdi.

«Bir hata yaptın,» dedi Eliot.

«Söylemene gerek yok. Biliyorum.»

«İlk başta oldukça iyi olduğunu itiraf etmeliyim. Hele meslekten epeydir uzak olduğun dikkate alınınca.»

«Özel yetenek diyebilirsin.»

«Alışkanlıklar daha güvenilirdir. Haklısın, Ruslar. Neden onlardan söz etmen gerekti? Senin daha iyi bir rakip olacağını umuyordum.»

«Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.»

«Rusların Chris'in cezalandırılmasını istediğinden haberin olmasaydı, onlardan söz etmezdin. Aramızdaki sürtüşmeler bir yana, seni kovdurmakta haklıydım. Aptalın birisin. Sorguya çekildiğinde ilgisiz bile olsa asla bir şey söylemeyeceğini bilmen gerekirdi.»

«Tanrı aşkına, nutuk dinlemeye ihtiyacım yok. Söyle, bana geldiklerini nasıl bildin?»

«Bilmiyordum. Alınma, daha bu sabah aklıma geldin. Onların bağlantı kurabileceği geri kalan herkesi denedikten sonra. Başvurduğum en son kişi sen oldun.»

Hardy'nin yaptığı seçime belki de bu hakaret neden olmuştu.

İkinci edam kahve masasına bir çanta koydu. Açarak içinden bir şırıngayla bir ampul çıkardı.

«İlacı daha ilk anda kullanmadıklarını görünce şa şırmıştım,» dedi Hardy.

«Önce seninle biraz çene çalmak istedim. Eskileri hatırlamak için.»

«Yani zevk duymak için demek istiyorsun.»

«Zamanım kalmadı. Şimdi sıra bende. Kapatıyorum.»

«Hayır, bekle. Duymanı istediğim bir şey var.» Hardy birinci adama doğru döndü. «Şu dolabın içinde,» dedi. K-Mart mağazasından satın aldığı kontrplak bir dolaptı. «Bir yudumluk viskim kalmıştı. Lütfen, onu bana getirir misin?»

Asalak kararsız görünüyordu.

«Tanrı aşkına, boğazım kurudu.»

«Pis ayyaş,» diyen asalak dudak büktü, dolabı açarak şişeyi Hardy'e verdi.

Hardy şişeye gözlerini dikti. Sevdiği bir kadını okşuyormuş gibi yavaşça kapağını açtı. Dibinde kalan bir yudum viskiyi zevkine vara vara içti. Her şey bir yana tek özlem duyduğu şey buydu. «Hâlâ dinliyor musun?»

«Ne vardı?» diye sordu Eliot.

«Ayrılma, bekle.»

Yetmiş iki yaşındayım, diye düşündü Hardy. Karaciğerim berbat durumda, beni çok önce öldürmesi gerekirdi, artık posası çıkmış biriyim, bir fosilim, ilaç verildikten yarım saat sonra asalaklara Eliot'un istediği her şeyi anlatacağını biliyordu. Tabii, bunun sonucunda da Chris ve Saul öldürülecekti. Eliot yine kazanmış olacaktı.

Lanet olası herif hep kazanıyordu.

Ama artık kazanamayacaktı.

Bir ayyaş, öyle mi? Saul bana güvenemeyeceği için yanına almadı. Eliot bana saygı duymadığı için iki asalak gönderdi.

«Bir itirafta bulunacağım,» dedi Hardy.

«Yine de ilaç kullanacağız.»

«Fark etmez. Evet, haklısın. Saul beni görmeye geldi. Sorular sordu. Ben de yanıtladım. Onun nerede olduğunu biliyorum. Bunu iyice anlamanı istiyorum.»

«Dilin neden çözüldü? Seninle bir pazarlık yapmayacağımı biliyorsun.»

«Beni öldürtecek misin?»

«Evet, hem de hoşuna gidecek bir tarzda. Alkol Komasına girerek. Yakınacağını hiç sanmıyorum.»

«Beni dinlemeye devam et.»

Telefonu kahve masasına bıraktı, asalakların arka tarafındaki pencereye baktı. Yüz on kiloydu. Gençliğinde Yale'in Amerikan futbol takımında oynamıştı, hem de hucüm hattında. Nara atıp bağırarak kanepeden fırladı, asalaklara çarpıp onları geçti, pencereye doğru atıldı. Bir an için kapalı perdelerin onu engellemesinden korktu, ama bu lanet olası odada bulunan tüm öteki şeyler gibi perdelerin de kalitesiz, ucuza mal olduğunu tahmin etmeliydi.

Pencereye önce başı çarptı, camı paramparça etti. Ama göbeği pencerenin çerçevesine sıkıştı, karnı cam parçalarına gömüldü, inledi, ne var ki acıdan değildi, asalakların onu ayaklarından tutup içeriye çekmeye çalışmasındandı. Umutsuz bir çabayla debelendi, ileriye doğru atıldı ve ansızın kanlar içinde boşluğa fırladı. Onunla birlikte bir sürü cam parçası da uçuşmuştu. Güneşte parıldayan camlar sanki havada asılı gibi görünüyordu. Yerçekimi üstün geldi. Cam parçalarını yukarda bırakarak dikine düşmeye başladı.

Yerçekimi kanununa göre, hacimleri aynı olan nesneler yere aynı hızla düşerdi. Hardy'nin hacmi oldukça büyüktü. Cam parçalarından daha hızlı kaldırıma doğru düşüyor, bir yandan da hiç kimseye çarpmaması için dua ediyordu. On beş kat. Düşüş nedeniyle karnı şişmişti. Testislerine doğru. Çünkü baş aşağı düşmekteydi. Yere çarpmadan önce kendini kaybedip bayıldı. Daha sonra bir görgü tanığının belirttiğine göre son nefesini çarpma anında vermiş.

Yüzündeyse belli belirsiz bir gülümseme varmış.

12.

Malikâne çok büyüktü. Saul gecenin karanlığında ağaçlıklı kayalığın tepesine çömeldi, altındaki yamacın eteğinde yer alan İngiliz konağının ışıklarına baktı. Üç katlıydı, dikdörtgen yapısı onu olduğundan . daha yüksekmiş gibi gösteriyordu. Uzun ve dardı, geniş bir orta kışını, onun iki yanında da daha ensiz bölümler vardı. Yükselen ayışığı altında konağın belirgin dümdüz hatlarını yalnızca çatının hafif eğiminde yer alan çatı pencereleri ve dik dik yükselen bacalar bozmaktaydı.

Saul elindeki gece dürbününü malikâneyi çevreleyen duvara yöneltti. Çünkü konağın pencerelerinden yayılan ışık dürbün için öylesine güçlüydü ki, gözleri zarar görebilirdi. Oysa duvar karanlıkta kalıyordu, bu nedenle dürbünü oraya yöneltip dört metre yükseklikteki duvarı inceledi.

Bir şey onu rahatsız etti. Sanki daha önce oraya çömelip duvarı incelemiş gibiydi. Kendini biraz zorlayınca anımsadı. Aynı şekilde Virginia'daki konağı incelemişti. Yani Andrew Sage ve Paradigm Vakfı üyelerinin bulunduğu yeri. Tüm bu karabasanın başlangıcı olan evi. Ama ansızın yanıldığını anladı. Çünkü aşağıdaki duvar ona başka bir yeri anımsatmıştı... yetimhaneyi... ve asıl karabasanın başladığı yer işte orasıydı. Chris'le duvardan gizlice kaçışları gözlerinin önünde canlandı. Özellikle de o gece...

Cırcırböceklerinin sesleri kesildi. Orman korkunç bir sessizliğe büründü. Tüyleri diken diken olurken yere sindi, bıçağını çekti. Kapkara giysisiyle karanlığın içinde hiç fark edilmiyordu. Bir yandan soluk alış verişlerini kontrol ederek, bir yandan da sessizliği dikkatle dinleyerek yamaçtan aşağıya doğru inmeye başladı.

Bir kuş öttü, Saul durakladı, sonra aynı kuş sesi bir daha duyuldu. Saul derin bir nefes verip doğruldu. Dikkatli olmaya devam ederek bir meşe ağacına yaslandı, dudaklarını büzüp biraz önceki kuş sesini taklit etti.

Tam ilersinde karanlıklar içinden Chris çıktı, ikinci bir şekil de rüzgâr hışırtısını andıran bir sesle çalıların arasından belirdi. Erika'ydı. Yamaçtan aşağıya doğru şöyle bir bakındı, sonra da Saul'la Chris'in yanma çömeldi.

Chris, «Güvenlik önlemleri çok ilkel,» dedi alçak bir sesle.

«Ben de aynı fikirdeyim,» dedi Erika. Chris'le ikisi yamacın eteğinde birbirlerinden ayrılmış, malikânenin çevresini kontrol etmişlerdi. Duvar yeterince yüksek değildi. Kapalı devre kameralar olmalıydı. Duvarın tepesindeyse elektrikli tel örgü filan yoktu.

«Düş kırıklığına uğramış gibisiniz,» dedi Saul.

«Beni rahatsız ediyor,» dedi Erika. «İngiltere ekonomik durgunluk içinde. Alt sınıf üst sınıfa içerliyor. Eğer Landish olsaydım o zaman güvenlik önlemleri konusunda çok titizlenirdim. Ml-6'daki makamı dikkate alındığında, malikânesini nasıl koruyacağını biliyor olması gerekir.»

«Tabii, eğer korumaya değecek hiçbir şey olmadığı izlenimi vermek istemiyorsa,» dedi Chris.

«Ya da gizlemeye,» diye ekledi Erika.

«Yani güvenlik önlemlerinin göründüğü kadar ilkel olmadığını mı düşünüyorsunuz?»

«Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ya sen?» diyen Erika, Saul'a döndü.

«Ben duvarın ötesindeki bahçeyi inceledim,» dedi Saul. «Ama hiçbir gözcü göremedim, yine de konağın içinde birkaç tane olmalı. Düşüncemizde haklıydık, değil mi?»

«Köpekler mi?»

Saul başını salladı. «Üç tane. Belki görmediğim başkaları da vardır. Ortalarda serbestçe dolanıp duruyorlar, bağlı filan değiller.»

«Cins mi?»

«Tümü de Doberman.»

«Tanrıya şükür, hiç olmazsa Alman çoban köpekleri ya da avcı kanişler değiller,» dedi Chris.

«Vazgeçmek istiyor musun?»

«Yo, hayır,» dedi Erika.

İki adam gülümsedi.

«Öyleyse haydi başlayalım. Zamanlama konusunda biraz kaygılıydık... onu nasıl ele geçireceğimizi düşünüyorduk. Sorunu bizim adımıza çözmüşe benziyor. Şuraya bir bakın, hele.» Saul malikânenin arka tarafını işaret etti. «Serayı görüyor musunuz?»

«Işıkları yanıyor.»

Uzun cam yapı karanlıkta ışıl ışıl parlıyordu.

«Tıpkı Eliot gibi güllere tapıyor. Acaba oraya bir hizmetkârın girmesine izin verir mi? Ya da bir koruma görevlisinin? Ona göre en kutsal bir yere... Hiç sanmıyorum... Çünkü tapınağa yalnızca başpapaz girebilir.»

«Belki güllerini konuklarına gösteriyordur,» dedi Chris.

«Ve belki de öyle değildir. Bunu öğrenmenin yalnızca bir yolu var.»

İki adam yine birbirlerine bakıp gülümsediler.

13.

Malikânenin arka tarafına doğru yamaçtan aşağıya inmeye başladılar. Soğuk ve rutubetli bir geceydi. Duvarın yanma varınca Chris ellerini duvara dayayıp dizlerini kırdı. Erika da onun önce dizlerine, sonra omuzlarına basarak duvarın üst kısmına tutundu ve kendini yukarıya çekti. Ardından Saul da Chris'in omuzlarına basarak duvara tutundu, ama kendini hemen yukarıya çekmeyip bir süre asılı kaldı, Chris'in ondan merdiven gibi yararlanmasını sağladı. Duvarın tepesinde, Erika'yla Chris sona kalan Saul'un yanlarına gelmesine yardımcı oldular.

Chris küçük bir silindiri dudaklarına götürüp üfledi. Gecenin sessizliği bozulmamasına karşın, Saul silindirden ultrasonik bir ses dalgası yayıldığını biliyordu. Kendilerinin duymadığı bu sesi köpekler duyacaktı. Ama ya köpekler bu sese aldırış etmeyecek şekilde eğitilmişse o zaman ne olacaktı?

Neyse ki, kaygısı gerçekleşmedi, iri Dobermanlar öylesine yanıltıcı bir sessizlikle geldiler ki, Saul hazırlıklı olmasaydı ayak seslerini hiç fark etmeyecekti. Sanki çime dokunmadan yürüyorlardı. Siyah olduklarından karanlıkta gelişlerini görmemiş, ansızın duvar dibinde bitivermişlerdi. Aslında Saul hayvanların korkutucu beyaz dişlerini görmeseydi, geldiklerinden yine emin olamayacaktı. Köpekler onca vahşiliklerine karşın hiç havlamadılar.

Havlamaları olanaksızdı. Çünkü ses tellerinin kesilmiş olduğunu anladı Saul. Havlayan bir köpek koruma amacı için bir işe yaramazdı. Havlama sesleri bir yabancıyı uyarıp ona kendisini koruma şansı vermiş olurdu. Oysa bu Dobermanların görevi bir hırsız alarmı olmak değildi. Yalnızca tek bir amaca hizmet ediyorlardı... davetsiz gelen bir konuğu şaşırtmaya, sonra da öldürmeye.

Erika sırt çantasına uzandı, yumruk büyüklüğünde bir madeni kutu çıkardı, üst kısmını bükerek köpeklerin arasına attı.

Kutudan bir tıslama sesi yayıldı. Köpekler hemen ona doğru atıldılar. Sonra ansızın şaşkınlıkla geri geri kaçmaya çalıştılar, ama başaramayıp yere yığıldılar. Bayılmışlardı.

Saul soluğunu tutup kendini duvardan aşağıya bıraktı, ayakları çimene değer değmez de paraşütçüler gibi yere de yuvarlandı. Hızla bayıltıcı gaz dumanından uzaklaştı, ilerde Erika'yla Chris'i beklemeye başladı. Ayışığında konağın ön tarafındaki bahçeyi inceledi. Çalılar geometrik şekiller verilerek kesilmişti, piramit, küre ve küp gibi. Gölgeleri oldukça garip görünmekteydi. Yanına gelen Erika'yla Chris'e eliyle işaret ederek, «Şurada,» dedi.

Chris başını sallayarak gösterilen ağaca baktı ve fısıltıyla, «Parıltısını görüyorum,» dedi. «Bir elektronik göz.»

«Başkaları da olacaktır.»

«Ama köpekler buradan koşup geldiler,» dedi fısıltıyla Chris. «Gözlerin önünden geçip alarm sinyalini çalıştırmış olmalılar.»

«Sanmıyorum. Gözlerin yerden yüksekliği köpeklerin boyundan daha fazladır.»

Saul nemli çimin üzerine yüzükoyun uzandı, yere iyice sinerek sürüne sürüne ilerledi, elektrikli gözden yayılan ve güçlükle fark edilen ışığın altından geçti.

Sera karşılarında tıpkı değerli bir taş gibi parıldıyordu. En güzel yanı da içini dolduran güllerin görünümüydü. Zayıf, hafifçe kamburu çıkmış, beyaz ceketli birinin güller arasında dolaşmasını izledi. Hardy'nin tanımından, özellikle de söylediği gibi adamın kupkuru kalmış yüzünden onun Landish olduğunu anladı. «Mumyalara benziyor,» demişti Hardy. «Ölüymüş gibi görünüyor, ama saçları çok uzun.»

Saul sürüne sürüne seraya yaklaştı, sonra Erika'yla Chris'in yerlerini almalarını bekledi. Gelecek herhangi biri olursa diye Chris'le Erika'nın gözcülük yapmak için konakla sera arasındaki patikanın iki yanına, çalıların arasına gizlenmelerini bekledi. Sonra da ayağa kalktı, seraya girdi.

14.

Ansızın gözlerine dolan güçlü ışıktan rahatsız oldu. Burnuna mis gibi gül kokuları geliyordu.

Landish arkası Saul'a dönük olarak bir masanın başında durmuş, kum kaplarına tohum karıştırıyordu. Kapının sesini duyup geri döndü, girenin bir hizmetkâr olduğunu tahmin etmişti, çünkü hareketi çok sakindi. Ama girenin kim olduğunu görünce geriye doğru irkildi, ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Saul'la aralarında üç metre var yoktu. Bu denli yakından Landish hasta gibi görünüyordu, kırışmış derisi sararmıştı. Yine de ilk şaşkınlığı geçerken yuvalarına iyice gömülmüş gözleri parıldadı. «Konuk beklemiyordum,» dedi. Sesi zayıftı, ama aksanından bir beyefendi olduğu anlaşılıyordu.

Saul silahını doğrulttu. «Kıpırdama. Ellerini ve ayaklarını görebileceğim bir yerde tut.»

«Yaşlı bir adamın size zarar verebileceğini düşünmüyorsunuz sanırım.»

«Beni asıl düşündüren şey şuradaki,» diyerek eliyle aşılama masasının altına uzanan teli gösterdi. Hemen yanına gitti, cebinden çıkardığı pensle teli kesti. Masanın altındaki alarm düğmesini de çekip kopardı.

«Tebrik ederim,» diyen Landish hafifçe başını eğdi. «Eğer bir hırsızsanız, yanımda hiç para olmadığını söylemem gerekiyor. Tabii, gümüş takımlarıyla kristalleri konakta bulabilirsiniz.»

Saul başını iki yana salladı.

«Beni fidye istemek için kaçırmayı mı düşünüyorsunuz?»

«Hayır.»

«Gözlerinizde teröristlerinki gibi delice pırıltıları olmadığına göre, itiraf edeyim...»

«Bilgi istiyorum. Zamanım yok. O nedenle yalnızca bir kez soracağım.»

«Kimsiniz?»

Saul soruyu duymazlıktan geldi, «ilaç kullanmayı düşündük.»

«Biz mi?»

«Ama böyle bir şey için çok yaşlısınız. Vücudunuz kaldırmaz. Ölebileceğinizi gözönüne aldık.»

«Çok düşüncelisiniz.»

«Aklımıza işkence etmek geldi. Ama yine aynı sorun var. istediğimiz bilgiyi veremeden ölebilirsiniz.»

«Neden aşırıya kaçan yöntemler düşünüyorsunuz? Belki istediğiniz şeyleri ben kendiliğimden anlatırım.»

«Hiç sanmıyorum. Bundan başka, doğruyu söylemediğinizi bilemeyiz.» Saul bir kenarda gözüne ilişen gül makasını aldı. «Sizi nasıl konuşmaya ikna edeceğimizi sonunda bulduk.» Bir grup gülün yanma gitti, birincilik ödülü kazandıklarını belgeleyen kurdelelere şöyle bir baktı ve enfes güzellikteki kısa boylu Sarı Prenses gülünü sapından kesti.

Landish acıyla inleyip olduğu yerde şöyle bir sallandı. «O gül...»

«Çok değerli. Haklısınız, ama yeri doldurulamaz değil. Çünkü aynısından dört tane daha var. Oysa bu kırmızı renkli Gözyaşı Damlası daha nadide.»

«Hayır!»

Saul gülü kesti, çiçeğin kazandığı plaketin üzerine düşmesini seyretti.

Landish dengesini bulmak için masaya tutundu. «Aklınızı mı kaybettiniz? Ne yaptığınızın farkında değil misiniz?»

«Farkındayım. Çocuklarınızı öldürüyorum. Şu pembe Afrodit çok güzel gerçekten. Böyle mükemmel bir duruma gelmesi ne kadar sürer? iki yıl? Beş yıl?» Saul çiçeği ortasından kesti, üst kısmındaki yaprakları uçuşup 'bir kupanın üzerine döküldü.

Landish göğsünü tuttu. Gözleri dehşet doluydu.

«Yalnızca bir kez soracağımı söyledim. Eliot.»

Landish kırpılan yapraklara ağzı bir karış bakakaldı, gözleri dolu dolu olmuştu. «N'olmuş ona?» diyebildi.

«Sovyetler adına çalışıyor.»

«Neden söz ediyorsunuz?»

Saul Tanrının Armağanı'nı kesti, öylesine mor bir gülü yetiştirmek teorik olarak mümkün değildi.

Landish çığlığı bastı. «Yeter artık!»

«Eliot bir köstebek, sen de onların kuryesisin.»

«Hayır! Evet! Bilmiyorum!»

«Ne demek istiyorsun?»

«Mesajlar taşıdım. Doğru. Ama bu iş on yıl önceydi. Onun bir köstebek olduğundan emin değilim.»

«Öyleyse KGB onunla neden bağlantı kurdu?»

«Hiçbir şey,..»

Saul Landish koleksiyonunun en değerli gülüne doğru yürüdü. Sevinç Habercisi inanılmayacak bir mavilikteydi. «Eliot yanılmış. Onunla Denver'de karşılaştığımda, bana bugüne dek mavi renkte hiçbir gül yetiştirilmediğini söylemişti.»

«Yapma!»

Saul makası kaldırdı, gülün sapı makasın iki ağzı arasına gelecek şekilde bir an durakladı. Keskin ağızlar yansıyan ışıktan parıldıyordu. «Eğer Eliot bir köstebek değilse, o zaman neydi? Taşıdığın mesajlarda ne vardı?»

«Onları okumadım.»

Saul makasın kesici yanlarını sapa biraz daha yaklaştırdı.

«Doğru söylüyorum!»

«Öyleyse M1-6 ne zamandan beri ClA'nın kuryeliğini yapıyor?»

«Eliot'un hatırına iyilik olsun diye yaptım!» Landish sinirli sinirli yutkunarak bir Saul'a, bir kırpılan güllere baktı. «Yemin ederim! Benden aracılık etmemi istedi!»

«Sesini kısarak konuş.»

Landish titriyordu. «Dinle beni. Eliot bana mesajların örgütteki bir casusu tanımladığını söyledi.» Sesi iyice sinirliydi. «Ama bilgiyi veren muhbir huzursuzdu, bu nedenle güvendiği kuryenin götürmesinde ısrar etmişti. Tabii, o kuryeyi tanıdığım için aracılık yapacak en akla yatkın kişi ben oldum.»

«Buna inandın mı?»

«O benim arkadaşım,» dedi Landish. «Örgütlerimiz sık sık işbirliği yapar. Eğer mesajlarda ne olduğunu öğrenmek istiyorsan o zaman onları bana veren adama gidip sor.»

«Tabii. Uçağa atlar Moskova'ya giderim.»

«Hayır. Daha yakma.»

«Nereye?»

«Paris'e. Oradaki Sovyet Elçiliğinde çalışıyor.»

«Yalan söylüyorsun.» Saul gülün bir yaprağını budadı.

«Söylemiyorum! O gülün ne denli narin olduğunu anlamıyor musun? Tek bir yaprağını kesmek bile...»

«Öyleyse doğru söylediğine beni inandırsan iyi olur, çünkü bir başkasını kesmek üzereyim.»

«O gülün dünyada bir başka eşi yok.»

Saul makası hazır tuttu.

«Victor Petroviç Koçubey.»

«Yalnızca bir ad hiçbir anlam taşımaz.»

«Paris'teki Sovyet Elçiliğinin kültür ataşesi. Sovyet orkestra ve dans grupları için Fransa'da turneler düzenliyor. Kendisi aynı zamanda bir baş kemancı. Kimi kez konserlerde çalar. Kimi kez de tek başına turneye çıkar.»

«Ama aynı zamanda da bir KGB ajanı, öyle mi?»

Landish ellerini iki yana açtı .«Öyle olduğunu yalanlıyor. On beş yıl önce Batıya iltica etmeye çalışırken yakalandı. Yine aynı girişimde bulunacağı açıkça ortadaydı. Sovyetler onunla bir uzlaşma yapıp Paris'te bulunmasına

izin verdiler, ama karşılığında o da yeteneklerini anavatanının yararları için kullanacaktı. Ona çocuklarının Moskova'da kalacağını, mükemmel işlerinin ve yaşam koşullarının onun işbirliğine bağlı olduğunu anımsattılar.»

«Bunlar benim sorumu yanıtlamıyor. Söyle, o bir KGB ajanı mı?»

«Elbette, iltica etme girişimi bir düzmeceden başka bir şey değildi. Ama amaçlanan hedefe ulaşmalarını sağladı. Şimdi artık hiç kimse onun KGB ajanı olduğundan kuşku duymuyor.»

«Ve tabii, bahse girerim onun konserlerine gidiyorsunuzdur.»

«Artık eskisi kadar çok değil.» Landish omuz silkti, sonra da sinirli sinirli güllere doğru şöyle bir baktı. «On yıl önce onunla özel olarak buluşmamız hiç de güç olmadı. Rus müziğinin güzel yanlarından söz ederken bana mesajları verdi. O arada ben de ona bir mesaj verdim. Ama tümünün ağzı kapalıydı. Açıp içlerini asla okumadım. Ne yazılı olduklarını öğrenmek istiyorsan, Koçubey'le konuşman gerekiyor.»

Makası uçuk mavi güle doğru yaklaştıran Saul yaşlı adamı inceledi.

«Tüm bildiklerimi sana anlattım.» Landish'in sesi üzgündü. «Koçubey'i uyarmamı önlemek için beni öldürmek zorunda olduğunun farkındayım. Ama yalvarırım başka hiçbir gülü mahvetme.»

«Ya yalan söylüyorsan? Anlattıkların hiçbir işe yaramıyorsa?»

«Sana nasıl garanti verebilirim?»

«Veremezsin ve eğer ölürsen, intikam da alamam. O zaman daha çok gül mahvetsem ne yararı olur? Bir ölü için hiçbir şey fark etmez.»

«Öyleyse işin içinden çıkılmayacak bir duruma geldik.»

«Hayır. Benimle birlikte geliyorsunuz. Eğer yalan söylediğinizi anlarsam, benzinle bir kibritin bu serayı ne duruma sokacağını görürsünüz. Yolda yine düşünün. Belki öykünüzü değiştirmek isteyebilirsiniz.»

«Beni kapıdaki koruma görevlilerinin yanından asla geçiremezsiniz.»

«Geçirmem gerekmeyecek. Geldiğim yoldan gideceğiz. Yani duvarı aşarak.»

Landish alay edercesine, «Söylesenize, ben bir atlete benziyor muyum?» diye sordu.

«Sizi yukarıya çekeceğiz.»

«Çok ince yapılıyım. Kol ve bacak kemiklerim kırılır.»

«Pekâlâ, çekmeyiz.»

«Nasıl öyleyse? Başka türlü başarmanız olanaksız.»

Saul eliyle seranın arka tarafını işaret etti. «Çok basit.»

«Nedir?»

«Şuradaki merdiveni kullanırız.»

15.

Perdeler açık pencerenin önünde rüzgârdan dalgalanıyordu. Chris gözlerini kısarak kurşuni bulutlara doğru baktı, tuzlu deniz havasından burun delikleri yanıyor, rutubet içine işliyordu. Sert bir esinti Manş' ın dalgalarını önüne katmış, birbiri ardına yuvarlamaktaydı. Chris'in bir sıkıntısı var gibiydi. «Senin yerine ben gideyim,» dedi.

«Sana olmaz dedim,» diye karşılık verdi Saul. «Bu konuyu karara bağlamıştık, iki kişi Koçubey'e giderken senin ya da benim Landish'le birlikte burada kalması gerekiyor. Karar verebilmek için kart çektik. Küçük kart sende olduğu için sen kazandın. Yani sen kalacaksın.»

«Ama ben burada kalmak istemiyorum.»

«Ne o, yoksa durup dururken birdenbire kahraman mı kesildin?»

«Hayır. Değil elbette.»

«Ne öyleyse? Sırf Erika'yla birlikte olmak için dersen inanmam.» Saul o sırada Landish'i sandalyeye bağlayan Erika'ya döndü. «Alınma ama senin mükemmel bir espri yeteneğin var.»

Erika yanıt olarak dilini çıkardı.

Saul yine Chris'e döndü. «Söyle, ne var?»

«Aptalca bir şey.» Chris başını iki yana salladı, şaşkındı, «içimde garip bir duygu var. Biliyorum, anlamsız bir şey. Ama bir türlü bu duygudan kurtulamıyorum. »

«Neyle ilgili?»

Chris pencerenin yanından uzaklaştı. «Seninle. Bir tür önsezi diyebilirsin. Sana bir şey olacağını söylüyor. »

Saul bir süre Chris'i inceledi. Ne onun, ne de kendisinin batıl inançları vardı. Olması da mümkün değildi. Yoksa her zaman bir kehanet peşinde koşarlar, bunun sonucunda da etkinlikleri kaybolurdu. Onların işi mantık ve fiziksel yetenek gerektiriyordu, yalnızca bu iki şeye güvenmekteydiler. Yine

de Vietnam' da bulundukları süre içinde bu tür «garip» duygulara saygı duymalarına yol açan sayısız olaya tanık olmuşlardı. Evlerine geri gönderilme zamanı gelen birçok arkadaşları oturup eşlerine, annelerine ya da kız arkadaşlarına mektup yazmış, «Bunu ona ilet, ben onu bir daha göremeyeceğim,» diyerek öteki arkadaşlarına vermiş, gitmelerinden bir gün önce de alınlarının ortasına birer mermi yemişlerdi. Ya da öteki takımlarda olduğu gibi, daha önce yüzlerce kez gittiği ve onun için çocuk oyuncağı sayılabilecek olağan keşif görevine giderken bir gün arkadaşlarına, «Sizi bir daha göremeyeceğim,» diyen birçok kişi mayına basmıştı.

Saul bir an düşündü. «Bu duygu ne zaman başladı?»

«Landish Malikânesinde.»

«Duvarı gördüğün zaman mı?»

Chris başını salladı. «Nasıl bildin?»

«Çünkü ben de benzer bir duygu duydum.»

«Ne?»

«Orada sanki daha önce bulunmuş gibiydim. Biraz zamanımı aldı, ama sonunda anladım. Öyle hissetmeme neden duvardı. Franklin Erkekler Okulundaki duvara benziyordu. Çikolatalı bar almak için duvarın üstünden dışarıya nasıl gizlice sıvıştığımızı anımsıyor musun? Dayak yediğimiz geceyi? Ya da buzun üstünde kaydığımız, senin de bana yardım etmek için arkamdan atlayıp kafanı kaldırıma çarptığın geceyi? Tramvayı? Anımsıyor musun?»

«Beni kenara çekip hayatımı kurtarmıştın.»

«İşte bu her şeyi açıklıyor. Her ikimiz de o geceyi anımsamış olmalıyız. Landish Malikânesinde bulunduğumuz sırada senin için kaygı duydum. Başının belada olduğunu, seni kurtarmam gerektiğini düşünmeye başladım. Aynı şeyi sen de düşünmüşsün, ama tersinden. Belki de benim hayatımı kurtarmayı hep istedin. »

«Evet,» diyen Chris sırıttı. «Birkaç kez.»

«Ama o duvar aynı isteği yine duymanı sağladı. Rahatla. Bir şeyin olacağı kesin. Koçubey'le görüşmek için ben Erika'yla birlikte Paris'e

gideceğim, işte, olacak şey bu.»

«Dediklerine inanmayı çok arzu ediyorum.»

«Şöyle düşün. Eğer başım belaya girerse, Erika'

nın yapamayıp da senin yapabileceğin şey ne olur?»

Erika yanlarına geldi. «Yanıtlarken dikkat et.»

«Ve bir de şöyle düşün,» dedi Saul. «Benim yerime senin gitmene izin verdim diyelim. Bu arada sana bir şey olduğunu kabul edelim. O zaman, bana birşey olmasında senin kendini suçlayacağın gibi ben de kendimi suçlamış olacağım. Her neyse, bırakalım şimdi bunları. Bir anlaşma yaptık. Sen küçük kâğıdı çektin. Kolay işi aldın. Burada kalıyorsun.»

Chris bir an duraksadı.

«O garip önsezine gelince, boş bir kuruntudan başka bir şey değil.» Saul, Erika'ya döndü. «Hazır mısın.?»

«Paris'e yakışıklı bir refakatçiyle mi? Şaka yapıyor olmalısın,» dedi Erika.

Chris tatmin olmamıştı. «Saat nerdeyse on. Bu akşam Paris'e varmış olmanız gerekir. Saat altıda ve ondan sonra da her dört saatte bir beni telefonla arayın. Önce benimle konuşmadan da Koçubey'in yanına gitmeyin. Landish güllerini düşünürken, belki yanlış bilgi verdiği kanısına varabilir.»

«Ben gerçeği anlattım,» diye söze karışıp ısrar etti Landish.

«Sen dünyadaki o tek mavi gülünü düşün yeter.»

Ayrılma zamanı geldi. Ne diyeceklerini bilemeden birbirlerinin elini sıktılar ve hafifçe gülümsediler.

Saul el çantasını aldı. «Merak etme. Dikkat edeceğim. Borcumu ödemek için geri dönmek istiyorum...»

«Ben de senin için kardeşine göz kulak olacağım,» dedi Erika. Sonra, «ikimiz için,» diye ekleyip Chris'i yanağından öptü.

Chris duygulanmıştı, içten gelerek, «iyi şanslar,»

dedi.

Birbirlerinden isteksizce ayrıldılar. Tedirgin olan Chris kapının önünde gidişlerini izledi. Erkek kardeşiyle kız kardeşinin kiralık Austin'e binmelerini, sonra da yolda gözden kaybolmalarını seyrederken boğazı düğümlendi.

Austin'in motor sesi artık duyulmaz olunca gözlerini bir süre çayırlıktaki iri taşlara dikti, sonunda içeriye girip kapıyı arkasından kapadı.

«Beni arayacaklardır,» dedi Landish.

«Ama nerede arayacaklarını bilemeyecekler. Malikânenizden altmış mil uzaktayız. Aramızda da Londra var. Sizi Londra'ya götürdüğümüzü sanacaklar.»

Landish başını dikleştirip kulak kabarttı. «Bu kulübe dik bir yamacın tepesinde olmalı. Aşağıdan gelen dalga sesleri duyuyorum.»

«Dover'dayız. Burasını bir haftalığına kiraladım ve emlakçıya sakin bir tatile ihtiyacım olduğunu söyledim. O da bana, 'Burası tam size göre bir yer,' dedi. 'En yakın kulübe yarım mil ötede. Bağıracak olsanız bile sizi hiç kimse duyamaz.'»

«Sesim bağıracak denli güçlü mü görünüyor?»

«Sizi rahat ettirmeye çalışacağım. Canınız sıkılmasın diye güllerden söz ederiz.» Chris dişlerini sıktı. «Eğer Saul'a bir şey olursa...»

16.

Dover'ı seçmişlerdi, çünkü denizden Fransa'ya geçmek oradan çok kolaydı. Saul'a bir havaalanını anımsatan yoğun bir terminalde Erika ve Saul biletlerini ayrı ayrı satın alıp birbirlerinden birkaç dakika arayla hoverkrafta bindiler.

Huzursuzluk duyan Saul kalabalığa karışmayı umarak arka taraftaki salona gitti. Önemli havaalanları ve demiryolu istasyonlarını sürekli gözledikleri gibi, M1-6 ve öteki haberalma örgütlerinin de hoverkraftı gözetim altında tuttuklarını biliyordu. Tabii, kuramsal olarak ABD'den ayrıldığını hiçbir düşman bilmiyordu. Onu öldürmek için arama çalışmaları ABD' de yoğunlaştığından, şimdi burada tanınma olasılığı azdı.

Ama yine de içi rahat değildi. Eğer biri onu tanıdıysa, gemide kaçabileceği ya da gizlenebileceği bir yer yoktu. O zaman dövüşmesi gerekecekti, sağ kalmayı başarsa bile bu kez de takviye timler onun Fransa'da karaya çıkmasını bekleyecekti. Başka şansı kalmayacağından acil durum kapısını açıp Manş Denizine atlaması gerekecekti. Eğer hoverkraft onu altına çekip öldürmezse, bu kez de buz gibi soğuk denizde donarak ölecekti.

Ne var ki, düşündüklerinin hiçbiri olmadı. Hoverkraft dalgaların üstünde gürültüyle ilerleyip Fransa kıyısındaki Calais'ye yirmi dakikada ulaştı. Araç beton bir rampa üzerinde yükselerek sudan ayrılırken Saul burun kısmının şaha kalkar gibi havalandığını hissetti. Hoverkrafttan inerek öteki yolcuların arasına karıştı. Yıllardır Fransızca konuşmamasına karşın, duyduklarıyla okuduklarının çoğunu anladı. Onu hiç kimse izlemiyor gibiydi. Gümrükte herhangi bir sorun çıkmadı. Çünkü silahını Chris'e bırakmıştı, ama en kısa zamanda bir yenisini sağlayana kadar içi rahat etmeyecekti.

Erika'yla kararlaştırdıkları sahil pastanesinde buluştu. Hemen bir karaborsa silah satıcısına gittiler, Saul aynı adamla 1974 yılında birlikte çalışmıştı. Ondan yüzde iki yüz fiyat farkıyla istedikleri malzemeyi satın aldılar. Satıcı bir de, «Eski bir dosta iyilik,» dedi. Daha sonra kiraladıkları

arabayla yüz otuz mil ötedeki Paris'e doğru güneydoğu yönünde ilerlemeye başladılar.

17.

«Hayır,» dedi Chris telefonda. «Ben bıkana kadar güllerden söz ettik. Landish hâlâ doğruyu söylediğini iddia ediyor.»

«Öyleyse Koçubey'i bu gece ele geçireceğiz.»

Saul'un sesine uzak mesafe konuşmalarında görülen parazitlenme karışıyordu.

«Her şeyi ayarladınız mı?»

«Erika'nın bağlantılarının yardımıyla.»

«Bekle.» Chris sandalyede bağlı oturan Landish'e dik dik baktı. «Son şansın. Eğer bir şey ters giderse, bedelini biliyorsun.»

«Size kaç kez söylemem gerekiyor? Bana mesajları o verdi.»

«Pekâlâ,» dedi Chris, Saul'a. «Yakalayın onu. Ama onunla birlikte ortadan kaybolur kaybolmaz bana telefon et.»

«Sabaha karşı olacak.»

«Beni uyandıracağını düşünüp kaygılanma. Siz güvencede olana dek gözümü hiç kırpmayacağım.»

«Hâlâ o garip önseziyi duyuyor musun?»

«Eskisinden daha şiddetli olarak.»

«Merak etme, kolay olacak »

«Tanrı aşkına, kendine fazla güvenme.»

«Yalnızca seni rahatlatmaya çalışıyorum. Bekle. Erika sana bir şeyler söylemek istiyor.»

Parazitlenme oldu. Erika ona takıldı. «Burada harika vakit geçiriyoruz. Yemekler nefis.»

«Oh, ne güzel. Oysa bende yalnızca fıstık ezmeli sandviç var.»

«Oda arkadaşın nasıl?»

«İyi. Onun o aptal gülleri hakkında konuşmadığımız zamanlar kâğıt oynuyoruz. Kolları bağlı olduğundan hangi kâğıtların açılacağını bana söylüyor.»

«Hile yapıyor mu?»

«Hayır, ben yapıyorum.»

Erika güldü. «Kapatsam iyi olacak. Merak etmemeni söylemek istiyordum. Her şey yolunda gidecek. Saul'a göz kulak olurum. Bana güven.»

«Ama kendini de unutma sakın, tamam mı?»

«Tamam, hiç unutmam. Yarın görüşürüz.»

İkisine karşı Chris'in içi sevgiyle kabarırken hattın öteki ucunda kapanan telefonun tıkırtısını duydu. Telefonu yerine bırakırken kulağına ayak seslerinin çıtırtısı geldi.

18.

Dondu kaldı.

Kapıları kilitlemişti. Pancurlar kapalıydı, ilerdeki yoldan geçebilecek herhangi bir yabancının dikkatini çekecek hiçbir ışık yoktu. Eğer kulübeyi bilen biri ona hoşgeldin ziyaretinde bulunduysa, o zaman doğrudan doğruya kapıyı çalar, gizlice yaklaşmazdı.

Demek onu bulmuşlardı. Nasıl başardıklarını bilmiyordu. Hiçbir şey düşünemedi. Zaman yoktu. Masadaki telsiz vericisini kapıp yere kapaklandı ve düğmeye bastı.

Ses dalgalarından yüzünü acıyla buruşturdu. Kulübenin çevresinde oluşan patlamalar duvarları yaprak gibi titretti. Sürünerek yaklaşmaya çalışacak kişilerin geçeceğini sandığı yerlere ses, sis ve yangın bombaları yerleştirmişti. Bu işi alışkanlık gereği yapmış, Eliot'ın kuralına uymuştu... «Ne denli güvencede olduğunu düşünürsen düşün, kendini koruyabilmek için yapabileceğin daha çok şey olduğunu her zaman göreceksin.»

Mauser marka tabancasını çekti. Bir mermi kapıda delik açtı. Bir gözyaşı bombası tok bir sesle yerdeki halıya çarptı, tıslayarak yuvarlandı. Yayılan beyaz duman karşısında öksürüp kapıya doğru ateş etti, onun arkasından ne geleceğini biliyordu. Gaz odayı kaplar kaplamaz kapı darmadağın edilecek, içeriye adamlar dalacaktı.

Pencerelerden birine atıldı, kilitini açtı, kanadını yukarıya kaldırıp pancuru itti. Gecenin karanlığını patlayan sis ve yangın bombalarının etkisiyle duman ve alevler kaplamıştı. Elbisesi tutuşan bir adam acıyla haykırarak kendini yere attı. Bir başkası pancurun açıldığını gördü. Nişan almak için dönerken Chris onu göğsünden iki kez vurdu.

Kulübenin ön kapısı havaya uçup paramparça oldu.

Chris hızla Landish'e doğru döndü, silahını doğrulttu ama odayı dolduran beyaz gaz onu görmesini engelledi. Ağır bir nesnenin yere düştüğünü duydu, Landish mermilerden korunmak için sandalyesini yere devirmiş olmalıydı. Kulübenin önündeki basamakları hızla çıkan ayak sesleri duydu.

Yine tam sırasıydı. Pencereden aşağıya atladı, yere değer değmez de koşarak uzaklaşmaya başladı. Kulübenin içinden öfkeli bağırışlar duyuluyordu. Karanlığa dalıp sarp kayalığın tepesinde alevlerden uzaklaşacak şekilde koşarken, bir yandan da gaz maskeli vurucu timin kulübedeki açık pencereyi hemen fark edeceklerini düşündü. Ama o sırada epey uzaklaşmış olacaktı. Karanlıkta onun hangi yöne gittiğini bilemeyecek, onu asla bulamayacaklardı.

Mauser'i sımsıkı yakalamış, ter içinde kalmıştı. Alevlerden uzaklaşınca biraz rahatladı, ama yine de çılgınca koşmaya devam etti.

Landish, Saul'un nerede olduğunu söyleyecek. Onu uyarmalıyım.

Sonra duydu. Arkasındaydı.

Daha yakında, daha hızlı ve daha yüksek sesliydi.

Ayak sesleri. Biri onu izliyordu.

19.

«Ellerimi çözün,» diyebildi Landish. Gözyaşı gazının etkisiyle öksürük nöbetine tutulmuştu.

Siyah giysili bir adam Landish'in gözlerine ilaçlı bir bez parçası koydu. Bir başkası da iplerini kesti. Pencereler açılmış, pancurlar itilmişti. Denizden esen rüzgâr gazı odadan çabucak alıp götürdü.

Landish sendeleyerek bir masanın yanına gitti, telefonu yakaladı. Sonra da sabırsızca numarayı çevirdi. Aradan birkaç saniye geçince karşısına çıkan operatöre Fal Is Church, Virginia'daki numarayı verdi. Titriyordu, dengesini bulmak için masaya sıkıca tutundu ve farkında .olmaksızın parmakları kemerinin arka yüzüne monte edilmiş şerit şeklindeki on beş santimlik alüminyuma dokundu. Manyetik bağlantılıydı. Malikânedeki koruma görevlileri Landish'in ortadan kaybolduğunu fark eder etmez hemen acil durum önlemlerine başvurmuşlar ve elektronik alıcıları kullanarak alüminyum şeritten gönderilen manyetik sinyallerin yerini belirlemişlerdi. Karadaki alıcılar türlü engeller ve arazi yapısı nedeniyle ancak belirli bir menzil içinde işe yarıyordu. Oysa bir uydu ya da keşif uçağı kullanıldığında araştırma alanı çok geniş oluyordu. Ml-6'nın elindeyse her iki olanak birden her an kullanıma hazır bir durumda beklemekteydi. Kaçırılmasından on iki saat sonra güvenlik bölümü Landish'in nerede tutsak edildiğini öğrenmiş bulunuyordu. Geri kalan zamanda da kurtarma girişimi için gerekli hazırlıklar yapılmıştı.

Landish gözlerinin önünde oda fırıl fırıl dönüyormuş gibi hissetti. Karşı tarafta telefonun çalan sesini duydu. Zil sesi çalmaya devam ediyordu, içine bir korku çöktü. Ama sonunda biri telefona yanıt verdi.

«Eliot,» diyen Landish onunla konuşmak istediğini belirtti ve ekledi. «On yedi artı üç.»

Telefondaki isteksiz adam özel kodu duyunca hemen değişti, alarma geçti. «Sizi ona bağlıyorum.»

Dakikalar gibi gelen saniyelerden sonra Eliot yanıt verdi.

«Senin Kara Prenslerini buldum,» dedi Landish.

«Nerede?»

«Evimdeydiler.»

«Aman Tanrım!»

«Yanlarında bir de kadın vardı.»

«Evet, biliyorum. Ne oldu?»

«Beni kaçırdılar.» Landish daha sonra tüm olanları anlattı. «Remus kaçtı. Onun peşindeyiz. Romulus'la kadın da Paris'e gittiler.»

«Neden?»

Landish nedenini açıkladı.

«Koçubey mi? Ama o bir KGB ajanı.»

«Bu da seni kaygılandırıyor demek. »

«Hayır, tam tersine. Remus, Bangkok'taki Abelard evinde bir Rus'u öldürdü. Ruslar onun bulunup öldürülmesini istediler. Bizim devreye girmemiz gerekmiyor. Remus'a yardım eden adamı nasıl ele geçireceklerini onlara bildirdiğimde bana borçlu kalacaklar. »

20.

Chris'in peşindeki kişi arayı kapadı. Uçurumun tepesindeki kayalar koşmasını güçleştiriyordu. Chris zifiri karanlık olduğundan nereye gittiğini göremiyordu. içinden bir an geri dönüp ateş etmek geldi, ama o karanlıkta hedefini görmesi çok zordu. Daha da kötüsü, namludan çıkacak alev yerini belirtecek ve silah sesi ötekilerin dikkatini çekecekti.

Göğsü yanıyordu. Kalbi duracak gibi hızlı atmaktaydı. Ama düşmanının düzenli soluk alış veriş sesleri gittikçe daha çok yaklaşıyordu. Bacaklarındaki .olanca gücü kullanmaya başladı, kasları ağrıyordu. Üzerindekiler terden sırılsıklam olmuştu. Hızla yaklaşan ayak seslerinden kısa bir süre dövüşeceğini anladı.

İlerde belli belirsiz bir beyazlık farketti. Sağ tarafında uçuruma doğru eğimli olarak alçalıyordu. Tam ortasındaki koyu bölgenin yaklaşınca derin bir yarık olduğunu gördü. Beyaz kısımlar kireçtaşıydı.

Bir yarık.

Yarığa doğru balıklama atladı, havada dönerek çarpma etkisinin omuzlarına ve kalçalarına yayılmasını sağladı. Aşağıya doğru hızla yuvarlanmaya başladı, bir an kenardaki kaya çıkıntılarına tutunmayı başardı. O sırada yarık da dikleşti. Artık eğim kaybolmuş, aşağıya doğru dimdik bir uçurum gibi inmeye başlamıştı. Tıpkı üç kenarı olan bir hava bacasını andırmaktaydı. Neyse ki, girintili çıkıntılı yüzeyi el ve ayakları için tutunma kolaylığı sağlıyordu.

İnişi sürdürürken tepesinde düşmanının ayakkabılarının kayayı kazımasını duydu. Kopan taş parçaları üzerine yağdı, omuzlarında ve başında yaralar açtı, inişini hızlandırdı. Elleri kan içinde kalmıştı.

Bir aşağıya varabilsem, diye dua etti. Rüzgâr saçlarını yaladı. Yaklaştıkça kıyıdaki dalga seslerini daha iyi duydu.

Ayağı kaydı, az kalsın düşüyordu, ama ayakkabıları bir yarığa sıkıştı. Kıvrılarak yarığın üst kısmına tutundu, bir eğime vardı, sonra da sendeleye sendeleye taşlı kıyıya indi. Bir buçuk metrelik bir kaya çıkıntısının arkasına

siper aldı. El yordamıyla cebinde Mauser'in susturucusunu buldu, çıkarıp tabancaya taktı. Kendini dengelemek için bacaklarını açtı, sol eliyle desteklediği sağ elindeki silahı yukarıya doğru yöneltti.

İşte, oradaydı. Bir gölge yarıktan aşağıya iniyordu. Ateş etti. Kıyıya çarpan dalgalar tabancanın sesini ve merminin çarptığı anda çıkardığı sesi boğdu. Bu yüzden gölgeyi vurduğundan emin olamazdı. Karanlıkta gerektiği gibi nişan alamamıştı, çünkü ön ve arka nişangâhlar görülemiyordu. Gölgeyi gördüğü yerin yukarısına ve aşağısına ateş etti.

Yer değiştirmeliydi. Eğer bu kaya çıkıntısı arkasında daha fazla kalırsa, düşmanına yerini tahmin etmesi için zaman tanımış olacaktı. Sinerek öteki kaya çıkıntısına, sonra bir başkasına koşa koşa kıyı boyunca kulübeden elverdiğince uzaklaştı. Arka tarafında, kayalığın tepesinde alevlerin kızıllığı görülüyordu. Gökgürültüsünü andıran dalga sesleri arasında peşindeki kişinin ayak seslerini duyması olanaksızdı. Döndü, geri geri giderken bir yandan da artık iyice gerilerde kalan yarığa doğru baktı.

Hiçbir şey göremiyordu, peşindeki adamın da onu göremeyeceğini düşündü. Öne döndü, yine Koşmaya başladı. Kıyı tıpkı bir tünel gibiydi. Sağında beyaz köpüklü dalgalar, solunda da kireçtaşı yamaçlar vardı. Ama oldukça ilersinde, tünelin sonunda bir köyün topluiğne başını andıran ışıklarını gördü. Adımlarını daha da hızlandırdı.

Eğer bir araba çalabilirse...

Uçurumun dikliği kaybolarak eğimli bir hal aldı, hatta kimi yerlerde eğimi iyice alçalıyordu. Mermi saçlarını yalayıp geçince Chris büyük bir şaşkınlıkla kayaların arasına atıldı. Kurşun karşıdan gelmişti. O gürültüde hiçbir şey duymadığına göre susturucu takılı bir silah olmalıydı.

Sessizce küfretti. Peşindeki adam o yarıktan kıyıya dek inmemişti demek. Chris'in aşağıda pusuya yattığını anlayıp gerisin geriye, yine kayalığın tepesine tırmanmış, sonra da tepe boyunca koşmuştu. Chris'in nasılsa kulübeden uzaklaşacak şekilde kıyıda koşacağını düşünüp aşağıya kolayca inilecek bir yer aramış, eğim azalınca da kıyıya inip Chris'in önünü kesmişti.

Tuzağa düşmüştü.

Geriye gidemem, diye düşündü Chris. O tarafı ötekiler araştırmaya başlamış olmalılar. Birbirlerinden ayrılıp kulübenin iki tarafında, hem kıyıdan, hem de kayalığın tepesinden arama yapacaklardır. Tabii, sonunda da bulunduğum yere kadar geleceklerdir.

Yandan dolanamazdı.

Deniz ve kayalık iki tarafını kaplamıştı. Düşmasa önünde ve arkasındaydı.

Bir şey hareket etti. Kayalık tarafında sola doğru bir gölgenin hızla hareket ettiğini gördü. Kireçtaşinin soluk beyaz fonu o anda Chris'in tek avantajıydı, çünkü bu fonun önünde hareket eden bir şey kolayca seçiliyordu.

Bir kayanın üzerine yüzükoyun yatan Chris namluyu hemen gölgeye yöneltti. Ama tam ateş ettiği anda gölge yuvarlanarak siper aldı. Mermi adamın arkasındaki kayalara çarptı. Adam öylesine yakındı ki, merminin kopardığı kaya parçası denize doğru yuvarlanırken çıkardığı sesi dalgaların gürültüsü bile bastıramadı.

Chris yuvarlanarak yer değiştirdi, bir yandan da gözlerini kayalıktan ayırmıyordu, ikinci bir mermi biraz yukarısında kayalara çarpınca kopan parça baldırını yardı, içine ok gibi saplanan acıyı duydu. Tam o sırada iki 'büklüm koşarak yaklaşan, sonra yere diz çöküp nişan alan düşmanını gördü.

Chris hemen tetiğe bastı, gölgenin devrildiğini görünce heyecanlandı. Dalgaların gürültüsü arasında bir acı inlemesi duydu. Bulunduğu yerde kalamazdı. O anda eline geçen birkaç saniyelik fırsatı değerlendirip şansını denemesi gerekiyordu, hemen ayağa kalkıp düşmanına doğru koşmaya başladı. Biraz sonra adamı gördü... siyah giysiliydi, kolu yaralanmıştı ve el yordamıyla kayalar arasında bir şey arıyordu.

Chris durup nişan aldı. Tetiği çekti.

Ama hiçbir şey olmadı. Çünkü Mauser yalnızca sekiz mermi almaktaydı.

Ve Chris tümünü kullanmıştı.

Midesi kaynıyordu, hemen Mauser'i elinden attı, sol kolundan bıçağını çekerek ileriye atıldı.

Adam onun üzerine geldiğini görünce silahını aramaktan vazgeçti, doğrularak o da bıçağını çekti.

21.

Amatörler bıçağı ağzı aşağıya gelecek şekilde tutup başparmaklarını bıçak sapının çevresine dolarlar. Bu durumda bıçağın omuz hizasına kaldırılması ve saldırının yukarıdan aşağıya doğru yapılması gerekir. Zaman alan beceriksizce bir yöntemdir.

Sokak kavgacıları bıçağı ağzı yukarıya gelecek şekilde tutup başparmaklarını sapın çevresine dolamazlar. Bu durumda bilek hizasından hareketle aşağıdan yukarıya ya da yukarıdan aşağıya veya her iki yana doğru değişik türde saldırı yapılması mümkündür. Yaygın olan duruş şekli bir eskrimcininkiyle aynıdır... yani bıçaklı el saldırı hareketini yaparken, öteki serbest el de denge sağlamak için havada yanda tutulur. Bu yöntem estetiktir, dans eder gibi hızla hamle yapıp geri çekilmelere ve seri ayak oyunlarına bağlıdır. Bir amatör ya da başka bir sokak kavgacısı karşısında etkili olur. Ama dünya çapında bir öldürme ustası için gülünçtür.

Profesyoneller bıçağı tıpkı sokak kavgacıları gibi tutar... yani ağız kısmı yukarıya gelecek şekilde... ama aralarındaki tüm benzerlik bu kadardır. Dans etmek yerine ayaklarını yere iyice basarlar, bacaklarını denge için açarlar, dizlerini hafifçe kırıp gövdelerini öne doğru biraz eğerler. Serbest kalan kollarını kıvırarak görünmez bir kalkan gibi göğüslerinin önünde ve havada tutarlar. Aslında kolun kendisi bir kalkan sayılır, bununla birlikte ana damarları korumak amacıyla bilek içe dönük tutulur. Bıçağı tutan öteki kol dümdüz ileriye ya da yanlara doğru saldırı yapmaz. Rakibin karnı ya da kalbi dikkate alınmayıp doğrudan doğruya gözler ya da boğaz hedef alınır. Çünkü bir karın yarası öldürücü olmayabilir, göğüste de kaburga kemikleri kalbi korur.

Chris saldırı durumuna geçti, düşmanının da aynı şeyi yaptığını görünce şaşırarak irkildi. Bu yöntemle dövüşmeyi İsrail'de Andre Rothberg'in öldürme içgüdüsü okulunda öğrenmişti. Yöntem dünyada tekti. Rakibinin bu yöntemi öğrenmesinin tek yolu İsrail'deki o okula gitmesiydi.

İçini hafif bir karamsarlık aldı. Acaba Eliot gibi Landish de özel savaşçılarını Rothberg'e göndermiş miydi? Neden? Landish'le Eliot arasında

daha başka nasıl bir bağlantı vardı? Daha başka neye karışmışlardı?

Chris bıçağıyla saldırdı. Düşmanı saldırıyı koluyla karşıladı, kesilen koluna aldırmadı, Chris'e saldırdı. Chris de onun saldırısını koluyla aynı şekilde karşıladı ve bıçağın koluna girdiğini hissetti. Keskin bıçak geri çekilince yaradan kan fışkırdı. Eğer zamanı olsaydı, korumak için Chris koluna ceketini saracaktı, ama zaman bulamadığına göre koluna olabilecek en kötü şeyi kabullenmeye hazırdı. Ne de olsa, sağ kalmak sözkonusu olduğunda parçalanmış bir kolun hiçbir önemi kalmazdı.

Chris yine saldırdı. Yine rakibi kolunu kullanarak saldırıyı önledi, ama bu arada yeni bir kesik yarası daha almış oldu. Kolu kıpkırmızıydı, kesilen et parçası sarkıyordu. Karşılığında, Chris rakibinin saldırısını koluyla önledi, bıçak öylesine keskindi ki, Chris kolundan bir parça kesildiğini fark etmedi bile iki adamın da refleksleri aynıydı. Yere iyice basıp hafifçe öne eğilmiş bir durumda Chris dikkatle ve yavaş yavaş düşmanının çevresinde daireler çizmeye başladı, bir yandan da rakibinin boşluğunu yakalamaya çalışıyordu. Düşmanı olduğu yerde dönerek yüzünü ondan ayırmadı. Chris adamın daire ortasında kalmasını umut ediyordu. Dairenin çemberi geniş olduğundan, merkezdeki adamın başı daha çabuk dönmeye başlayacaktı.

Ama adam Chris'in niyetini anladı. Chris'in taktiğini uygulayarak kendi dairesel turlarını atmaya başladı, iki dairenin hareketi büyük bir sekiz rakamını andırıyordu.

İkisinin de yetenekleri aynıydı, birbirlerine denk düşmüşlerdi. Chris Uzakdoğu sporları eğitimini aldığı sırada Ishiguro şöyle demişti: «Samurayın yolu ölüm yoludur. Yüzde elli ölüm kalım durumuyla karşılaştığında yapacağın tek şey ölümü göze alarak tehlikenin üzerine gitmektir. Hiçbir karışık yanı yok, çok basit. Yapacağın tek şey, kendine güvenmek ve saldırmak.»

Chris işte şimdi öyle yapıyordu. Canını düşünmüyor, tüm dikkatini dövüşte topluyordu. Saldırıyor, rakibin saldırısını koluyla karşılıyor ve daire çizmeye devam ediyordu. Bir daha. Bir daha. Kolu zonkluyordu, kan içindeydi ve lime lime kesilmişti.

Yıllar önce karate öğretmeni Lee, Chris'e şöyle demişti: «insanın karanlıkta ölümüne dövüşmesinden daha heyecanlı bir şey yoktur.»

Öldürme içgüdüsü okulunda Rothberg de şunları söylemişti: «Eğer iki rakip aynı bilgilere ve yeteneklere sahipse, o zaman dövüşü daha dayanıklı olan genci kazanır.» Otuz altı yaşındaki Chris karşısındaki rakibinin yirmi dokuz yaşında olduğunu tahmin etti.

Bir bıçak dövüşünde en önemli kural rakibinizin sizi köşeye sıkıştırmasına izin vermemenizdir.

Yavaş yavaş ve acımasızca Chris'in rakibi onu kayalığa doğru sürükledi. Chris bir anda kendisini kireçtaşı yarığının arasına sıkışmış buldu. Bıçağını delicesine salladı. Rakibi yere çökerek saldırıdan kurtuldu, sonra da Chris'in kolu altından yukarıya doğru hamle yaptı.

Bıçak sapma dek girdi.

Chris gargara yapar gibi bir ses çıkardı. Gırtlağı parçalandı. Bir ana damarı patladı. Kan kusarken kendini kaybetti.

22.

«Emin misin?» diye boğuk sesle soran Eliot serasındaki telefonu sımsıkı kavradı. «Bir yanlışlık filan yok, değil mi? Yanılmış olabilir misiniz?»

«Hayır, hiçbir yanlışlık yok. Ölenin kimliği kesin olarak belirlendi. Cesedi bizzat ben kendim inceledim,» dedi Landish, o sırada parazit korunmalı özel uzak mesafe telefonunu kullanmaktaydı. «Güllerimin mahvolmasına yardım eden adam... yani Remus... öldü.»

Eliot içinde bir titreme hissetti. Duyduğu üzüntüyü, kendini işiyle ilgilenmeye vererek bastırmaya çalıştı. «Bölgeyi temizlediniz mi?»

«Tabii. Parmak izlerini yok etmek için kulübeyi yaktık. Yerel yetkililer gelmeden önce de oradan ayrıldık. Yetkililer kulübede kimin bulunduğunu asla öğrenemeyecek. »

«Ya ceset?» Eliot güçlükle yutkundu.

«Özel uçağıma götürüldü. Pilot ona ağırlıklar bağlayacak, sonra da gelgitin getiremeyeceği kadar uzak bir yerde denize atacak.»

«Anlıyorum.» Kaşlarını çattı. «Her şeyi düşünmüş gibisiniz.»

«Ne oldu? Sesinde bir gariplik var.»

«Bilmiyordum, ben... yok bir şey.»

«Söyle, nedir?»

«Önemli değil.»

«Hâlâ Romulus ve kadınla ilgilenmemiz gerekiyor. »

Eliot dikkatini toplamaya çalıştı. «Ben gerekli ayarlamaları yaptım bile. Bir haber alır almaz seni ararım.»

Eliot telefonu kapatırken kolunun uyuştuğunu hissetti. Kendisine neler olduğunu anlayamıyordu.

Paradigm saldırısından beri, yani üç haftadır, tek amacı Saul'u bulmak ve işi ona verenin kimliği ortaya çıkarılmadan öldürülmesini sağlamaktı.

Arkadaşının neden öldürüldüğünü Başkan'ın öğrenmesine asla izin verilemezdi. Bu arada Chris de bir tehlike oluşturmuş, ama şimdi o sorun artık çözülmüştü. Birinin ölmüş olması, ötekinin de yerinin belirlenmesiyle amacını nerdeyse gerçekleştirmiş, kendini korumayı başarmıştı. Öyleyse telefonda Landish'e de söylemeye çalıştığı gibi, neden içinde bir üzüntü vardı? Eğittiği tüm öteki üvey çocukları içinde Chris' le Saul onun gözbebekleriydi. Garipti, ama Chris'in sonunda başarısızlığa uğramasına karşın, yine de ölümünü böylesine kusursuzca geciktirmesinden memnunluk duymaktaydı. Evet, onun üzerinde resmen hiçbir yasal hakkı olmadığını biliyordu, ama çocuğu o eğitmişti, bu nedenle Chris'le gurur duymaktan kendini alamadı. Tanrı rahmet eylesin, diye düşündü.

Yakında Saul da ölecekti. KGB uyarılmıştı. Eğer hızlı hareket ederlerse tuzaklarını kurabilirlerdi. Böylece kriz sonunda atlatılmış olacak, Başkan'ın arkadaşlarının öldürülme nedeni sır olarak kalmaya devam edecekti. Geriye yalnızca iki üvey evladı kalacaktı, yani o anda evini koruyan Castor'la Pollux. Ötekilerin tümü sadık hizmetleri sırasında ölmüştü.

Tüm çocuklarımdan daha çok yaşayacağım belki, diye düşündü ve içi burkularak Saul'u yine kazanabilmeyi, eskisi gibi olabilmeyi arzuladı.

Ama böyle bir şey olanaksızdı.

Ansızın huzursuzluk duydu. Ya Saul kurulacak tuzaktan kurtulursa, o zaman ne olurdu? Düşünemiyordu bile.

Ama ya gerçekten kurtulmayı başarırsa?

Chris'in öldüğünü öğrenecek...

Ve benden intikam almaya gelecek...

Asla vazgeçmeyecek...

Saul'u hiçbir şeyin durduramayacağını biliyorum.

Dördüncü Bölüm

Cezalandırma

İNTİKAM TANRIÇALARI

1.

Saul arabanın ön camından sisli caddeyi gözetlemeye devam etti. Kiraladığı Citroen'i bir apartman bloku önünde sıralanmış bir dizi arabanın tam ortasına park etmişti. Erika'ya iyice sokularak kolunu omzuna attı, görenler onları iki sevgili sanıp hiç ilgi göstermezdi, ne de olsa Âşıklar Kenti Paris'te böyle görüntüler olağandı. Ama Saul kendini kaptırmadı. Erika'nın büyüsüne kapılıp orada bulunmalarının amacını aklından çıkarmadı. Çünkü yapacakları iş çok önemliydi.

«Eğer Landish doğruyu söylediyse, yakında bazı yanıtları alacağız,» dedi Erika.

Mossad muhbirlerinin öğrendiğine göre, Victor Petroviç Koçubey o gece Sovyet Elçiliğinde olacak, yeni Fransız-Rus anlaşmasının onuruna verilen resepsiyonda Çaykovski'nin Keman Konçertosunu çalacaktı. «Ama onu elçilikte ele geçiremezsiniz,» demişti muhbirler. «Birçok haberalma örgütü binanın girişlerini yirmi dört saat boyunca özel kameralarla gözetim altında tutuyor. Eğer kuşkulu biri görülürse, polis tarafından hemen tutuklanır. Hiç kimsenin Sovyetlerle ilişkileri zedelememesi gerekiyor. Fransa'yla Rusya'nın aralan bugünlerde çok iyi. Sizin onu yakalamanız için en uygun zaman Rue de la Paix'deki apartmanına döndüğü andır.»

«Peki, ama korunma altında olmayacak mı?» diye sormuştu Saul.

«Bir kemancı mı? Neden korunma gereği duysun?»

Gece saat biri sekiz geçe Koçubey, Peugot marka arabasıyla yanlarından geçti. Erika arabadan inip cadde boyunca yürümeye başladı. Koçubey ilerde arabasını park etti, sonra da inip kapısını kilitledi. Keman kutusunu dikkatle tutmaktaydı. Elli yaşlarında, uzun boylu, iri yapılıydı. Üzerinde bir smokin vardı. Adam apartmanının giriş kapısına yaklaşırken Erika yanına sokuldu. O anda caddede kimsecikler yoktu.

İlk konuşan Koçubey oldu. «Gecenin böyle geç saatinde bir bayanın dışarda yapayalnız olmaması gerekir. Ama, tabii, eğer bir öneriniz varsa...»

«Victor, kapa çeneni. Cebimdeki elimde üzerine çevrili bir silah tutuyorum. Lütfen kaldırımın kenarına yürü ve gelecek arabayı bekle.»

Adam dik dik baktıysa da denileni yaptı. Saul yanlarında durunca adam arka koltuğa bindi, Saul da inip yanına geldi, Koçubey'in üzerini arayıp elinden keman kutusunu aldı.

«Dikkat et! O bir Stradivari!»

«Merak etme, bir şey olmayacak.»

«Tabii, bizimle işbirliği yaptığın sürece,» diyen Erika arabayı hareket ettirdi.

«İşbirliği mi?» Koçubey'in ağzı sinirli sinirli açılıp kapandı. «Nasıl? Sizin ne istediğinizi bile bilmiyorum!»

«Mesajlar.»

«Ne?»

«Landish'e verdiklerin.»

«Eliot'a iletmesi için,» dedi Erika.

«Siz deli misiniz? Neden söz ediyorsunuz?»

Saul başını iki yana salladı, pencerenin camını aşağıya indirdi ve keman kutusunu yarısı dışarıya gelecek şekilde camın üzerinde dengeledi.

«Dikkat etmeni söyledim!»

«Mesajlar, içlerinde ne vardı?» Saul kutuyu dışarıya doğru hafifçe eğdi.

«Bir Stradivari onarılamaz!»

«Öyleyse bir başkasını satın al.»

«Deli misin sen? Ben başka bir Stradivari'yi nerede bulurum...»

Eliot elini kutudan çekti. Kutu düşmeye başladı.

Koçubey feryat edip kutuyu yakalamak için atıldı.

Saul onu iterek uzaklaştırdı, sonra da kutuyu son anda yakaladı. «Mesajlar.»

«İçlerinde ne olduğunu bilmiyorum. Ben bir kuryeden başka bir şey değildim. Mesajların üstündeki mührü bozarak idam edilmeyi göze alacağımı mı sanıyorsunuz?»

«Onları sana kim verdi?» Saul kutuyu pencerenin dışında tuttu. .

«Bir KGB büro şefi!»

«Kim?»

«Alexei Golitsin! Lütfen!» Koçubey'in elleri kutuyu yakalayabilmek için zangır zangır titriyordu.

«Sana inanmıyorum. Golitsin 1973 yılında vatana ihanetten kurşuna dizildi.»

«Bana mesajları işte o zaman verdi.»

«1973 yılında mı?»

Saul kaşlarını çattı. Hardy, Eliot'un 1954 ve sonra da 1973 yılında ortadan kaybolduğunu söylemişti. Vatana ihanetten kurşuna di?ilen bir KGB ajanının Eliot'un ortadan kaybolmasıyla ne bağlantısı olabilirdi? 1973 yılında ne olmuştu?»

«Doğruyu söylüyorum!» dedi Koçubey.

«Belki.»

«Stradivari! Lütfen!»

Saul hâlâ kutuyu pencerenin dışında tutuyordu. Yanlarından arabalar gelip geçmekteydi. Bir süre düşündü, sonra omuz silkti. «Bunun bir yararı olmayacak. Eğer kutuyu bırakırsam, sonra anlattığın öyküyü değiştirme

nedenin kalmayacak. Nasılsa Amytal'in yardımıyla gerçekte neler bildiğini öğreneceğiz.» Kutuyu içeriye çekip yere bıraktı.

«Tanrıya şükürler olsun.»

«Bana şükret.»

2.

Paris'in dışına çıktılar.

«Kimin için çalışıyorsunuz?»

«Hiç kimsenin.»

«Beni nereye götürüyorsunuz?.»

«Vonnas'a.»

«Vonnas'a demek.»

Koçubey'in tepkisi Saul'un kafasını kurcaladı. «Orayı biliyor musun?»

Müzisyen başını salladı, Lyon'un elli kilometre kuzeyindeki küçük kasabaya götürüldüğünü duyunca memnun olmuştu. «Belki bana Le Cheval Blanc' da yemek yeme zevkini tattırırsınız.»

«Masraf listemizde adı geçmiyor.»

Koçubey birdenbire çıkıştı. «Siz Amerikalılar cimrisinizdir. 'Gerçek serumu' sonradan insanın ağzında kötü bir tat bırakıyor... tıpkı tereyağsız ya da pastırma olmaksızın yenen karaciğer gibi. Ama, ne yapalım, şansıma küseceğim.» Gözlerini kısarak kızgın kızgın baktı. «Önümüzde üç saatlik bir araba yolculuğu var. Siz kendinizden söz etmeyeceğinize göre ben kendimi anlatayım hiç olmazsa.»

Saul bunun ardından neler geleceğini tahmin edip bir iç geçirdi, ona bir sakinleştirici verebilmeyi is terdi, ama Amytal'in etkisini azaltmış olurdu.

Koçubey pis pis sırıttı ve geçen yüzyılın müzisyenlerini, bestecilerini anımsatan bembeyaz uzun saçlarla kaplı kocaman başını arkaya yasladı. Kravatını gevşetti, ellerini smokininin kuşağı üzerine koydu. «Bu geceki konserimde bulunduğunuzu sanmıyorum. »

«Konuk listesinde yoktuk.»

«Çok yazık. Sovyet idealizmi konusunda bir ders almış olacaktınız. Anlayacağınız, Çaykovski tıpkı Lenin'e benziyordu ve aralarındaki

benzerlikler onun keman konçertosunda açıkça belli oluyor. Lenin gibi Çaykovski'nin de kafasında bir ana düşünce vardı. Finale ulaşmak için araya birçok geçiş bölümü yerleştirdi, tıpkı Sovyetler Birliği'nde bizim de bir idealimiz olduğu ve ona doğru ilerlememiz gibi, ama bu ilerleyiş kesintisiz bir devrimle değil de, savaş ve ekonomimiz nedeniyle zorunlu olarak yaptığımız düzenlemelerin yer aldığı geçiş dönemleriyle oluyor. Finale ulaştığımızı söylemeyeceğim, ama aradan geçen altmış beş yılda epey yol aldık, öyle değil mi?» «iyi örgütlendiğinizi kabul ediyorum.»

«Hafife alarak yapılan bir değerlendirme. Ama ben büyük besteciden söz ediyordum. Konçerto basit bir girişle başlıyor ve dinleyiciler belirgin tonların birer mesaj içerdiğini düşünüyor. Ama onların altında belli belirsiz alt tonlar gizlenmiş, bunlarla sanki besteci şöyle demek istiyor: 'Size bir sır söyleyeceğim... ama başkalarına tek kelime etmeyeceksiniz.' Tıpkı bizim casusluk örgütümüzün bir elemanına fısıldanan bir şifreyi ya da halkımız arasındaki kardeşliğin bir işaretini andırıyor.»

Saul sıkılmıştı, Koçubey konuşmasını sürdürürken bastıran uykuya karşı koymaya çalıştı. Bu arada Erika da Lyon'a doğru otoyolda ilerlemeye devam etti. Kente varmalarına kırk dakika kala Erika çakıl taşla kaplı bir yan yola saptı. Ertesi yıl otoyol olarak açılacak yol boyunca ağır yol yapım araçları park etmişti. Tekerleklerden sıçrayan çakıl taşlarının arabanın altına çarpmasıyla çıkan gürültü Saul'u hemen kendine getirdi.

Farların aydınlığında karşıya bakınca kocaman bir tankerin kendilerine doğru geldiğini gördü. Bir an sonra da tankerin ansızın yön değiştirmesini şaşkın bakışlarla izledi.

Tanker yolu tümüyle kapattı.

Tankerin ardından fırlayan kamyonetler de hızla Citroen'in yanlarını sardı. Ark lambaları geceyi gündüz gibi aydınlattı.

«Gözlerim!» Erika bir yandan gözlerini korumak için tek elini kaldırırken, bir yandan da tankere çarpmamak için direksiyonu hızla kırdı, frenlere bastı. Araba kayarak bir buldozerin yanına çarptı, Erika'yı öne doğru fırlattı. Başı direksiyona çarptı, ağzından kan geldi.

Çarpma Saul'u yere savurdu. Kalkmaya çalışırken Erika'ya doğru bir göz attı, genç kadın bilinçsizce inliyordu. Onu çıkarıp birlikte

kaçamayacaklarını anladı. Tek umudu, kamyonetlerde bulunan kişileri onu izlemeye zorlamak, ellerinden kurtulup sonra da geri dönerek Erika'ya yardım etmekti. O anda kapıyı açıp kaçmaya çalışan Koçubey'in smokininin kuyruğundan yakaladı, ama kumaş yırtılıp elinde kaldı.

Tek başınaydı. Arabadan fırladı, buldozere çarptı ve projektörlerden kaçmak için koşmaya başladı. Kamyonetlerin kapıları gürültüyle açıldı. Bir arabanın yolda acı acı fren yaparak durduğunu duydu. Adamlar bağırıyordu. Taşlı yolda yaklaşan ayak sesleri duydu. Projektörler onu buldu, çamurlu tarlada gölgesi belirdi. Bir tekerlek izinde koşmaya çalışıyor, ışıkların ötesindeki karanlık ormana ümitsizce ulaşmaya çabalıyordu. Madeni bir ses duydu, bir merminin çarpma etkisine karşı hazırlıklı olmak için omuz kaslarını gerdi, ama yalnızca bir batma duydu. Ensesine küçük bir ok saplanmıştı. Bir İkincisi de kalçasına saplandı. Vücuduna hızla yayılan acı dalgasıyla kıvrandı. Gözleri karardı. Çamura düştü, dizleri göğsüne doğru çekildi, kolları içeriye doğru kıvrıldı, nöbet geçiriyormuş gibi titredi. Gerisini hatırlamıyordu.

3.

Kendine geldiğinde gözlerini açmayıp kulak kabarttı, durumunu anlamaya çalıştı. Sarhoş gibiydi, bir tahta zeminde yatıyordu. Sol kolundaki acı yapılan bir iğneden olmalıydı. Vücuduna zerkedilen Brevital'in etkisiyle saatlerce baygın kalabilirdi, ama Koçubey'in bağırtıları onu kendine getirmişti. Arkadan bileklerine takılan kelepçeler hâlâ soğuktu, vücudunun ısısını daha almamıştı. Odada her kim varsa onu yeni getirmiş ve kelepçelemiş olmalıydı.

Koçubey bağırmaya devam ediyordu. «Neyin peşindeler? Beni neden daha iyi korumadınız? Tehlikede olduğumu bildiğiniz açıkça anlaşılıyor!»

Saul farklı bir sesin yanıt verdiğini duydu, kalın ve sakindi. «Yoldaş, eğer sol elinizle bir gam yaparsanız ve karşıtı olan gamı da sağ elinizle yaparsanız...»

«Gamın majör mü, yoksa minör mü olduğunu bilmek olanaksızdır. Herhangi bir öğrenci bunu bilir... ama bunun şimdi ne ilgisi var?»

«Sağ elle sol elin birbirine uymaması gerekiyordu. Eğer benim niyetimi öğrenmiş olsaydınız, o zaman Romulus'a karşı inandırıcı olamazdınız, oysa onun hiçbir şeyden kuşkulanmaması kurduğumuz tuzak için çok önemliydi. Şimdi lütfen bağırmayı kesin, yoksa müziğinizi Yemen'deki Hodeida'da icra edebilirsiniz. »

Saul güçlükle aralayabildiği gözkapakları arasından Koçubey'in bembeyaz kesildiğini gördü.

«Rahatlayın, Victor,» dedi aynı ses. «Size sıcacık bir palto verecek, sonra da ekspres trenle Paris'e geri göndereceğim.»

Adam Koçubey'le konuştuğu sırada, Saul da siyah deri bir şapkayla yeşil deri bir ceketin dik yakası arasında kalan adamın gelinciği andıran yüzünü tanıyabilmişti. Adı Boris Zlatogor Orlik'ti. Sovyet Askeri Haberalma Örgütü GRU'da albaydı ve KGB'nin Paris bölümü şefiydi. Orlik hiçbir zaman şahsen adam öldürmediği ya da gizli sırlar çalmadığı veya kuryelik yapmadığı için övünürdü. O bir kuramcıydı, metodlu bir planlamayla elde

ettiği başarılar, ikinci Dünya Savaşında Japonlara karşı görev yapan usta Sovyet ajanı Richard Sorge'nin üstün başarılarına rakip olmuştu. GRU Yarbayı Yuri Popov'un 1952-1958 yılları arasında CIA adına casusluk yaptığını kanıtlayan kişi Orlik'ti. Bundan başka, GRU albayı Oleg Penlovsky'nin 1962 yılında bir MI-6 casusu olduğunu kanıtlayan da o olmuştu.

Koçubey odadan çıkarken Saul araladığı gözlerini kapatmakta gecikti.

«Ah, Romulus, kendinize geldiğinizi görüyorum. Sesimi yükselttiğim için beni bağışlayın, ama kimi kez Koçubey gibi adamlar için böyle bir şey gerekli oluyor.»

Saul daha fazla numara yapmaktan vazgeçti Yerden doğrulmaya çalışıp odayı şöyle bir gözden geçirdi... duvarları tahta kaplı, şömineli küçük bir odaydı. «Neredeyim?»

«Lyon yakınında. Zaman zaman sorgulama yeri olarak kullandığım mütevazı köşkümdesiniz.»

«Erika nerede?»

«Koridorun sonunda. Ama kaygı duymanıza gerek yok. Yanında bir doktor var. Şiddetli bir başağrısı olmakla birlikte durumu iyi.»

Saul'un da başı ağrıyordu. Kendini bir koltuğa yasladı. Kafasından düşünceler hızla geçti. «Bizi nasıl buldunuz?»

«Evrensel bir dilin yardımıyla.»

«Anlamadım...»

«Yani müzik. Stradivari'nin kutusunda bir mikrofon ve bulunulan yeri belirleyen bir sinyal verici vardı.»

Saul derin bir ah çekti. «Koçubey öylesine inandırıcıydı ki, keman kutusuna bakmayı aklıma getirmedim.»

«Ama az kalsın dışarıya atıyordunuz. Beni bir ara iyice sinirlendirdiğinizi itiraf ederim.»

«Soruma hâlâ yanıt vermediniz. Koçubey'i kaçıracağımızı nasıl biliyorsunuz?»

«Bize sizin örgütünüz haber verdi.»

«Olamaz.»

«Bilgi çok özeldi. Remus'un Bangkok'ta öldürdüğü kişi bizim adamımız olduğu için örgütünüz de sizi ortadan kaldırma işini bize bırakma inceliğini gösterdi.»

Saul küfreder gibi, «Eliot,» dedi.

«Bana da öyle geldi.»

«Ama nasıl...»

«Ona da geleceğiz. Ama önce size bir iki şey söylememe izin verin.« Orlik eliyle pencereyi işaret etti. «Şafak sökmek üzere. Eğer kaçmayı düşünüyorsanız, normaldir. Ama nelerle karşılaşacağınızı bir dinleyin. Pilot Bölge Parkının kenarındasınız. Veranne adında güneyde. Pellusin adında da kuzeyde birer köy var. Hiç kuşkusuz köpeklerimiz olduğunu düşünüp ormanla kaplı tepelere... yani Veranne'ye doğru gidersiniz. Ama köyden geçmemeniz gerekecek. Gece olmadan üzüm bağlarının yumuşak topraklarına ya da tarlalara varırsınız. Nerede olursanız olun fark etmez, size yetişiriz. Tabii, o zaman da küçük oklarımız size yeni bir başağrısı vermiş olacak ve her şeye sil baştan yeniden başlayacağız. Gerçi üzüm bağlarındaki karşılaşmamız romantik olacaktır, ama gerçekte şu an şafak söküyor ve bizim biraz konuşmamız gerekiyor. Size bir Baby Ruth sunamayacağım için üzgünüm.»

Saul gözlerini kıstı.

«İyi bilgi almışsınız.»

«Evet, öyle. Kahvaltı yapmak ister misiniz? Ama ayçöreğiyle kahveden başka bir şey beklemeyin lütfen.»

Saul kendini gülmekten alamadı.

«Güzel. Artık dostça davranabiliriz.» Orlik, Saul'un kelepçelerini çıkardı.

Saul şaşkın şaşkın bileklerini ovaladı. Orlik'in bardağına kahve koyup içmesine dek bekledi. Sonunda sormak zorunda kaldı. «Peki, öyleyse Eliot'un yetimlerinden haberiniz var mı?»

«Vatanseverlik sözcüğünün Latincede baba anlamına gelen sözcükle aynı kökten geldiğini bildiğinizden eminim. Pater. Patriae amor. Babanızı ülkenizin bir uzantısı olarak gördünüz. Onu korumak için eğitildiniz, size söylediği her şeyi yaptınız... ülkenize değil de ona bağlı olduğunuzu fark etmediniz. Planı öylesine mükemmeldi ki, bunu ötekiler de uyguladılar.»

Saul ansızın kahvesini içmekten vazgeçti. «Ötekiler mi?»

Orlik onu inceledi. «Bilmeniz gerekir. Yoksa Landish'i neden kaçırmış olabilirdiniz?»

«Ötekiler mi?»

Orlik kaşlarını çattı. «Yoksa gerçekten bilmiyor... Benimle aynı sonuca vardığınızı sanıyordum. 1938.»

«Mantıklı. Eliot o zaman devlet hizmetinde bile değildi. Ortadan kaybolduğundaysa 1954'tü.»

«Ve tabii bir de 1973'de.»

«Eliot'un ikinci kez ortadan kaybolduğunda adamlarınızdan biri, Golitsin...»

«Benim adamlarımdan biri değildi, ama KGB'de çalışıyordu kuşkusuz.»

«Golitsin de işe karıştı, ama sonradan vatana ihanet suçundan kurşuna dizildi.»

«Demek ki, bir ilerleme göstermişsiniz.»

«Tanrı aşkına anlatın!»

«Sabırlı olun, lütfen! Sizin bana bir şeyler anlatacağınızı sanıyordum. Oysa benim size anlatacağım aklıma hiç gelmemişti.»

«Anlatın öyleyse! Neler oluyor?»

«1938. Sizin için ne anlam taşıyor?»

«Hitler ve Münih olabilir... ya da Abelard sığınağı.»

«Güzel. Öyleyse oradan başlayacağız.»

4.

Hitler'in Chamberlain ve Daladier'la birlikte Münih'te buluştuğu gün Berlin'de de başka bir buluşma oldu. Yanında Mussolini'nin oturduğu Hitler, Fransa' yla İngiltere'nin Çekoslovakya, Avusturya ve Polonya' ya herhangi bir istila girişiminde yardım etmek için verdikleri sözden vazgeçmelerini istedi. Hitler'in niyeti çok açıktı, ama İngiltere'yle Fransa onu durdurmak için hiçbir şey yapmadılar, çünkü bu ülkeleri Almanya topraklarına katarsa Hitler'in tatmin .olacağını ummaktaydılar. Oysa Berlin'de gerçekleştirilen öteki buluşmaya katılan kişiler çok daha fazlasını biliyorlardı. Ne de olsa Almanya, İngiltere, Fransa, Sovyetler Birliği ve ABD'deki casusluk faaliyetlerini yönetmekteydiler. Sözü geçen ülkeleri istila etmekle Hitler'in durmayacağının, bunların yalnızca bir başlangıç olacağının bilincindeydiler. Tarihte o güne dek görülmemiş boyutlarda ve şiddette büyük bir savaş yaklaşıyordu. Devlet başkanları durumu görmezlikten gelmeyi yeğleyip aldırmıyorlardı, ama çıkacak savaşta oynayacakları rolün farkında olan haberalma örgütlerinin şefleri aynı şekilde gaflete düşmediler ve ona göre gerekli hazırlıklar için girişimlerde bulundular. Haberalma topluluğu Birinci Dünya Savaşından beri etkinliğini gittikçe yitirmişti. Şartlar değişmiş, gelenekler unutulmuştu. Yeni bir çatışma çıkmak üzereydi, yani haberalma topluluğu içinde belli ilkeler ve kurallar ortaya koyup yeniden örgütlenmek için tam zamanıydı. Nitekim bu buluşmada karara varılan konulardan biri de Abelard sığınağının kurulması olmuştur.

«Böyle bir şeyi yaratan adamların düş gücüne her zaman hayranlık duydum,» dedi Orlik. «Çok büyük bir ileri görüşlülük ve incelik örneği. Ama Berlin'deki o toplantının daha başka sonuçları da vardı. Bunlardan en önemlisiyse, onları birbirlerine bağlayan ortak özelliği tanımaları oldu. Sıradan insanlara göre üstün özellikleri olan haberalma işinde çalışan kişilerin ülkelerindeki politikacılardan daha büyük bir bir grup oluşturduklarını anladılar. Ülkeler bir yıl düşman, ertesi yıl dost, ondan sonraki yıl yine düşman olabiliyordu. Sadece politikacıların kaprislerinden kaynaklanan böyle bir istikrarsızlık çok saçmaydı. Gerçi haberalma topluluğuna ellerindeki olanakları kullanma, risklerden zevk alma gibi

fırsatlar tanınmış oluyordu, ama Berlin'de buluşan o beş kişi kendi hükümetlerinden çok, birbirlerine yürekten bağlı olduklarını anladılar. Bundan başka, yaklaşan tehlikenin de büyüklüğünü tahmin edebildiler. Onlar kendi aralarında bazı kurallar koyma gereğini duyarken, ülkelerinin liderleri varolan kuralları tanımaz bir tutum içindeydiler. Eğer politikacılar aralarında bir anlaşmaya varmayı reddederlerse, o zaman dünyanın durumu ne olurdu? Elbette, savaş öncesinde bu sorunun ne denli ciddi sonuçlara yol açabileceğini tahmin edemezlerdi. Yine de daha nükleer silahların bilinmediği bir dönemde sorumluluğu haberalma topluluğu üstlendi. Hitler'in aşırılıkları gittikçe dayanılmaz bir durum aldı. Bazı Alman haberalma subaylarının İngilizlerle işbirliği yaptıklarını biliyoruz. Aynı Alman ajanları daha sonra Hitler'i öldürme girişiminde bulundular. Koydukları bomba Hitler'i öldürmedi ve tabii sonucunda yakalanıp kurşuna dizildiler.»

«Bana kuramlarınızdan birini mi anlatıyorsunuz?»

«Hayır. Şimdiye dek söylediklerim tümüyle gerçek. Bundan sonra anlatacaklarımsa benim kendi tahminlerim. Abelard buluşmasındaki beş adam kendi hükümetlerini birer... nasıl desem... bekçi köpeği gibi izlemeyi, uluslararası rekabetin kabul edilebilir sınırlar içinde kalmasını sağlamayı gayrı resmi olarak kabul etti. Tabii, haberalma topluluğunun amaçlarına ters düşmemek için belirli bir ölçü içinde birbirleriyle çekişmeleri gerekliydi, ama ölçü aşıldığında zarar görme olasılığı her ulus için aynıydı. Bu nedenle planlar yürürlüğe kondu. Anımsayacaksınız, Stalin bir ara temizlik harekâtına girişmişti. Vladimir Lazensokov, Abelard buluşmasından geri döndükten birkaç ay sonra idam edildi. Acaba Stalin buluşmayı ve Lazensokov'un neleri kabul ettiğini öğrenmiş miydi? Kim bilebilir? Ama onun idam edilmesi, kısa bir süre sonra da suikast girişiminden kurtulan Hitler'in misillemeleri, haber alma topluluğundaki bekçi köpeklerini daha tedbirli olmaya zorladı. Üstlendikleri sorumluluğu dikkatle seçtikleri vârislerine devrettiler. Buluşmada ABD'nin temsilciliğini yapan Tex Auton evlatlığı Eliot'u seçti, örneğin. Percival Landish'se kendi oğlunu. Fransız ve Alman temsilciler de aynı şekilde hareket ettiler. Kanımca, Rus temsilcisi Lazensokov idam edileceğini önceden tahmin etti ve ona göre gerekli düzenlemeyi yaptı.»

«Golitsin'den mi söz ediyorsunuz?»

«Mantığıma kulak veriniz. 1973 yılında vatana ihanetten idam edilen Golitsin'in Landish'le, Eliot'la ve Fransızla Alman örgütlerindeki öteki iki adamla gizli bağlantısı vardı. Öteki iki adamın kimler olduklarını yakında öğreneceğinizden hiç kuşkum yok, çünkü beşi arasında aynı ortak noktalar var. Abelard buluşmasındaki beş adam kendilerinden sonra yerlerini alacak kişileri eğittiler; öyle ki, ne denli hırslı olurlarsa olsunlar bulundukları örgütün politik makamlarını asla kabul etmediler. Onun yerine, ülke yönetimlerinin seçimle değişen iktidarlarından etkilenmeyecek en üst makamı ellerine geçirdiler. Yerlerini koruyabilmek amacıyla da her biri sağlam kanıtların bulunduğu gizli birer skandal dosyası koleksiyonu oluşturup, onların elindeki gücü almaya kalkışacak denli aptal kişilere karşı koz olarak kullandılar. Bu adamlar yerlerini savaştan beri koruyorlar ve böylece ülkelerinin yönetimleri üzerinde en sürekli etkinliği sağlamış oluyorlar. Aradan geçen yıllar içinde birçok operasyonu sabote ettiler. Örneğin, sizin U-2 olayı ve Domuzlar Körfezi operasyonu, içlerine bir düşman casusu sızdığını ısrarla belirterek örgütlerinin çalışmalarını kösteklediler. Bunun sonucunda her örgüt kendi bünyesini araştırmakla öylesine meşgul oldu ki, casusluk faaliyetlerini ancak belli bir düzeyde sürdürebildi ve böylece bir tür kontrol mekanizması kurulmuş oldu. Sorumluluk duygusuyla hareket ederek... ya da öyle davrandıklarını düşünerek... bu adamlar bir tür uluslararası statüko oluşturdular.»

«Peki, ya Eliot'un 1954 ve 1973 yıllarındaki ortadan kaybolmaları?»

«Buluşmak içindi. Aralarındaki bağı sağlamlaştırmak, niyetlerini yeniden belirtmek içindi. Çalışmalarında işbirliği yapmaları gerekiyordu. Ellerinden geldiğince seyrek, ama zorunlu oldukları kadar da sık buluşuyorlardı.»

«Ama bir sorun var.»

«Öyle mi? Nedir?»

«Her biri üzerlerine düşen onca şeyi yapamazdı. Onlara personel ve para gerekiyordu.»

«Doğru, haklısınız. Ama sizin ClA'nın hiçbir kaydı tutulmayan sınırsız bir bütçesi var. ClA'nın tam olarak ne kadar para harcadığını ve nerelere harcadığını hiç kimse bilmez. Eğer kayıtları tutulacak olsa, o zaman gizlilik

unsuru ortadan kalkmış olacaktır. Özel bir operasyon için gerekli fonu sağlamak hiç de zor bir iş değildir. Aynı durum öteki haberalma örgütleri için de geçerlidir.»

«Yine de Eliot ve ötekilerin yardıma ihtiyaçları vardı. Özel durumlarda işlerini yaptıracakları kişiler olmalıydı. Tabii, sonunda bunlardan biri ağzını açıp konuşurdu.»

«Hiç sanmam. Bir düşünün hele.»

Saul midesine bir ağrı saplandığını hissetti.

«Siz ve Remus konuşmadınız. Ya da Eliot'un öteki yetimleri. Sanırım fikir Auton'dan çıktı ve mükemmel işe yaradı. Yıllardır siz ve ötekiler Eliot'un Abelard anlaşmasına uygun girişimlerini gerçekleştirmek için çalışıyor, üvey babanızın emirlerini gözü kapalı yerine getiriyordunuz.»

«Yapmamı istediği en son şey Paradigm işi oldu.»

«Gerekli olduğunu düşündüğü açıkça belli. O olaydan biz suçlandık. Tabii, İsrail de. Çünkü iki ülke de Arapların ABD'yle müttefik olmasını istemez. Önemli olan nokta, Eliot'un bu olayla neyi başarmayı umduğudur.»

«Yanlış. Önemli olan, bu işi yapmamı benden neden istediği ve sonra da beni neden öldürtmeye çalıştığıdır. »

«Bunu ona sormanız gerekecek.»

«Daha önce onu öldürmezsem tabii.» Karnı kasıldı. «Demek tümünün de yetimleri vardı.»

«Aralarındaki başka bir ortak nokta da buydu. Landish, Golitsin ve ötekiler... her biri yetimhaneden üvey evlatlar edindiler, kayıtsız şartsız bağlılığı garantiye aldılar, mecbur kaldıklarında da çocuklarını düşünmeden feda ettiler.»

«İş gittikçe adileşiyor.» Saul ellerini kaldırdı. «Ah bir...»

«İşte o nedenle hâlâ hayattasınız.»

Saul gözlerini kıstı, öfkeyle, «Sadede gelin,» dedi.

«Tıpkı kendisinden önce Lazensokov gibi Golitsin de idam edileceğini önceden tahmin etti ve kendisinin yerini alacak vârisini seçti. Onun kim

olduğunu öğrendim, ama korkarım çalışmalarım fark edildi. Rakibim akıllı ve güçlü. Eğer onun için fazla tehlikeli olursam, beni kolayca yok edebilir. Bu nedenle dikkatimi öteki örgütlerdeki adamlar üzerine yoğunlaştırdım.»

«Ama neden? Eğer kendi haberalma örgütlerini sabote ederlerse, o zaman size yardım etmiş olurlar.»

«Hayır, olmaz, çünkü ötekiler de Golitsin'in vârisiyle uyum içinde hareket ediyorlar. Bu kişiler doğal düzene karışmakta. Ben bir Marksistim, dostum. Sovyet egemenliğine inanıyorum. Sistemimizde kötüler var, ama onlar bu beş adamın yanında çok önemsiz kalıyor...»

«Yani?»

«Daha iyi anlamanız için açıklayayım. Ben bu beş adamı yok etmek istiyorum. Yine mantık ilkelerine göre hareket edilmesini, oluşturulan uluslararası statükoyu bozmayı ve Devrim'i tamamlamayı amaçlıyorum.» Orlik gülümsedi. «Sizin yolunuzu kesmemi, sonra da sizi öldürmemi bildiren emri aldığımda, elime geçen bu fırsata inanasım gelmedi.»

«Hepsi bu mu? Benden o adamları yakalamamı istiyorsunuz? Böylece kendinizi korumuş olacaksınız, değil mi?»

Orlik başını salladı.

«Benim savaşım Eliot'la. Buradan kurtulabilmek için size ödün vermem gerekecek. Ama yardım etmem için daha fazla ödünü benim sizden istemem gerekiyor.»

«Hayır. Erika elimde. Onun ölmesini göze alamazsınız. Ama başka bir şey daha var.»

Saul kaşlarını çattı.

«Savaşınızın Eliot'la olduğunu mu iddia ediyorsunuz? Öyleyse yanılıyorsunuz. Çünkü onun dışında en azından bir başkası daha var.»

«Kim?»

«Sizin Paris'e geleceğinizi Eliot'un nasıl öğrenmiş olabileceğini hiç düşündünüz mü?»

«Söyleyin!»

«Chris öldü. Landish onu öldürttü.»

5.

Erika ne diyeceğini bilemedi. Dondu kaldı.

Yatak edasının hiç penceresi yoktu. Saul çığlık atmak, duvarları yumruklamak istedi. Öfkesinden patlayacağını sanıyordu. Duyduğu acının etkisiyle tüm kasları ağrıyana kadar zangır zangır titredi. «Onun yerinde ben olmalıydım.»

Erika inledi.

«Benim yerimi almak... ben Landish'e göz kulak olurken seninle Paris'e gelmek ve Koçubey'i ele geçirmek istiyordu.» Saul soluk almak için çabaladı. «Çünkü içinde benim öldürüleceğimi söyleyen bir önsezi vardı. Ama ben onun isteğini yerme getirmedim!»

«Yapma.»

«Onu dinlemedim!»

«Hayır, senin hatan değildi. Küçük kartı o çekmişti. Eğer onun yerini almış olsaydın...»

«Onun yerine ben ölürdüm! Onu geri getirebilmek için seve seve ölmeye razıyım!»

«Onun istediği bu değildi!» Erika ayağa kalktı, eli hemen başını saran bandaja gitti. «Seninle yer değiştirmek istemesinin nedeni, kendi canını kurtarmak için değildi. Senin hayatını kurtarmayı düşünüyordu. Olanlardan senin hiçbir suçun yok. Tanrı aşkına, sana verdiği şeyi kabul et.» Başını iki yana salladı, ağlamaya başladı. «Zavallı Chris. Hayatında hiç...»

«Barış yüzü görmedi, değil mi?» Saul anlayışla başını salladı. Chris'le kendisi birbirlerine güvenmek ve Eliot'u sevmek dışında tüm duyguları bir kenara atacak şekilde eğitilmişlerdi. Saul'un açısından bir sorun çıkmamıştı. Çünkü Eliot'un ondan yapmasını istediği şeylerden asla rahatsız olmamıştı... ne de olsa babasını düş kırıklığına uğratmaya dayanamazdı.

Ama Chris...

Saul'un boğazı düğümlendi... Chris farklıydı. Onun koşullandırılması başarısızlığa uğramıştı. Başından geçen öldürme olayları sonunda ona acı vermeye başlamıştı. Eliot'u memnun etmek ve kendi vicdanından kurtulmak için çok çaba göstermiş olmalıydı. Hatta manastıra girmek bile onu vicdan azabından kurtaramamıştı.

Gözyaşları Saul'un yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı. Alışkın olmadığı sıcaklığı hayret vericiydi. Gözleri şişti. Beş yaşından beri hiç ağlamamıştı. Erika'ya sarıldı, ağlamaya devam etti.

Sonunda onun da şartlandırılması sona erdi. Öfkesi üzüntüsünü arttırdı, kederi kızgınlığını besledi ve sonunda içinde bir şeyler parçalandı; ömür boyu Süren baskılar bir anda ortadan kalkıp yerini acımasız bir karara bıraktı; öylesine acımasızdı ki, bunun şiddeti onu bir an korkuttu. Daha önce hiç böyle bir duygu yaşamamıştı.

«Lanet olası herif!» Dişlerini sıktı. «Tüm o çikolatalı barları sana ödeteceğim.» Sesindeki nefret onu hayrete düşürdü.

«Tamam,» diyen Erika başını salladı. «Suçu hak edene yükle. Kendine değil. Eliot'a. Çünkü o neden oldu. Eliot, Landish ve kahrolası öteki herifler.»

Saul öfkeyle başını salladı. Onca kızgınlığı arasında Chris'in öcünü alması gerektiğini anladı.

Kapının sertçe kapanmasıyIa irkildi. Bir anahtar kilitte döndü. Açılan kapıya doğru dönünce karşısında Orlik'in gelinciği andıran yüzünü ve yanındaki muhafızı gördü.

«Ben hazırım.» Saul sabırsızdı. «Gerekli düzenlemeyi ayarla.»

«Ayarladım bile. Hemen gidiyorsunuz. Erika burada kalıyor, tabii. Benim güvencem olarak.»

«Eğer ona bir zarar gelirse.»

«Lütfen.» Orlik gücenmiş gibiydi. «Bir profesyönel olduğum kadar bir centilmenim de.»

«Güvence mi?» Erika kaşlarını çattı.

«İsterseniz, bir dürtü de diyebilirsiniz.»

«Anlamadığınız şey,» dedi Saul. «Bana gerekli tüm dürtüye sahip olmamdır.»

«Siz nasıl istiyorsanız öyle yapın,» dedi Orlik. «Ama ben de kendi bildiğimi yapmak istiyorum. Düşmanım suçlayacak birini aradığı zaman, bu kişi siz olmalısınız, ben değil.» Gözleri parıldadı. «Sakinleştiricinin etkisinden tümüyle kurtulduğunuzu umuyorum.»

«Neden?»

«Çünkü hayret verici bir kaçışı gerçekleştirmek üzeresiniz.»

6.

Saul alacakaranlıkta soluk soluğa tepeye tırmandı. Sisin kapladığı vadi gerisinde kalmıştı, ilersinde sık çam ağaçlarıyla kaplı tepeler uzanmaktaydı. Burnuna çamların reçine kokuları doluyordu. Peşindeki köpeklerin havlama sesleri yaklaşmaktaydı, hızla ağaçlara doğru atıldı. Çayırı geçtiğinden beri hayvanların sesleri daha da artmıştı. Bir dere bulup suyun içinden gitmek ve kokusunu gizlemek istemiş, ama şansı yaver gitmemişti. Terden sırılsıklam ıslanan gömleği göğsüne yapıştı.

Köpeklerin sesleri arttı.

Orlik doğru tahmin etmişti. Saul'un köpekler karşısında tek kurtulma şansı, ormanlık tepelerle kaplı kuzey yönünde ilerlemesiydi. Köpeklerin tırmanamayacağı dik bir kayalık, atlayamayacakları kadar geniş bir yarık bulmayı umdu, ama şansı yine yaver gitmedi.

Yaklaşan akşam ormanın rutubetini arttırmıştı. Ağaçların altındaki bitki örtüsü arasında ilerlerken vücudu terden ıslanmıştı. Köpeklerin havlamaları artık daha yakından geliyordu. Sağ tarafındaki küçük bir açıklıktan geçerken bir kasabanın topluiğne başını andıran ışıklarını gördü, ama oraya gitme tehlikesini göze almadı. Çünkü kaçışından hemen sonra çevreye gerekli emirler gönderilmiş, her yere adamlar salınmış olmalıydı, izleyeceği en iyi yol yüksek tepeler ve orman arasında ilerleyip daha kuzeye gitmekti. Orman toprağının mis gibi kokusunu çok seviyordu.

Sık böğürtlen çalıları üzerindeki giysiyi parçaladı. Sık dallar derisini tırmık gibi çizdi. Batan dikenler vücudunu yer yer şişirdi, ama yine de keyfi yerlideydi. Damarlarında yükselen adrenalin tüm duyularını canlandırmıştı. Bir labirentte ilerlemeye çalışıyormuş gibiydi. Bir süre sonra açıklığa çıkınca sevindi. Başarmıştı.

Artık tek engel peşlideki köpeklerdi. Çalıların arasından fırladılar, çok vahşi görünüşleri vardı. Yere devrilmiş bir ağaç kütüğünün üzerinden atlayarak yamaca doğru atıldı. Yakında olacak bir öldürme olayını hissetmiş gibi kaçışan orman hayvanlarının seslerini duydu. Sol tarafındaki bir

patikayı izlemeye başladı, büyük bir kaya parçasını döndü, karşısına çıkan düzlüğe doğru ilerledi.

Ve bir anda kendini Orlik'in sözünü ettiği mezarlıkta buldu. Mezar taşlarının akşam karanlığındaki silüetleri gözlerinin önünde uzanmaktaydı. Mermerden yapılmış melekler kanatlarını açmıştı. Mezarların arasına doğru atıldı. Bir çelenk, sonra da tek bir çiçek dikkatini çekti. Biraz gerisinde pençe sesleri duydu. Hemen bir çalıya doğru döndü, elini cebine attı. Orlik ona gerekmedikçe kullanmamasını söylemişti. Ama artık gerekiyordu. Şişenin kapağını açtı ve içlideki keskin kokulu kimyasal maddeyi daha yeni oluşmuş bir toprak yığınına döktü. Sonra da hemen bir çiti aşıp akşamın karanlığında gözden kayboldu. Burnuna cenaze törenlerinde getirilen çiçeklerin kokusu geliyordu.

Ama benim cenazem için değil, diye aklından geçirdi. Geride bıraktığı Orlik'in köşkünde elinin keskin kenarıyla bayılttığı Orlik'in adamları için de değildi. Evet, gerçi onun düşmanlarıydı, ama adamlar yine de yaşayacaklardı. Ve tabii Orlik de istediğini elde etmiş olacaktı, çünkü adamlarından hiçbirini feda etmeden inandırıcı bir kaçış sağlamış oluyordu.

Geride acı acı bağıran köpeklerin seslerini duydu. Burunları yanıyordu. Yüzlerini toprağa sürtüp kanatacaklar, böylece kan kokusunun keskin kimyasal maddenin kokusunu bastırmasını sağlayacaklardı. Ama bir daha onun peşinden gelmeleri mümkün olmayacaktı.

Evet, bir cenaze olacaktı, hem de yakında. Etrafa bol bol saçacak kadar çok nefret doluydu.

7.

Araba Orlik'in söylediği yerde gizliydi... yani Lyon dışındaki bir yan yolda bulunan bir benzin istasyonunun arkasındaki gölgelik alanda. Üç yıllık Renault'nun koyu gri rengi karanlıkta kolayca belli olmuyordu. Saul yolu ve istasyon çevresindeki ağaçları kontrol edip gölgeliğe doğru dikkatle ilerledi. Orlik'in adamlarından birinin 9 mm.'lik Fransız yapısı tabancasını almıştı. Tabancayı doğrultarak arabanın arka koltuğu arasında kalan boşluğa bir göz attı. Yere sinmiş kimse göremeyince kapısını açtı, ön paspasların altında... Orlik'in söz verdiği gibi... arabanın anahtarlarını buldu. Arabaya gizli bir bomba konmadığından emin olmak için kontrol etmeye başladı; kontrol paneli üzerinde bulduğu kibritleri kullanarak motora baktı, arabanın altına eğilip süspansiyonları inceledi. Daha sonra da bagajı açtı, Orlik'in sağlamış olduğu giysilerle öteki malzemeyi buldu. Gerçi Saul'un başka kaynakları vardı, yıllar önce değişik ülkelerde para ve kimlikler gizlemişti. Ama yine de Orlik'in yaptıkları anlaşmaya uyduğunu görünce memnun oldu. Ne var ki, işi sağlama almak için kendininkileri kullanmaya niyetliydi.

Orlik'in mantığını anlamakla birlikte Erika'yı serbest bırakmaması Saul'un canını sıkıyordu. Onun kaçmasına izin vermekle Orlik kendisini şüpheli duruma sokmuştu. Yine de Erika'nın elinde olması, yalnızca Saul'un kaçması Orlik'e duyulacak kuşkuları azaltacak, anlatacağı öyküyü daha inanılır yapacaktı. Ayrıca Erika'yı elinde tutmakla Orlik, Saul'a istediklerini kolayca yaptırabilecekti. Ama tüm bunların yanında Orlik'in başka bir nedeni olduğu konusunda içinde kıpırdanan kuşkuyu bastıramadı. iş bittiğinde Saul'u geri getirmek için Erika'yı koz olarak kullanmayı, sonra da ikisini birlikte öldürüp şeflerine armağan olarak sunmayı ve böylece Saul'un yaptıklarının sorumluluğundan kendisini kurtarmayı planlıyorsa, o zaman ne olacaktı?

Önündeki güçlükler bataklık kumu gibiydi, onu gittikçe derinlere çekiyordu. Ama emin olduğu bir şey vardı... isteği yerine getirilene dek Orlik onlara asla ihanet etmezdi. Tabii, bu arada Saul'un yapacağı şey de açık seçik ortada ve son derece basitti.

Chris ölmüştü. Bunun bedelini ağır ödeyeceklerdi.

Renault'yu çalıştırdı. Motorun sesinden arabanın yeni bakım gördüğü anlaşılıyordu. Benzin deposu da doluydu.

Yola çıktı, arabanın farları gecenin karanlığını ok gibi deliyordu. Dikiz aynasına bakarak şerit değiştirdi. Peşinde kimsenin olmadığını anlayınca karşısına çıkan ilk anayola saptı ve hız sınırına uyarak batıya doğru ilerlemeye başladı.

Orlik ona hedeflerini seçmişti, ilk Abelard grubunun şimdiki temsilcileri olan beş kişiydi. Ama Orlik ilk sırayı kimin alacağını belirtmemişti.

Kullandığı arabayı elverdiğince çabuk terketmeyi planladı. Kontrol etmesine karşın, yine de onu iyice gerilerden izleyecek - bir gözcü ekibine yerini belirtecek bir sinyal göndericiyi gözden kaçırmış olabilirdi. Ama izleniyor olsa bile aldırdığı yoktu.

Aslında artık hiçbir şeyi umursamıyordu.

Kafasındaki tek düşünce, alacağı intikamdı. Babasının öğrettiği yeteneklerin yine onu yok etmek için kullanacağı silahlar olacağını düşünmek Saul'a zevk veriyordu.

Hey, ihtiyar, ben geliyorum.

Direksiyonu öylesine sımsıkı kavradı ki, parmak kemikleri acıdı.

Ve o gece bir ara Chris yanında oturuyordu; yüzü solgun, bakışları donuk, yine küçük bir çocukmuş gibi sırıtıyordu. Yeni bir serüvene başlamak üzereydiler.

Hem de en iyisine, intikam almaya.

8.

«Ne? Dediğini iyice duyamadım.» Eliot daldığı uykudan yavaş yavaş kendine geldi. Çalışma odasındaki masasında oturuyordu. Sanki tüm dikkatiyle bazı önemli belgeleri inceliyormuş gibiydi, oysa lambalar sönük, perdeler kapalıydı. Gözlerini kısarak açık kapıya, koridordan gelen ışıkta hatları belli olan Iriyarı adama doğru baktı.

Adam bacaklarını açmış, kollarını da gövdesinden hafifçe ayırmıştı. Uzun boylu, kare yüzlüydü.

Eliot kaşlarını çattı. Bir an için adamı tanıyamadı... ya da tanımaktan korktu. Tıpkı Chris'e benziyordu.

Yoksa Chris ölmeyip ondan intikam almaya mı gelmişti? Olamazdı. Landish garanti vermişti, Chris...

Işığın önünde kapkaraydı, şekil tıpkı...

Ölü mü? Olamaz. Öyleyse kaçıp kurtulan ve şimdi de karşısında duran kişi Saul muydu?

Daha değil. Ama çok yakında karşısına dikilecekti. Bulduğu açıklama onu rahatsız etti, çünkü siluetini gördüğü şekil ona yalnızca Chris'le Saul'u anımsatmakla kalmamış, tüm ötekileri, dokuz çifti, on sekiz yetimi, üvey evlatlarının tümünü de anımsatmıştı. Kendi kendine onları sevdiğini söyledi. Onları düşündüğünde boğazı düğümlenmemiş miydi? Duyduğu üzüntü onun duygusuz biri olmadığının kanıtı değil miydi? Onları feda ettiği zamanlar duyduğu acı, görevini daha da yüceltmemiş miydi?

On beşi ölmüştü... eğer Saul gözü kapalı hareket ederse o da yakında ölebiIirdi. Ama hiç sanmıyordu. Her şey önceden belirlenmiş gibiydi. Asla şansa inanmadım, diye düşündü. Ya da kadere. Ben yeteneğe inanırım. Ama kapıdaki şekli incelerken, bir an sanrıya kapıldı ve tüm ölü çocuklarının birbiri ardına karanlık şekilde belirdiklerini gördü. Korkudan titredi. Karmaşıklıktan hoşlandığı için çocuklarının kod adlarını Yunan ve Roma mitolojilerinden seçmişti, ama o anda mitolojiden aklına başka bir şey daha

geldi... Fury'ler (*Yunan mitolojisinde suçluları cezalandıran yılan saçlı üç tanrıça.*). intikam tanrıçaları.

Boğazını temizledi. «Ne dediğini duyamadım.»

«İyi misiniz?» diye soran Pollux ona doğru bir adım attı.

«İyi olmadığımı nereden çıkarıyorsun?»

«Konuştuğunuzu duydum.»

Eliot şaşırdı, konuştuğunu hiç anımsamıyordu.

Pollux devam etti. «Kiminle konuştuğunuzu anlayamadım. içeriye benim yanımdan hiç kimsenin geçmediği kesin. Aklıma telefon geldi, ama koridorda durduğum yerden telefonun hâlâ yerinde olduğunu görebiliyordum.»

«Ben iyiyim. Sanırım, yüksek sesle düşünüyordum. Merak edilecek bir şey yok.»

«Bir şey getirmemi ister misiniz?»

«Hayır.»

«Biraz kakao ısıtabilirim.»

Eliot eskiyi anımsayıp gülümsedi. «Castor'la sen küçükken beni ziyarete geldiğinizde size kakao ikram ederdim. Anımsıyor musun? Tam siz yatmadan önce.»

«Nasıl unutabilirim?»

«Rollerimiz artık değişmiş görünüyor. Peki, yaşlı babana bakmayı da düşünüyor musun?»

«Sizin için mi? Biliyorsunuz, her şeyi yaparım.»

Eliot başını salladı, duygulanmıştı. Ölen öteki on beşi onun için her şeylerini vermişlerdi. «Biliyorum. Ben, iyiyim. Yalnız biraz kafamı dinlemek istiyorum. Seni seviyorum. Yemek yedin mi?»

«Biraz sonra yiyeceğim.»

«Sakın ihmal etme. Kardeşin nerede?»

«Koridorun sonunda, arka tarafı gözlüyor.»

«Birazdan yanınıza gelirim. Eski günlerden söz ederiz.»

Pollux odadan ayrıldı. Yorgun gibi arkasına yaslanan Eliot 1954 yazını anımsadı. O zaman Castor'la Pollux'u kampa götürmüştü. Yellowstone Parkıydı galiba. Uzun yıllar çok çabuk geçmişti. Belleği kimi zamanlar ona ihanet ediyordu. Belki de Grand Canyon'du. Yoo, hayır. Oraya 1956'da gitmişti Castor...

Ani bir titremeyle ne denli yanıldığını anladı. Castor'la Pollux değildi. Hayır, başka bir çiftti, kim olduklarını anımsayamadığı için az kalsın ağlayacaktı. Evet, Chris ve Saul'du belki, intikam tanrıçaları biraraya geldiler. Ağzı safrayla doldu.

O öğleden sonra yardımcısı haberi getirir getirmez bürosunu hemen terketmişti.

«Romulus kaçtı mı? Ama her şey önceden ayarlanmıştı! KGB onu ele geçirdiğini ileri sürdü!»

«Ve kadını da. Evet, doğru. Ama daha sonra kaçmış,» dedi yardımcısı.

«Nasıl?»

«Onları Lyon yakınında ele geçirmişler. Öldürülmek üzere götürüldüğü köşkten kaçmış.»

«Onu hemen öldürmeleri gerekiyordu!»

«Onu önce sorguya çekmek istedikleri anlaşılıyor. »

«Anlaşma böyle değildi. Kaçarken ne kadar zarar vermiş? Kaç adam öldürmüş?»

«Hiç. Kaçışı kansız olmuş.»

Eliot'ın kafası karıştı. «Ama kadını öldürmüşler, değil mi?»

«Hayır. Saul'un nereye kaçtığını öğrenmek için sorguya çekiyorlarmış.»

Eliot başını iki yana salladı. «Yanlış.»

«Ama öyle olduğunu iddia ediyor...»

«Yanlış. Yalan söylüyorlar. Bu bir numara.»

«Ama neden?»

«Birisi onun gitmesine izin verdi.»

«Böyle bir şey için hiçbir neden göremiyorum.»

«Çok açık değil mi? Serbest kalıp beni öldürmeye gelsin diye.»

Yardımcısı gözlerini kıstı.

Ve işte o zaman Eliot yardımcısının onun bir paranoyak olduğunu düşündüğünü anlamış, yanına Castor'la Pollux'u alarak bürosunu terketmişti. Evine geldiğinden beri perdeleri kapalı odasında oturmaktaydı. Evin çevresinde örgütün adamları, içerde de geriye kalan sadık iki oğlu tarafından korunmaktaydı.

Ama sonsuza dek böyle devam edemez, yalnızca boş boş oturup bekleyemezdi. Hayaletlerin onu korkutmasına karşın yine de kadere inanmıyordu. Her zaman yeteneğe güvendim, diye düşündü. Ve bir de hile yapmaya.

Onu ben yetiştirdim. Bu nedenle, onun ne yapacağını tahmin edebilirim. Eğer Saul'un yerinde ben olsaydım, acaba ne yapardım?

Sorulacak soruyu bildiği an yanıtı da hemen geldi. Hafifçe ürperdi, böylece eline yeni bir fırsat geçirmiş oluyordu. Ama hemen harekete geçmeliydi.

Landish'e telefon etmesi gerekiyordu.

Saul yol boyunca duruşlar yaparak salacağı korkuyu artıracak, böylelikle alacağı intikamın tadını çıkaracaktı.

Landish onun ilk hedefi olacak. Bu durumda ona bir tuzak kurabiliriz.

9.

Daha önce de oraya gelmiş gibi hissediyordu yine, ama bu kez yalnızca Franklin Erkekler Okulunun değil, aynı zamanda Andrew Sage'nin malikânesinin duvarlarını da görüyor gibiydi. Geçmişiyle İlgili her şey biraraya geliyordu. Eliot, okulda bulunduğu yıllarda onu etkisi altına almıştı. Bunun sonuçlarından biri de Paradigm işi olmuştu. Bir bakıma yine her şeyin ilk başladığı yere dönmekten büyük bir zevk alıyordu. Sage'nin konağını havaya uçurduğunda hiçbir şey hissetmemişti. Ne de olsa, yalnızca yapılması gereken bir işti. Onu Eliot için yapmıştı. Ama artık her şey farklıydı. Hayatında ilk kez içinde öldürmek için büyük bir arzu duymaktaydı. Sage'nin malikânesiyle Landish'in malikânesini çeviren duvarları birbirleriyle karşılaştırınca kendisindeki değişikliği daha iyi anladı. Artık öldürmek istiyordu ve seçtiği yöntemin Sage'yi öldürmek için kullandığı yöntemle aynı olmasından memnunluk duyuyordu. Sonuçta Eliot'un taktiklerini yine ona karşı kullanmış olacaktı. Sana söylemiştim Landish, eğer yalan söylersen seni nasıl öldüreceğimi bildirmiştim. Ama lanet olsun, bu arada benim kardeşim öldü. Franklin Erkekler Okulunun duvarlarını aklına getirirken gözlerinin yandığını hissetti, gözyaşlarıyla dolu dolu olmuştu.

Silahına döndü. Bir tüfek seçebilir ve Landish'i uzaktan kolayca vurabilirdi. Ama böyle bir şey onu tatmin etmez, tehdidini yerine getirme konusunda eksik kalmış olurdu. Bu nedenle Landish'in ölümü kafasına koyduğu yöntemle olmalıydı.

Ama kararlılığı ortaya bir sorun çıkardı. Landish ya daha çok tedbirli davranmaya başlamıştı ya da Seul'un kaçtığını öğrenmişti. Çünkü malikânedeki güvenlik önlemleri üç katına çıkmıştı. Çok sayıda koruma görevlisi devriye geziyordu. Malikâneye gelen konukların kimlikleri kontrol edilip üzerleri aranıyordu. Duvarlara da kapalı devre kameralar konmuştu içeriye önceki gibi sızabilmesi artık olanaksızdı. Öyleyse patlayıcıları nasıl yerleştirebilirdi? Yalnızca Landish'i değil... sana ne yapacağımı söyledim, onlar benim tüm nefret ettiğim şeyleri temsil ediyor... o lanet olası gülleri de birlikte nasıl havaya uçurabilirdi?

Çözüm, en büyük uzaktan kumandalı model uçaktı. Onu bulana dek Londra'nın en büyük hobi mağazalarından yarım düzinesini dolaşmıştı. Kanat genişliği bir metre, uzaktan kumanda aygıtının menzili yarım mil olan bir minyatür Spitfire uçağıydı. Onun güdümlü mermisi işte buydu. Gerekli hazırlıkları yaparken buğulanan gözlerini silip gülümsedi. Bir oyuncak. Eğer Chris yanında olsaydı, mutlaka gülerdi. Aldatılan çocuk babasından intikamını almak için bir oyuncak seçmişti.

Model uçağı o gün daha erken bir saatte başka bir yerde denemişti. Çalıştırmakta hiçbir güçlük çekmemişti. Uçak uzaktan kumanda aygıtının sinyallerine yanıt vermiş, vericideki kumanda kolunun hareketine göre havada istediği tüm manevraları yapmıştı. Ama uçağın bir de kargosu vardı: Kanada eşit olarak yayılmış ve sıkıca bantla tutturulmuş iki buçuk kilo çalınmış patlayıcı. Fazla ağırlık modelin performansını etkilemişti. Kalkışı gecikiyor, havadaki hareketleri daha ağır oluyordu. Ama bunlar bir sorun olacak kadar değildi. Silah üzerine düşen görevi başaracaktı. Daha sonra bir elektronik mağazasına gitmiş, patlayıcıyı elindeki kumanda aygıtıyla uzaktan ateşleyecek gerekli malzemeyi satın almıştı. Uçağın ve ateşleyicinin kumanda aygıtına ayrı frekanslarla bağlanmasına dikkat etmişti. Yoksa vericiyi uçak için harekete geçirir geçirmez patlayıcı da hemen infilak ederdi.

Bekledi. Şafak yavaş yavaş söktü, ama havayı ısıtmadı. Titremesine karşın duyduğu nefret ruhunu yakıyordu.

Hedefinin başka bir yere gizlenemeyeceğini biliyordu. Çünkü gülleri çok önemliydi. Landish güllerine bir şey olacak diye korkup onlardan kesinlikle uzaklaşamazdı.

Chris'i düşündü, yakında duyacağı tatmini düşleyip beklemenin zevkini çıkardı.

Saat yedide, iki yanında koruyucularıyla beyaz saçlı birinin arka kapıdan çıkıp gül serasına doğru ilerlediğini görünce hemen toparlandı. Bir an için Landish gibi giyinen birinin onun yerini almasından korktu, ama dürbünle bakınca yaşlı adamı tanıdı. Ondan başkası olamazdı. Sera ceketi biraz kabarık duruyordu, içine kurşun geçirmez bir yelek giydiği belliydi.

Onun sana hiçbir yararı olmayacak, alçak herif!

Landish'le yanındaki koruyucuları seraya girer girmez Saul geri çekildi. Model uçağı taşıyarak önce ağaçların arasından, sonra da bir çayırdan geçti. Çiyle ıslanan çayırdaki otlar kalkış pisti olarak işe yaramazdı. Bir yola varınca durdu. Görünürde hiçbir araba yoktu. Hemen model uçağı çalıştırıp havalandırdı. Motoru tıpkı bir arı vızıltısı gibi ses çıkarıyordu. Ağaçların epey yükseğine çıktığını görünce çayıra geri döndü, ağaçlıklı,alanı geçerken de uçağı sürekli görüş alanı içinde tuttu. Sonunda yine Landish Malikânesini tepeden gören kayalığa ulaştı. Çiy nedeniyle pantolonu bacaklarına buz gibi yapışmıştı, ama o sırada bu bile ona hoş gelmekteydi. Kuşlar cıvıl cıvıl ötüyordu. Tertemiz bir sabah havası vardı. Asla yaşamadığı ya da yaşamasına izin verilmediği çocukluğunu bir süre için yaşamak istedi.

Oyuncağı. Gülümserken yanaklarının gerildiğini hissetti, gözyaşları kurumuştu. Kontrol çubuğunu hareket ettirerek uçağı azami yüksekliğe çıkardı. Artık masmavi gökte küçücük bir benek gibi görünüyordu. Sonra da malikâneye doğru yönlendirdi. Koruma görevlileri çevrelerine bakındı, vızıltı sesi dikkatlerini çekmişti. Birkaçı başlarını yukarıya kaldırdı. Sonunda köpekli bir adam eliyle işaret etti. Onu bu kadar uzaktan göremeyeceklerini bilmesine karşın, yine de çalıların arasına çömeldi, kumanda çubuğunu hareket ettirmeye öyle devam etti. Uçak malikânenin bahçesi üzerinde dönüş yaparken kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Koruma görevlileri felce uğramış gibiydiler, sonra ansızın harekete geçtiler, sinirli sinirli dolanmaya başladılar. Bir tehlikenin varlığını hissettikleri, ama ne olduğunu bilmedikleri ortadaydı. Uçağı yine azami yüksekliğe çıkardı, sonra da aşağıya doğru pike dalışa geçirdi. Seraya yaklaştıkça uçağın şekli büyüdü, vızıltısı arttı ve birkaç adam seraya doğru koştu. Ötekiler bağırdı. Birçoğu ellerindeki tüfekleri uçağa doğru yöneltti. Silah takırtılarını duyup adamların geri tepmenin etkisiyle sarsıldıklarını gördü. Kontrol çubuğunu oynatarak uçağa aldatıcı manevralar yaptırmaya başladı. Sağa yatırdı, sola yatırdı, yönünü değiştirdi, burgu gibi döndürdü, pike yaptırdı. Artık tüm koruma görevlileri ateşe başlamıştı. Serayı inceledi. Yalnızca Landish beyaz bahçe önlüğü giymekteydi. Saul o anda onun güller arasında durduğu yeri çok iyi görebiliyordu. Başını gürültüye doğru çevirmişti. Saul uçağı doğrudan doğruya onun üzerine yöneltti. Silah sesleri öylesine çoktu ki, sürekli bir takırtıyı andırmaktaydı. Oysa uçak ağır

hareket ediyordu. Bir an için uçağın vurulmasından korktu, ama hemen sonra bombanın ağırlığının uçağın pike hızını arttırdığını anladı. Uçak seranın camına çarptığı anda Landish'in soluğunun kesildiğini düşledi. Öteki frekanstaki düğmeye bastı. Gül serası parçalara ayrılıp dağıldı. Cam parçaları havaya uçuştu. Koruma görevlileri gizlenmek için kendilerini balıklama yere attılar. Ortalığı duman ve alevler kapladı. Patlamanın korkunç gürültüsü vadiye yayılırken Saul da bulunduğu yerden hızla ayrıldı, bir yandan da mini mini parçalara ayrılan gül yapraklarının havada uçuşmasını, Landish'in kanıyla ıslanmalarını gözlerinin önünde canlandırdı.

10.

Çalan telefonun zili Eliot'un irkilmesine neden oldu. Hemen açmadı, kendini toparlayana dek bir süre bekledi.

«Alo?» Dikkatli davranıyor, çünkü Saul'un zafer dolu korkutucu sözlerini duymayı bekliyordu. Saul'u tuzağa düşürmek için kendisiyle buluşmaya ikna etmeliydi.

Ama duyduğu ses yardımcısınındı. «Korkarım, kötü haberler aldık, efendim. Ml-6'dan acil bir mesaj geldi.»

«Landish mi? Ona bir şey mi oldu?»

«Evet, efendim, nasıl bildiniz?»

«Anlat.»

«Biri onu havaya uçurmuş. Gül serasında bulunduğu sırada. Çok sıkı korunuyordu. Ama...»

«Aman Tanrım!» Eliot bombanın nasıl patlatıldığını öğrenince kalbi sıkışır gibi oldu. Landish onu durduramamıştı.

Saul olduğu kesin. Kullandığı yöntemle bana ne denli zeki olduğunu anlatmaya çalışıyor. Nerede olursam olayım, ne kadar sıkı korunursam korunayım, sonunda yine de bana ulaşacağını söylemek istiyor. Eliot kederli kederli başını salladı.

Neden şaşırıyorum? Onu ben yetiştirdim.

«Teşekkürler,» diye mırıldanarak telefonu kapadı. Karanlıkta sakinleşmeye, kafasındaki kuruntuları atıp durumunu analiz etmeye çalıştı.

Aklına gelen düşünceyle titredi. Savaş yıllarında Fransa'da yeraltı örgütüyle birlikte çalıştığından beri can güvenliği tehlikeye girmemişti hiç. O zamandan beri öylesine yükselmişti ki, karşılaştığı tehlikeler hep politik olmuştu. Şimdiye dek hiçbir üst düzeydeki haberalma görevlisi vatana ihanetten idam edilmemişti. Yalnızca aktif görevdeki ajanlar ölüm cezasına çarptırılmıştı. Olabilecek en kötü şey hapse mahkûm edilmesiydi, hatta

belki o bile olmazdı, çünkü sansasyon yaratmasın diye üst düzeydeki hainler genellikle yalnızca işlerinden atılır, böylece zarar vermeleri sona erdirilmiş olurdu. Ama elindeki skandallar koleksiyonunu şantaj olarak kullanması sonucu emekliye ayrılıp maaşa bağlanmasını bile isteyebilirdi.

Hayır, onun tek korkusu her şeyin açığa çıkarılmasıydı. Çünkü gururunun ve kararlılığının başarısızlığa uğramasını istemiyordu.

Ne var ki, o anda duyduğu şiddetli korku mantıksal değil içgüdüseldi. Elinde olmadan korkuyordu. Nöbetçi Alman askeri saldırdığında gizlenmek için Fransa'daki kanalizasyon çukurunda geçirdiği o geceden beri hiç böyle korkmamıştı.

İçinde bulunduğu gerginlikten kalbi sanki patlayacakmış gibiydi. Yıllardır içtiği sigarayla iyice yıpranan zayıf ciğerleri ansızın kahramanca kabardı.

Vazgeçmeyeceğim. Her zaman kazandım. Yaklaşık kırk yıldır sürdürdüğü başarılarından sonra yine mücadele etmeye karar verdi. Ve kaybetmeye de hiç niyeti yoktu.

Oğluna karşı bir baba mı? Öğrencisine karşı bir öğretmen mi?

Pekâlâ, gel, öyleyse. Chris'in ölümüne üzüldüm, ama senin beni altetmene izin vermeyeceğim. Senden hâlâ daha iyiyim.

Başını salladı. Kurallar. Düşmanının üzerine gitme. Düşmanının senin üzerine gelmesini sağla. Onu senin bölgende dövüşmeye zorla. Düşmanının senin şartlarınla yüz yüze gelmesini sağla.

Bir yol biliyordu. Nerede olursa olsun ya da ne denli iyi korunursa korunsun hiçbir işe yaramayacağını düşünüyorsa, Saul yanılıyordu. Bir yer vardı. Yüzde yüz koruma sağlıyordu. Ve en iyi yanı da belli kuralları uygulamasıydı.

Hızla ayağa kalkarak koridora yürüdü. Pollux hemen doğruldu. Eliot ona bakıp gülümsedi.

«Kardeşini çağır. Eşyalarımızı toplaması gerekiyor.» Merdivenlerde bir an durdu. «Epeydir birlikte yolculuk yapmıyoruz.»

11.

Londra'da, Saul camda takırdayan yağmuru umursamıyordu. Perdeleri iyice kapatmıştı. Lambayı yalnızca telefonun numarasını çevirdiği zaman açtı. Sonra tekrar söndürdü. Karanlıkta yatağa uzandı, telefona yanıt verilmesini bekledi. Daha önce duş yapıp elbiselerini değiştirmiş, yanında getirdiği balıkla patates kızartmasını yemişti. Daha sonra da yalnızca bir saat kullandığı odanın parasını ödeyip gideceği bir sonraki yere doğru yola çıkacaktı. Yolda uyuyabilirdi. Yapılacak iş çoktu.

Telefonun çalan sesi kesildi. «Evet?»

Orlik'e benziyordu, ama emin olmalıydı. «Baby Ruth.»

«Ve güller.»

Orlik'ti. Rus ona bilgi ve talimat vermek için belirli günlerde, belirli saatlerde arayabileceği telefon numaraları vermişti.

«Sanırım, İngiliz dostumuzla İlgili korkunç haberi duymuşsunuzdur,» dedi Saul.

«Evet. Ani oldu, ama beklenmeyen bir şey değildi. Ve etkisi görüldü,» dedi Orlik. «Ortakları arasında büyük bir hareketlenme oldu. Sanki kendileriyle İlgili daha başka ani haberlerden korkuyor gibi bir halleri var.»

«Önlem aldılar mı?»

«Neden? Almaları sizi rahatsız eder mi?»

«Onları nerede bulacağımı bildiğim sürece etmez.»

«Yolculuk etmek insana- iyi gelir, anlıyorum.»

«Önereceğiniz yerler var mı?»

«Birçok. Örneğin, Fransa'nın Bordeaux bölgesinde bir şarap imalathanesi biliyorum. Ayrıca Almanya'nın Kara Ormanlarında bir dağ sayfiyesi var. Eğer Sovyet Rusya'yı da arzu ederseniz, size Kafkaslardaki Volga'nın ağzına yakın bir dinlenme yerini önerebilirim.»

«Yalnızca üç mü? Oysa ben dört yer önereceğinizi umuyordum.»

«Eğer doğrudan doğruya dördüncüye giderseniz, o zaman ilk üçüne duyacağınız ilgi kaybolabilir,» dedi Orlik.

«Öte yandan dördüncüyü görmeyi öylesine çok istiyorum ki, ötekilere konsantre olamayabilirim.»

«Yanımda seyahatlerinizin sona ermesini, sonra da onun yanına dönmenizi kaygıyla bekleyen bir arkadaşınız var. Verilen talimatlara uyacağınız konusun da sizinle anlaşmıştık. Eğer istediklerimi yapmazsanız, o zaman size yardım etmemin ne anlamı olur? Bundan sonraki ilk ziyaretinizi Sovyetler Birliği'ndeki bozguncu dostuma yapacağınızı anımsıyorum.»

«Ve sizin üzerinizdeki baskıyı kaldırmamı, öyle mi? Bir daha düşünün. Bana yardım etmenizin tek nedeni onun icabına bakmamı istediğiniz içindir. Sonra da tüm suçu benim üzerime atacak, kendinizi temize çıkaracaksınız.»

«Başka türlü hiç düşünmedim,» dedi Orlik.

«Ama bir kez kendinizi güvenceye alınca, ötekilerle kendiniz ilgilenmeye karar verebilirsiniz. Sonra da beni öldürtüp kazançlı çıkan tek kişi siz olursunuz.»

«Kuşkularınız duygularımı incitiyor.»

«Ben tek bir nedenle bu işin içindeyim... Eliot. Ötekilerle daha sonra ilgilenirim. Tümünü birden halledebilirim diye garanti veremem. Belki bir hata yapar, ötekilere ulaşamadan ölebilirim. Eğer sizin dediğiniz sıraya göre hareket edersem, o zaman belki Eliot'a asla ulaşamam.»

«Öyleyse çok tedbirli olmanız gerekecek.»

«Hayır. Beni dikkatle dinleyin. Eğer soracağım soruya yanlış yanıt alırsam telefonu kapayacağım. Kendi adıma Eliot'a gideceğim. Eğer Erika'ya bir zarar gelirse, tıpkı Eliot gibi o zaman da senin üzerine gelirim.»

«Buna işbirliği mi diyorsunuz?»

«Soru. Sanırım Eliot benim kaçtığımı ve Landish' in başına gelenleri biliyordur. Benim üzerine gittiğimi akıl edecek, gerekli hazırlıklarını

yapacaktır. Onun yerinde olsaydım, evde oturup beklemezdim. En güvenilir yere gider, bulabileceğim en iyi korunmayı isterdim. Ellot'u nerede bulurum?»

Yağmur camda takırdamaya devam ediyordu. Saul karanlıkta telefonu sımsıkı yakalayarak Orlik'in vereceği yanıtı bekledi.

«Tehdit edilmekten hoşlanmam.»

«Yanlış yanıt.»

«Dur! Bana bir şans ver! Önce Eliot mu? Sonra da Erika karşılığında ötekiler mi?»

«Eğer Erika'yı tuzak olarak kullandığını hissetmezsem. »

«Söz veriyorum.»

«Yanıt.»

Orlik iç çekti, ardından da yanıtı söyledi. Saul telefonu kapadı.

Kalp atışları hızlanmıştı. Orlik'in söylediği yer çok akıllıcaydı: Ne bekliyordun, diye kendi kendine sordu. Ondan nefret etmesine karşın, yine de Eliot' m zekâsına hayrandı.

Akla gelebilecek en sıkı korunmalı, en iyi yerdi. Chris olsaydı önceden anlardı.

12.

Çiftlik evinin önünde siyah renkte kocaman bir kamyonet duruyordu. Ona yaklaşırken Orlik kaşlarını çattı. Citroen'ini yabancı arabadan oldukça uzağa park ederken burnunun çıkışa doğru olmasına dikkat etti. Farları söndürdü, motoru stop ettirdi, ama kontak anahtarını yerinde bıraktı. Gözleriyle karanlığı tarayarak dikkatle arabadan indi.

Eğer kamyoneti uzaktan görmüş .olsaydı, durup çiftlik evi etrafında bir tur atar, durumu kontrol ederdi. Ama kamyonet öyle bir yere park edilmişti ki, son ana dek farkına varamamıştı. Artık davetsiz konuklarının dikkatini çekmeden geri çekilmesi olanaksızdı. Karanlığın kendi adamları dışında başkalarını da gizlemiş olabileceğini düşünerek ilgisiz bir tavırla içeriye girmekten başka seçeneği yoktu.

Birçok pencereden ışık sızıyordu. Orada. Eve yaklaşırken sağ taraftaki köşede bir gölge fark etti. Dışarıya sızan ışığın tam arkasında duruyordu, Orlik' in onu görmesini istedikleri açıkça anlaşılıyordu.

Solunda cırcırböceklerinin sesleri ansızın kesildi. Demek ki, orada da biri vardı, isteseler hiç kımıldamadan dururlar, kendilerini belli etmezlerdi, niyetleri varlıklarından Orlik'ih haberdar olmasını sağlamaktı.

Benim tepkilerimi görmek istiyorlar. Eğer yanlış bir şey yapmadıysam sinirli görünmemeliyim. Eğer kuşku duydukları şeyi yaptıysam, o zaman belki kaçmaya çalışabilirim.

Kim olduklarını bilmiyordu. Saul'un Lyon yakınındaki şatodan «kaçmasından» sonra Orlik, Erika'yı güneyde Avignon yakınındaki bu çiftlik evine getirmişti, niyeti Erika'yı gizlemekti... belki Saul anlaşmayı yerine getirmektense Erika'yı kurtarmaya çalışabilirdi. Burasını Saul'un bulabilmesi olanaksızdı. Fransız yetkilerinin de olup bitenlerden haberi yoktu. Öyleyse onu burada bulabilen başka kim olabilirdi?

İki sonuca vardı. Saul'un kaçışından kuşkulanan adamlarından biri onu amirlerine ihbar etmişti. İkincisiyse, Orlik'in amirleri onu sorguya çekmek için gelmişlerdi.

Orlik, «Sen,» dedi Rusça. «Sağ taraftaki. Adımını geriye atarken dikkat et. Arkanda bir kuyu var. Kapağı senin ağırlığına dayanmaz.»

Herhangi bir yanıt verilmedi. Gülümseyerek ilerlemeye devam etti... ama ana kapıya değil, onun yerine yan taraftaki başka bir kapıya.

İçeriye girdi, burnuna akşam yemeği için pişirilen dana etiyle mantarların mis gibi kokuları geldi. Mutfaktan oturma .odasına doğru dar bir koridor uzanmaktaydı. Asma kilitli bir kapının önündeyse güçlü kuvvetli bir adam dikiliyordu.

Orlik adamın yanına gelince, «Aç,» dedi. «Kızı sorgulamam gerekiyor.»

Adam somurttu. «Hoşlarına gitmeyecek.»

Orlik sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

«Sizi bekliyorlar,» diyen adam eliyle koridorun sonunu işaret etti.

Beni kimin ihbar ettiğini biliyorum, diye düşündü Orlik. Doğru tarafta bulunuyor, hak ettiğini alacak. «Beklemeleri gerekecek. Sana açmanı söyledim.»

Adam kaşlarını çattı. «Ama...»

«Sağır mısın?»

Öfkeyle gözlerini kısıp bakan adam cebinden bir anahtar çıkardı, kilidi açtı.

Orlik odaya girdi.

Erika'nın silah olarak kullanabileceği her şey odadan çıkarılmıştı. Sırtında yalnızca kot pantolon ve bir tişört vardı, kaçmaya çalışmasın diye ayakkabıları alınmıştı. Tabii, kemeri de. Erika köşede, yerde oturuyordu, Orlik'i görünce başını kaldırıp ateş püsküren gözlerle baktı.

«Güzel. Uyanıksın,» dedi Orlik.

«Bu ışık altında nasıl uyuyabilirim?»

«Bilgi vermeni istiyorum.» Orlik dönerek adama başını salladı, sonra da arkasından kapıyı kapadı.

Yürüyüp Erika'nın yanına geldi, ceketinin arka tarafından Sovyet yapısı Marakov marka 9 mm.'lik bir tabanca çıkardı.

Erika gözünü bile kırpmadı.

Orlik genç kadını inceledi, bir süre düşündü ve kararını verdi.

«Zamanı geldi demek, öyle mi?» diyen Erika'nın gözleri kömür gibi kapkaraydı.

Oturma odasında karşılaşacağı manzarayı gözlerinin önüne getirip başını salladı. «Evet, zamanı geldi.» Ve tabancayı genç kadına uzattı.

Erika'nın gözbebekleri büyüdü.

Orlik eğilerek yaklaştı. Genç kadının saçlarının güzel kokusunu duyuyordu.

Erika'ya bir şeyler fısıldadı. Bitince doğruldu. «Tek tesellim, istemeseniz de bana yardım edeceğin izdir.»

Dostça bir temas ihtiyacı duyan Orlik eğilerek Erika'yı öptü. Yanağından. Tıpkı kız kardeşini öpüyormuş gibi. Kendisini bekleyen şeyi düşünerek böyle hareket etmişti.

Sonra dönüp odadan çıktı. Kapıdaki adam sabırsızlanıyordu.

«Biliyorum,» dedi Orlik. «Beni istiyorlar.»

Koridorda ilerledi. Yaklaştıkça oturma odası daha çok aydınlandı. Sade, az eşyalı, kasvetli bir yerdi. isli bir şömine. Havı dökülmüş eski bir kanepe. Çatır çutur sesler çıkaran bir salıncaklı sandalye.

Sandalyede oturan zayıf adam onu süzdü.

Orlik duyduğu şaşkınlığı belli etmedi, ilk amirini ya da en kötü olasılıkla Avrupa bölümü şefini bekliyordu. Oysa karşısında oturan, ondan daha zayıf yanaklı ve gelinciği daha çok andıran suratlı adam avlamaya çalıştığı avı, yani Abelard grubunun Rus temsilcisi, Eliot'un Sovyet akranıydı.

Adı Kovshuk'tu. Siyahlar giymişti, iki yanında adamları vardı. Sandalyeyi sallamayı kesti.

«Öz konuşacağım,» dedi Rusça. «Amerikalıyı öl dürme emri almıştın. Verilen emre uymadın. Kaçmasını ayarladın. Sanırım, niyetin onun beni öldürmesini sağlamak.»

Orlik başını iki yana salladı. «Neden söz ettiğinizi bilmiyorum... Kuşkusuz sizi görmekten büyük onur duydum... Ama dediğinizi anlamadım. Beceriksiz adamlarımdan ben sorumlu tutulamam. Eğer aldıkları işi ellerine yüzlerine bulaştırıyorlarsa...»

«Sus. Martaval dinleyecek zamanım yok.» Kovshuk yanındaki adamlardan birine döndü. «Kadını getir. istediğin yöntemi kullan. Tüm bildiklerini itiraf etmesini sağla. Suçlarını belgele. Sonra da ikisini birlikte öldür.»

«Dinle.»

«Karışırsan seni hemen öldürürüm. Amerikalının nerede olduğunu öğrenmek istiyorum.» Kovshuk yine yanındaki adama döndü. «Sana kadını getir dedim.»

Orlik adamın odadan çıkmasını izledi. «Yanılıyorsunuz. Amerikalıyı ben de en az sizin kadar istiyorum...»

«Bana hakaret etme.»

Orlik'in önsezileri harekete geçti. Yanında ikinci bir tabancası daha vardı. Başka hiçbir seçeneği olmadığını anlayınca silahını çekti. Eğer öteki adamı davranmadan önce öldürmeyi başarırsa...

Ama Kovshuk onun ne yapacağını tahmin etmişti, ondan önce silahını çekip ateşledi.

Kurşun Orlik'in göğsüne isabet etti.

Çarpmanın etkisi Orlik'i arkaya sıçrattı, gözleri büyüdü ve yere devrildi. Ağzından kan gelmesine karşın yine de sırıtmayı başardı.

Kaybetmişti.

Ama hayır, kazanmıştı. Çünkü koridordan gelen tabanca seslerini duydu, Makarov'un sesini tanıdı, vefasız yardımcıyla Kovshuk'un adamının öldüklerine inandı. Kadın erotik olduğu kadar yetenekliydi de.

Bir kapı gürültüyle açıldı.

Algıları azalıyordu. Yine de Makarov'un sesini tekrar duydu. Erika'yı dışardaki adamlar hakkında uyarmış, bulundukları yeri söylemişti.

Kafasında kadının karanlıkta kaçışını canlandırdı.

Kovshuk'a sırıttı. Citroen'in sesini duydu. Sonra yine Makarov'u.

Ve öldü.

13.

Erika'nın çıplak ayakları kan içinde kalmıştı. Evden Orlik'in Citroen'ine doğru hızla koşarken çakıl taşlı yol ayaklarını parçalamıştı. Kontak anahtarı tıpkı Orlik'in dediği gibi yerinde duruyordu. Kanlı ayakları debriyaj ve gaz pedalında kaydı. Öfkeyle daha kuvvetli bastı, vites değiştirip hızla ileriye atıldı, gecenin karanlığı tıpkı gözlerinin önünde yükselen bir duvar gibiydi. Ama farları yakmaya cesaret edemedi. Gerçi görünmeyen bir dönemeçte kayarak yoldan çıkabilirdi; ne var ki, farların kolay bir hedef oluşturmasından kaçınması gerekiyordu.

Yine de motorun sesi arabayı hedef yapmaya yetti. Arka pencere tuzla buz oldu. Otomatik silahların takırtısını duydu, onu arabaya çarpan mermilerin gürültüsü izledi. Dikiz aynasına bakınca, elektronik flaşı andıran namlu alevlerini gördü, makineli tüfeklerin kendilerine özgü seslerini tanıdı.

Uzi'ydi. Onları yanılmayacak denli iyi biliyordu, çünkü çok kullanmıştı. Ansızın Saul'un Atlantic City' de neler hissettiğini anladı. Tam o anda güçlükle fark edebildiği bir dönemeci savrularak döndü.

Düşünceleri içgüdülerini bastırdı. Acaba Ruslar neden İsrail silahlarını yeğliyorlardı?

Ama şimdi düşünmenin sırası değildi. Kanayan ayağını debriyaja bastırıp vitesi büyülttü. Evden uzaklaştıkça karanlık daha koyulmuştu. Citroen bir ağacı sıyırarak geçti. Artık daha fazla bekleyemezdi, farları yaktı ve çalıların arasından çıkan kocaman gölgeye bakakaldı.

Bir kamyonet. Direksiyonu hızla sola çevirirken •gaz pedalına da sonuna dek bastı. Citroen kamyonetin önünden sıyrılıp geçti, yana kaydı, arkası bir ağaç kütüğüne çarptı. Arka lambası parçalandı, ama çakıl taşları tekerleklerin fazla kaymasını önledi ve araba roket gibi ileriye fırladı. Karşısına çıkan yol engelini parçalayıp geçti. Ağaçlardan ve çalılardan oluşan bir tünelin ötesinde kır yolu görünüyordu.

Öteki Uzi'ler takırdadı, ikinci arka lamba da parçalandı. Güzel, böylece arkadan isabet kaydetmeleri güçleşecekti. Vites küçültüp çakıl taşlı yoldan zift kaplı yola çıktı, sol şeride geçti. Sonra yine vitesi büyülttü ve hız göstergesinin 120 kilometreyi aşmasını izledi. Arabanın en yüksek hızına ulaşmıştı.

İzleneceğini biliyordu, isabet eden kurşunların yaptığı hasar nedeniyle araba zangır zangır titriyordu. Parçalara dağılana dek kullanmaya devam etmeliydi. Ya da daha iyi bir araba bulmalıydı.

Ama önündeki yol açıktı ve amacı da belliydi. Orlik sorgulama yapılacağını, ikisini de büyük bir tehlikenin beklediğini fısıldayıp ona kurtulma şansını anlatmıştı. Erika da hazır beklemiş, onu almaya gelen adamı... ve koridorda nöbet bekleyen adamı öldürmüştü. Evin iki yanında nöbet bekleyen adamları da öldürmüştü. Gerçi yarılan ayaklarına küçük taşların batmasıyla canı çok yanıyordu, ama yine de neşesi yerlideydi. Ne de olsa özgürdü ve bir hedefi vardı.

Saul ona gereksinme duyuyordu. Orlik onun nerede olduğunu fısıldamıştı.

Ama gecenin karanlığında hızla ilerler, dikiz aynasında arabaların farlarını görür, bir elini de yanındaki tabancanın üzerinde tutarken, daha önce aklına gelen düşünceyi kafasından atamadı. Uzi'ler... Acaba Ruslar neden İsrail silahlarını yeğliyorlardı?

Yanıtı onu rahatsız etti. Çünkü Orlik'i evde bekleyen adam EIiot'un Rus akranıydı. Onun muhafızları da, tıpkı EIiot'unkiler gibi, eğitimlerinin son aşaması olarak öldürme içgüdüsü kursu görmüşlerdi. Tıpkı İsrailliler gibi davranmaları öğretilmişti ve tabii sonunda suçlanacak kişiler de...

Erika dişlerini sıktı. İsrailliler olacaktı.

Çiftliklerin ve meyva bahçelerinin önünden hızla geçti. Eğer peşlideki farlar ona yaklaşırsa, o zaman durup şansını deneyecek, yolu kapatarak peşindekileri cehenneme gönderecekti.

Ama Citroenliin titremesine karşın, aradaki mesafeyi korudu ve karanlıkta ilerlemeye devam etti.

Orlik'in fısıldadığı son şeyi anımsadı. «Saul, Eliot'a gidiyor. Yaşlı adam kendisine mükemmel bir sığınak seçti. Bir tuzak.»

Ama kim içli tuzak? Saul içli mi, yoksa Eliot içli mi?

Erika'nın tüm bildiği buydu. Orlik ona yerini söylemişti. Bir eyalet. Bir kent, bir dağ vadisi.

Kanada.

Ve Erika oraya gidecekti

HUZUR EVLERİ GİZLENİŞ

1.

Yol iyice dikleşince Eagle'ın zorlandığını gören Saul vitesi ikiden bire düşürdü. Bu modeli özellikle seçmişti. Çünkü klasik bir steyşın vagon görünüşü olmasına karşın, başka üstün özellikleri vardı. Öte yandan göze batmak istemiyordu. Bir de, gideceği yere varmadan önce arazinin ne denli engebeli olacağını bilemiyordu.

Arazi daha şimdiden oldukça görkemliydi. Üç bin metreyi aşan dağlar gökyüzünün görülmesini engelliyor, karla kaplı tepeleri parıl parıl parlıyordu. Çam ormanlarının süslediği granit oluşumlardı. Aşağıya doğru bakınca, sanki bir dev parmaklarıyla kazıyarak derin vadiler meydana getirmiş gibi görünüyordu. Yolun dikliği yüzünden arabanın hızı düşmüştü, ama ondan daha kötüsü, o sırada en başta bulunan bir kamyonun peşinde oluşan upuzun konvoydu. Kızgınlıktan köpüren Saul sanki kilometre değil de milimetre hızıyla ilerlediğini hissetti. Keskin dönemeçler de hepsinin üzerine tuz biber ekiyordu. Sola eğimle giden Saul karşısına ansızın keskin bir dönemeç çıkınca direksiyonu sağa kırarken motoru stop ettirmemeye çalıştı.

Aşağıdaki düzlüğün farklı bir görünümü vardı. Ağaçlarla kaplı yamaçlar yemyeşil çayırlar arasında son buluyor. Sonra da pahalı gökdelenleri, yeraltı alışveriş merkezleri ve güzel görünümlü evleriyle Vancouver geniş bir alana yayılıyordu. Aslanlar Kapısı asma köprüsü Burrand koyunda boydan boya uzanıyor, du, iki yakayı birbirine bağlıyordu. Bir güneş cennetiydi. Denizden esen meltem güneşin sıcaklığını dağıtıyordu. Batıdaki boğazda yelkenliler seyretmekteydi. Vancouver'in yüksek tepeleri bir yandan kenti okyanus fırtınalarından, öte yandan da sıcak Pasifik akıntısının geçtiği Juan de Fuca boğazını koruyordu.

Mükemmel bir iklim ve manzara birleşimiydi. Saul gözlerini nefretle kısıp baktı. Bir «huzur evi» için kusursuz bir yerdi. Eliot... Tanrı onun belasını versin... savaş alanını çok iyi seçmişti.

Yavaş ilerleyen trafikte öfkesi daha da artan Saul, bir an önce tepedeki düzlüğe ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

Oraya varmak ve babasından öcünü almak istiyordu.

Neyse ki, bir süre sonra yol düzleşti. Her taraf çam ağaçlarıyla kaplıydı. Dumanlar çıkara çıkara en önden giden kamyon yolun kayalık yanına çekildi ve arkasındaki arabaların geçmesine izin verdi. Saul arabayı ikinci vitese geçirdi, hızı arttırdı. Açık pencereden içeriye dolan meltemi hissetti.

Hız göstergesi 80 kilometreyi işaret ediyordu. Keskin dönemeçleri bildiren İngilizce ve Fransızca yazılmış uyarı levhasını görünce hız sınırının altına düştü. Cam ağaçlarıyla kaplı sarp yamaçlar derin bir V şeklinde yükseliyordu. Kendine sabır öğütleyip keskin dönemeçlerde yol almaya başladı.

Az kaldı. Acele etme, sakin ol. Eliot senin çok istekli hareket edip hata yapmana güveniyor.

Ormanla kaplı bir vadiye kıvrıla kıvrıla iniyordu.

Sol tarafında elmas gibi masmavi bir buzul gölü gördü. Sağ tarafındaysa, tekerlekli evlerin doldurduğu bir kamp göze çarpıyordu. Kuru ve sıcak bir hava vardı.

Bu dağlar benzer vadilerle doluydu. Direksiyonu kullanırken bir yandanda arazi haritasına çabucak bir göz attı. O ana dek Orlik'in dediklerini uygulamış, Vancouver'in otuz mil kuzeydoğusuna ulaşmıştı. Ama bundan sonrası için belli belirsiz anımsadığı söylentilere göre hareket etmesi gerekiyordu. Öyle ya, daha gençti, bir huzur evine ihtiyacı olacağını kim tahmin edebilirdi? Bir güvenilir ev belki, ama...

İşte, şurada. Yerini haritada gördü, iki tepe ilerdeydi. Cloister Vadisi. «Unutma,» demişti Eliot. «Eğer bir huzur evine gerek duyacak denli ümitsiz bir durumda olup da inzivaya çekilmeyi düşünürsen, o vadiye git. Hermitage (inziva yeri) yazan levhayı bul.»

Saul içinde kabaran gaza basma isteğiyle mücadele etti. Köprüde balık tutan bir balıkçının yanından geçti. Adam o sırada şişedeki birasını yudumlamak için oltasını bir an bırakmıştı. Eğer burası Cloister Vadisiyse, Saul o zaman balıkçının bir gözcü olduğuna yemin edebilirdi. Ne var ki, şimdilik manzara çok masumdu. Güneş tam tepede parlamaktaydı, ama yüksek tepeler nedeniyle güneş alışkın olduğundan çok önce batacaktı. Gerçi acele hareket edemezdi, ama ağırdan alıp boşuna zaman da geçiremezdi. Kendini ona göre ayarlamalıydı. Oraya güneş batmadan varması gerekiyordu.

Bir T kavşağına geldi, sağa döndü, kütüklerden yapılmış bir motelin önünden geçti. Yolun bir kenarında gürültüyle akan bir dere vardı. Bir tepeye tırmanırken çam ağaçları güneşi kapadı. Saul bir küfür savurdu.

Kardeşi gölgeliklerin serinliğini bir daha hiç duymayacaktı.

2.

Güvenilir evler, huzur evleri. Abelard sığınağının kurucuları çok akıllıydı, kısa ve uzun vadeli gereksinmeleri iyi anlamışlardı. Tehlike içinde kaçan bir ajanın bir yere sığınabilme umudu olmalıydı. Eğer olmazsa, meslekte kalmasının ne anlamı vardı? Bir tarafsız bölge, kısa şüreli bir dinlenme arzu edilen en değerli şeydi. Bir ajan için gerektiğinde sığınabileceği, hiçbir hayati tehlike bulunmayan, herhangi bir öldürme girişiminin hemen cezalandırılacağı garantili bir yer olmalıydı.

Güvenilir evler geçici bir sürede ajanlarla kiralık katillerin yararlanması amacıyla planlanmıştı. Peki, ya meslekte çok yükselmiş biriyseniz ve güvenilir evi terketmeye asla cesaret edemeyecek denli çok düşman edinmişseniz? Ya sizi öldürmeye çalışan peşinizdekiler, siz dışarıya çıkana dek beklemeyi sürdürecek kadar sizden nefret ediyorlarsa? Dışarıya çıkarken yanınızda ne denli çok koruma görevlisi bulundurursanız bulundurun hiçbir şey fark etmez... sonunda yine öldürülürdünüz.

Yalnızca bir motele kapanmakla sürdürülecek korunmadan daha iyi bir önleme gerek olduğu açıkça ortadaydı. Yoksa kaldığınız odada ne kadar volta atmaya dayanabilir... kaç plak dinleyebilir, ne kadar televizyon seyredebilirdiniz? Sonunda mutlaka duvarların sizi sıkıştırıyor gibi üzerinize geldiğini hissederdiniz. Sürekli olarak tekrarlanan tekdüze bir günlük yaşam güvenilir evi sonunda bir zindana dönüştürürdü. Can sıkıntısı dayanılmaz bir hal alırdı. Ondan sonra da peşinizdeki tehlikeyi göze alıp gizlice sıvışmayı düşünmeye başlardınız. Ya da belki onları zahmetten kurtararak silahınızı ağzınıza dayar, intihar ederdiniz. Bir haftalık güvence mi? Belki bir ay da olabilirdi. Ama bir yıl? Ya da on yıl? Ay Kilisesi gibi bir yerde güvence bile bir lanetlenmeye dönüşürdü.

Bu nedenle güvenilir evlerin ötesinde daha iyi bir yer gerekiyordu. Abelard kurucuları parlak zekâlarını kullanıp aranan çözümü buldular. Huzur evleri. Sürekli sığınaklar. Her tür çevre koşulları. Tabii, bedeli karşılığında. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalan biri garantili korunma hizmeti ve her türlü konfor için belli bir parayı seve seve öderdi. Bir huzur

evi. Her zaman hizmete açık, süresi sınırsız yararlanma imkânı bulunan yerler.

Dünyada yedi tane Abelard güvenilir evi vardı.

Ama huzur evleri büyük bir alana yayılmış ve her türlü konfora sahip olmalıydı. Bu nedenle dünyada yalnızca üç tane huzur evi vardı. Yararlanacak kişiler daha çok yaşlılar olduğundan, iklim yer seçiminde önemli bir etkendi. Ne çok sıcak, ne de çok soğuk olmalıydı. Ayrıca rutubetli ya da çok kuru olmamalıydı. Kısacası, dört başı mamur bir cennet. Bunlardan başka, uzun vadeli güvenliği sağladıklarından, politikaları değişmeyen, geleneksel tarafsız ülkelerde tesis edilmişlerdi... Hong Kong, İsviçre ve Kanada' da.

Cloister Vadisi. İngiliz Kolombiyası. Kanada.

Hermitage.

Eliot'un buraya gelmesinin nedeni Saul'u tuzağa düşürmeyi umut etmesiydi.

Ama Saul, Eagle'ı daha yukarıya tırmandırıp ağaçların bitimine ulaştığında, sonra da karlı bölgeyi geçip başka bir vadiye doğru inişe başladığı sırada hep Chris'i düşündü ve dişlerini sıkarak, «Onun işine yarayan şey benim işime de yarayabilir,» dedi.

Tuzaklar ters yüz yapılabilirdi, tıpkı silahların geri tepmesi gibi.

3.

Bir yol ayrımına geldiğinde haritaya göz atmak için bir süre durdu. Eğer yine sağa dönerse bir yamacı çıkacak, dar bir geçitten geçip aşağıya inerek Cloister Vadisine ulaşacaktı. Hermitage için göze batmayan eski bir işaret levhası göreceğini sanıyordu. Sıradan bir yolcu oranın ne olduğunu bilemezdi. Tabii, ağaçlar binaları gizlemiş olmalıydı. Yabancıların ilgisini azaltmak için bir de asma kilitli bir kapısı ve hendeklerle dolu bir yolu olacağından hiç kuşkusu yoktu.

Arazisine giren davetsiz konukları geri çevirecek nöbetçilerin de olacağını sanıyordu. Vadinin tüm girişleri gözaltında tutuluyor olmalıydı. Yol üzerindeki bir kır dükkânı gözetleme ekibiyle, bir benzinci koruma görevlileriyle dolu olabilirdi. Hatta yolda gördüğü birasını yudumlayan balıkçının da sırt çantasında bir telsiz bulunduğunu sanıyordu. Saul dar geçite vardığı andan itibaren her hareketi rapor edilecekti.

Onların kendileri arasında aldıkları bu güvenlik önlemleri Saul'u hiç rahatsız etmiyordu. Huzur evlerinin yöneticileri meslekte birinci sınıf adamlar çalıştıran profesyonellerdi. Onu rahatsız edebilecek tek bir şey vardı, o da yol boyunca yerleştirilen nöbetçilerden bazılarının huzur evinin değil de Eliot'un adamları olabileceğiydi.

Eliot böyle yapardı, diye düşündü. Bir vurucu timini vadiye yayar, beni görene dek beklerler ve ben daha huzur evine ulaşamadan öldürürler. Kurallara göre tarafsız bölgeye girdikten sonra hiç kimse zarar veremez, ama onların beni daha yoldayken öldürmelerini engelleyen bir şey de yok. Tüm vadi korunmuyor, yalnızca huzur evinin sahip olduğu arazi parçası korunuyor. Bu nedende vadide arabayla ilerlemem için büyük bir aptal olmam gerekir.

Ama Saul başka bir yol biliyordu. Sağa dönüp geçite doğru ilerlemek yerine hiç sapmadan dümdüz gitti. Bir derenin ötesindeki çayırda üç geyik otluyordu. Yolun yan tarafından bir sülün havalandı. Sağ tarafındaki bir kavak ağacı sırasını inceledi, haritaya bir göz attı, sonra yine kavaklara baktı. Aradığı şey uzak olmamalıydı. Rüzgâr kavakların yapraklarını

hareket ettiriyor, gümüş rengindeki alt yüzleri dönüp güneşte parıldıyordu. Böylece güneşin biraz daha alçaldığını fark etmiş oldu. Saat üçtü. Günün geri kalan aydınlığından yararlanması için en geç saat beşte hazır olmalıydı.

Yarım kilometre daha gidince aradığını gördü, işte, sağ tarafta ağaçların arasındaydı. Eğer haritayı izliyor olmasaydı çalıların kapadığı dar yolu kesinlikle fark edemezdi. Önünde hiç araba yoktu. Dikiz aynasından bakınca arkasında da olmadığını gördü. Durdu, direksiyon simidinin sol tarafındaki düğmeyi iterek arabayı engebeli arazide yol alacak duruma getirdi. Sonra da çalı dallarını eze eze yola daldı.

Dar, engebeli ve üstü ağaç dallarıyla kaplı bir yoldu. Yüz metre ilerleyince fren yapıp durdu. Arabadan inerek yoldan saptığı yere kadar gerisin geriye yürüdü. Dar yola girdiği yerdeki çalılar belirgin biçimde kırılmıştı. Aslında kuramsal olarak bu vadideki hiç kimsenin dikkatini çekmemesi gerekirdi.

Ama tabii, yalnızca kuramsal olarak.

Yolun ağzını ağaç dalları ve çalılarla kapadı, iyice yakından inceleyecek biri kırılma yerlerini görürdü, ama yoldan arabayla geçecek biri kesinlikle fark edemezdi. Kullandığı dallardaki yapraklar günler sonra dökülürdü, ama o zaman da bu dar yolun kullanıldığını hiç kimse tahmin edemezdi. Saul için önemli olan o gece ve ertesi gündü. Biraz daha dal kullanarak gizleme işini tamamladı, sonra geri çekilip eserini inceledi ve yeterince doğal göründüğüne karar verdi.

Sonra yine arabanın yanına gitti, motorunu çalıştırıp dar yolu tırmanmaya devam etti. Dallar Eagle'ı çiziyor, çalılar da altına sürtünüyordu. Bir süre sonra önüne devrilmiş kocaman bir dal çıktı. Aşamayacağını anlayınca yere indi, dalı kenara çekti, yine arabaya binip ilerledi. Ama güvenlik önlemi olsun diye geçtikten sonra durup dalın yanına yürüdü, onu tekrar yolun ortasına çekti. Bir süre yol alınca karşısına bir dere çıktı. Suyun fazla derin olmamasını umut ederek dereye girdi, eksozun iri bir taşa çarptığını duyunca da kaşlarını çattı.

Ama Eagle'ın yüksek süspansiyonu vardı; önden ve arkadan çekiş düzeni iyi çalışıyordu. Dereden sonra yamacı tırmanmaya devam etti. Haritaya göre ilerde herhangi bir yapı yoktu. Bu nokta Saul'un kafasını karıştırdı. Dar

yolu kimin ve ne amaçla açtığını merak etti. Oduncular mı? Dağlardaki elektrik direklerine kolay ulaşımı sağlamak isteyen hidroelektrik santralının adamları mı? Yoksa bu bölgenin sahibi olup avlanmak amacıyla kullanan biri mi?

Saul yanıtını öğrenmemeyi umuyordu.

4.

Dar yol bir yaylanın diz boyu çimenleriyle son buldu.

Buraya kadardı. Cimlerin arasında ilerlemeyi göze alamazdı. Tekerlek izleri havadan kolayca belli olurdu. Hermitage'in keşif helikopterleri kullandığını gözönüne almalıydı. Aslında huzur evinin koruma görevlilerinin bu komşu vadiyi kontrol etmeleri için pek bir nedenleri yoktu. Ama Eliot'un adamları kontrol ederlerdi. Çünkü Saul'un geleceğini biliyorlardı ve daha çok dikkatli olacaklardı.

Saatine bir göz attı... dört otuz... öyleyse arkasında kalan güneş dağların arasında kaybolmaya başlamıştı. Yakında alacakaranlık olacaktı.

Elini çabuk tut. Eagle'ı yolun kenarında, yerden çalılar, havadan da ağaçlar yüzünden görülmeyecek şekilde park etti. Bagajını açıp içinden malzemesini çıkardı.

Sırt çantasını daha önce ustalıkla hazırlamıştı: Kurutulmuş et, fıstık, kurutulmuş meyva (pişirmek zorunda kalmayacağı proteinli ve karbonhidratlı yiyecekler), yün giysiler (fırtına çıkması durumunda yünün ateşe gerek duymadan kuruması nedeniyle), Dakron (yün gibi çabuk kuruyan) bir uyku tulumu, elli metre naylon ip, bir bıçak, ilk yardım takımı ve dolu bir su matarası. Aslında sonuncusuna gerek olmayabilirdi, çünkü yukarılara çıktıkça karşısına birçok dere çıkacaktı. Ayaklarında da sırt çantasının ağırlığını taşımasına yardımcı olacak şekilde yapılan kalın tabanlı dağ botları vardı.

Çantayı sırtladı, omuz ve bel kayışlarını bağladı. Bir anda dengesini sırtındaki ek ağırlığa göre ayarladı. Silahını da yanma sokuşturdu; öyle ki, sırt çantası silahı sıkıştırıp onu rahatsız etmeyecekti. Sonra da arabayı kilitledi, yürümeye başladı.

Çayırlık alanı çevresinden dolanarak geçti. Geride hiçbir iz bırakamazdı. Dağ çiçeklerinin yanından ilerleyerek yamacın öteki yüzüne ulaştı, zaman zaman dimdik bir yol izleyerek yoluna devam etti. Gömleği ter içinde kalmış, koltuk altlarından ter su gibi akıyordu, ilk önceleri, gitmek istediği tepeyi bildiğinden yalnızca görerek yön tayini yapıyordu, ama daha sonra devrilmiş ağaç kütükleri; yolunu kapadığı, ağaçlar görüşünü engellediği ve

sarp kayalıklar yolunu kestiği için sık sık haritasıyla pusulasına başvurmak zorunda kaldı. Sonunda yukarıya tırmanabileceği bir dereye ulaştı.

Kaya tuzu yutmak için durdu. Yüksek irtifada insanın vücudu normalden daha çok çaba harcar, daha çok terleme olurdu. Ama kuru hava teri kısa sürede buharlaştırdığından, insan vücudun susuz kalma tehlikesini fark etmeyebilirdi. Sonunda da letarji (uyuşukluk) insanı komaya sokabilirdi. Böyle bir durumu önlemek için yalnızca su içmek yetmezdi. Vücudun suyu tutması için tuz da gerekirdi. Saul matarayı yine çantasına koydu ve biraz önce tırmandığı yamacı inceledi, derenin aşağıya gürültüyle akan su sesini dinledi, sonra da başını yukardaki sarp kayalıklara çevirdi.

Gölgeler büyüdü. Çevre tıpkı balta girmemiş bir orman ya da kasırga öncesindeki bulutlar gibi koyu bir yeşilliğe büründü. Duyguları Saul'un yüreğinde bir fırtına kopardı, içi nefretle dolup adımları sertleşti. Balta girmemiş orman düşüncesi ona Chris'le birlikte bulunduğu Vietnam'ı, Eliot onların savaş deneyimi geçirmelerini istediği için katıldıkları savaşı anımsatmıştı. Sonra, babaları onlara ihanet ettiği için Colorado dağlarında Chris'le birlikte helikopterlerden kaçışlarını anımsadı.

İçinden çığlık atmak geldi. Eliot'un bizi Maine' de kamp yapmaya götürdüğü yazı anımsıyor musun, Chris? Hayatımın en güzel haftasıydı. Neden her şey başka türlü olamadı?

Bir süre sonra ağaçlar arasındaki bir açıklıktan varmak istediği geçiti gördü, iki zirve arasında eyeri andıran bir sırttı. Granit kaya parçalarını tırmanıp aştı, günün son ışıkları geçiti aydınlatıyordu, alacakaranlıkta yol gösteren bir fener gibiydi. Sonunda geçite vardı, artık daha kararlı, sırtındaki yükün ağırlığını hissetmeyecek denli heyecanlıydı. Hemen aşağıdaki vadiyi görebileceği bir yer buldu.

Vadi doğudan batıya uzanan bir yolla ikiye ayrılıyordu. Onu kesen bir başka yol da ötedeki parka doğru uzanıyordu. Ama kuzeybatı bölümünde... orada... büyük bir alan ağaçlardan temizlenmişti. Cimle kaplı alanın yüzlerce dönüm olacağını tahmin etti. Dürbünle baktığında da, at ahırları, bir yüzme havuzu, koşu ve golf sahası gördü.

Tüm bunların ortasındaysa, ona bir zamanlar Eliot'un Chris'le onu götürdüğü Yellowstone'daki yeri anımsatan büyük bir bina vardı.

Huzur evi. Sığınak.

Ölüm tuzağı.

5.

Gece yağmur yağdı. Malzemesi arasında bir tabaka da su geçirmez naylon vardı, iki kaya parçası arasına gerip kenarlarını da sıkıca tutturarak kendisine bir sığınak yaptı. Altına girdi, kalın yün giysilerini giydi; vücudunu saran uyku tulumu içinde fıstıkla kurutulmuş eti yerken, bir yandan da gözlerini karanlığa dikti. Yağmur suları naylonun ön tarafından aşağıya aktı. Yanakları nemlendi. Titredi durdu, bir türlü uyumadı, hep Chris'i düşündü.

Şafakta yağmur sise dönüştü. Uyku tulumundan çıktı, kayaların arasına tuvaletini yaptı. Yakındaki bir derede yıkandı, traş oldu, sonra da saçını taradı. Sağlık burada çok önemliydi, hastalanma tehlikesini göze alamazdı. Aynı derecede önemli ikinci şey de kendine olan saygısıydı. Eğer vücudunu kirli ve pis kokulu tutarsa, kısa bir süre sonra mantığı da etkilenirdi. Kendini çapaçulcu gibi hissedince aptalca düşünmeye başlayacak ve tabii, bunun sonucunda da hata yapacağından, Eliot onu eline geçirecekti. Bir önceki günün terini vücudundan yıkayıp attıktan sonra, çıplak teni soğuktan sızladı, üşümekten tüyleri diken diken oldu ve vücudu enerji kazandı. Kararı bilendi, içindeki öfke kabardı. Artık hazırdı.

Giysileri yalnızca çok kısa bir süre için nemli geldi. Vücut ısısı hemen yün dokusundaki gözenekleri ısıttı, rutubetin buharlaşmasını sağladı. Malzemesini topladı, çantasını sırtlayarak dağdan aşağıya doğru yürümeye başladı.

Güneş öğle vakti ortaya çıktı, terlemesini arttırdı. Her iki yönde oldukça uzanan dik bir yarıkla karşılaşınca naylon ipi çıkardı, önce sırt çantasını aşağıya sarkıttı, sonra da bir ucunu bağladığı ipten aşağıya indi. Sonunda ikindi vakti vadinin havzasına ulaştı.

Düşündü.

Eğer pusuya yatan Eliot'un adamları yolu gözlüyorlarsa, geniş bir ateş hattını kontrol altında tutmak isteyeceklerdi. Bu durumda ağaçlıklar arasına gizlenmezler, büyük olasılıkla millerce görüş alanı olan yüksek bir kayalığı yeğlerlerdi.

İri bir kaya parçasının ardına gizlenerek gözlerini aşağıdaki sırtlarda soldan sağa hareket ettirip her bir ayrıntıyı dikkatle inceledi.

İncelemesi bir saat sürdü. Sonunda adamları gördü, iki kişiydiler. Birbirlerinden yarım mil uzakta, yolun iki yanını tutuyorlardı. Her biri kayalıktaki yüksek çimenler arasına uzanmıştı, sırtlarında araziye uysun diye kahverengi ve yeşil giysiler vardı. Dürbünlü tüfeklerini ateşe hazır tutmaktaydılar. Eğer ikisi de hafifçe hareket etmeseydi, onları kesinlikle seçemezdi. Biri telsizine uzanmış, öteki de bir dakika sonra su içmek için matarasına el atmıştı. ikisinden eşit uzaklıkta, yolu tel örgüyle kapatan bir kapı vardı. Huzur evinin girişi olduğu kuşkusuzdu.

Protokol önemliydi. Huzur evinin dışında, vadi bir öldürme alanı olarak kullanıma açıktı... pusuya yatıp bekleyenler için hiçbir ceza sözkonusu olmazdı, çünkü kuralı bozmuş olmuyorlardı.

Ama ya bu işi tam kapının önünde yaparlarsa? Sığınmak isteyen biri tam tel örgüye ulaşacağı sırada vurulursa? Eğer hiç kimse içeriye giremezse, o zaman huzur evinin bir anlamı kalmıyordu. Mantığa göre, huzur evini çevreleyen, belki yüz metreyi geçmeyecek dar bir şeritten oluşan, korunmayan ama korunmasız da olmayan bir tampon bölge bulunmalıydı. Sağduyu gerektiren yeşil bir hat olmalıydı. Bir huzur evinin hemen dışında adam öldürecek birinin cezalandırılma riski olmazdı belki, ama yine de bir sorgulamadan geçirilirdi. Serbest bırakılmadan önce bir araştırma yapılırdı.

Bu kuşkulu durum Saul'un yararına iş görebilirdi. Tel örgüye ulaşmak için kendimi göstermek zorundayım, diye düşündü. Yelde; bir mil ilerlemeye çalışırken beni fark ettikleri an öldürülürüm. Peki, ya doğrudan doğruya tel örgünün önüne gidersem ne olur? Kuralı düşünüp tereddüt ederler miydi?

Onların yerinde ben olsam, vururdum.

Ama ben onlar değilim.

Kayadan geriye çekildi, çalıların arasına girerek aşağıya doğru yürümeye başladı. Sık ağaçlar arasında ilerlerken pusudaki adamların bulunduğu kayalıkları artık göremiyordu. Eğer haritasıyla pusulası olmasa, kolayca onların görüş alanı içine girebilirdi. Ama bulundukları yerleri haritada işaretlediğinden, yükselti çizgilerini inceliyor, engebeli arazide dosdoğru

kapıya ulaşacak orta yolu dikkatle seçiyordu. ilerlemesi yavaştı. Bu denli yakın mesafede, ilerdeki çalıları da dikkatle incelemesi gerekiyordu, çünkü kapıyı gözetleyen başka biri daha pusuya yatmış olabilirdi.

Durdu, kapıyı görmesi gerekmiyordu... haritasına göre yoldan elli metre uzakta, sık çalılar ve ağaçlarla ayrılmış bir çukurdaydı. Tüm yapması gereken şey...

Hiçbir şey yapmamaktı.

Şimdilik. Güneş hâlâ çok yüksekteydi. Onu iyice belirgin bir hedef yapardı. Hareket etmek için en iyi zaman güneş kaybolduktan sonraki alacakaranlıktı. Çünkü onun yukarıyı görmesine yetecek kadar aydınlık olacak, ama onların uzaktan nişan almasına yetecek kadar ışık olmayacaktı.

Sırt çantasını çıkarıp yere bıraktı, omuzlarını ovaladı. Karnı ağrıyordu. O ana dek sabrını kontrol etmişti. Hedefi uzaktaydı. Yapılacak çok iş vardı. Ama şimdi artık huzur evinden yalnızca elli metre uzaktaydı, Eliot neredeyse avucunda sayılırdı. Sinirlerinin iyice gerildiğini hissetti.

Beklemek ıstırap vericiydi. Aklını uyanık tutmak için çevresini incelemeye başladı.

Bir sincap ağacın dalında koştu.

Bir ağaçkakan ağacı gagaladı.

Ağaçkakan gagalamayı kesti.

Sincap kuyruğunu havaya kaydırdı, bir kez bağırdı ve dondu kaldı.

6.

Saul ürperdiğini hissetti.

Silahını çekip yere iyice çömeldi ve bir yandan susturucuyu takarken, öte yandan da çevreyi dikkatle gözden geçirdi. Yalnızca ağaçkakanın gagalamayı kesmesi hiçbir anlam taşımazdı, ama bir de sincabın davranışı eklenince iş değişiyor, önemli oluyordu. Bir şey vardı... Yoksa biri miydi?..

Bulunduğu yer emin değildi. Üç yüz altmış derecelik bir alanı koruması gerekiyordu ve tehlikenin hangi yönden geleceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Tabii, eğer bir tehlike varsa...

Ama olduğunu gözönüne almalıydı. Düşün... Eğer pusuya yatmış biri varsa, arkanda değildir. Yoksa yanından geçerken çoktan harekete geçmiş olurdu, Öyleyse ilerde ya da yan taraftaydı, içgüdüsüne güvenerek arkasını dikkate almadı, ilgisini karşı taraftaki yola doğru yoğunlaştırdı. Onun geldiğini duyup iyi bir hedef oluşturmasına dek beklemiş olmalıydı. Durunca da yanılıp yanılmadığını merak etmeye başlamıştı. Belki adam ormana alışkın biri değildi ve duyduğu gürültüye bir hayvanın neden olduğunu düşünüyordu.

Ama işi şansa bırakamazdı. Gördüğü belirtilerin nedenini öğrenmesi gerekiyordu.

Ya da belki bunları düşünmekle yanılan asıl kişi benim. Sincabı korkutup hareketsiz kalmasına neden olan, belki de benim varlığım. Başını iki yana salladı. Hayır, sincap beni gördükten sonra da dalda koşmaya devam etti. Onu donduran şey başkaydı..

Alnındaki terler gözlerinin önüne süzülüyordu. Nerede?»

Bir grup yeşillik yavaşça sola doğru hareket etti.

Sırt çantası dik olarak yanında durmaktaydı. Saul onu sola doğru devirdi... sanki kendini yere atmış gibi sanılmasını istediği bir

aldatmacaydı. Aynı anda hızla sağa dönerek bir çalının arkasında doğruldu ve yeşilliğe nişan aldı.

Kamuflaj elbisesi giymiş bir adam tüfeğini sırt çantasının düştüğü yere doğru yöneltti. Saul tetiğe bastı, susturucusu üç kez boğuk ses çıkarırken kurşunları da adamın yüzüne ve boğazına gömüldü.

Ama yeterince hızlı davranamamıştı. Gerçi adam boğazından boşalan kandan çığlık atamamış, ama son anda tüfeğini ateşlemişti. Silah sesi ormanda yankılandı, tüfekten çıkan kurşunsa sırt çantasına gömüldü.

Saul malzemesini almaya filan kalkışmadı. Adamın ölüp ölmediğini anlamak için de duraklamadı. Kaybedecek zamanı yoktu. Bulunduğu yerden fırladı, ilersinde başka kimse olup olmadığını kontrol etmeksizin koşmaya başladı. Bir şeye aldırdığı yoktu. Silah sesi herkesin dikkatini çekmiş olmalıydı. Hemen ona doğru dönecekler, silahlarını bulunduğu yöne çevireceklerdi. Tabii, telsizde arkadaşlarından yanıt alamayınca da burada olduğunu anlayacaklardı. Ve hemen telsizle yardım isteyeceklerdi...

Ya şimdi ya da hiçbir zaman. Dallar yüzüne kamçı gibi çarptı. Bir ağaç kütüğü ayağını sıyırdı. Ama koşmaya devam etti. Ağaçların arasından fırlayınca ansızın karşısında yolu buldu.

Tel örgü yüksekti.

Dikenli tel.

Lanet olsun! Atlayarak aşılacak gibi değildi. Hızla kapıya doğru yöneldi. Hiç olmazsa, daha alçaktı.

Arkasında asfalt yola bir şey çarptı, kayalığın tepesinden yayılan silah sesini duydu. Zikzak çizerek koşmaya başladı, ikinci bir mermi biraz ilersine isabet etti. Hızla tel örgüye çarptı, dikenler giysilerini parçaladı, ellerini yırttı. Üçüncü kurşun tel örgünün o anda uzandığı üst kenarına denk geldi, çarpmanın etkisiyle tel örgü ileriye esnedi, sonra da geriye geriye yüzüne çarptı. Teller yanağına saplandı, yanağı kanamaya başladı. Yukarıya tırmandı, tel örgüyü aşıp öteki tarafa atladı.

Yere çarparken dizlerini kırıp yerde yuvarlandı.

Ama bir şey yuvarlanmasına son verdi.

Bir çift bot ve blucin pantolon. Öfkeli bir adam Magnum marka tabancasını göğsüne doğrulttu.

Hemen onun yanındaki kahverengi avcı elbiseli adam da tüfeğini tepelere doğru yöneltti.

Ansızın silah sesleri sona erdi. Elbette. Huzur evine ulaşmıştı. Onu öldürmeye artık cesaret edemezlerdi.

«Kendine iyi bir neden bulsan iyi olur...»

Saul elindeki Mauser'i yere bıraktı, kollarını havaya kaldırdı. «Tek silahım bu. Üzerimi arayın. Bundan böyle ihtiyacım olmayacak:»

«Gelişinin nedenini söyle.»

«En iyisi.» Yukarıya kaldırdığı avuçlarından kanlar damlıyordu, ama az kalsın kahkaha atacaktı. «Abelard.»

Sığınağa girebilmesi için söylemesi gerekli tüm şey yalnızca bu sözcüktü.

7.

Onu ağaçların altına götürdüler ve çırılçıplak soyarak baştan aşağıya iyice aradılar.

Soğuktan vücudunun derisi büzüldü. «Size Mauser'den başka silahım olmadığımı söyledim.»

Giysilerini kontrol ettiler.

«Gömleğinin iç tarafına bantla tutturulan şu torba ne?» Ama yanıtını beklemeden torbayı çekip çıkardı, ağzını açıp içine baktı. «Belgeler.» Sonra da yerdeki elbise yığınının üzerine fırlattı. «Giyin.»

«Sana kim ateş etti?» diye sordu öteki muhafız.

«Nöbetçi olduklarını düşündüm.»

«Amma akıllısın. Biz konuklarımıza ateş etmeyiz. Onları koruruz...»

«Ama o sırada daha konuğunuz değildim. Belki içinizden bazıları benim saldırdığımı düşünmüş olabilir.»

«Ne demezsin. Tek bir adam. Saldırmak. Bırak, bu kadar akıllı olma. Söyle, ateş eden kimdi?»

«Eğer herkes benden hoşlanıyor olsaydı buraya gelmezdim.»

Motor sesleri duyuldu, yaklaşıyorlardı.

«Neyse, biz öğreniriz.»

Aynı anda da ağaçların arasından iki kamyonet belirdi, yanlarında sert bir frenle dururken lastikleri tiz sesler çıkardı ve yana savruldular, içlerinden bir sürü adam çıktı, iki muhafız gibi avcı elbisesi giymişlerdi. iriyarı, acımasız bakışlı, köşeli yüzleri olan adamların kimisinde tüfek, kimisindeyse - tab#ft?c? ®embrand vardı, Omuzlarından da el telsizleri sarkıyordu.

«Silah sesleri şuradan geldi,» diyen ilk muhafız eliyle yolun iki yanındaki kayalıkları işaret etti.

İkinci muhafız kapıyı açarken adamlar harekete geçtiler.

«Sizden beş dakika avantajları var,» dedi ilk ;muhafız.

«Yollar tutuldu,» diye karşılık veren kısa traşlı adam bir yandan da aceleyle açılan kapıdan dışarıya çıktı.

Onlardan başka, sesleri çıkmayan Doberman köpekleriyle birlikte iki adam daha çıktı.

«Yolun karşısında, bir adam var,» dedi Saul. «Ağaçların elli metre içinde.»

«Şimdiye dek, çoktan kaçmıştır,» dedi iriyarı bir adam.

«Sanmam. Çünkü öldü.»

Adamların gelmeleriyle gözden kaybolmaları yirmi saniye sürmüştü.

Avcı gömlekli adam kapıyı arkalarından kilitledi. Öteki Seul'a dik dik bakarak, «Bizimle geliyorsun,» dedi.

Saul tel örgüyü işaret etti. «Kapıyı kim gözetleyecek?»

Kamyonetlerin sürücüleri yanlarına geldi, silahlarını çektiler.

«Güzel,» dedi Saul. Eğer huzur evinin güvenliği birinci sınırsa, onu bulan muhafızların refakatçileri olması gerekiyordu. Çünkü Saul hakkında az şey biliyorlardı. Ama yine de sonradan gelen adamlara göre epey bilgileri vardı.

Onu bir süre yürüttüler. Bir jip ya da başka bir kamyonete bindireceklerini tahmin ediyordu. Ama onların yerine yüksek süspansiyonlu, kocaman tekerlekli, ormanlık alanda ve çamurlu yerlerde rahatlıkla yol alabilecek bir Pontiac'la karşılaştı.

Seçimlerini takdir edercesine başını sallayıp aracın arka tarafına bindi. Ön tarafla arasında sağlam bir metal parmaklık vardı.

Sürücü el freni yanında bulunan bir kolu çekip Saul'un bindiği kapıyı kilitledi. Araba ağaçların arasında ok gibi fırlayarak hareket ederken öteki adam da parmaklıktan arkaya baktı, Saul'u inceledi. Adamm silahı yanı başında hazır durmaktaydı.

«Eğer bir toplama kampı isteseydim...»

«Emekliliğine kavuşacaksın. Ama önce hak ettiğini kanıtlaman gerekecek.»

«Nasıl? Kan testiyle mi?»

«Her geleni hemen kabul edeceğimiz bir turist yatağı olsaydı, ,o zaman kendini nasıl güvencede hissederdin? Rahatla. Bir kez kabul edildikten sonra sana içki bile satın alırım.»

«Satın almak mı dedin? Yani bedava değil mi?»

«Yoksa burasının yoksullara yardım derneği olduğunu mu sanıyordun?»

«Bir cennet olmadığı da ortada.»

«Ahbap, işte şimdi yanılıyorsun.»

Pontiac o anda ani bir sarsıntıyla durdu. Saul sıkıca koltuğu yakaladı, dışarıya bakınca ağaçlara tutturulmuş madeni kutuları gördü. «Elektronik gözler mi?»

«Ve ses dedektörleri.»

«Sus,» dedi arkadaşına sürücü. «Yoksa ona bir de açıklamalı tur yaptırmak ister misin?»

İkinci muhafız gözlerini kısıp Saul'a pis pis baktı.

Araba yine hızla atıldı.

Tesisi görünce Saul yanılmadığını anladı. Çimle kaplı alan göz albildiğine uzanıyordu, ilerledikleri asfalt yolun sol tarafında golfçüler oyunlarını sürdürmekteydiler. Sağ tarafındaysa, konuklar beyaz bir taş yolda, çiçek bahçeleri, banklar ve fıskiyelerin yanında aylak aylak tur atıyorlardı.

Bir kır kulübü. Bir park.

Asfalt yol ana binaya ulaştı, arka tarafında yükselen çatıları ona yine Yellawstone'u anımsattı. O anda bir helikopter havalandı.

Ama ilgilenmiş görünmedi. Dikkatini tesiste yoğunlaştırarak, kendisini hazırlıyordu...

Peki, neye? Bilmiyordu.

Pontiac binanın önüne varınca durdu. Saul'un kapı kilitini açan sürücü arabadan indi, onu önce öteki muhafız, sonra da Saul izledi.

İki yanına geçip hep birlikte binanın önündeki verandaya uzanan beton basamakları çıktılar. Binayı boydan boya kaplayan veranda hoş kokulu sedir ağacından yapılmıştı. Bir ara tenis kortunun kenarı gözünün ucuna ilişti, kulağına vuruş sesleri geldi. Göremediği bir oyuncu sayı yapmışcasına güldü. Akşam karanlığı yaklaştığından, yakında oyunlarına son vermeleri gerekecek, diye düşündü.

Sonra tenis kortunu çevreleyen ark lambalarını fark etti.

Nöbetçiler mi? Çim biçme makinesi kullanan bir bahçıvanı, tenis kortuna havlu taşıyan bir adamı ve bir pencerenin kenarındaki boşluğu kapamaya çalışan bir tamirciyi inceledi. Adamlar sanki yaptıkları işle göstermelik ilgileniyorlardı, o işlerin adamları değillerdi.

Peki öyleyse...

Muhafızları onu iki kanatlı geniş bir kapıdan soktular. Solunda sigara ve dergilerin satıldığı bir tezgâh, sağındaysa spor malzemeleri tezgâhı vardı. Bunlardan başka, bir giyecek malzemeleri tezgâhı, bir eczane ve bir plak tezgâhının önünden geçip bir lobiye ulaştılar. Yüksek tavanda araba tekerleği biçiminde kocaman bir avize bulunuyordu, ahşap tabansa pırıl pırıl cilalıydı. Arkasındaki duvarda posta ve anahtar bölmeleri yer alan bir tezgâh ona otelleri anımsattı.

Masada oturan bir görevli telaşla, «Sizi bekliyor,» dedi. «Hemen içeriye girin,» diyerek üzerinde Özel yazan bir odayı işaret etti.

Muhafızları Saul'u kapıdan geçirip dar bir koridora soktular, ilerde ikinci bir kapının önüne geldiler, ama bunun üzerinde herhangi bir yazı yoktu. Avcı gömlekli muhafızı kapıyı tıklatmaya fırsat bulamadan kapının kilidi otomatik olarak açıldı. Saul çevresine şöyle bir göz atınca girdikleri ilk kapının üzerinde bir kapalı devre kamerası olduğunu gördü.

Omuz silkerek içeriye girdi. Büro epey büyüktü, zengince döşenmişti. Deri, krom ve cam karışımıydı. Saul'un tam karşısına gelen duvar boydan boya camdı. Öte tarafta bir yüzme havuzu... içinde bir sürü insan yüzmekteydi... ve bir de pastane görülüyordu. Ama onlardan önce, tam

karşısında, pahalı bir halının ardındaki masada bir adam oturmakta, daktilo yazısıyla dolu bir kâğıdın kenarına bir şeyler karalamaktaydı.

«Gel,» dedi adam, başını önündeki kâğıttan kaldırmadan.

Saul masanın yanma gitti. Muhafızlar da peşindeydi.

«Hayır,» dedi adam, başını kaldırarak. «Yalnızca onu istiyorum. Yine de kapının önünden ayrılmayın. Size ihtiyacım olabilir.»

Adamlar dışarıya çıktı, arkalarından kapıyı kapadılar.

Saul adamı inceledi. Elli yaşlarındaydı, modaya göre kesilmiş saçları kulaklarının üst kısmını kaplıyordu. Cüsseli bir göğsü vardı, ayağa kalkınca karın kısmının da aynı şekilde hacimli olduğunu gördü. Kırmızı bir spor ceketle, denizci mavisi pantolon giymişti, her ikisi de polyesterdi. Masanın önüne dolanınca Saul onun beyaz ayakkabılarını fark etti. Tokalaşmak için elini uzattığındaysa çok fonksiyonlu digital saatini gördü. Adam hantal görünüşünün aksine, büyük bir tüccara ya da bir Ticaret Odası propagandacısına benziyordu, gözleri cin gibiydi.

Giyiniş tarzı işi gereği, diye düşündü Saul. Bir tüccar değil Bir huzur evi yöneticisi. Böyle cafcaflı giyinmekle konuklara korkutucu görünmemiş oluyor.

«Yeni birinin geleceğini ummuyorduk.» Yüzündeki gülümseme Saul'la tokalaştıktan sonra eline bulaşan kanı görünce bir anda yok oldu.

«İçeriye girmekte biraz güçlük çektim,» dedi Saul, omuz silkerek.

«Ama yaralandığınızı söyleyen kimse olmadı.» Yöneticinin sesi telaşlı bir hal aldı. «Ayrıca yanağınız da yaralanmış, hemen bir doktor çağırtayım, inanın bana, çok üzüldüm. Olmamalıydı.»

«Sizin hatanız değildi.»

«Ama burada olanlardan ben sorumluyum. Anlıyorsunuz, değil mi? Siz benim sorumluluğum altındasınız. Buyrun, oturun. Rahatınıza bakın. Bir içki ister misiniz?»

«Hayır, içki içmiyorum.»

«Meyva suyuna ne dersiniz?»

Saul başını salladı.

Adam hizmet etmekten hoşlanıyormuş gibi memnun oldu. Küçük bir buzdolabını açıp meyva suyu şişesini çıkardı, bir bardağı doldurup kâğıt mendille birlikte Saul'a uzattı.

Meyva suyunu içen Saul böylesine susadığını daha önce fark etmemişti.

Adam memnun memnun ellerini ovuşturdu, yine masasının başına geçip oturdu. «Yiyecek bir şeyler de ister misiniz?»

«Şimdi değil.»

«Pekâlâ, ne zaman isterseniz haber verin.» Arkasına yaslandı. «Anladığıma göre zor bir yol izleyip dağlardan gelmişsiniz.»

İşte başlıyor, diye düşündü Saul. Adam belli etmeye çalışsa bile yaptığı şey bal gibi bir sorgulamaydı. «Ormanları severim,» dedi Saul.

«Başkalarının da sevdiği ortada. Silah sesleri duyuldu.»

«Avcılar.»

«Evet. Ama ne avlıyorlardı?»

Saul yalanı yakalanan küçük bir çocuk gibi omuz silkti.

«Peki, sizi neden öldürmeye çalışıyorlardı?»

«Söylememeyi, yeğlerim.»

«Yoksa sizi buraya kabul etmeyeceğimizi mi sanıyorsunuz? Doğru değil. Ne yapmışsanız yapın bir şey fark etmez, sizi korumak zorundayız.»

«Sırlarımı kendime saklamak istiyorum.»

«Pekâlâ, öyle olsun. Ama sizi kimin öldürmek istediğini bilseydik, daha iyi korurduk. »

«Ve başkaları duyduğunda da iyi karşılanmazdım.»

«Öteki konuklar tarafından mı?»

Saul başını salladı.

«Anlıyorum. Ama ben bir papaz gibiyimdir, duyduklarım yalnızca bende kalır, onları asla açığa vurmam.»

«Peki, ya sizden başka kulak misafiri olanlar?»

«Hiçbir gizli dinleme aygıtı yok.»

Saul yanıt olarak bakmakla yetindi.

«Tabii, iç haberleşme aygıtı olduğunu kabul ediyorum. Herhangi bir sorunla karşılaşabilirim diye.» Bir çekmecenin içine uzandı, bir düğmeyi kapadı. «Tamam, artık devredışı kaldı.»

«Bir hata yaptım herhalde.» Saul koltuğundan doğruldu.

Adam öne doğru eğildi. «Hayır. Niyetim size baskı yapmak değil. Tek isteğim size yardım etmek.»

Saul anlayışla karşıladı. Eğer bir kişi bir huzur evinin korumasını kabul etmezse, o zaman huzurevinin yöneticisi amirlerine hesap vermek, huzur evinin reddedilme nedenlerini açıklamak zorundaydı.

Saul yine koltuğuna oturdu, meyva suyunun geri kalanını içti.

«Uyulması gereken hiçbir protokol kuralı yok,» dedi adam.

«Evet.»

«Sahi, kendimi tanıtmayı unuttum. Adım Don.»

Şimdi sıra bende, diye düşündü. «Saul.»

«Muhafızlara parolayı söylediniz mi?»

«Elbette.»

«Nedir?»

«Abelard.»

«Bunu sıradan bir gangster bile bilebilirdi. Çünkü 1938'den beri hiç değişmedi. Bilgi kolay yayılır. Sizin anlayacağınız, buranın koruması altına yalnızca ajanlar kabul edilir.»

«Başka türlü olacağını da hiç aklıma getirmemiştim.» Saul elini gömleğinin içine atıp su geçirmez naylonla kaplı torbayı çıkardı. Birçok belge arasından pasaportunu seçip Don'a uzattı. «Yasal adım bu. Sanırım, kontrol edeceksindir.»

«Elbette.» Don pasaportu açıp bakınca kaşlarını çattı. «Peki, ya kod adın?»

«Romulus.»

Don pasaportu hızla kapattı. «Sen ne bok yediğini sanıyorsun...»

Saul şakacıktan azarlar gibi dilini şaklattı. «En azından gerçekmişsin. Yoksa bir an için, bana hayat sigortası poliçesi satmak isteyen bir satıcı olup olmadığını merak ettim.»

«Evet, senin de istediğin böyle bir şey olsa gerek. Buraya girebilmek için numara yapıyorsun ve...»

«Numara mı? Hey, birileri bana ateş etti.»

«Parayla tutulmuş adamlardır.»

«Ama ben tutmadım. Beni nerdeyse öldürüyorlardı. Bir uzman bile olsa, hem uzaktan ateş edecek, hem de inandırıcı olsun diye yeterince yakına isabet ettirmeye çalışacak birine güveneceğimi mi sanıyorsun? Şu ellerime bak. Dışarda bekleyen adamlarına sor bakalım, mermiler ne denli yakınıma isabet etmiş. Buraya kabul edilmem için tüm niteliklere sahibim. Parolayı söyledim. Sığınma hakkımın tanınmasını istiyorum.»

«Neden?»

«Kimseye söyleme... çünkü Başkan benim öldürülmemi istiyor. Paradigm suikasti. Onun en yakın arkadaşını öldürdüm.»

Don soluğunu tutup başını iki yana salladı. «Baban?»

«Ne?»

«Ya da üvey baban ya da her ne diyorsan. Sanırım, onun burada olduğunu bilmiyorsun.»

«Ne fark eder? Eğer babam buradaysa...»

«Onu öldürmek istediğini söyledi bana.»

«Onu diyen her kimse, benim babam olamaz. Öldürmek mi? Çok saçma. Nerede bu adam? Onunla...»

Don elini hızla masaya indirdi. «Yalan!»

Kapı gürültüyle açıldı. Muhafızlar içeriye daldı.

«Defolun.!» diye bağırdı Don.

«Ama gürültüyü duyunca bir şey olduğunu san...»

«Kapatın o lanet olası kapıyı!»

Adamlar denileni yaptılar, dışarıya çıkıp kapıyı kapadılar.

Pencerenin dışında akşam karanlığı iyice koyulaştı. Ansızın yüzme havuzunu aydınlatan arka lambaları ışıdı.

Don ellerini masaya dayadı. «Tereciye tere satma. Onu öldürmek istediğin konusunda beni yeterince ikna etti.»

«Asıl konu bu değil.»

«Nedir?»

«Hakkımda ölüm emri çıkarılmış olması. Hem de yasal olarak. Eğer buradan çıkarsam, öldürülürüm. O zaman sana ne olacağını bir düşün. Nitelikli bir adayın sığınma isteğini geri çeviren tek huzur evi yöneticisi olacaksın. Tabii, ardından yapılacak soruşturma... ve öldürülerek cezalandırılman... beni çok memnun edecek, ama ne yazık ki, ben daha önce ölmüş olacağım.»

«Unuttuğun bir şey var.»

«Ne?»

«Bir yarışma filan kazanmadın. Burası ücretli bir yer.»

«Aklıma geldi.»

«Öyle mi? Özel bir kulüp olduğunu düşündün demek?»

«Giriş aidatı mı?»

«İyi tahmin ettin, iki yüz bin.»

«Oldukça yüksek.»

«Müşterilerimiz seçkin kişilerdir. Ayak takımından uzak olmak için bu kadar parayı seve seve öderler.» .

«Ben de. Benim de belirli bir klasım var.» Su geçirmez torbasından üç kâğıt çıkardı, masanın üzerinden Don'a doğru uzattı.

«Ne bun...»

«Altın sertifikaları. Aslında iki yüz binden daha çok. Bu durumda beni üyeliğinize kabul edeceksiniz demektir. »

«Bu kadar parayı nasıl bul...»

«Ötekilerin bulduğu gibi.»

Saul daha fazla açıklamaya gerek görmedi.

ClA'nın sınırsız parası vardı. Güvenlik nedenleriyle hiçbir kayıt tutulmazdı. Bir operasyon masrafının yüzde onu tutarında parayı kimseye haber vermeden güvence akçesi olarak İsviçre bankalarından birine yatırmak, yöneticiler arasında yaygın bir uygulamaydı. En iyi sigorta poliçesiydi. Eğer operasyonda hatalar yapılır ya da politik yönden tehlikeli bir durum ortaya çıkarsa, ,o zaman yönetici bu parayı kendini korumak için kullanırdı. Eğer hayatı tehlikeye girerse, o zaman da bir huzur evine girerdi.

Saul bu numarayı Eliot'tan öğrenmiş, her görevde ücretin bir bölümünü biriktirmişti. Yine babasının taktiklerini ona karşı kullanmıştı.

«Piç herif. Dahası var. Verdiğin yalnızca giriş aidatıydı. Önünden geçtiğin satış tezgâhları. Tenis kortları. Yüzme havuzu. Golf sahası.»

«Hiç denemedim.»

«Sinema. Ayrıca, karnını doyurmak zorundasın. Tavuk, hamburger. Tüm bunlar parayla. Televizyon sever misin? Uydu antenimiz var. Boğa güreşleri, istersen izleyebilirsin. Ama bedava değil. Kitaptan plağa, plaktan sekse kadar ne istersen elde edebilirsin. Eğer bizde yoksa, adam gönderir sağlarız. Kısacası, bir cennet. Ama ahbap, pahalı bir cennet. Ve herhangi bir şeyin bedelini ödeyemezsen, işte o anda hemen kıçına tekmeyi basar, dışarıya atarım.»

«Sanki tüm stoklarınızı satın almam gerekiyormuş gibi konuşuyorsun.»

«Alay etmeyi bırak...»

Saul torbadan iki kâğıt daha çıkardı. «Bak, elli bin daha var. Bir hamburger bile o kadar pahalı olamaz. Söz aramızda, bununla altı ay idare edebilirim... hatta sinemaya bile gidebilirim.»

Don sinirden köpürdü. «Seni...»

«Sakin ol. Elinden başka şey gelmez. Ne de olsa, burada bulunmaya hakkı olan biriyim.»

Don dişlerini gıcırdattı. «Ah, bir yanlış hareket yap.»

«Biliyorum. Hemen öldürülürüm. Ama bana dediğini git babama da söyle. Aynı şey onun için de sözkonusu olmalı.»

«Lanet olsun!»

Saul omuz silkti. «Senin sorunun.»

«İzleneceksin.»

«Ne cennetmiş hani...» Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. «Düşünüyorum da...»

«Neyi?»

«Ben bir Yahudiyim. Belki yine dini yanım ağır basar. Umarım şu hamburgerlerin yapıldığı et dinimizce yasak türden değildir.»

8.

Muhafızların yanından geçerken Don'un onları öfkeli bir sesle çağırdığını duydu. Adamlara sırıttı... ama tabii, yalnızca onlar gözden kaybolana dek.

Gözleri ateş saçıyordu. Dar koridordan çıktı, lobideki masaya yaklaştı. «Kaydını yaptıracağım,» dedi.

Bir kayıt formu doldurdu. Aynı iki muhafız geri döndü ve bir köşede durup onu izlemeye başladılar. Tenis giysili konuklar yanından gelip geçerken onu hafifçe süzmekten geri kalmadılar. Gece elbisesi giymiş birçok konuk da lobinin karşısındaki lokantadan çıktılar, cilalı merdivenden üst kata çıkarlarken geri dönüp kaşlarını çatarak onu incelediler.

Saul onların ne düşündüklerini tahmin etti. Acaba onun geçmişi neydi? Kanlı, yırtık pırtık giysileri onların elbiseleriyle tezat oluşturuyordu. Dostlar, buraya bir serseri gelmiş.

Yalnızca birkaç kadın gördü... mesleğin üst kademesi geleneksel bir erkekler kulübü oluşturmuştu. Çoğu gerçekten de emekli .olacak denli yaşlıydı.

Bazılarını tanıdı Şah ülkesinden sürüldüğü zaman İran'da görev yapmakta olan bir Amerikalı bölüm şefi; Afganistan istilası sırasında gerilla direnişini önemsemediği için Brejnev'in şimşeklerini üzerine çeken bir Sovyet haberalma görevlisi, Falkland Savaşında ülkesinin yenik düşmesinden sorumlu tutulan Arjan tin askeri haberalma şefi.

Bir nokta dikkatini çekti. Birkaç istisna dışında, hiç kimse kendi örgütünden biriyle arkadaşlık kurmamaktaydı.

Masadaki görevli adam Saul'un kabul edilmesine şaşırmış görünüyordu. «Anahtarınızı buyrun.» Şaşkın bir hali vardı. «Yatağınızın yanındaki masada sunulan hizmetlerin bir listesini bulacaksınız. Hastane alt katta...»

«Yaralarımla kendim ilgilenirim.»

Giysi satılan tezgâha, sonra da eczaneye gitti. Tabii, iki muhafızı da her an peşindeydi. Üst kata çıktı. Ayak sesi duyulmayan bir koridorda ilerledi,

üçüncü kattaki odasına girerken iki muhafızı da dışarda beklemeye başladılar.

Kapıyı arkasından kapadı. Etkilenmişti. Huzur evinin konukları onca para ödedikleri korunmayı layıkıyla görüyorlardı. Odası da aynı ölçüde etkileyiciydi. Normal bir odanın iki katı büyüklüğündeydi. Bir kitap rafı oturma ve uyuma bölümlerini ayırıyordu. Odasında bir stereo radyoteyp, bir büyük ekran televizyon, bir minibilgisayar, başka terminallerle bağlantı kurmaya yarayacak bir modem, kullanma talimatı ve Kaynak adlı bir danışma servisine telefon bağlantısı vardı. The New York Times'dan hisse senetleri fiyatlarına dek istedikleri her şeyi telefon bağlantısıyla bilgisayar ekranlarına getirebilirlerdi. Saul, tabii en önemlisinin de Wall Street haberleri olacağını düşündü, çünkü buradaki yüksek ücretler nedeniyle birçok konuk yatırımlarını sık sık kontrol etmek zorunda olmalıydı. Öyle ya, eğer faturalarını ödeyemezlerse...

Odanın mobilyası her zevke hitap edecek denli zengindi. Kocaman banyoda bir televizyon, telefon, bir duş, bir küvet ve bir güneşlenme lambası bulunmaktaydı. Kısacası, bir kaçağın isteyebileceği her şey vardı.

Ama tek bir şey dışında. Özgürlük.

Soyunup küvete girdi, su yaralarına iyi geldi, sertleşen kaslarını yumuşattı. Rahatlamanın etkisiyle Erika'yı anımsadı ve yaşamak için daha çok arzu duydu. Dikkatini başka şeyleri düşünerek dağıtamazdı. Tüm ilgisini işinde toplamalıydı. Kardeşinin intikamını almalıydı. Eliot. Duyduğu rahatlama bir anda yok oldu. Öfkeyle küvetten çıktı.

İğneleri daha yeniydi, o nedenle tetanozdan korkmuyordu. Yine de dikenli tel yaralarının temizlenmesi gerekiyordu. Eczaneden satın aldığı hidrojen peroksiti yaralarına dökünce canı yandı. En kötülerini bandajla sardı. Sonra da satın aldığı yeni iççamaşırı, pantolon ve balıkçı yaka kazağı giydi.

Işıkları söndürüp perdeleri açtı, aşağıdaki tenis kortlarını seyretti. Işıklandırılmış olmalarına karşın, oyun oynayan kimse yoktu. Yalnızca tek bir kişi kortların çevresinde koşmaktaydı. Saul dağları gizleyen arkadaki karanlığa baktı.

Cennet. Hep bu sözcüğü anımsıyordu.

Başarmıştı.

Ne var ki, asıl önemli olan şey buraya girmek değildi. Eliot vardı ve Don'a karşı şövalyece davranışına karşın, çok az şey başardığını biliyordu.

Artık içerdesin. Ee, ne olacak? Don şaka yapmıyordu. Dışardaki o muhafızlar seni izleyecekler. Yapman gerekenin yalnızca yaşlı adamın .odasına zorla dalıp onu öldürmek olduğunu hiç düşündün mü? Ama daha onu temizlemeye fırsat bulamadan öldürülmen olasılığı var. Eğer başarsan bile buradan asla canlı çıkamazsın.

Durum pek de iç açıcı değil, diye düşündü. Onu öldürmen, sonra da hayatta kalman gerekiyor.

9.

«O ne?» Ellot telaşla yatağında doğruldu. «Onun burada olduğunu mu söylüyorsun? Gerçekten de binada mı?»

«Daha da kötüsü. Sığınma hakkı istedi,» dedi Castor. «Sonra da kaydını yaptırıp odasına çıktı.»

«Sığınma hakkı mı istedi?» Eliot büyük bir şaşkınlık içindeydi. «Mümkün değil. Yönetici benim buraya Saul nedeniyle geldiğimi biliyor. Onu öldürmesi gerekirdi. Söyle, hangi nedenle Saul'un isteğini kabul etti?»

«Hakkında ölüm emri çıkarıldığını belirtmiş.»

«Ne?»

«Başkan'ın peşinde olduğunu, arkadaşı için öldürülmesini istediğini belirtmiş. Yöneticinin elinden başka bir şey gelmezdi. Tehlike içindeki bir ajanın sığınma isteğini geri çeviremezdi.»

Eliot burnundan soluyordu. Böyle olmamalıydı. Saul vadiye ulaştığında .dışardaki adamları onu öldürmeliydi. Eğer Saul onların çevresinde dolanırsa, huzur evinin kuralları yerine getirilmeliydi. Bir konuğu tehdit eden herhangi bir kişi hemen cezalandırılırdı. Kural buydu.

Eğer onun içeriye girebileceğini bilseydim, burasını asla seçmezdim.

İşin garip yanı, her şeyin başlangıcı olan Paradigm görevi onun burada korunma nedeni olup çıkmıştı. Sığınma isteğini kabul etmesi için yöneticiyi zorlarken Paradigm işini koz olarak kullanmıştı.

Sığınağın benim silahım olacağına güveniyordum. Onu bana karşı kullanacağını asla aklıma getirmedim.

«Pollux Koridorda,» dedi Castor. «Kapıyı koruyor.»

«Saul o denli aleni davranmaz. Hiç beklemediğimiz bir şekilde saldıracaktır.»

«Ama yapacağı başka bir şey yoksa.»

«Ben eminim, onun ne yapaca...»

«İlk davranan ben olup onu öldürsem,» diye atıldı Castor.

«Ve kuralı bozacağın için öldürülmek mi istiyorsun?»

«Önceden bir kaçış planı hazırlarım.»

«Fark etmez. Öldürmek için peşini sonsuza dek bırakmazlar. Neyi çözümlemiş olur? Benimle birlikte geldiğini biliyorlar. Onu öldürmem için sana benim emir verdiğimi düşüneceklerdir. Ve sonuçta ben de öldürülürüm.»

«Peki, öyleyse ne yapacağız?»

Eliot başını iki yana salladı. Sorunun çözümü yok gibiydi. Şimdiki durumda, kurallara göre, iki taraf da birbirlerine saldıramazdı, ayrıca ikisi de kendilerini korumak zorundaydı. Bir an düşündüğünde, daha akıllı olduğu için Saul'a hayranlık duymaktan kendini alamadı. Burada birbirleriyle eşit durumdaydılar, İkisinin de eli kolu bağlıydı ve duydukları baskı gittikçe artıyordu.

Önce kim harekete geçecek, ilk hatayı kim yapacaktı?

Korku duymasına karşın hoşuna gitti. «Ne mi yapacağız? Hiçbir şey, tabii.»

Castor kaşlarını çattı.

«Bırakalım da bizim adımıza sistem harekete geçsin.»

10.

Don kapıyı iki kez tıklattı, sonra iki kez daha tıklattı. Yapıdaki gözetleme penceresinden kontrol eden bir muhafız kapıyı açtı. Don koridorun iki yanma göz gezdirdi... kimseler yoktu, fark edilmemişti... ardından da kalabalık odaya girdi, içerde iki muhafız, üç hemşire, bir doktor ve bir temizlikçi kadın vardı. Bakışlarıyla çevreyi taradı, ama neden çağırıldığını anlayamadı.

«Banyoda,» dedi kapıdaki muhafız.

Başını sallayan Don yine bir intihar olayı olduğunu düşünüp içinde kabaran sızlanma iniltisini güçlükle bastırdı. Banyoya yürürken muhafız da kapıyı kilitliyordu.

Ama adam banyo küvetinde değildi. Turkuaz rengindeki seramik döşemede sırtüstü yatıyordu. Sırtındaki pijamanın önü açıktı. Ayağındaki terlikler kayıp düşmüştü.

Şükürler olsun, yanılmışım, diye düşündü Don. Ortalıkta hiç kan yoktu.

Kafasının üst kısmı ona doğru dönüktü, o nedenle adamın yüzünü yukardan aşağıya görüp onun kim olduğunu tanıyamadı. Ama kapıdaki oda numarasından kim olabileceğini biliyordu, çünkü haber verdiklerinde hemen dosyaları açıp bakmış, odanın kime verildiğini öğrenmişti.

Başkan Sedat'ın öldürüldüğü gün onun güvenliğinden sorumlu Mısırlı haberalma görevlisiydi.

Ama adamın yüzü öylesine garip bir şekil almıştı ki, daha önce kayıtlardan emin olabileceğini öğrenmemiş olsaydı, kesinlikle tanıyamazdı.

Yanakları kıvrım kıvrım olmuştu. Esmer teniyse mosmordu.

Den, «Adamın rengi,» dedi doktora. «Siyanür mü?»

Zayıf ve uçuk benizli doktor omuz silkti. «Olabilir. Hücrelerin oksijen almasını engeller. Morarmasının nedeni bu olabilir. Ama otopsi yapılana dek emin olamayız.»

«Ama yüzünde acı belirtisi var. Oysa siyanürle zehirlenme olaylarında cesedin yüzünde...»

«Huzur dolu bir ifade olması gerekir. Öyle mi?»

«Evet.» Don şaşırmış gibiydi. «Uyuyormuş gibi.»

«Adamın midesi bulanmış,» dedi doktor. «Tuvaletin yanına gelip kusmuş, sonra da yüzükoyun yere düşmüş. Onu biz sırtüstü çevirdik. Öleli saatler olmuş. Yüzünün böyle kırış kırış olması uzun süre yere dayalı kalmasından. Belki ölüm nedeni siyanür değildir. Ya da belki kendi kusmuğuyla boğulup ölmüştür. Ne olursa olsun, haklısınız... yüzünde huzur dolu bir ifade yok.»

«Öleli saatler mi olmuş?»

«Aşağı yukarı. Protokola uyup onu canlandırmaya çalıştık. Adrenalin verdik. Kalbine elektroşok uyguladık. Göğsündeki küçük yuvarlak izleri görebilirsiniz. »

«Midesini boşalttınız mı?»

«Gerekli işlemleri yaptık, ama boşunaydı.» Doktor odadaki kalabalığı işaret etti. «Soruşturma için bir sürü tanığın var. Benim karşılaşabileceğim tek soru onu neden hemen hastaneye götürmediğim olacaktır. Vereceğim yanıtta onun iyice kritik durumda olduğunu, vakit kaybetmek istemediğimi söyleyeceğim. Laf aramızda, onu kimseye görünmeden aşağıya indiremezdik. Böyle bir şeyin öteki konuklar üzerinde yapacağı etkiyi bir düşünün, inanın bana, bir işe de yaramazdı. Çünkü çoktan ölmüştü.»

«Otopsinin bu gece yapılmasını istiyorum,» dedi Don. «Testler uzun sürer.»

«Yarın öğleye kadar bitmiş olsun. Sorgulamayı yapacak kişiler yakında burada olacak. Sığınağın kutsallığının bozulmadığını kanıtlamak zorundayız. Onun intihar ettiğini kesin olarak ortaya koymalıyız.»

11.

Saul odasından çıkarken dışarda bekleyen muhafızları umursamadı, iki kişiydiler... bir gece önce olduğu gibi... ama bu kez farklı adamlardı. Don, «izleneceksin,» derken şaka yapmıyordu. Bir süre sonra onların yerini başka iki muhafızın alacağından hiç kuşkusu yoktu. Günün yirmi dört saati peşinden ayrılmayacaklardı. iki yüz bin dolar insana ne de çok koruma sağlıyormuş böyle.

Peşinde adamlar, merdivenden indi. Eliot'un hangi odada kaldığını öğrenmenin güç olmayacağını düşündü. Ama ne yararı olacaktı? Muhafızlarının ilgisini çekmeden Eliot'un odasına yaklaşamazdı. Onları ekmesi de sözkonusu değildi, yoksa büyük bir alarma neden olurdu. Ayrıca daha huzur evinden kaçma sorununu bile çözümlememişti. Düşündükçe işinin ne denli güç olduğunu daha iyi anlıyordu. Kardeşinin intikamını almak için babasını öldürmesi gerekiyordu, ama bunun yanında... hayatta kalabilmesi için... onu öldüremezdi. Ortadaki çelişki onu iyice bunaltıyordu.

Bir yolu olmalıydı. Ama ne olduğunu daha bilmiyordu. Huzur evini iyice tanımak için dolaşmaya başladı. Lobiyi, satış yerlerini, lokantaları, hastaneyi gözden geçirdi. Sonra da dışarıya çıkıp egzersiz alanlarını, bahçeleri dolaştı. Muhafızları sürekli peşindeydi, tabii. Ama konuklar bir sorun sezinleyip ondan uzakta durmaya çalışmışlardı. Çekingen bakışlarını gördükçe Saul, acaba onların huzursuzluğundan nasıl yararlanabilirim, diye düşünmeye başladı.

Yüzme havuzuyla tenis kortunu da gezdi. Eliot'a şimdiye dek gelişim haber verilmiştir, dedi kendi kendine. Acaba ne yapacak? Mantıksal seçimi odasından hiç çıkmaması olur... çünkü benim oraya gitme tehlikesini asla göze alamayacağımı bilir. Ama sürekli odasında kalmaya ne kadar dayanabilirdi? Buradan ayrılmayacağımı biliyor. Ömür boyu içerde kapalı kalmaya yanaşmayacaktır. Bana karşı harekete geçmek yerine, beni kendisine karşı harekete geçirmeye zorlamak isteyecektir.

Ama nasıl?

Her nasılsa, yakında olacaktır. Sonunda er ya da geç ortaya çıkması gerekeceğinden, fazla bekleme zahmetine katlanmayacaktır. Kaçınılmaz çözümü kabul edecek, eli kolu bağlı oturmaktan kısa sürede vazgeçecektir.

Ama nerede? Yaşlı adam kötü bir bovling ve tenis oyuncusuydu. Ama ne olursa olsun, yine de eğlenme gereksinmesi vardı. Acaba...

Başka bir şey olamazdı. Memnunlukla başını salladı ve Saul ana binanın arkasındaki koşu yolunun yanında yapımı sürdürülen seranın yanına vardı.

Kullanacağı yöntemleri hayal etmek hoşuna gitmişti.

Acaba yaşlı adam sera bitene dek nereye gidebilirdi?

12.

«Balık tutmayı sevdiğini bilmiyordum.»

Arkasındaki sesi duyan Eliot hızla geriye döndü. Nehrin iki yanı sık ağaçlar ve çalılarla kaplıydı. Ama Eliot'un bulunduğu yer sakin, berrak bir koya uzanan çimle kaplı bir eğimdi. Sudan mis gibi koku yayılıyordu, ama zaman zaman esintiyle çürümüş bitki kokusu geliyordu.

Bankın tepesindeki adam güneşi arkasına almıştı. Parlak güneş ışığı Eliot'un gözlerini rahatsız etti. Siper etmek için ellerini kaldırırken tanıdığını belirtircesine başını salladı. «Balık oltalarımızı anımsamıyor musun? Balık tutmasını severim, ama bu iş için ayıracak zamanım pek olmamıştır. Şimdi emekli oldum, yine de...» Gülümsedi. Misinayı sarıp oltayı bir kenara bıraktı.

«Ah evet, o balık tutmaya gidişlerimizi anımsıyorum.» Saul'un sesi öfkeden boğuktu. Boğazındaki damarlar çekildi, onu bir an soluksuz bıraktı. «Yalnızca sen ve ben.» Banktan aşağıya doğru yavaş yavaş inmeye başladı. «Ve Chris.» Eliot'un hasır şapkasına, kırmızı ekose gömleğine, yepyeni sert blucine ve lastik botlarına öfkeyle göz gezdirdi. «Artık siyah takım elbiseyle yelek giymiyor musun?»

«Balık tutmaya giderken mi?» Eliot güldü. «Her zaman iş kıyafeti giymem. Sen, Chris ve ben o kamp gezilerine gittiğimiz zamanlar nasıl giyindiğimi unutmuşsun.»

«Dönüp dolaşıp hep Chris'e geliyoruz.» Öfkeden mosmor kesilen Saul yumruklarını sıkarak biraz daha yaklaştı.

Eliot ona aldırmayarak eğildi, yanında duran takım çantasına uzandı.

Saul elinde bir silah varmış gibi parmağını ileriye uzattı. «Çıkaracağın şey lanet olası bir çikolatalı bar değildir umarım.»

«Hayır, Baby Ruth değil. Üzgünüm. Ama bir tane almış olmayı isterdim. Eski günlerin hatırına. Şimdi yalnızca oltanın yemini değiştiriyorum.»

O anda yarım metre boyunda bir alabalık yükseldi. Su yüzeyindeki bir böceği kaptı, geride gittikçe yayılan dairesel bir dalga bıraktı.

«Ne kaçırdığımı gördün mü?»

Saul öfkeden burnundan soluyordu. «Öğrendiğime göre yanında iki muhafızın varmış.»

«Arkadaşlarım var, haklısın. Castor'la Pollux.»

«McElroy'la Conlin demek istiyorsun.»

«Çok iyi,» diyen Eliot başını salladı. «Eğer ev ödevini yapmamış olsaydın düş kırıklığına uğrayacaktım. »

«Onlar yalan söylediğin öteki yetimler.» Saul öfkeli öfkeli çevresine bakındı. «Ee, şimdi neredeler?»

«Tenis oynuyorlar, sanırım. Her yere benimle birlikte gitmiyorlar.»

«Burada tek başına olmak seni rahatsız etmiyor mu?»

«Bir huzur evinde mi? Neden rahatsız olmam gerekiyor? Nasılsa korunuyorum.»

Saul biraz daha yaklaştı. «Yanılıyorsun.»

«Hayır, sen yanılıyorsun.» Eliot yem taktığı oltasını sinirli bir hareketle suya fırlattı. «Kaybettin. Kabul et. Eğer beni burada öldürürsen, sen de ölürsün. Aradan geçen onca yıldan sonra, artık senin nasıl düşündüğünü biliyorum, istediğini yapmadığın sürece rahatlamayacaksın, ama istediğini de yapamayacaksın.»

«Belki.»

«Yeterince iyi değil. Emin olmak istiyorsun.»

Eliot'un göğsü kabardı, «işte bu nedenle şimdi burada tek başımayım. Odamda gizlenebilirdim, ama zamanımı boşa harcayamayacak denli yaşlıyım. Burası zaten yeterince kötü. Havayı fark etmiş olmalısın. Aslında konuklar çoktan ölmüşler. Yalnızca yatıp kalıplarını dinlendirmeyi bilmiyorlar.»

«Mezarını kazdın.»

«Ben değil.» Eliot çenesini gururla havaya doğru kaldırdı. «Yakında ben yine güllerime kavuşacağım .Şimdilik bu var.» Elindeki balık oltasını işaret etti, «işte, burdayım, eline geçebilecek en iyi fırsat. Beni şimdi öldür, sonra da nehrin karşı tarafına geçerek kaç. Kim bilir? Belki başarırsın da. Dediğimi yapmazsan, o zaman da ya benimle barış yap ya da beni rahat bırak.» Dik dik nehre doğru baktı, yutkundu, ansızın parlayışı onu yormuştu. «Yine de... anlaşmamızı yeğlerim.»

«Bu iş o kadar kolay değil.» Saul içinde bir acılık duydu. «Bana bir şey borçlusun.»

«Nedir?»

«Bir açıklama.»

«Neden? Ne fark eder ki? Eğer Castor'la Pollux'u öğrendiysen, ötekileri de öğrenmiş olman gerekir.»

«Beş kişiydiniz.» Saul hızlı hızlı, sanki sözcükleri tükürüyormuş gibi konuşuyordu. «Yani ilk Abelard grubunun günümüzdeki temsilcileri. Her birinizin size körü körüne bağlı yetimleri, evlatları vardı. Tıpkı Chris'le benim gibi. Yanlış olduğuna inandığınız operasyonları sabote etmek için bizi kullandınız.» Sabırsızlığını gösteren bir el hareketi yaptı. «Anlat, haydi!»

«Her şeyi öğrendin mi?» Eliot gözlerini kırpıştırdı, şaşırmıştı.

«Beni sen yetiştirdin.»

Saul'u yeni farkına varmış gibi bir süre inceledi, sonra da yavaşça bankın kenarına oturdu. Yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. Teni biraz daha koyu bir griye dönüştü. «Bir açıklama mı?» Kafasındaki düşüncelerle mücadele etti. Bir an için hiç kımıldamadı, hatta soluk bile almamış gibiydi.

Sonunda iç çekti. «Pekâlâ. Sanırım, böyle bir şeyi hak ettin...» Gözlerini kısarak Seul'a baktı. «Genç olduğum sıralar...» Sanki genç olduğunu anımsayamamış gibi başını iki yana salladı. «Mesleğe daha yeni başladığımda... neden bir sürü aptalca kararlar alındığını merak eder dururdum. Yalnız aptalca değil... aynı zamanda felaket getiren türden. Zalimce. Bir sürü insanın canı pahasına. Üvey babama sordum...»

«Auton.»

«Onu da biliyor musun?»

Saul yanıt olarak öfkeli öfkeli baktı.

«Kendisi de zamanında aynı şeyi merak ettiğini söyledi. Ona kararların yalnızca feci göründüğü söylenmiş. Onun gibi astlar işin aslını bilmiyorlardı. Haritaların ve strateji tablolarının bulunduğu bir oda vardı. Üst düzeydeki politikacılar gerçek durumu anlamak için oraya giderlerdi ve zaman zaman tek bir bakış açısından bakıldığında aptalca görünen, ama gerçekte her etken düşünüldüğünde çok akıllıca olan kararlar almak zorunda kalırlardı. Üvey babam kendisine yapılan bu açıklamaya yıllarca inandığını söyledi. Ve o odadaki adamlardan biri olacak denli yükselene ve kararların gerçekten de göründüğü gibi aptalca olduğunu anlayana dek aynı inanca bağlı kalmış. O adamların hiç de üstün yanları yoktu, en az başkaları kadar şaşkın ve sıradan kişilerdi. Sonunda ben de yeterince yükselip o odadaki adamlardan biri oldum ve üvey babamın ne demek istediğini anladım. Dışişleri bakanının içişleri bakanıyla görüşmeyi reddettiğini gördüm... Yani birbirlerine sırtlarını dönecek şekilde oturduklarını, konuşmaktan kaçındıklarını gördüm... kim kimin yanına oturacak diye tartışan adamları gördüm... tıpkı okul çocukları gibi... ama bu arada da ulusal güvenliğimizi bahane ederek yabancı ülkelerin yönetimlerine karışmak için yardım adı altında milyarlarca dolar harcadılar. Oysa gerçekte asıl neden, o ülkelerdeki büyük Amerikan yatırımlarının muhalif sosyalist gruplarca tehdit edildiklerini hissetmeleriydi. Diktatörlükleri ya da faşist ihtilâlleri onaylayıp desteklediler ya da...» Eliot nefretle şöyle bir silkindi. «Yalnızca Ekvator, Brezilya, Zaire, Endonezya ve Somali'de yaptıklarımız bile beni hasta etmeye yetiyor. Milyonlarca insan sırf bizim müdahelemiz nedeniyle öldürüldü. Ve bir de hiyerarşi saçmalığı var. Günün politikasına ters düşen gerçek raporlar gönderdikleri için birçok yetenekli ajanın işine son verildi. Tabii, sonra üst kademeden biri gönderilen raporları yeniden yazıp yönetimin okumaktan hoşlanacağı şekle koyuyordu. Biz gerçekleri toplamıyoruz, yalanları yayıyoruz. Auton bana Abelard grubunun temsilcisi olarak onun yerine geçmemi söylediğinde, elime geçen fırsatı kaçırmayıp hemen kabul ettim. Binlerinin sorumluluk hissederek hareket etmesi gerekiyordu. Varolan dengeyi ve mantıklı düşünüşü korumalıydı.»

«Paradigm işi,» dedi Saul.

«Pekâlâ, ona gelelim. Bizim bir enerji sorunumuz var. Öyleyse ne yapalım? İsrail'i desteklemekten vazgeçmemiz koşuluyla ucuz petrol almak için Araplarla bir anlaşma yapalım. Amerikalı milyarderler tarafından tabii gayrı resmi nitelikte görüşmeler yapılır... ama perdenin ardında hükümetimiz vardır, her şey onun adına yapılmaktadır. Peki, böyle bir anlaşmanın sonuçları ne olacaktır? İsrail ortadan kalkarken bizler de büyük arabalarımızı kullanmaya devam edebileceğiz. Arap gruplarının iddialarını reddetmiyorum. Ortadoğu sorunu oldukça karmaşık. Ne var ki, İsrail şu anda mevcut. Biz bir ulusu yok etmekten söz etmiş oluyoruz.»

«Bu nedenle de o görüşmeleri yapanları bana öldürttün.»

«Koskoca bir ulusa karşı birkaç kişi. Verilen mesaj açıktı... bir daha sakın denemeyin.»

«Ama sonra da beni öldürtmeye çalıştın.»

«Başkan en iyi arkadaşının intikamı alınsın istedi. Soruşturmanın arkasında öylesine büyük bir güç olduktan sonra er ya da geç yapanın sen olduğu ortaya çıkardı.»

«Sana karşı neler hissettiğimi biliyorsun. Ağzımı açıp konuşmazdım.»

«İsteyerek konuşmazdın. Ama ilaçların etkisi altında her şeyi anlatır, onları benim üzerime gönderirdin. Ve ilaçların etkisiyle ben de onları grubun geri kalanı üzerine gönderirdim. Oysa korunması gerekiyordu. »

«Akılcı değil.»

«Neden?»

«Çünkü korumak istediğin ulus... İsrailliler... suçlandı.»

«Geçici olarak. Ama sen öldürüldükten sonra, senin kendi başına buyruk hareket ettiğini kanıtlamayı planlamıştım. Bir Yahudi, manevi bağlarla bağlı olduğun ülkeni korumaya kararlı biri diye tanıtılacaktın. Hatta güvenilmez biri olduğuna inandırmak için son birkaç işinin başarısızlıkla sonuçlanmasını bile ayarlamıştım. İsrail tüm suçlamalardan kurtulup aklanacaktı.»

«Tabii. Ve ben de ölecektim. Sevgi dediğin şey bu mu?»

«Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?» Eliot'un sesi çatallaştı. «Gördüğüm o karabasanlar. Suçluluk duygusu. Çektiğim üzüntü. Tüm bunlar yapmak istemediğimin bir kanıtı değil mi?»

Saul nefretle başını iki yana salladı. «Sözcükler. Castor, Pollux ve ben. Ya geri kalanlara ne oldu? Chris dışında, daha on dört yetime?»

«Öldüler.»

«Benzer görevlerde mi?»

Eliot'un boğazı düğümlendi. «Öldürülmelerini ben emretmedim. Görev sırasında öldüler.»

«Ne fark eder? Nasılsa onları o pis işlere gönderen sen değil misin?»

«Yoksa o odadaki adamlar için mi ölmelerini yeğlerdin? Onlar birer askerdi.»

«Yani senin robotların.»

«Ama değer yargıları hükümetin değer yargılarından çok daha önemli biri için çalışıyorlardı.»

«Değer yargıları mı? Bu konuda konuşmak ister misin...» Saul'un göğsü sıkıştı, «işte, hiç duymadığın birini söyleyeyim, insan sevdiği kişiye ihanet etmez!» Titredi, öfkeden kıpkırmızıydı. «Biz sana güvendik. Her zaman gözüne girmeye çalıştık. Sevgiye gelince, öylesine kendini beğenmiş birisin ki, sevmeye yalnız senin hakkın olduğunu düşünürsün. Dünyayı kurtarmak mı istiyorsun? Tümümüz öldüğümüz zaman bile o odada hâlâ aptallar olacak. Ve hiçbirimizin onlar için en küçük önemi olmayacak. Tabii, her birine sağladığımız konfor dışında.»

«Bir noktayı atladın. Sizin gibi evlatlar ve sabote ettirdiğim operasyonlar nedeniyle kimbilir kaç bin masum insanın canını kurtardım.»

«Ama Chris öldü. Bence çok kötü oldu. Ötekileri tanımıyorum. Onları seveceğimden bile emin değilim.» Kendine güçlükle hâkim olmaya çalışarak ateş saçan gözlerle baktı. Sonra da başını nefretle iki yana sallayarak banktan yukarıya doğru yürümeye başladı.

«Bekle! Bana sırtını dönme! Daha sözlerimi bitirmedim!»

Saul durmadı.

«Geri dön! Nereye gittiğini sanıyorsun? Sana gidebilirsin demedim!»

Saul bankın tepesinde hızla geri döndü. «Boyun eğme sürecini geride bıraktım. Bir evlat yaşlanan babasını rahat ettirmelidir. Ama ben? Senin son günlerini cehenneme çevireceğim.»

«Burada değil! Eğer beni öldürürsen, sen de ölür kaybedersin.»

«Bir evlat...»

«Ne?»

«Babasının hakkından gelebilecek kadar büyür, yeterince akıllanır. Senin hiç hesaba katmadığın şey benim Chris'i senden çok sevdiğimdir.» Son bir öfkeli ve nefret dolu bakıştan sonra Saul olduğu yerde hızla geri döndü. Yürüyüp bankın arkında gözden kayboldu.

13.

Sessizliği bozan şey yalnızca nehrin su sesiydi. Eliot ayağa kalkmaya çalıştıysa da gücü tükendi. Bacakları kıvrılıp çimenlere yığıldı. Konuşmaları boyunca nehrin karşı tarafındaki ağaçlıklı kıyıya bakmamaya özen göstermişti.

Ama o anda baktı. Şaşkın şaşkın.

Castor'la Pollux oradaydılar. Yanlarında da huzur evinin yöneticisi, bir intihar olayını araştırmaya gelen müfettişle ekibi, en önemlisi bir de pusuda bekleyen bir keskin nişancı vardı.

Her ayrıntıyı düşünmüştü. Saul'un iki seçeneği vardı. Ya onu dinleyecekti. Yoksa binlerce masum kişinin canını kurtardığını söylerken yeterince inandırıcı değil miydi? O kadar insan için tek bir kişinin, hatta Chris'in bile feda edilmesi değmez miydi?

Ya da beni öldürmeye çalışacaktı.

Eğer Saul birinciyi seçseydi, geri kalan son günlerimi huzur içinde geçirebilir, belki yine görevime dönebilir, daha birçok masum insanı kurtarabilirdim.

Eğer Saul İkinciyi seçseydi, yani beni öldürmeye çalışsaydı, o zaman da karşı kıyıda pusuda bekleyen nişancı tarafından hemen vurulacaktı. Bir sürü tanık olduğundan hiçbir suçlamayla karşılaşmayacaktım. Sonuç yine aynı olacaktı.

Oysa ...Eliot kaşlarını çattı... işler ters gitmişti. Saul her iki olasılığı da seçmeyerek umulmayanı yapmıştı. Anlattıklarımla ikna olmadı, ama beni öldürmeye de çalışmadı. Değişen bir şey olmadı.

Tek bir şey dışında.

Saul çok emin görünüyordu. Hareketlerini dikkatle kontrol altında tutmuş, asla tehlike oluşturacak denli çok yaklaşmamıştı.

Acaba tahmin etmiş miydi? Onu kendimden daha iyi yetiştirmiş olmam mümkün mü? Kafamdaki düşünceleri okuyabilir mi?

Hayır, olamazdı.

14.

«Onlarla birlikteydin.» Saul ana binanın girişindeki beton merdivenlerin en üst basamağına oturmuş bekliyordu.

«Ne?» Don şaşkınlıkla durdu, o anda çamurlu beyaz ayakkabısını merdivenin en alt basamağına atmıştı.

«Elbiselerini yenilemen gerekecek.»

Don başını eğince kırmızı polyester pantolonun dizlerinin yırtıldığını gördü. Mavi ceketine takılan diken parçalarını temizledi. «Yürüyüş yaptım.»

«Evet, ağaçların arasında. Biliyorum. Onlarla birlikte.» Saul eliyle tenis kortunun ötesinde yaklaşan Castor'la Pollux'u işaret etti. Onların yanında ayrıca o sabah helikopterle gelen müfettiş ekibi ve ince uzun bir çanta taşıyan biri vardı. Çantada bir bilardo sopası olabilirdi. Ya da uzaktan pusuya yatarak ateş eden bir keskin nişancının tüfeği.

Yaklaşan Eliot'un elindeyse yalnızca oltasıyla malzeme çantası vardı.

«Hiç balık yakalayamamış.»

«Onlarla gittiğimi söylemekle ne demek istiyorsun?» diye sordu Don.

«Buraya geldiğim gün, yaptığın ilk şey beni bir konuğu öldürmeyi planlamakla suçlamak oldu. Peşime iki muhafız taktın. Sonra ansızın muhafızlar ortadan kayboldu, konuşmak için izlediğim yaşlı adam da nehir kıyısında bana kendisini öldürmem için fırsat verdiğini söyledi. Hiçbir zaman onu öldürmeye niyet etmedim, bu yüzden neden söz ettiğini anlamadım. Babam ne de olsa. Onu görmek istemem çok doğal. Ama deli deli konuşmaya başlayınca arkamı dönüp yanından uzaklaştım, sonra ne olduğunu asla tahmin edemezsin. Ben söyleyeyim, muhafızlarım ansızın geri döndüler.» Saul yakınındaki bankta oturan iki adamı işaret etti. «Ee, sen ne düşünüyorsun?»

«Ben...»

«Bana öyle geliyor ki, tüm bunları o yaşlı adam ayarladı. Eğer ona dokunacak olsaydım ölecektim, tabii bunu yasal gösterecek bir sürü de tanık olacaktı. Don, benim çıkarlarımı tam olarak gözetmiyorsun.»

Yönetici tartışacakmış gibi pufladı. Ama sonra vazgeçti. «Gitmek zorundaydım. Yaşlı adam onu öldüreceğini ısrarla belirtti.»

«Ve hiçbir kanıt olmadan sen de ona inandın.»

«Hey, adam soruşturma ekibine gitti. Eğer tartışsaydım, o zaman görevimi yapmadığımı düşüneceklerdi. Yalnızca bir denemeydi, hepsi bu. Eğer zarar vermezsen, kılına dokunulmayacaktı. Yok, onu öldürmeye çalışırsan...»

«Ama çalışmadım. Korunmam için çok para ödedim, oysa bir sürü tehditle karşılaşıyorum. Her şey tersine döndü. Yaşlı adamın beni öldürmek istediği biraz önce kanıtlanmış oldu. Eşit muamele istiyorum.»

«Sen neden söz ediyorsun? Korunuyorsun ya.»

«Huzur evi tutuklusu diyebilirsin. Adamların beni korumuyorlar, gözetliyorlar. Bu arada Eliot istediğini yapabilir. Haksızlık bu. Onun da peşine benim gibi muhafız takı İmalı. Tabii, yanında getirdiği o iki adamın dışında. Senin kendi adamların olmalı.»

«Saçma.»

«Eğer bir şey olursa, o zaman beni dinlemiş olmayı çok arzu edeceksin, ama iş işten geçmiş olacak. Müfettiş seni topa tutacak. Sana yaşlı adamın bir deli olduğunu söylüyorum. Ayrıca yanındaki adamlarının da gözaltında tutulmalarını istiyorum.»

«Personelim yok!»

«Yalnızca altı muhafız daha bulamıyor musun?»

«Üç vardiya mı? Senin peşine taktığın adamların dışında mı? Toplam yirmi dört adam eder!» dedi Don. «O adamlara başka yerlerde ihtiyacım var. Ve bu yalnızca şimdilik! Peki, ya öteki konuklar durumu anlayınca ne olacak? Onlar da özel koruma isteyeceklerdir! Çünkü emekli olmadan önce birbirleriyle düşman olan birçok kişi var! Gece uyuyabilmelerinin tek nedeni bir huzur evinde bulunmanın kazandırdığı güvenliktir. Eğer bu

güvenliğin bozulabileceğini düşünürlerse... konuklar her yerde izlenirse, n'olur? Her birinin ardında muhafızlar dolaşırsa? Oysa bir huzur evinin sakin ve huzur dolu olması gerekir!»

«Adamlarının beni izlediğini konuklarının fark etmediğini mi sanıyorsun? Bu sabah kahvaltıya gittiğimde salonda bulunan herkes peşimdeki muhafızlara şöyle bir bakıp oradan hemen uzaklaştılar.»

«Geleli yalnızca iki gün oldu, ama...»

«Ee?»

«Kırk yıllık geleneği tehlikeye attın.»

«Ben atmadım. Eliot attı. Ve bir de sen. O bekçi köpeklerini ben istemedim. Bana uygulanan şey ona da uygulanmalı. Eğer sürekli izleniyorsam, o zaman o da sürekli izlenmeli.»

Don, «Onun peşine muhafız koyamam,» dedi. «Bu çılgınlığın artmasına izin verilemez.»

«Öyleyse mantıksal olarak tek bir seçeneğin kalıyor.»

«Nedir?» Don umutla bekledi.

«Tersini yap. Azalt. Bekçi köpeklerini geri çek.»

15.

İki yanında Castor ve Pollux olduğu halde Eliot seraya girdi.

Tamamlanmasını dört gözle beklemekteydi. Güllerine sevgiyle yaklaştı.

Ama içerde başka biri daha vardı. Seranın öteki ucunda bir adam masanın altından doğruldu ve arka kapıdan dışarıya fırladı.

Eliot kaşlarını çattı. «Hey dur! Ne yapıyor...» Hızla kapının yanına gitti, açıp bakınca Saul'un koşu yolunda ana binaya doğru koştuğunu gördü. «Dön buraya!»

Saul koşmasını hızlandırdı.

«Acaba ne yapıyordu...» diyen Eliot, Castor'la Pollux'a döndü. «Masanın altını kontrol edin.»

Castor şaşkın şaşkın yere çömeldi. Biraz sonra, «Teller,» diye mırıldandı.

«Ne?» Eliot hayret içinde çömeldi, masanın altına baktı. Masadan sarkan kırmızı ve siyah renkte iki tel bir gül yatağına doğru uzanmaktaydı.

«Aman Tanrım!»

«Bir bomba değil. Burada öyle bir şey yok,» dedi Pollux.

«Tıpkı Landish'i öldürdüğü gibi,» diyen Eliot'un gözleri parıldadı. «Daha ne bekliyorsunuz? Güvenliğe haber verin. Eğer huzur evinden ayrılmaya kalkarsa onu durdurmalarını söyleyin.» Eliot ayağa kalktı, keyfinden neredeyse çocuk gibi el çırpacaktı. «Tamam artık, onu kıskıvrak yakaladım. Beni öldürmek istediğini kanıtlayabilirim.»

Castor telefona doğru atıldı.

«Kendini benden iyi sanıyor, oysa ben içeri girmeden işini bitirecek denli hızlı bile değil.» Eliot güldü. «Yendim onu.» Dönerek telefondaki Castor'a bağırdı. «Yöneticiye hemen buraya gelmesini söyle!»

«Patlayıcıları nereden elde edecekti?» diye sordu Pollux.

«Senin elde edeceğin yerden! Çevrene bak! Gübre! Turba oluşturan yosun! Bir eczaneye gidip bir kokteyl hazırlayabilir! Ona gerekecek tek şey ateşleme bataryası ve...» Eliot elleriyle gül yatağını eşeledi. «Bataryayı bulmama yardım et!»

16.

Den seraya girince gördüğü manzara karşısında ağzı bir karış açık kaldı. Sera Eliot'un verdiği ölçülere göre, onun istediği şekilde inşa edilmişti. Birinci sınıf malzeme kullanılmış, nadide türler getirilmişti. Ama o anda her şey mahvolmuş bir durumdaydı. Eliot eşelemeye tellerin sarktığı gül yatağından başlamıştı. Toprak ve güller arasında uzanan telleri izleyerek bir yataktan başka birine ilerlemiş, her yeri eşelemişti, dikili gülleri darmadağın etmiş, üstü başı kir içinde kalmıştı.

«Nerede? Lanet olsun, burada olduğunu bilmiyorum! Bir bomba yerleştirdi! Onu bulmam gerekiyor!»

Ayağı takılınca karşısına çıkan bir cam bölmeye çarpıp az kalsın tuzla buz ediyordu.

Castor'la Pollux yardım etmek için hızla atıldılar.

«Nereye koydu!»

Oğullarını iterek uzaklaştıran Eliot telleri tutup hızla asıldı, neredeyse arka üstü yuvarlanıyordu. Gözlerini tellerin çıplak iki ucuna dikti. Ağlamaklı bir sesle, «Oh, Tanrım, olamaz! Bir şey yokmuş!» diyerek olduğu yere çöktü.

17.

Bıktım artık, diye düşündü Don. Son olay tuz biber ekti. Başımıza yeterince bela oldu.

Seradaki rahatsız edici durumla ilgilenmesi bir saatini almıştı... sinir krizi geçiren Eliot için doktor çağırılmış, gerekli ilk tedavisi yapıldıktan sonra sağlık görevlileri eşliğinde odasına götürülmüş; bomba uzmanları da yaptıkları inceleme sonucunda serada herhangi bir patlayıcı olmadığını doğrulamışlardı. Tüm bunlar olup bittikten sonra kendini seradan dışarıya atabilmişti. Kapalı spor salonuna öfkeyle daldığında karşısına ilk çıkan salon görevlisi oldu. «Saul Grisman denen adamın burada olması gerekirdi.»

«Bir dakika önce çıktı.»

Don kapıyı çarparak çıktı. Asansörü bekleyemeyecek denli öfkeliydi. Merdivenlere atıldı. Grisman üstünü değiştirmeye çıkmış olmalıydı.

Zayıflayıp forma girmesi gerektiğini kendine anımsatıp ter içinde üçüncü kata çıktı, tam koridora vardığı anda Grisman da odasına girmek üzereydi:

«Hey, dur bekle! Seninle konuşmak istiyorum!»

Ama Grisman onu duymadı. Odasına girip kapıyı kapadı.

Don fırtına gibi koridora daldı. «Lanet olası herif. »

İki oda ilerlemişti ki, ansızın duyulan patlamanın etkisiyle ayakları yerden kesildi. Kulaklarının çınladığını hissederken Grisman'ın odasının uçan kapısını gördü.

«Hayır!» Don büyük bir şaşkınlık içinde kapıya doğru emekledi. Öteki kapılarda konuklar belirmişti. Don aldırmadı.

«Grisman!» Burnuna kükürt kokusu geliyordu. Don dikkatle odaya daldı.

Oda mahvolmuştu. Stereo müzik seti, televizyon ve bilgisayar paramparça olmuş, duvarlar is içinde kalmıştı. Yataktaki ateş sönmek üzereydi. Ortalığı duman alarmının tiz sesi kapladı.

«Grisman!»

Yoğun dumanda öksürerek banyoya daldı.

İşte, şurada! Yerde! Tanrıya şükürler olsun, soluk alıyordu!

18.

«Ciddi olamazsın! Yoksa benim...»

«Sen ya da onlar.» Don Castor'la Pollux'u işaret etti.

«O bombayı kendisi yaptı!» dedi Eliot.

«Ve patlattı, öyle mi? Çok saçma. Az kalsın ölüyordu. »

«Az kalsın mı? Ne yani, onun şans eseri kurtulduğunu mu sanıyorsun? Her şey açık değil mi? Hazırladığı bombayı patlatmadan önce gidip banyoya siper aldı.»

«Neden böyle bir şey yap...»

«Benim suçlanmamı sağlamak için, tabii! Seradaki telli gösteriyi planlamasının nedeni benim ondan intikam almaya çalışacak denli çok kızdığımı herkese göstermek içindi.»

«Ya da belki o telleri sen kendin hazırlamışsındır. Suçu ona yüklemek için. Onun bombalarla oynadığı izlenimi verip, odasında hazırladığı bir bombanın da dikkatsizlik sonucu patladığını sanmamız için.»

«Aptal... eğer bombayı ben yerleştirmiş olsaydım, o zaman ,o ölümden kurtulur muydu, sanıyorsun?»

«İç tüzük kurallarına göre eğer bir konuk sorun çıkarmaya devam ederse ona parasını geri verebilirim, sanıyorum. Bir toplantı talep edeceğim. Hanginizin hatalı olduğunu bilmiyorum, o nedenle ikinizi birden toplantı gündemine alacağım. Senin ve oğlunun sorunlarınızı başka bir yerde halletmenizi istiyorum.»

19.

Saul asansöre ve merdivenlere bakarak lobide oyalandı. Patlama sırasında oluşan yanıkları sızlıyordu, ama onlarla ilgilenemeyecek denli heyecanlıydı. Koşu ayakkabılarının sergilendiği bir vitrine bakıyormuş gibi yapıp lokanta girişinin camdaki görüntüsü izledi.

Saat yedide gösterdiği sabrın karşılığını aldı, iki yanında Castor ve Pollux olduğu halde Eliot merdivenden aşağıya inip lokantaya girdiler. Saul bir dakika bekledikten sonra peşlerine takıldı.

Konuklar hemen tepki gösterdiler. Ellerindeki çatalları masaya bırakıp ağızlarındaki lokmaları çabucak yuttular, bakışlarını Saul'dan Ellot'a, sonra yine Saul'a kaydırdılar. Havadaki gerginliği fark eden birçoğu garsonlardan hesap istedi. Yeni gelen birçok konuk da daha kapıdayken şöyle bir bakınıp gerisin geriye lobiye döndü.

Eliot'un yüzü kapıya dönük olmasına karşın, Saul'u özellikle fark etmekten kaçınarak menüyü inceledi, Castor ve Pollux'la konuştu.

«Şuradaki masaya oturmak istiyorum,» dedi Saul.

Şef garson, «Size bu tarafta bir masa önerebilir miyim, efendim... köşede?» diye karşılık verdi.

«Hayır. Yaşlı adamın tam karşısındaki masayı istiyorum.»

Şef garsona itiraz edecek zaman bırakmadı. Yürüyüp ilerleyerek yaşlı adamla yüz yüze gelecek şekilde bir buçuk metre ötesine oturdu.

Eliot onu görmemiş gibi davranmaya çalıştı. Öteki konuklar masalarından kalkıp salonu terkettiler. Çevresini saran boş masalar arasında Saul gözlerini Eliot'tan ayırmadan bakmaya devam etti.

Eliot su içti.

Saul da içti.

Eliot ekmek diliminden bir parça kopardı.

Saul da aynı şeyi yaptı.

Ağızlarına attıkları ekmeği aynı anda çiğnediler.

Eliot bir peçeteyle ağzını sildi.

Saul da gözlerini Eliot'un gözlerinden ayırmadan aynısını yaptı. Chris'in numaralarından birini babasına karşı kullanmak ona zevk veriyordu. Chris ona manastırdaki günleriyle İlgili bir öykü anlatmıştı, «içimizden birkaç kişi manastırdan ayrılmak istiyordu. Ama bunu açıkça söylemeye cesaretleri yoktu. Yaptıkları şey, kendilerini başkalarına zarar veren biriymiş gibi göstermek oldu. En iyi yöntem mi? Yemekte bir arkadaşını taklit etmek. Onun tam karşısına otur, her hareketini tekrarla. Savunmasızdır. Rakibin senin yaptığın tekrarlarla tuzağa düşer. Sen onu izlersin, ama aslında o seni izlemektedir. Elinden bir türlü kurtulamaz, kaçış yoktur. Deliye döner. Sonunda seni şikâyet eder. Ama işin ilginç yanı, manastır yöneticisi gerçekten senin sorun çıkardığını mı, yoksa rakibinin öyle mi sandığını kesin olarak bilemez.»

Saul, Eliot'un her hareketini taklit etti.

Bir elini çenesine götürmesini.

Bir kaşını kaşımasını, iç geçirişini.

On dakika sürdü. Sonra ansızın Eliot peçetesini masaya fırlatıp kalktı, lobiye doğru yürüdü. Castor'la Pollux da onu izlediler.

Saul, «Acaba, yediği bir şey mi dokundu?» diye boş salona sordu.

20.

Saul lobiye indi. Şaşkındı, çünkü ona bir konuğu olduğu haber verilmişti. Huzur evi özel konukların gelmesine izin veriyordu, yalnızca gelen kişinin geçerli kimliği olması ve yapılan aramada hiçbir silah taşımadığının anlaşılması gerekiyordu. Kendisini kimin görmek isteyeceğini bilemiyordu. Acaba Eliot bir şakayla misilleme mi yapıyor, diye düşündü.

Konuğunun kim olduğunu görünce midesinin kasıldığını hissetti. Durdu, şaşkın şaşkın, «Erika? Nasıl...» diyebildi.

Kahverengi bir etekle sarı bir bluz giyen Erika gülümseyerek ona yaklaştı, kollarını boynuna doladı. «Tanrıya şükür, hayattasın.»

Erika'nın kolları öylesine sıkı sarmıştı ki, Saul bir an soluk almakta güçlük çekti. Zaman durmuştu. «Burada olduğuna bir türlü inanamıyorum,» dedi. Titriyordu, şaşkındı, başını geriye çekti. «Orlik... Nasıl...»

«Öldü.» Üzgün görünüyordu. «Öldürülmeden önce kaçmamı sağladı. Bana senin gittiğin yeri söyledi. Daha sonra anlatırım.» Kaşlarını çattı, kaygı dolu bir sesle, «Sana ne olmuş böyle?» diye sordu.

«Bu yanıklar mı?» Yanaklarına dokundu, çevresine şöyle bir göz atıp onun sözleriyle karşılık verdi.

«Daha sonra anlatırım.» Yaptıkları aklına gelince gülümsemekten kendini alamadı.

Ama Erika başını iki yana sallayıp kaşlarını daha çok çattı. «Yalnızca yanıklar değil.»

«Ne öyleyse?»

«Gözlerin. Nasıl desem bilmiyorum ...sanki...»

«Devam et. Söyle.»

«Yaşlanmışsın gibi.»

Elektrikle çarpılmış gibi irkildi. Rahatsız olarak hemen konuyu değiştirmek istedi. «Haydi gel.» Normal görünmeye çalıştı. «Sana çevreyi

gezdireyim.»

Güneş çok yakıcıydı. Beyaz seramikle kaplı patikada bir fiskiyenin yanına yürürlerken Saul sıcaktan başının ağrıdığını hissetti. Erika'nın dediğini bir türlü unutamıyordum. «Burada pek iyi uyuyamıyorum.»

Erika başını çevirip yüzüne baktı, kaygılıydı. «Yanakların. Onlar da...»

«N'olmuş onlara?»

«Çökmüş. Şu haline bir bak. Kilo vermişsin. Yüzün solgun, iyi misin?»

«Ben...»

«E e?»

«Onu nerdeyse çökerttim. Hemen hemen kazanmış sayılırım.» Gözleri parıldadı, ama yine de göz çukurlarının çevresi koyuydu.

Erika bir süre onu inceledi, dehşete düşmüştü.

«Yarın bir toplantı yapılacak,» dedi Saul. «Bize buradan ayrılmamız gerektiğinin söylenip söylenmeyeceğine karar verilecek. Ayrılır ayrılmaz...»

Erika sert bir sesle sözünü kesti. «Sana yaptıklarına değmez. Değişmişsin. Tanrı aşkına, vazgeç. Arabam var. Buradan birlikte...»

«Yüzüp yüzüp kuyruğuna geldiğim bir sırada vazgeçemem.»

«Bu iş asla sona ermeyecek. Dinle beni. Biliyorum, intikam almanı sana ben söyledim. Ama yanılmışım.»

«Hayır, vazgeçemem.»

«Ama kaybedeceksin.»

«Hayatta kaldığım sürece etmem.»

«Ne dersen de. Bu iş artık profesyonel olmaktan çıktı. Kişisel oldu. Sen böyle bir şeye duygusal olarak dayanamazsın. Ömrün boyunca acısını çekersin.»

«Neden? Kardeşimin intikamını almış olacağım için mi?»

«Babanı öldüreceğin için. Senin koşullandırılman çok etkili.»

«O da buna güveniyor zaten. Ama onu yeniyorum.» Sesi nefret doluydu.

Ve işte o anda Erika buradan gitmesi gerektiğini anladı. Çevresi ölüm kokuyordu. Yanılmıştı. Böylesine güçlü bir duygusal değişikliği daha önce hiç hissetmemişti.

Tek umudu onu kendisiyle birlikte gitmeye ikna etmekti. Geceyi burada geçirmeyi planlamıştı, ama artık yalnızca öğleden sonrası olduğunu anladı.

Birbirlerinden ayrıldıktan sonra başlarından geçenleri anlattılar. Binaya geri döndüler, Saul'un odasına çıktılar ve yavaşça birbirlerini soydular. Sevişmek Erika'nın umurunda değildi. Tek istediği Saul'u etkileyip onun ruhunu kurtarmaktı.

Kucaklaşırken, birbirlerini çıplak bedenleriyle sararken Saul dehşetle titredi. Mümkün olmadığını biliyordu, ama sanki Chris yatakta, yanı başında yatıyor, ölü gözleriyle ona sitem ediyor gibiydi.

İçini suçluluk duygusu kapladı. Burada olmamalıyım, diye düşündü. Eliot'un peşinde olmalıyım.

Ama duyduğu yalnızlık ağır bastı. Erika'yla birleşirken ansızın yatakta yalnızca ikisi olmadığını, üçü birden olduğunu anladı. Yalnızca o ve Erika yoktu, Chris de vardı.

«Seni seviyorum!» diye bir çığlık attı. «Oh, Tanrım!»

Ve korkunç bir şey olduğunu anlayan Erika' aynı zamanda Saul'u kaybettiğini de anladı.

21.

«Akşam yemeğine bile kalmayacak mısın?»

Erika tiksintiyle binaya doğru şöyle bir baktı. «Gitmem gerekiyor.»

«Oysa ben sanmıştım ki...»

«Sana yardım edeceğimi mi? Hayır, yanılmışsın. Burası... Haydi, benimle gel.»

Saul başını iki yana salladı. «Daha işim bitmedi.»

«Onu öldürüp öldürmemen bir şey değiştirmiyor. Anlamıyor musun? O daha şimdiden kazanmış sayılır. Seni mahvetti.» Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı. Saul'u öptü. «Seni on yıl önce kaybetmiştim. Şimdi bir kez daha kaybediyorum.» Başını üzgün üzgün salladı. «Seni özleyeceğim.»

«Bir hafta içinde istediğimi elde edeceğim. Sonra senin yanma gelebilirim.»

«Hayır.

«Yoksa beni istemediğini mi söylemek istiyorsun?»

«Hayır. Gelmeni elbette istiyorum. Ama gelmeyeceksin.»

«Anlamadım.»

«Biliyorum.» Saul'u bir daha öptü. «Sorun da bu.» Arabasına bindi, gözlerindeki yaşları eliyle sildi. «Eğer ben yanılıyorsam, o zaman elçilik sana beni nerede bulabileceğini söyler.»

«Yunanistan'da bildiğim bir yer var,» dedi Saul. «Denizi masmavi...»

Erika acıklı bir sesle devam etti. «Ve dalgalar sahilde bembeyaz köpükler oluşturuyor... istemez miyim, sanıyorsun? Ne yapacağım biliyor musun?» Çenesini hafifçe yukarıya kaldırdı, titriyordu, «istifa etmeyi düşünüyorum. Görüşürüz, sevgilim, kendine dikkat et.» Motoru çalıştırıp yoldan aşağıya ilerlemeye başladı.

Saul huzursuzca arabanın vadi yoluna uzanan ağaçlar arasında gözden kaybolmasını izledi, içinde bir boşluk duydu. Sersem gibiydi, kafası karmakarışıktı, sanki sımsıkı kapalı bir sisteme dış bir etki nüfuz etmiş gibiydi. Acaba, bana neler oluyor?

Şaşkın şaşkın binanın önündeki merdivenleri tırmanmaya başladı. Ansızın Erika'nın ona ne anlatmaya çalıştığını farketti. Burada kaldım. Yaşlı adamı cezalandırana dek asla onun yanına gitmeyeceğim.

Ama o zamana dek iş işten geçmiş olacak. Bana kendisini sundu, oysa ben babamı seçtim.

Bu durumda beni bir daha nasıl kabul edebilir?

Huzur eviyle İlgili içindeki rahatsız edici duyguyu anımsayınca, acaba buraya kapanmakla kendisini lanetleyip lanetlemediğini merak etti. Neredeyse koşup merdivenlerin dibinde duran arabalardan birine atlayacak ve...

Ne yapacağım? Erika'nın peşinden mi gideceğim? Onunla birlikte olacağımı mı söyleyeceğim?

Eliot'la İlgili düşünceler geri geldi. Şaşkın şaşkın basamaklarda dondu kaldı, yine ağaçlar arasındaki yola doğru baktı. Duygularında büyük çatışma vardı. Keder ruhunu kapladı. Kendi isteği ikinci planda kaldı. Ne yapacaktı? Kimi seçecekti? Chris sanki karşısında durmuş, suçlayan üzgün bakışlarını ona dikmiş gibiydi.

Şaşkınlığı bir anda yine kararlılığa dönüştü.

22.

Don camla kaplı duvarın öte tarafındaki yüzme havuzunu işaret ederek ilerledi. Sıcak ve güneşli bir gün olmasına karşın havuz bomboştu. «Tüm yaptıklarınızdan sonra konukları öylesine huzursuz ettiniz ki, artık hiçbiri odasından çıkmak istemiyor. Dışarıya çıplak dansçı kızlar çıkartsam hiç kimse onları izlemeye gitmez. Aranızdaki anlaşmazlıkla İlgili söylentiler her yere yayıldı. Başkaları artık buraya gelmek istemiyor. Hong Kong ve İsviçre'deki huzur evlerini yeğliyorlar. Buradaysa sorundan, sizlerden söz ediyorlar.»

Sözünü ettiği sorun Eliot, Castor, Pollux ve Saul' du. O anda muhafızların sıkı kontrolü altında Saul'la ötekiler ayrı ayrı oturuyorlardı. Don devam etti. «Evet, durum bu. Sığınak kuralları gereğince bir huzur evi zor durumdaki bir ajanı koruması altına almaya zorunludur, tabii gerekli aidatları ödemesi koşuluyla. Ama kurallar bozguncu konukları barındırması konusunda bir huzur evi yöneticisini zorlamıyor. Yetkili amirimle temasa geçip ona buradaki sorunları anlattım. Denetleme kuruluyla da bağlantı kurdum. Onlardan bir toplantı yapıp karar varmak konusunda gerekli izni aldım. Abelard kuralları gereğince, eğer bir yöneticinin yeterli nedeni varsa... Tanrı biliyor ya, gerçekten de var!.. Bir konuğuna bavullarını toplamasını,» Don kapıyı gösterdi. «Ve huzur evini terketmesini söyleyebilir.»

Eliot öfkeyle doğruldu. «Ve bu adamın beni dışarıya çıkar çıkmaz öldürmeye çalışmasını sağlamış olur, öyle mi?»

«Onun seni öldürmeye çalışmasına izin vereceğimi söyledim mi, ben? Hayvan değiliz elbette. Yönetim kurulu uzlaşma kararı aldı. Daha görmediğiniz hizmetler karşılığında önceden bir aidat yatırmıştınız, bu nedenle aidatınızın geri kalan bölümünü kapsayan şu çeki alın. Sen yaşamını mesleğe adadın. O nedenle sana bir şans veriyoruz. Yirmi dört saatlik avantajın olacak. Senin gibi deneyimli biri için bu süre çok uzun bir zaman sayılır. Sonsuza dek gizlenmeyi başarabilirsin. Bu gece kalıp dinlenin. Ama yarın sabah saat sekizde... yani sürenin başlama saatinde, buradan ayrılmanı istiyorum. Ve tam bir gün sonra da Grisman'ın aynı

şekilde ayrılması gerekiyor. Belki ondan sonra konuklar yine eskisi gibi olabilirler.»

Eliot koltuğunda yan döndü, burnundan soluyarak Saul'a baktı.

Saul ise karşılık olarak yalnızca sırıtıp omuz silkti.

23.

Güneş dağların ardında batarken Eliot'un odasının penceresi kızılımsı ışıkla parıldadı.

«Önemli değil,» diye bağırdı Eliot. Telefonla konuşuyordu. «Kaç adamın gerekeceği ya da kaça mal olacağı umurumda bile değil. Yarın bu vadinin adamla kaynamasını istiyorum. Huzur evinden ayrılır ayrılmaz onun öldürülmesini emrediyorum. Hayır, dinlemiyorsun. Buraya gelirken onu durdurmaya çalışan timi istemiyorum. Neyin var senin? Kaybedenlere tahammülüm yok benim. Sana en iyisini istiyorum dedim.» Telefonu sımsıkı kavrayan elinin üst tarafındaki kemikleri bembeyaz ortaya çıkmıştı. «Grisman'dan daha iyisi yok demekle neyi kastediyorsun? Ben varım. Sana denileni yap.»

Eliot telefonu hızla çarparak kapadı, sonra da Castor'a döndü. O sırada Pollux koridordaydı, yani Don'un Eliot ve yardımcılarını göz altında tutmak için gönderdiği iki muhafızın bulunduğu yerde. «Gerekli rezervasyonları yaptın mı?»

Castor başını salladı. «Kanada Havayollarının Vancouver'den Avustralya'ya giden seferine. Yarın akşam saat yedide.»

«O zamana dek çok vaktimiz olacak.»

Castor omuzlarını kaldırdı. «Belki de olmayacak. Eğer yirmi dört saat sonra bırakılırsa bizi bir daha asla bulamayacağını Romulus biliyor. Bu yüzden büyük bir olasılıkla daha önce kaçmaya çalışacaktır. »

«Kesinlikle öyle yapacaktır. Buna güveniyorum. Beni elverdiğince çabuk izlemek istiyecektir... ve benim avantajım da bu olacak.»

Castor kaşlarını çattı. «Nasıl olacağını anlamadım.»

«Telefonda o aptala söyledim şey doğru. Hiç kimse Romulus'tan daha iyi değil. Tabii, benim dışımda. Ve bir de siz ikinizin. Onu ben eğittim. Nasıl davranacağını tahmin edebilirim. Başta yaptığım hata kendi işimi başkalarına gördürmeye çalışmam oldu.»

«Ama vadinin adamla kaynamasını emrettin.»

Eliot başını salladı. «Romulus benim öyle yapmamı bekler. Eğer tahmin ettiği şeyi yapmazsam, o zaman daha büyük bir tuzak olacağını sezinler. Elbette, adamların şansı yaver gidip onu belki öldürebilirler.» Kırış kırış olmuş dudaklarını düşünceli bir tavırla büzdü. «Yine de başarılı olacaklarından kuşkuluyum. Vahşi doğa onun yuvası. Eğer girdiği gibi çıkarsa, o zaman dağlardaki her geçiti gözaltında tutmaya bin adam bile yetmez.»

Castor gözleri sevinçle parladı. «Yine de korunmuş oluruz. Çünkü dağlarda ilerlemesi zaman alır. Bizim çok gerimizde olur ve bize asla yetişemez.»

«Ve işte bu nedenle başka bir yol seçecektir.»

Castor'un aydınlanan bakışları karardı, yine kaşları çatıldı. «Hangi yolu? Ve biz onu nasıl durdurabiliriz?»

«Kendini bir an için onun yerine koyarsan, ne yapacağını tahmin etmek o denli güç olmaz. Mantıksal olarak elinde tek bir seçeneği var.»

Eliot ne olduğunu söyledi ve Castor da başını salladı, yine neşelendi. Etkilenmişti.

24.

Güneşin dörtte üçü batmıştı. Vadi gittikçe karardı. Her yer önce eflatuna, sonra griye, aradan kısa bir süre geçince de sisle karışık bir karanlığa gömüldü.

Saul zamanın farkında değildi. Karanlık odasında bağdaş kurup yerde oturmaya, kafasındaki düşünceleri süzgeçten geçirip kendini hazırlamaya devam etti. Geldiğinden beri başlıca amacı, intikam almak ve Chris'e olan şeref borcunu ödediğini bilmekle duyacağı tatminin zevkini çıkarmak için hayatta kalmayı başarmaktı.

Kardeşi, içini yakıcı bir öfke kapladı; kontrol altında tutmak için konsantre oldu. Amacını yerine getirmeye az kaldığı şu sırada kendisini tüm duygusallıktan kurtarmak, bir samurayın saflığına kavuşmak ve Eliot'un ona kazandırdığı profesyonelliğe dönüş yapmak zorundaydı.

Konsantre olurken, düşüncelerini, içgüdülerini ve yeteneklerini birleştirerek tam bir kararlılık ve sükûnet merkezine ulaşırken bir sözcüğü içinden durmadan yineledi.

Chris. Chris. Kardeşinin ruhunun onunkiyle kaynaştığını hissetti.

25.

Sabah hava kapalıydı. Ortalığı yağmur bulutları sarmıştı. Binanın önünde lacivert renkte Chevy marka bir steyşın vagon duruyordu.

Hizmetkârlar arka tarafı bavullar ve çantalarla doldurdular, sonra da bagaj kapısını kapatıp bir kenara çekildiler.

Saat tam sekizde binanın ön kapısı açıldı. Eliot, Castor ve Pollux yanlarında muhafızlarıyla birlikte verandada gözüktüler. Tam arkalarından da Don geliyordu.

Eliot üniformasını giymişti... yelekli siyah takımıyla fötr şapkasını. Arabayı görünce bir an durakladı, sonra da sağa dönüp iki muhafızıyla birlikte verandanın öteki ucunda duran Saul'a ters ters baktı.

Ortalığı iç karartıcı bir sis kaplamaya başladı. Eliot'un burun delikleri nefretle genişledi. Gergin an uzadı.

Ansızın dönen yaşlı adam merdivenlerin kenarındaki korkuluğa tutunup aşağıya inmeye başladı. Castor ona arabanın arka kapısını açtı, babasının oturduğunu görür görmez de kapatıp öndeki Pollux' un yanına geçti, kontak anahtarını çevirdi. Çıkan sesten arabanın sekiz silindirli olduğu anlaşılıyordu.

Steyşın vagon çakıl taşlı yolda ilerlemeye başladı. Saul bakışlarını Chevy'nin arka camına odaklaştırdı; öyle ki, artık yalnızca Eliot'un kafasının arka tarafını görüyordu.

Ama yaşlı adam ona bakmak için geriye dönmedi.

Chevy'nin hızı arttı, gittikçe küçülüp lacivert rengi ormanın yeşilliğine karıştı.

Arabanın gidişini izlerken Saul'un tüyleri diken diken oldu, kalp atışları hızlandı.

Don kendini beğenmiş bir tavırla yanına geldi. «Epey bekleyeceksin, değil mi? Tamamı tamamına yirmi dört saat. Garaja koşup onu izlemek için bir araba çalmak istediğinden eminim.»

Saul ağaçların arasındaki yola bakmaya devam etti.

«Ya da arkadaki helikopteri,» dedi Don. «Bir denemeye kalkışmamak için kendini güç tuttuğuna bahse girerim, yanılıyor muyum? içinden böyle geliyor, değil mi? Hele bir dene, kurşunlarla delik deşik olduğunu görmek beni çok mutlu edecek.»

Saul yine hiçbir yanıt vermedi, onun yerine Don'un yanından sıyrılıp geçti.

«Hayır mı?» diye arkasından sordu Don. «Bugün hiçbir sorun çıkarmayacak mısın? Senin için büyük bir değişiklik sayılır.»

Saul kapıyı açarken muhafızları iki yanında bitti.

«Öyleyse, ahbap, odana geri dön ve orada kal. Yirmi dört saat. Anlaşma böyle. Yarın sabah onu istediğin gibi izleyebilirsin. Bulabilirsen, tabii.»

Saul umursamazmış gibi Don'a şöyle bir baktı, içeriye girmek üzere kapıyı açtı.

Bir geçe önce durumu dikkatle düşünmüş, bir sürü plan yapmıştı...

Ama her şey gözönüne alındığında, gerçekte yapabileceği tek bir seçim kalmıştı.

Don gözlerini ovaladı. Hayal görüyor olmalıydı. Mümkün olamazdı. Grisman kapıdan girerken kaşla göz arasında dirsekleriyle bir şey yaptı. Bir anda arkasındaki muhafızlar geriye kaykıldılar, birbirlerine çarparak yere devrildiler. Bu arada binanın kapısı hızla kapandı. Kil itin yuvaya giren sesi duyuldu.

«Ne olu... Tanrım!» Muhafızlar birbirlerini itip ayağa kalktılar, küfredip kapıya atıldılar; sarstılar, kilitli kapıyı öfkeli öfkeli yumruklamaya başladılar.

Don olduğu yerde kalakaldı, bir türlü inanamıyordu. Mümkün olamazdı. Oysa Grisman'a sataştığı zaman kendisinden öylesine emindi ki, o lanet olası baş belasının sonunda elini kolunu bağladığına maaşına bahse girebilirdi.

Oh, hayır, olamazdı. Grisman yapıyordu işte, kaçmaya çalışıyordu.

«Garaj!» diye bağırdı Don. «Helikopter pisti! O lanet olası kapıyı yumruklamayı bırakın, aptal herifler! Önünü kesin!»

Don hızla merdivenleri inmeye başladı. Sinirli sinirli sola döndü, binanın yan tarafına doğru atıldı.

26.

Hiç de güç olmamıştı. Saul olabilecek tek mantıksal taktiğe karar verir vermez, geriye yalnızca farklı senaryoları oluşturup beklemek, planını uygulamaya koyacağı en uygun anı kollamak kalmıştı. Yakaladığı ilk fırsatta da harekete geçmişti. Verandada, açıkta, Don'la birçok muhafızın önünde, Eliot'un daha yeni ayrıldığı bir sırada hiç kimse onun harekete geçeceğini tahmin etmezdi. Hele Don ve muhafızlar kesinlikle etmezdi, işte, onların bu kendilerine güvenleri onun avantajı olmuştu.

Yere devrilen muhafızlar kendilerine gelip kilitli kapıyı yumruklamaya başlayana dek, Saul lobiye koşmaya başlamıştı bile. Ortalıkta hiçbir konuk yoktu, ama birçok personel şaşkınlıktan ağızları bir karış açık donup kaldı. Sol tarafında, gözünün ucuna denk gelen alanda masa görevlisinin aceleyle telefonuna atıldığını fark etti. Arkasındaysa kapının yumruklandığını duyuyordu. Sağında bir hareket sezinleyerek merdivenin yanındaki bir koridora doğru hızla atıldı; o arada lokantadan çıkan bir muhafız Saul'u görüp bağırma seslerini duyunca olanları anlamış, tabancasını çekiyordu.

Silah sesi lobinin cilalı duvarlarında yankılandı. Tırabzana çarpan mermiler bir sürü kıymığın uçuşmasına neden oldu. Ama Saul koridora dalmıştı bile. Adımlarını daha çok açarak sondaki bir kapıya yöneldi, merdivenin arkasındaki küçük odanın kapısını hızla itip açtı. O anda içerdeki muhafız da kapının tokmağına uzanmak üzereydi. Silah seslerini duyup bir araştırma yapmak için harekete geçmiş olmalıydı. Ne var ki, göğüs kafesine inen Saul'un el darbesine hazırlıklı değildi. Adam inleyerek yere devrilirken Saul hemen elindeki Uzi'yi kaptı ve geri dönüp koridora mermi yağdırdı. Peşindeki muhafız sığınmak için kendini çılgıncasına yere attı.

Saul hiç beklemedi. Kaybedecek zamanı yoktu. Fırladı, kısa bir merdivenden aşağıya hızla indi, rafları havlular, sabunlar ve tuvalet kâğıtlarıyla dolu madeni bir dolaba çarpıp içindekileri yere döktü, böylece dar koridorda bir barikat oluştu.

Sağ tarafındaki bir kapıda şaşkın bakışlı bir temizlikçi kız belirdi, ne olduğunu çabucak anlayıp korkuyla geriye çekildi. Saul bir kez daha geriye dönüp Uzi'yi ateşledi, amacı peşindeki muhafızı siper almaya zorlamaktı, sonra da arkadaki kapıdan dışarıya fırladı.

Huzur evine ilk geldiğinde, otomatik olarak Eliot'un kurallarından birine uymuş, av sahasında dolanıp her yeri iyice öğrenmişti. Nitekim o anda dışarıya fırladığında, karşısına tahmin ettiği gibi birkaç basamaklık küçük bir beton merdiven çıktı. Üçer üçer atlayarak aşağıya inip ileriye doğru atıldı.

Bulutlar iyice alçalmıştı, gri ve kasvetliydi. Açık arazi önünde uzanıyordu. Sisle kaplı garaj sağında, helikopter pistiyse solundaydı.

Serpiştiren yağmur yanaklarını ıslatır, soğuk hava da terini kuruturken, nereye gideceğini ve ne yapacağını çok iyi biliyordu.

27.

Soluk soluğa binanın arka tarafına doğru delicesine koşarken, Don önündeki muhafızlara bağırdı. «Aptallar! Ayrılın! Önünü kesin!» Durdu, derin bir nefes alarak yüzündeki yağmuru sildi. «Helikopter pisti! Garaj!» Muhafızlar emrine uydular.

Biraz soluklanıp gücünü kazandıktan sonra Don yine koşmaya başladı, tam binanın arka tarafına döndüğü sırada elinde tabancasıyla çömelik durumda dışarıya çıkan bir muhafızla karşılaştı.

«Söyle nerde o?» diye bağırdı Don.

Muhafız kısık sesle yanıt verdi. «Bu kapıdan çıktı.» Beton basamakların arasına çömelerek, «Vurulacaksın, yere çök,» diye Don'u uyardı.

«Silahlı değil.»

«Ray'in Uzi'sini aldı.»

«Yoksa içerde ateş eden Grisman mıydı?» Don'un vücuduna bir ürperti dalgası yayıldı ve tir tir titredi. «Ben sanıyordum ki... Tanrım!» Kendini çimene attı, ıslak çimen ekose pantolonuyla kırmızı spor ceketini ıslatırken titremesi daha da arttı. «Hangi cehennemde şimdi?»

Muhafız silahının namlusuyla arazinin farklı bölümlerini işaret etti.

Don kendisini felce uğratan korkuyla mücadele etti ve muhafıza doğru yuvarlanıp beton basamakların dibine çömeldi. «Telsizin. Ver onu bana.»

Muhafız gözlerini karşıdan ayırmadan telsizini kemerindeki kılıfından çıkarıp Don'a uzattı!

Don düğmesine dokundu, ağzını açtığında çıkan çatlak sesten dehşete düştü. «Benyöneticiyim. Garaj cevap ver.»

Düğmeyi bıraktı. Parazit sesi duyuldu.

«Görünürde yok,» dedi bir ses. «Hâlâ arıyoruz. »

«Helikopter pisti.»

«Kuşun çevresini sardık,» dedi başka bir ses. «Üzerine çevrili bunca silaha karşın kuşu almaya kalkışması için kafadan çatlak olması gerekir.»

Don arkasındaki kapının açıldığını duyunca korkuyla irkildi. Başka bir muhafız çıkıyordu.

«Ray'in yanından geliyorum,» dedi yeni muhafız. «Doktor başında.»

Sözlerin ne anlama geldiğini anladığında, Don' un içini yeni bir titreme kapladı. «Yani yaşıyor mu?»

«Grisman göğsüne bir el darbesi indirmiş. Birkaç kemiği kırık. Doktor Ray'in yaşayacağını söylüyor.»

«Hiç anlamıyorum. Grisman böyle bir hata yapamayacak denli usta. Iskaladığına bir türlü inanamıyorum.»

«Tabii, bir hata değilse.»

«Yoksa bana Grisman'ın özellikle öldürmediğini mi söylemek istiyorsun?»

«Eğer Grisman öldürmek istemiş olsaydı, öldürürdü. Çünkü yapması gerekecek tek şey, biraz daha kuvvetli vurmaktı.»

«Öyleyse neden öyle yapmadı? Ne düşünüyor?»

«Kim bilir?» Muhafız kıkırdıyormuş gibi bir ses çıkardı.

Ansızın telsiz çatırdadı, «işte, orada! Görüyorum onu!»

Don, «Nerede?» diye ağzına götürdüğü telsize bağırdı. «Garajda mı? Heli...»

«O denli yakında değil! Aptal herifin gittiği yön koşu yoluyla seranın ötesi!»

«Ne?»

«Arazinin öteki ucuna doğru koşuyor! Nehir! Nehre yöneldi!»

Don hızla fırlayınca dengesini kaybetti, az kalsın düşüyordu. Sonra da seraya doğru koşmaya başladı, iki muhafız koşarak hızla yanından geçtiler. Nereden çıktıkları belli olmayan daha birçok muhafız belirdi.

28.

Saul, Uzi'yi sıkıca yakaladı, gittikçe artan yağmur altında son sürat koştu. Bacakları piston gibi çalışıyor, göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Arkasında belli belirsiz bağırma sesleri duydu. Bir anda bağırmalar artmış gibi geldi. Daha hızlı koşmaya başladı.

Sanki yanında bir gölge vardı. Solunda. Başını çevirip bir göz attığında, hayal görüyor olması gerektiğini biliyordu. Ama yine de Chris'i gördüğüne yemin ederdi. Sanki aynı tempoda koşuyorlardı. Sonra Chris öne geçip arayı açtı. Asla benden hızlı olamadın, diye düşündü Saul. Duyduğu heyecandan az kalsın sırıtıyordu. Benden akıllıydın, ama ben daha güçlüydüm. Oraya benden önce varacağını sanıyorsun, öyle mi?

Eee, kardeşim, yanılıyorsun.

Arkasında bir tüfek sesi duyduğunda Saul tüm gücünü kullandı, Chris'e yetişmeye başladı. Uzaklarda bir Uzi takırdadı. Saul, Chris'le aynı hizaya geldi. Daha hızlı koşabilmek için bacaklarını zorladı.

Bağırma sesleri yaklaştı.

Chris kayboldu ve yağmur arasında Saul nehirle yüz yüze geldi, Eliot'ia tartıştığı yerin yanındaki banka doğru yöneldi. Çalıların arasandan yokuş aşağı indi, bir kaya çıkıntısına ulaştı.

Ve balıklama atladı.

Soğuk su bir anda onu uyuşturdu. Dalmanın etkisi onu dipteki karanlığa götürdü. Bir dip akıntısıyla sürüklendi. Suyun altında döndü, yukarıya çıkmaya çalıştı. Suyu tekmeleyerek yüzeye çıktı, derin bir soluk aldı, nehre kurşun yağarken hızla soluk alıp yine dibe daldı.

Akıntının gücü onu hayrete düşürdü. Eliot'ia tartıştığı yerde su oldukça sakin görünüyordu, ama orası bir tür koydu, yani nehrin akıntısından uzaktı. Oysa şimdi güçlü eller onu evirip çeviriyor ve beraberinde sürüklüyor gibiydi. Havasız kalınca çaresizlikten yine yüzeye çıktı, soluk alıp tekrar

daldı. Ama bu arada başka silah sesleri duymuş, akıntının onu daha şimdiden ne denli uzağa sürüklediğini anlamıştı.

Muhafızları geride bırakmıştı, bunu fark edince rahatladı. Artık yapması gereken tek şey nehirle mücadele etmekti. Öteki kıyıya ulaş, diye düşündü durdu. Üzüntüyle, Uzi'nin elinde olmadığını anladı.

Ama hayattaydı. Planının ilk aşaması başarılmıştı. Başını suyun üstünde tutup derin soluklar alarak kulaç atmaya başladı. Karaya çıkmak için gözüne kestirdiği yer karşı kıyıda, yüz metre iler sinde dalları suya değen bir ağacın dibiydi.

29.

Don ümitsizce nehre doğru bakınırken yağmurun ıslattığı saçlarını alnından çekti. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Lanet olası Grisman, diye içinden küfretti. Onun peşinden koşacağım derken az kalsın kalp krizi geçirecektim, «izine rastladınız mı?»

Bir muhafız başını iki yana salladı. «Öteki timden daha bir ses çıkmadı.»

Don başını salladı. Grisman'ın niyetini anlar anlamaz telsizle emir vermiş, öteki muhafızları nehrin aşağı kısımlarına göndermişti. «Er ya da geç hava almak için suyun üstüne çıkacaktır. Uzun süre dipte kalamayacak denli soğuktur su.»

Muhafızlar gözleriyle nehri taramaya devam ettiler.

«Bilemeyiz,» dedi Don, bir yandan da yağmurdan iyice ıslanmış olan pantolonunu baldırlarından çekip ayırdı. «Belki şansımız yaver gider. Bela herif boğulmuş olabilir.»

İki muhafız ona dönüp kaşlarını denilene inanmıyormuş gibi kaldırdılar.

«Pekâlâ, pekala. Anlaşıldı. Söylediğime ben de inanmıyorum.»

Telsizin paraziti duyuldu. «Onu biraz önce kaçırdık,» dedi bir ses.

Don oturduğu kayadan kıçına iğne batırılmış gibi fırladı. «Ne dedin? Tekrar et.»

«Kaçırdık onu. Bulunduğunuz yerden yaklaşık çeyrek mil aşağıda. Biz tam oraya vardığımız anda, o karşı kıyıya çıktı, sonra da çalıların arasında kayboldu.»

«Ama ben hiçbir silah sesi duymadım.»

«Ateş edecek zamanımız olmadı. Karşıya yüzüp onu izlememizi istiyor musunuz?»

İki muhafız onun tepkisini incelemek için başlarını çevirirken Don da karşı tarafa bakındı. Bir an duraksayıp gökteki gri yağmur bulutlarına bir

göz attı. «Bir dakika,» dedi telsize. Dönüp muhafızlarına sordu. «Siz olsanız ne yapardınız?»

«Ray'i öldürmedi,» diye muhafızlardan biri anımsattı' «Öldürebilirdi, ama öldürmedi.»

«Yani onun gitmesine izin vermemi mi söylüyorsun?»

«Yalnızca Ray'i öldürmedi diyorum.»

Don bir süre düşündü, sonunda başını salladı. Ve telsizin düğmesine basıp emrini bildirdi. «Aramaya son verin. Geri dönün.»

Ses. «Tekrarlayın,» dedi. «Doğrulanmasını istiyoruz.»

«Arazinin dışına çıktı. Yetki alanımız dışında bulunuyor. Binaya geri dönün.»

«Tamam. Anlaşıldı.»

Don telsizi yanına bıraktı. Muhafızlar onu hâlâ inceliyordu. «Ayrıca,» dedi, adamlarına güvenebileceğine karar vererek. «Yaşlı adamın tüm çıkış noktalarını gözetim altına alacak timler gönderttiğini sanıyorum... Grisman'ın böyle bir girişimde bulunacağını düşünmüş olmalı. Kısa bir süre sonra pusudaki adamların kucağına düşecektir. Bu nedenle hiçbirinizin onların ateş hattına girip, serseri bir kurşunla vurulmasını istemem.»

«Bence uvgun,» dedi muhafızlardan biri. «Grisman'ı kendi bölgesinde avlamaya çalışmak için ayılıp bayılmıyorum. Ormanda vurup kaçmak onun uzmanlık alanı.»

Don, «Eh, bu artık Eliot'un sorunu,» dedi. Öfkeli olmasına karşın kriz sona erdiğinden neşelenmeye başlamıştı. «Biz elimizden geleni yaptık. Sanırım geldiği zaman Grisman ağaçlar arasına bir araba gizlemiştir, ama orman çok sık, oraya ulaşması saatler alacaktır. O zamana dek Eliot bölgeden uzaklaşmış olur. Yani sonuç yine aynı... Grisman burada yirmi dört saat kalmış ya da ormanda saatlerce dolaşmış hiçbir şey fark etmeyecek. Her iki durumda da yaşlı adam avantajlı olacak.» Döndü, binaya" doğru yürümeye başladığında bacaklarının iyice yorulduğunu hissetti. Yağmur damlaları ensesinden aşağıya süzülüyordu. Yine de durumdan şikâyetçi değildi, keyfi yerindeydi. «Amma iş!» dedi yanında

yürüyen muhafıza. «Bir ajanın zorla huzur evine girmeye çalıştığı zaman zaman olur. Ama kaçmaya çalıştığı görülmüş şey değil! Özellikle de huzur evinde hiç kimseyi öldürmemişse. Böyle bir şey ilk kez oluyor.»

30.

Yapılacak bir sürü iş vardı, tabii. Öncelikle Don' un amiriyle bağlantı kurup ona olup bitenleri anlatması gerekiyordu. Bu iş öylesine önemliydi ki, telefon etmek için ıslak elbiselerini değiştirmeyi bekleyemezdi. Binadaki bürosunda bir yandan yerdeki halıya üzerinden sular damlarken, bir yandan da kocaman penceresinden yağmurun dışardaki yüzme havuzuna yağışını seyrederek amirine raporunu verdi. Bir kez hapşırdı. Elbiselerinin ıslaklığı nedeniyle birkaç kez de sesi titredi, ama bunların dışında konuşmasını profesyonelce ve sakin bir şekilde sürdürmeyi başardı. «Anlıyorum, efendim. Kurul yazılı bir rapor isteyecektir. Hemen yazmaya başlayacağım. Bunu önemle belirtmek isterim. Evet, Grisman kaçtı. Bunun suçunu kabul ediyorum. Olmamalıydı. Hiçbir özürüm yok. Ama yaşlı adama zaman avantajı tanımaya söz vermiştik, aynı avantaja hâlâ sahip olduğunu kabul edebiliriz. Önemli bir zarar olmadı.»

Konuşmanın sonunda amiri Don'a kurulun vereceği kararı beklemesini söyledi. O arada Don da ona her şeyin sonunda normale döndüğü konusunda teminat verdi.

Herhangi bir cezalandırma olmamasını ümit eden Don telefonu yerine bıraktı, bir duble viski içti, sonra da odasına giderek yarım saat süreyle sıcak su dolu küvetten dışarıya çıkmadı. Duyguları onu farklı yönlere çekiyordu. Bir yandan hâlâ kızgındı. Grisman geldiğinden beri başına bela olmuştu ve şimdi kaçmakla başına daha büyük iş açmıştı. Lanet olsun, onu nehre ulaşmadan yakalamak isterdi. O zaman onu kendi elleriyle öldürürdü.

Bir yandan da Grisman'dan kurtulmuştu. Kriz sona ermiş, huzur evinde her şey, tıpkı amirine de dediği gibi, yine normale dönmüştü.

Sonunda Don rahatladı.

Yeni ütülenmiş yeşil pantolon, sarı bir gömlek, bej renkte ekose bir spor ceket giydi. Bir duble daha viski içti, kollarını uzatıp koltuğuna yayıldı, artık yine eski keyfine kavuşmuştu. Bir süre sonra bürosuna indi, beyaz ayakkabılarını masasının üzerine dayadı, raporuna başlamak için dikte

makinesini açtı: ve işte o anda arkasındaki camları titretircesine yakından geçen bir motor gürültüsüyle şaşkına dönüp kaşlarını çattı.

Suratını buruşturarak, ne oldu yine, diye düşündü.

Kalbi sıkıştı. Korkunç bir önseziyle midesi kasıldı, az kalsın içtiği viskileri çıkarıyordu.

Telefona atıldı, numarayı çevirmeye başladı.

Ama hiç gerek kalmadı. Çünkü o anda kapısı yumruklandı. Daha, «Gir,» demeye fırsat bulamadan kapı hızla açıldı, muhafızların şefi göründü.

«Şu lanet olası Grisman!»

«Söyle, ne oldu?»

«Nehirde yüzüp karşı tarafa geçmesi, sonra da ormanda kaybolması var ya!»

«Neler olduğunu anlatsana be adam!»

«Bizi yanıltmak içinmiş! Ormanda ilerlemek istediği filan yokmuş! Bir aldatmaca! Başka bir şey değil! Niyeti bizi boş anımızda yakalamakmış! Nitekim biz helikopterin korunmasını gevşetir gevşetmez, geri döndü! Havadaki o! Kuşu çaldı!»

31.

Saul ıslak yünlü elbiseleri içinde titredi ve bir zafer çığlığı atmak istedi. Helikopteri koruyan iki adam Saul'un kaçışından sonra öylesine rahattılar ki, onun emekleyerek seraya yaklaştığını, sonra koşu yolundan fıskiyenin yanına hızla koştuğunu, sonunda da çiçek bahçesinden üzerlerine geldiğini görmemişlerdi.

Saul onları da öldürmeksizin safdışı bırakmıştı. Bu çok önemliydi. Eğer huzur evi sınırları içinde herhangi birini öldürürse, o zaman mesleğin tüm olanakları kullanılarak izlenirdi. Böyle bir durumda belki Eliot'u asla yakalayamazdı, yakalayıp öldürmeyi basarsa bile intikamının tadını çıkarmak için hayatta kalamayacağı kesindi. Eğer gerekirse, dünyadaki haberalma topluluğu onu füzeler kullanarak avlamaya çalışır, bir huzur evinin kutsallığını bozan kişiyi cezalandırmak için her şeyi yaparlardı.

Oysa şimdiki gibi davranmakla, işlediği en büyük suç personeli biraz hırpalamak ve bir helikopter çalmaktı. Kutsallığın bozulması suçuyla bir karşılaştırma yapılınca, yaptığı şey bir kavgaya karışıp kurtulmak için bir araba çalmaya benziyordu. Karar verecek kişiler onun baştan sona kadar kontrollü hareket ettiğini gözönüne alacaklardı. Sisteme saldırmadığını, yalnızca Eliot'tan intikam almaya çalıştığını anlayacaklardı. Bu iş politik değildi, tümüyle kişiseldi. Ve yakında yapacağı düelloyu dikkate alınca, belki de onun şimdiki davranışlarına tümüyle göz yumabilirlerdi.

Öyle olmasını umut etmekteydi.

En azından ilkelerinden sapmamıştı ve daha da önemlisi, Chris'in onu onaylayacağını hissetmesi Saul'u memnun ediyordu. Gerçekten de o anda sanki Chris yanındaki koltukta oturuyor, ona sırıtıp güç vererek devam etmeye zorluyor gibiydi. Saul de ona sırıtarak karşılık verdi. Yıllardır helikopter kullanmamıştı, ama Eliot onu iyi eğitmişti ve araca uyum sağlaması yalnızca bir dakikasını almıştı. Kalkış yapıp huzur evinin arazisini geçtikten sonra yükselerek ağaçların yukarısına çıkmıştı. Yanındaki koltukta helikopter muhafızlarından aldığı bir ceket, iki Uzi ve bir sürü dolu yedek şarjör bulunmaktaydı. Eliot'un mantıksal olarak

yalnızca bir seçimi vardı. Oh, tabii, gitmiş gibi görünüp gerçekte bölgede gizlenir, Saul'un yanından geçip gitmesini bekleyebilirdi. Ama verilen zaman avantajı dikkate alınınca Eliot'un elverdiğince hızlı yol alıp bir an önce Vancouver'e ulaşmaya çalışması daha akıllıca bir hareket olurdu. Tabii, oradan da uçakla dünyanın en uzak köşesine uçardı. O zaman Saul'un onu bulma şansı hiç kalmazdı. Kuşkusuz, Eliot huzur evini gözetleyecek, Saul bırakıldığı zaman da onu öldürecek bir sürü adam kiralamış olacaktı. Helikopter... ya da o olmazsa bir araba... Saul'un tek pratik seçeneğiydi.

İşte bu da Saul avantajıydı. Bölge vahşi doğayla kaplıydı. Yalnızca birkaç yol vardı. Saul huzur evine gelirken kullandığı yolu anımsadı. Güç bir yanı yoktu. Tersini hesaplayarak, Vancouver'e doğru güneybatı yönünde uzanan herhangi bir yolu izlediğinde yanılmayacağını biliyordu. Eliot iki saat öndeydi. Ama arazi şartlarına uyan zikzaklı bir yolda ilerlemekteydi, oysa Saul onu kuşlar gibi tepeden izliyordu. Daha da önemlisi, helikopter steyşın vagondan daha süratliydi. Hem de çok daha fazla.

Kırk dakika, diye tahmin etti Saul. O zaman her şey sona erecekti.

Chris'in sevinç çığlığı atacağını düşledi.

32.

Yağmur şiddetlendi. Saul ilk havalandığında hava sorun olmamıştı. Oysa şimdi artan yağmur görüşünü azaltmakta, helikopterin kontrolünü güçleştirmekteydi. Aşağıdaki zikzaklı yolu araştırırken, bir yandan da görünmeyen bir engele, bir ağaca, bir sarp kayalığa ya da alçak bulutların gizlediği bir elektrik direğine çarpmamaya çalışıyordu. Arazideki ani değişimleri fark etmek için gözünü dört açmak zorundaydı.

Tek tesellisi, kapalı havanın etkisiyle yolculuk yapanların azalmış olmasıydı. Alttaki trafik oldukça azdı, araçların çoğu kamyonet ya da yedekte çekilen karavandı. Tek tük araba göze çarpıyordu, onları da kolayca tanıyıp eliyordu. Bir Ford LTD. Bir WVSirocco. BirPontiacFirebird.

Ama görünürde bir Chevy steyşın vagon yoktu.

İlk dakikalarda rahattı. Ne de olsa, Eliot ondan ilerdeydi ve birçok vadiyi geride bırakmış olmalıydı. O nedenle steyşın vagonu hemen göreceğini tahmin etmiyordu.

Ama geçen dakikalar arttı. Otuz. Otuz beş. Kırk dakika oldu. Sağanak şiddetlenir, helikopterin kontrolü da daha güçleşirken, Saul yanlış hesap yapmış olmaktan korktu. Yoksa Eliot onu yanıltmak için kıyı yerine daha içerlere doğru mu yönelmişti? Acaba bir yerlere gizlenip onu göremeden geçecek olan Saul' un böylece izini kaybetmesini mi ümit etmişti? Aklına gelebilecek türlü olasılıklar tıpkı çıkışı asla bulunamayacak baş döndürücü bir labirenti andırmaktaydı.

Kendini zorlayıp kafasındaki öteki düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Seçtiği yoldan kuşku duymaya başlayamazdı. Sabrını yitirmeyi göze alması doğru değildi. Yaptığı planı uygulamalıydı. Başka yolu yoktu artık.

Beş dakika sonra kararlılığının ödülünü gördü. Altta, biraz ilersinde, lacivert Chevy steyşın vagonun küçülmüş şekli güneybatı yönünde, ağaçlarla kaplı bir dönemeçte yol almaktaydı.

Göğsü kabardı.

Ama hemen heyecanını bastırdı. Rengiyle modeli aynıydı. Yine de başka bir araba olma olasılığını gözardı edemezdi.

Daha yakından bakmak için helikopteri alçalttı. Hayır, arabada göze batacak hiçbir özellik yoktu, tıpkı Eliot'un arabası gibiydi. Biraz daha yaklaşınca içinde üç kişi olduğunu gördü, ikisi önde, biri arkadaydı. Arkalarında duydukları gürültüyü araştırmak için dönüp bakmamaları Saul'u şaşırttı, içindekiler erkeğe benziyordu ve arkadaki yolcunun başında bir fötr şapka vardı. Sonra Saul daha yaklaşınca dürbünle arabanın plakasını inceleyebildi, Huzur evindeki arabanın plakasıyla aynıydı.

Helikopteri hızlandırıp aradaki mesafeyi kapadı, ilerde, sağ tarafında, yarım daire şeklinde bir alan ağaçlardan temizlenmişti. Yağmurla ıslanmış çakıl taşlı otopark alanının çevresinde piknik masaları sıralanmaktaydı. Otopark alanı bomboştu.

Yüzde elli ölüm kalım tehlikesiyle karşı karşıya geldiğinde, yapacağın şey ölümü göze alarak tehlikenin üzerine gitmek olacaktır. Hiçbir güçlüğü yok. Yalnızca kendine güvenecek ve ileriye atılacaksın. Saul'un judo öğretmeni Ishiguro ona yıllar önce Dojo'da böyle demişti. Saul ölmeye niyetli olmamasına karşın, yine de ani bir kararla ileriye atıldı.

Helikopter arabanın arka tarafına geçip yolun tam üstünden hızla ona doğru ilerlemeye başladı. Bir anda çok şey oldu. Saul bir ara direksiyondaki Castor'un paniğe kapılmış yüzünü gördü. Eğer Castor yolda ilerlemeye devam etseydi, eğer helikopterin iniş takımları steyşın vagona çarpsaydı, o zaman helikopter dengesini kaybedip arabanın üzerine kapaklanacak, her iki aracı da korkunç bir alev topu saracaktı. Elbette, sonucunda Eliot ölecekti, ama Saul'un onunla birlikte ölmeye hiç niyeti yoktu.

Castor tıpkı Saul'un beklediği gibi tepki gösterdi, direksiyonu hızla çevirip mümkün olan tek yöne saptı. Otoparka, piknik masalarına ve ağaçlara doğru ilerlemeye başladı.

Saul da aynı şeyi yaptı, Chevy'le paralel ilerlemeye başladı. Amacı Castor'un durmamasını sağlayıp hızla ağaçlara çarpmaya zorlamaktı. Son anda, helikopterin ormana çarpıp paramparça olmasından hemen önce Saul kontrol kolunu çekip helikopteri ağaçların üzerine çıkardı. Pilot bölmesinde kapalı olduğundan, kulaklarını helikopter pervanelerinin korkunç gürültüsü

doldurduğundan, aşağıdaki çarpma sesini yalnızca kafasında canlandırması gerektiğini biliyordu.

Yine de içini bir tatmin duygusu kapladı. Keskin bir dönüşle otoparka yöneldi, Chevy'nin ön kısmının ağaçların arasındaki bir kayaya çarptığını gördü. Helikopteri çabucak yere indirdi, pervaneleri rölantide çalışır bırakarak iki Uzi'yi ve dolu şarjörleri kaptı, yere atladı. Yağmur yüzüne kırbaç gibi iniyordu. Dönen pervanelerden korunmak için eğildiği anda ateş etmeye başladı. Steyşın vagonun radyotöründen dumanlar çıktığını fark etti ve arabayı kurşun yağmuruna tuttu.

Ama doğru olmayan bir şey vardı. Arabanın camları kırılmadı. Açtığı yaylım ateşiyle kapıları delik deşik olmadı.

Öfkelendi. Demek steyşın vagon zırhla kaplıydı.

Camları kurşun geçirmezdi. Yerdeki su birikintileri içinden koşmaya devam edip ikinci bir yaylım ateşi açtı .Kurşunlar arabanın çamurluklarına ve kapılarına çarptı, ama yine en küçük bir hasar olmadı.

İçinde de hareket eden olmadı. Dikkatle yaklaştı, yağmur damlaları süzülen camdan içeriye bir göz attı. Kırılan direksiyonun üzerine yığılmış, alnından kanlar akan Castor'u gördü. Onun yanındaysa, Pollux. ..

Hayır, bir manken vardı. Pollux'un ceketi giydirilmiş bir manken bulunuyordu.

Ya Eliot? Arka koltukta da yana devrilmiş ikinci bir manken vardı. Siyah takım elbise giydirilmişti. Bir fötr şapkanın da yere düştüğü görülüyordu. Demek ki, helikopterin gürültüsü duyulunca ona doğru dönmemelerinin nedeni buymuş.

Kontrol tablosunun altına monte edilmiş telsizi görünce ne büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu anladı. Refleksleri onu harekete geçirdi. Hızla steyşın vagonu geçip ağaçlara doğru atıldı, aynı anda arkasından gelen bir kurşunun kolunu yaktığını hissetti. Başka bir kurşun da bir çam ağacının kabuğundan parça kopardı. Fırlayan parça Saul'un çenesine saplandı.

Ağacın arkasında durup geri dönerek ateş etmeye kalkışmadı. Kimin ateş ettiğini ya da mankenlerin arabaya nasıl geldiğini de merak etmedi.

Yalnızca ağaçların arasında koşmaya, arayı açmaya çalıştı. Bir yadan da düşünüyordu.

Aslında gördüğü telsiz her şeyi açıklamaya yetiyordu. Lanet olsun. Nasıl oldu da anlayamadım, diye düşündü Saul. Nasıl bu denli aptal olabilirim? Eliot huzur evinden ayrıldığı andan beri, orasıyla bağlantıyı hep sürdürmüş olmalıydı. Böylece benim helikopteri çaldığımı öğrenmiştir. Tanrım, belki de benim böyle davranmamı bekliyordu. Araba huzur evinden ayrıldığı sırada mankenler bagajında duruyor olmalıydı. Yaşlı adam nasıl hareket edeceğimi tahmin etmişti.

Ya Saul'a ateş eden kişi?.. Castor'u başka bir arabayla izleyen Pollux olmalıydı. Eğer Saul mankenlerle telsizi görmemiş olsaydı, eğer tuzağı hissettiği anda ağaçlara doğru koşmasaydı, Pollux onu şimdi öldürmüş olacaktı. Ve kazanan Eliot olacaktı.

Hayır! Saul içinden çığlığı bastı. Hayır, onun beni yenmesine izin vermeyeceğim! Chris'in intikamını almak zorundayım!

Ağaçların ve yağmurun arasında iyice ilerledi. Pollux'un onu artık göremeyeceğini anlayınca da yönünü değiştirdi. Yol, diye düşündü Saul. Yola geri dönmeliyim.

Tabii Pollux onu peşinden izliyor, hışırdayan çalılara doğru ateş edip duruyordu, işte, bu nedenle Saul ilerlerken elinden geldiğince çok gürültü yaptı. Niyeti Pollux'u içerlere çekmekti. Ve Pollux yoldan yeterince uzaklaşınca da Saul sessizce hareket etmeyi planlıyordu. Koşmak yerine yavaşça ve sessizce ilerleyecek, Pollux'u şaşırtıp yine yola geri dönmeye çalışacaktı.

Çünkü Pollux önemli değildi. Eliot'u istiyordu o. Artan sağanakta. Saul durumu kavrayınca titremekten kendini alamadı. Acaba yaşlı biri mecbur kalmadıkça böylesine kötü bir havada dışarda olur muydu? Eliot'un planı, Castor'u yem olarak kullanırken Pollux'un da onu arkadan ikinci bir arabayla izlemesi ve Saul'a sürpriz yapmasıydı. Ama Eliot bir çatışma olasılığını düşünmüş olmalıydı. Acaba Eliot böyle bir durumda korunmasız arabada oturup bekler miydi? Yoksa böyle bir sağanak altında ağaçların arasına gidip gizlenir miydi? Hayır, mümkün değildi. Yaşlı adam sıcak ve güvenilir bir yerde beklemeyi yeğlerdi.

Aman Tanrım, Eliot geldiğim yol üzerindeki motel, otel ya da pansiyonlardan birinde olmalı. Asla havaalanına gidip uçağını kalkana dek beklemeyecektir... tabii eğer uçağa binmeye niyetlenmişse.

Ama Saul birçok motelin üzerinden geçmişti. Yeterli zamanı olsa geri dönüp hepsini teker teker gözden geçirirdi. Oysa asıl sorun da buydu. Zamanı yoktu. Pollux onu aramaya devam edecekti. Eyalet polisi de kazayı araştırmak için yakında gelirdi. Hemen buradan uzaklaşmalıyım, diye düşündü.

Yirmi dakika sonra soğuğa karşın ter içinde kalarak piknik bölgesinden yarım mil ötedeki bir dönemece ulaştı. Sessiz ve dikkatli davrandığı halde, her an ensesine Pollux'un kurşununu yiyeceğini düşünüp tedirgin olmuştu.

Eliot'u bulmalıyım. Mutlaka bulmalıyım...

Yaklaşan bir araba sesi duyunca bunun bir polis arabası olmadığını anlayana dek bekledi. Eski püskü bir kamyonet olduğunu görünce ağaçların arasından fırladı, sürücünün durması için kolunu salladı. Direksiyondaki uzun saçlı genç onu sallayıp geçmek için direksiyonu kırmaya çalışınca Saul gence Uzi'yi yöneltti. Gencin beti benzi attı, gıcırdayan frenlere hızla bastı, yere atladı ve titreyen ellerini havaya kaldırdı, «öldürmeyin beni.» Sonra geri geri çekildi ve ters yönde koşmaya başladı.

Saul arabaya atladı. Vitese takıp harekete geçirdi. Piknik alanının yanından geçti, helikopterin pervaneleri dönmeye devam ediyordu.

Steyşın vagonun sürücü tarafındaki kapısı açıldı. Castor...

Ölmemişti. Midesini tutarak arabadan indi. Ama o anda kamyonetin yaklaşan takırtısını duyan Castor başını kaldırıp bakınca direksiyondaki Saul'u gördü.

Bir an şaşkınlıkla gözlerini kırpıştıran Castor, gördüğünden kuşkuya kapılmış gibi başını iki yana salladı.

Ansızın irkilerek doğruldu. Alnından kanlar akarak ağaçlara doğru atıldı. Pollux'a haber vermeye koştuğu ortadaydı.

Pekâlâ, diye düşündü Saul. O anda piknik alanının dışına çıkıyordu. Aslında iyi olmuştu. Daha iyisi olamazdı.

Biraz sonra yol kenarına park etmiş yeşil bir Ford gördü. Pollux'un Castor'u izlerken kullandığı araba olmalıydı. Bir göz atmak isteyen Saul kamyoneti durdurdu, aşağıya indi ve Ford'u iyice gözden geçirdi. Ama bomboştu. Arabanın çevresindeki çamurda da yaşlı adamın gizlenmek için ormancı kaçtığını belirtecek hiçbir iz yoktu.

Saul başını salladı, aklına gelen şeyden artık iyice emindi.

Geri dönüp piknik alanına doğru bakındı. O anda Pollux bulunduğu yöne doğru koşuyor, hemen arkasından da Castor geliyordu. Saul'u fark edince Pollux durdu, ama silahını doğrulturken Saul hemen atılıp kamyonete bindi. Bir kurşun arka kapıya çarptı. Saul aracı çabucak harekete geçirdi. Artık çok kalmadı, diye düşündü.

İki dönemeç gittikten sonra peşindekilerin onu göremeyeceğinden emin olduğu bir yerde, karşısına çıkan çakıl taşlı yan yola saptı, sonra yine sola döndü ve kamyoneti sık ağaçlarla kaplı bir korunun içine gizledi. Yere indi, koşarak yolun kenarına geldi, sık çalıların arasına saklanıp bekledi.

Bir dakika geçti. Biraz sonra istediğini görünce rahatladı. Numarası işe yaramıştı.

Yeşil Ford hızla önünden geçti. Pollux arabayı kullanırken ümitsiz görünüyordu. Onun yanında oturan Castor'sa dikkatle karşıya bakıyor, hiç kuşkusuz kamyoneti görmeye çalışıyordu.

Saul yanlarından geçerken onlara ateş edebileceğini biliyordu, çünkü arabanın Chevy gibi zırhla kaplı olmadığını tahmin etmekteydi. Ama eline ne geçerdi? Saul'un hedefi onlar değildi. Eliot'tu. Ve Saul, Pollux'la Castor'un babalarını koruma kaygısıyla hızla ona koştuklarını umuyordu.

Beni Eliot'a götürün.

Yakında, diye düşünerek kamyonetine koştu. Son artık iyice yakındı.

Hissediyordu. Çok yakındı.

33.

Saul onlara izlendiğini fark ettirmemeli, görüş, alanları dışında kalmalıydı. Ama eğer Castor'la Pollux'un onu görmesine olanak veremeyecek kadar onları uzaktan izlerse, onları gözden kaçırabilirdi. Onun için her motele yaklaşışında kamyoneti bir kenarda bırakıp yaya olarak motele doğru ilerlemesi, yeşil arabanın orada olup olmadığını gizlice kontrol etmesi gerekiyordu.

Yaptığı iş sıkıcı ve sinir bozucuydu. Önüne çıkan dördüncü moteli de aynı şekilde kontrol ettikten sonra Ford'u gözden kaçırmış olmaktan korkmaya başladı. O ana dek polis kaza yerine ulaşmış olmalıydı. Uzun saçlı genç de kamyonetinin çalındığını söyleyecekti. Artık onu arıyor olmalıydılar.

Peki, ya huzur evinin muhafızları? Onlar da kendisini bulmaya çalışıyorlardı. Yaşlı adamın süre avantajını bozduğu için ona yardım etsinler diye. Tek iyi bir nokta vardı, o da huzur evinin başka bir helikopteri olmasaydı. Onu arabayla izlemeleri gerekecekti. Ama ne olursa olsun, sonunda yine şimdi bulunduğu yoldan geleceklerdi.

Özgürlüğünü kaybetmeme isteği Eliot'u cezalandırma isteğini yenmeye çalıştı. Ava son ver, dedi içinden bir ses. Polisler ya da muhafızlar sana ulaşmadan önce yaşlı adamı asla bulamazsın. Denedin, ama koşullar senin aleyhineydi. Başka fırsatlar olacaktır.

Hayır, dedi içindeki bir başka ses. Eğer şimdi kaçmasına göz yumarsam o zaman öylesine uzağa kaçıp gizlenir ki, bir daha asla onu bulamam. Peşinde hiçbir iz bırakmayacaktır. O nedenle şimdi olmalı. Başka fırsat olmayacak.

Otuz dakika sonra kontrol ettiği yedinci yerde, birbirine paralel iki sıra kulübenin arasındaki otopark alanında yeşil Ford'u gördü.

Büronun önündeki neon yazıda Rocky Mountain Moteli adı vardı. Ortalık karanlık olduğundan yazının neonu yakılmıştı. Ford sol taraftaki sıranın ortalarında duruyordu, bagaj kapısı da açıktı.

Saul kamyoneti yola gizleyip arabadan indi, ağaçlar arasında tırmanarak Ford'un arkasındaki kulübeyi iyice görebileceği bir çalı kümesinin arkasına sığındı. Biraz sonra kulübenin kapısının yavaşça açıldığını gördü. Pollux dışarıya bir göz attı, sonra da çabucak elindeki bavulu açık bagaja bıraktı, yine gerisin geriye kulübeye girdi.

Saul gözlerini kısarak bakmaya devam etti. Pekâlâ, öyleyse. Dişlerini sıktı. Tam zamanında gelmişim. Ayrılmak üzereler.

Kafasında hemen bir durum değerlendirmesi yaptı. Uzi bu uzaklıktan sapma yapabilirdi. Eğer Ford'un tam karşısındaki kulübenin arkasına gizlenebilirse, o zaman Eliot'u arabaya binmek için çıktığında vurabilirdi.

Ama oraya ulaşmak için elini çabuk tutmalıydı. Hemen harekete geçti, bir süre sonra istediği yere mevzilenmişti.

Yağmur daha şiddetli yağıyordu, hava daha çok kararmış ve soğumuştu. Kendini göstermeden beklerken, bir yandan da karşı tarafından gelecek güçlü bir motor sesi duymaya çalışırken aklına bir şey takıldı.

Çok kolay oldu, diye düşündü.

Bir tuzağa benziyordu. Eliot yardımcılarının arabayı kaldığı kulübenin tam önüne park etmelerine asla izin vermezdi. Benim çevrede olduğumu sezinliyorlar. Öyleyse arabayı yem olarak kullanıyorlar.

Yine de Saul, Eliot'un burada .olduğuna inanıyordu.

Ama hangi kulübede?

İlk gizlendiği yerden gördüklerini anımsadı. Her iki yanda yirmişer kulübe vardı. Yağmur nedeniyle motelde kalan turistlerin çevreyi gezmeye gitmemeye karar verdikleri açıkça ortadaydı. Yoksa on dört kulübenin önünde duran arabalar başka nasıl açıklana. bilirdi? Geriye kalan altı boş kulübeden ikisi Ford'un önünde bulunduğu kulübenin iki yanında yer alıyordu. Üçüncüsü boş kulübenin ilersinde, büronun yanındaydı. Dördüncüsü de o taraftaydı, ama karşıdaki arkada, nerdeyse ormanın içinde yer alıyordu. Geriye kalan ikisiyse o anda kendisinin bulunduğu yandaydı.

Saul yetimhanede bulunduğu yıllarda Chris'le oynamaktan hoşlandıkları bir oyunu anımsadı. Oyunu onlara Eliot öğretmiş, adına kabuk oyunu

demişti. «Bu üçkâğıtçılık oyunu genellikle aptalların parasını almak için ilçe panayırlarında açıkgözler tarafından oynanır,» demişti Eliot. «Şöyle oynanır: Üç tane içi boş kabuk al, onları yan yana diz. Birinin altına bir nohut koy. Sonra kabukların yerlerini değiştir... birçok kez... ama bu işi elverdiğince hızlı yap. İşte, böyle. Şimdi söyleyin bakalım. Nohut hangi kabuğun altında?» Ne o, ne de Chris doğru seçmişti. «Burada göz yanılması olur, çünkü ellerin hareketi gözlerin hareketinden daha hızlıdır. Şimdi ben sizden bu oyunu iyice çalışmanızı, nohutun hangi kabuk altında olduğunu her zaman bilmenizi istiyorum. Gözlerinizin başka herhangi birinin elinden daha hızlı olması gerekiyor.»

Kabuk oyunu. Şimdi de aynıydı. Tek fark, üç kabuk yerine altı kulübe olmasıydı. Acaba nohut hangi kulübedeydi?

Seçenekleri azaltması gerekiyordu. Acaba Eliot büroya ve yola yakın bir kulübe seçer miydi? Hayır, pek seçmezdi. Gizlenmenin en iyi olacağı bir yeri seçerdi... yani ortaları. Ama bunu da seçmeyebilirdi. Peki ya en sondaki kulübeyi, yani ormana en yakın olanı?

Saul başını iki yana salladı. Eğer buradan hızla uzaklaşması gerekirse yoldan çok uzakta olurdu.

Yine de uzakta oluşu bir çatışma durumunda avantaj olabilirdi; çıkacak gürültüyü çok az kişi duyardı.

Ama, hayır orasını yine de seçmezdi.

Peki, ya Ford'un önünde park ettiği kulübenin iki yanında bulunanlar? Onlar belirgin olasılıklardı. Bu nedenle Saul onları da eledi.

Ama ya Eliot belirgin olasılığın ardına gizlenmeyi seçmişse? işin karmaşıklığı onu şaşırtmaya devam ediyordu.

Eliot kendini güvencede hissedene dek ortaya çıkmayacaktı. Bir tuzakla karşılaşıp karşılaşmayacağını kesin olarak anlayana dek Saul da harekete geçmeyecekti. Pata durumuydu, ikisi de kımıldayamıyordu. Ne var ki Eliot, tıpkı Saul gibi, polisin kazayı araştıracağını ve çalınan kamyoneti arayacağını biliyordu. Polisler yakında burada olurlardı.

Ve tabii huzur evinin muhafızları da.

Pata durumunu bozacak bir şeyin olması gerekiyordu.

Birinin ilk hareketi yapması zorunluydu.

Kararını verdi. Keyfiydi, ama ruhunun derinliklerinde verdiği kararın doğru olduğunu hissediyordu. Eğer Eliot'un yerinde olsaydım nereye gizlenirdim? Pollux'tan uzak bir yere. Olanları görmek isterdim. Ford'tan güvenilir derecede uzak bir yere. Yani bulunduğun taraftaki kabinlerden birine gizlenirdim.

Olasılıklar azalmıştı, en azından kuramsal olarak. Yağmur altında döndü, o taraftaki iki boş kabine doğru baktı, ikisi de solundaydı.

«Tahmin ettin demek.»

Yaşlı ses ürkütücüydü.

Saul hızla dönüp iki kulübenin arasındaki boşluğa nişan aldı.

Ve bir anda Eliot'ia yüz yüze geldi. Yaşlı adam boş bir kulübenin önünde görünmeyecek şekilde dikilmekteydi. O anda ortaya çıkarak kendini gösterdi, yağmurda sırılsıklam olmuştu.

Saul onu daha önce hiç böylesine bitmiş ve kurumuş görmemişti. Yaşlı adam omuz silkti. «Ee, daha ne bekliyorsun? Haydi, ateş et.»

Saul ateş etmek istedi, hem de tüm kalbiyle, ama kendine şaştı kaldı... çünkü öfkesi onu ne kadar zorlarsa zorlasın tetiği bir türlü çekemedi.

«Neyin var?» dedi babası. «istediğin bu değil miydi? Kutlarım. Sen kazandın.»

Saul çığlık atmak istedi, ama boğazı sıkıştı, soluk alamadı. Göğsü kasıldı, bir an ciğerlerinin parçalanacağını düşündü.

«Anladın,» dedi babası. «Lanet olsun, seni çok iyi eğittim. Her zaman kendini izlediğin avının yerine koyup düşün demişimdir. Ve işte tahmin ettin. Bu taraftaki bir kulübede olduğumu anladın.»

Yağmur öylesine şiddetli yağıyordu ki, Saul yanaklarındaki ıslaklığın yağmur damlaları mı, yoksa gözyaşları mı olduğunu bilemedi.

Babası devam etti. «Haydi, çek tetiği. Beni yendiğini itiraf ettim nasılsa.»

Saul konuşmakta güçlük çekti. «Neden?» diye boğuk bir sesle mırıldandı.

«Açık değil mi? Yaşlıyım. Yorgunum.»

«Hâlâ bir şansın vardı.»

«Ne için? Ölmek için mi? Ya da çocuklarımdan birinin daha ölümünü görmek için mi? Bıktım artık. Çok hayaletim var. intikam tanrıçaları. Nehir kıyısında balık tutarken yanıma geldiğinde, beni suçladığın şeyleri neden yaptığımı sana açıklamaya çalışmıştım.»

«Chris'i öldürdüğün için seni asla bağışlayamam.»

«Senden bağışlanmamı istemekte hata ettim. Vur beni.» Yağmur Eliot'un ince gri saçını alnına yapıştırmıştı. «Neden duraksıyorsun? Davranışın profesyonelce değil.» Eliot'un siyah takım elbisesi acınacak denli sıska vücuduna yapışmıştı. «Baban sana kendisini öldürmeni söylüyor.»

«Hayır,» Saul başını iki yana salladı. «Eğer sen istiyorsan, o zaman çok kolay olmuş olur.»

«Haklısın. Anlıyorum, Eğer nefret ettiğin kişi direnmezse, intikam almak tatmin edici olmaz. Çok güzel. Eğer böyle olmasını istiyorsan, öyleyse seçimini yapmış oluyorsun.»

Saul'la Eliot birbirlerine baktılar.

«Uzlaşma önermiyorum,» dedi Eliot. «Ama bir şeyi kabul edip etmeyeceğini merak ediyorum. Ben senin babanım. Benden ne kadar çok nefret edersen et, yine de bir bağı paylaşıyoruz. Beni sevdiğin günlerin hatırına, bir iyilik olsun diye, geri kalan birkaç yılımı huzur içinde yaşamama izin ver.»

Eliot'a istediği şeyi vermeme düşüncesinin etkisi altında kalarak az kalsın ona ateş ediyordu.

Ama ansızın Eliot'la uzun süredir konuştuğunu, o açıkta kararsızca vakit geçirirken Castor'la Pollux'un onu rahatça öldürebileceğini fark etti. Demek Eliot gerçekten teslim olmuştu.

Hayır, burada olmaz, şimdi olmaz, diye düşündü. Ateş edemedi. Eğer babası karşı koymayı reddediyorsa... yüz yüze dururken ona ateş edemezdi.

«Bana öğrettiğin onca şeyden sonra. Başarısızlığa uğradım.»

Babası kaşlarını üzgün üzgün ve sorarcasına kaldırdı.

«Ya da bana yeterince şey öğretmedin,» diye devam etti Saul. Uzi'yi yere indirdi. «Belki en iyisi de böyle bitmesi. Tamam artık, istifa ediyorum. Örgütün de, senin de Tanrı belanızı versin. Tanıdığım bir kadın var. Seninle oyun oynamak yerine, onunla birlikte gitmeliydim.»

Babası bir süre daldı. «Sana hiç söylememiştim. 1951 yılındaydı... Belki neden hiç evlenmediğimi merak etmişsindir. Anlayacağın, bir seçim yapmalıydım. Örgütü ya da... Şey, benim yaptığım seçimin doğru olduğundan emin değilim.» Gök gürledi. Yaşlı adam kapkara bulutlara şöyle bir baktı. «Her zaman o kıza ne olduğunu merak etmişimdir.» Gözlerini kıstı. Sonra kapıldığı dalgınlıktan sıyrıldı, ıslak elbisesini çekiştirdi. «Sen ve ben, gülüncüz.» Neşelenmiş gibiydi. «Yağmurda dikiliyoruz. Senin gibi genç biri belki ıslanmayı umursamıyordur... Ama bu yaşlı kemikler...» Kıkırdadı. «Tanrıya şükürler olsun, bu da bitti.» Elini uzattı, titriyordu. «Çantamda bir şişe viski var. Bir veda içkisi içsek iyi olur, içimiz ısınır.»

«Bize asla içki içmeyin derdin. Aklı ve duyuları sersemlettiğini söylerdin.»

«Artık emekliye ayrıldığına göre, ne fark eder?»

«Eski alışkanlıklar zor yok olur.»

«Biliyorum. Beni bağışla. Ne denli çaba gösterirsen göster, asla normal olmayacaksın.»

Eliot döndü, güneşlikle yağmurdan korunan verandaya doğru basamakları çıkmaya başladı. Karşı taraftaki Ford'un arkasında yer alan kulübeye bir işaret yaptı. Pollux açık kapı aralığında sinirli sinirli beklemekteydi, ama Eliot'un yaptığı işareti görünce rahatladı. Hemen sonra da kulübeye girip kapısını kapattı.

Saul babasına doğru ilerledi.

«Belki birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğimize göre, seninle bir sırrımı paylaşmak istiyorum,» dedi Eliot.

«Nedir?»

«Chris ve manastırla İlgili. Orada ona bir şeyler oldu. Eğer bilirsen, sanırım, senin için yararlı olur.» Yaşlı adam kulübeye girdi, bavulunu karıştırmaya başladı. Sonunda bir viski şişesini bulup çıkardı. «Buralarda bir yerde bardak olması gerekiyordu. Tamam, buldum.» içine biraz viski koydu. «Bana katılmamaya kararlı mısın?»

Saul sabırsızlıkla ona doğru yaklaştı. «Chris'e ne oldu? Manastırda neler oldu?»

Arkasındaki açık kapının belli belirsiz çıtırtı sesi, duyduğu tek uyarı oldu. Otomatik olarak başını öne eğdi. Çok hızlıydı, elbise hışırtısı, havadaki ıslık... Bir bıçak değildi, onun yerine başının üstünde bir piyano telinin parıltısını gördü ve gözlerinin önünden aşağıya geçip boğazına doğru indiğini fark etti.

Bir ilmikti. Genellikle gömlek yakası altında gizlenen bir silah. Gömlek cebinde taşınan iki tahta parçası telin iki ucundaki halkalara geçirilir ve kulla-• nan kişi rakibini boğarken parmaklarının kesilmesini önlerdi.

Saul boğazını korumak için ellerini kaldırdı, içgüdüyle yaptığı hareketi yanlıştı.

Andre Rothberg, «Boğazınızı korumak için yalnızca tek elinizi kullanın. Öteki elinizi dövüşebilmek için serbest tutun. Eğer tel iki elinizi birden yakalarsa, o zaman ölürsünüz,» demişti.

Saul tam zamanında hatasını düzeltti, sol elini aşağıda serbest tuttu. Boğazını koruyan sağ eliyse tele sıkışmıştı. Açık kapının arkasında gizlenen Castor, arkasında teli daha kuvvetli sıkıyordu.

Saul, Eliot'un sesini belli belirsiz duydu. «Üzgünüm,» diyordu. «Ama biliyorsun, sana güvenemem. Ya yarın sabah uyandığında yine beni öldürmeye karar verirsen n'olur?» Eliot kapıyı kapadı. «Böylesi daha iyi. Silah sesi olmayacak. Korkmuş turistler olmayacak. Kimse polisi çağırmayacak. Ve bizim uzaklaşacak zamanımız olacak. Seni kandırdığım için üzgünüm. Eğer bir şey fark ediyorsa, seni seviyorum.»

Bir ilmik iki şekilde öldürür; kurbanı boğarak ve boğazını keserek. En basit şekliyle bir piyano teli kullanılır. Ama daha iyisi birden fazla tel

kullanmaktır, baskı arttırıldıkça kıvrılır ve aralarına yerleştirilen sanayi elmaslarıyla boğaz daha iyi kesilir. Tabii, bu arada kurban boğazını korumak için elini kaldıracak olursa, saldıran kişi elmasların kenarlarını kullanarak kurbanın parmaklarını da kesebilir.

Nitekim şimdi öyle olmaya başlamıştı.

Saul boğazını koruyan parmaklarında elmas yerleştirilmiş telin ileri geri hareket ettiğini hissedip karşı koymaya çalıştı. Elmaslar etini kesip parmak kemiklerine dayandı, kolundan aşağıya doğru oluk gibi kan akıyordu. Eliyle korumasına karşın yine de uygulanan basıncın etkisiyle havasız kaldı. Gargara yapar gibi bir ses çıkardı.

O anda kapı açıldı. Pollux içeriye girdi, ama bir an için de olsa Castor'un dikkatini çekti.

Bu da Saul'a aradığı fırsatı vermiş oldu. Başı oksijen eksikliğinden dönmesine karşın, serbest kalan elini öne götürdü, bir yumruk yaptı ve dirseğini olanca gücüyle geriye çekti. Darbe Castor'un göğsünü buldu. Andre Rothberg, Saul'a iyi öğretmişti. Dirsek darbesi Castor'un göğüs kafesini parçalamış, kırılan kemikleri akciğerine saplanmıştı.

Castor inleyerek elindeki tel ilmiği bıraktı ve arkaya doğru sendeledi. Saul ilmiği çıkarmak için zaman harcamadı, Castor iki büklüm olurken, hızla geriye döndü. Aynı anda da dirseğinde keskin bir acı hissetti, kemiğinin kırıldığını anladı, ama umurunda değildi. Rothberg eğitimi sırasında insan vücudunun bazı yerleri zarar görse bile yine silah olarak işe yarayabileceğini söylemişti. Dirsek de bunlardan biriydi.

Saul kolunu uzattı, acıya aldırmayıp dönmeye devam etti. Sağ elinin sert kenarı Castor'un kardeşinin, yani Pollux'un boğazını buldu. Verdiği zarar öldürücüydü. Pollux kıvrılarak yere devrildi.

İnanılacak gibi değildi. Göğsündeki korkunç yaraya karşın Castor hâlâ yere devrilmemişti. Ama Saul'un parçalanan göğüs kafesine yaptığı bir avuçiçi darbesiyle arkaüstü devrildi. Can çekişerek titredi ve öldü.

Saul ilmiği boğazından çıkarıp hızla Eliot'a doğru döndü. «Doğru söylüyordum. Son dakikaya kadar yapamadım. Seni öldürmeyecektim.»

Eliot'un benzi attı. «Hayır. Lütfen.»

Saul boğuşma sırasında düşürdüğü Uzi'yi yerden aldı. «Hayır,» diye karşılık verdi sert bir sesle, ilerledi, babasını kucakladı. Yaralı koluyla onu sıkıca yakaladı, öteki elindeki Uzi'yi de göğsüne değecek şekilde doğrulttu.

Eliot kurtulmak için kıvrandı.

Ona sıkıca sarılan Saul tetiği çekti. Ve tetiği geri bırakmadı. Uzi takırdadı, bos kovanlar çevreye fırladı.

Ve babasının kalbi paramparça oldu.

«Nasılsa hep kalpsizdin.» Babasının titreyen vücudu kolundan kayıp yere yığılırken Saul kan içinde kaldı. «Chris için,» dedi inleyerek.

Ve ağlamaya başladığını fark etti.

Kanayan parmaklarına bir mendil sardı. Tel ilmikle zarar görmesine karşın parmak kemikleri iyileşirdi. Duyduğu acı büyüktü, ama aldırmadı. Aceleyle kanlı ıslak giysilerini çıkardı, Pollux'un kuru bluciniyle yün gömleğini giydi.

Yapılacak iş çoktu. Muhafızlarla polis yakında oraya gelirdi. Çaldığı kamyonete binmeye cesaret edemezdi, o anda Ford'u alması gerekiyordu. Yine de silah sesleriyle alarma geçen turistler onu giderken göreceklerdi. Anahtarlarını Pollux'un üzerinde buldu. Güvencede olmak için Ford'u en kısa sürede terketmeliydi. Eğer Vancouver'e varabilirse, ortadan kaybolmayı başarabilirdi.

Ya sonra? Polisin elinde bir ipucu olmayacaktı.

Ama ya örgüt? Acaba onu hâlâ öldürmeye çalışacaklar mıydı? Tümüyle özgür olduğunu bilene dek Erika'nın yanına gidemezdi.

Kulübenin kapısını açarken içeriye yağmur hücum etti. Dönüp Eliot'un cesedine baktı. «Chris için,» dedi. Sonra da çatlak bir sesle ekledi.

«Ve benim için.»

Bitiş

Ahelard Sonrası

ABELARD VE HELOISE

Fransa, 1138.

Önceleri zamanının en büyük öğretmeni olarak saygı gören, sonra da Nötre Dame kilisesinin özel heyet üyeliğine getirilen Peter Abelard, güzel öğrencisi Heloise'ye duyduğu aşk yüzünden tüm saygınlığını yitirmişti. Heloise'nin hamile kalması nedeniyle kızın öfkeli amcası tarafından hadım edilen ve içine düştüğü yüz kızartıcı durumdan yararlanmak için can atan kıskanç düşmanlarınca izlenen Abelard bir güvenilir ev kurdu. The Paraclete (Ruhülkudüs) adını verdiği kutsal evindeki manastır bölümünden sorumlu olması için ,o sırada artık bir rahibe olan Heloise'yi çağırdı. Abelard'ın hadım edilmesi onların bedensel birleşmesini engelledi, ama duydukları aşk kendilerini birbirlerine adadıkları kardeşçe bir sevgiye dönüştü.

Abelard'dan yirmi yıl sonra ölen Heloise de The Paraclete'de onun yanına gömüldü. Kalıntıları günümüze dek birçok kez farklı yerlere taşındı, sonunda da Paris'teki Pere-Lachaise mezarlığında adlarını taşıyan anıt mezara konuldu.

Ve orada sonsuza dek sürecek korunmayı buldular.

GÜLÜN ALTINDA

FALLS CHURCH, VIRGINIA (AP) : Dün gece meydana gelen şiddetli bir patlamada Merkezi Haberalma Örgütünün eski karşı casusluk şefi Edward Franciscus Eliot'un evinin arka tarafındaki gül serası yerle bir oldu. Ünlü bir gül yetiştiricisi olan Eliot, altı gün önce Kanada'nın İngiliz Kolombiya'sında tatil yaparken öldürülmüştü. Salı günü Washington'da yapılan cenaze töreninde bir konuşma yapan Başkan, şunları söyledi: «Edward Franciscus Eliot kendi çıkarlarını düşünmeden kırk yıldan fazla ülkesine hizmet etti. Eksikliği çok hissedilecektir.»

İtfaiye görevlilerinin enkazı temizlerken seranın altında kilitli bir çelik kasa buldukları bildirildi. «Kasayı açmak için tüm gece çalıştık,» dedi bir basın sözcüsü, «Patlamaya neden olan termit bombasından yayılan yüksek ısı çelik kasanın kilitlerini eritip birbirlerine kaynatmış. Sonunda kasayı keserek açmak zorunda kaldık. Kasada belgeler bulunuyormuş, tüm bildiğimiz bu. Ama o belgelerin neyi içerdiklerini anlamak olanaksız. Çünkü kasanın duvarlarınca emilen ısı tüm belgeleri yakıp kül haline getirmiş.»

KURTULUŞ

Elindeki küreğin ağırlığından zevk alan Saul toprağı hendeğin dışına attı. Saatlerdir çalışmaktaydı. Kaslarının ağrıdığını hissetmesi, terinin akması hoşuna gidiyordu. Bir süre Erika da yanında toprağı kazmış, hendeği genişletmekte ona yardımcı olmuştu. Ama bebek ağlamaya başlayınca onunla ilgilenmek için eve girmek zorunda kalmıştı. Bulundukları yerleşim yerinde tüm evler birbirinin aynısıydı. Beyaz badanalı yekpare bir bloktan oluşan evlerine doğru yürüyen Erika'yı seyrederken onun gücüne, ağırbaşlılığına ve güzelliğine hayranlık duyup gülümsemişti.

Beersheba'nın kuzeyindeki ve çöl kesimindeki bu yerleşim yerine Erika'yla birlikte altı ay önce, yani bebeğin doğumuna az kala gelmişlerdi.

Ülkenin topraklarını genişletmekte yardımcı olmak istemişler, ama Arapların hak iddia ettikleri topraklardan uzak durup sınırları dışa doğru değil de içe doğru genişletmeye karar vermişlerdi. Ama yine de sınırlar çok uzak değildi. Beklenmedik bir saldırı her an olabilirdi.

Sığınak konusunda kendisini güvenceye aldığını sanıyordu. Kuramsal olarak, haberalma topluluğu hâlâ onun peşindeydi, bu yüzden Eliot'u cezalandırdıktan hemen sonra kendi örgütüyle temasa geçmiş, M1-6 ve KGB temsilcilerinin de hazır bulunduğu bir toplantı yapmıştı. Onlara Abelard beşlisinin son üyelerini ve çevirdikleri tüm dolapları anlatması, Saul'u yine eski durumuna kavuşturmuş, onların gözünde değerini artırmıştı. Tabii bu arada, adamlar da buruk bir sevinç duymaktan geri kalmamışlardı, çünkü gerçekleştirdikleri operasyonları kendi içlerinden binlerinin sabote ettiği konusundaki kuşkuları böylece doğrulanmış oluyordu. Daha sonra, Eliot ve grubunun müdahele ederek yaptıkları zararları ortadan kaldırmak için gerekli adımlar atılarak dünyadaki gerginliklerin doğal seyrine dönmesine çalıştılar.

Yine de Saul'un kendi örgütü onu tüm suçlamalardan arındırmadan önce iyi niyetini ortaya koyacak bir kanıt daha istedi. «Belgeler,» demişti Saul. «Eliot'un skandallar koleksiyonu. Sürekli güçlü olmasını sağlayan şantaj araçları...» «Ama o belgelerin nerede olduklarını hiç kimse bilmiyor,» demişti örgütünün yetkilisi. Saul ise, «Hayır, ben biliyorum,» diye karşılık vermişti. Hardy ona belgelerden söz ettiği andan beri hep nerede olabileceklerini düşünmekteydi. Acaba Eliot onları nereye gizlemişti? Kendisini Eliot'un yerine koyup düşünmüştü. Yaşlı adam sözcük oyunlarından hoşlanan biriydi. Ve onun tüm yaşantısı sub rosa'ya dayanıyordu. Gülün altında mı? Yaşlı adam başka bir gizleme yeri seçemezdi. Başka biri onlardan yararlanmasın diye hiç kimseye teslim etmeyi istemeyen Saul, onlara bir uzlaşma önermiş, serayı havaya uçurup tüm belgeleri yok etmeyi teklif etmişti. Eliot'un ölümüyle İlgili olarak cenaze töreninde övücü sözler söylemesine karşın, Başkan büyük bir rahatlama duymuştu.

Ama sığınağın kurallarının kesin olması gerekiyordu. Saul yalnızca gayrı resmi bir dokunulmazlık kazandı. «Bizlerin kabul ettiği şey, seni başka yerlerde aramak olacaktır,» demişti yetkili bir örgüt görevlisi. «Eğer

yeterince iyi gizlenirsen ve kafanı hiç ortaya çıkarmazsan, seni aramaya üstüne gelmeyeceğimize söz veriyoruz.»

Saul için böyle bir söz yeterliydi. Bahçesinde harcadığı bedensel güç ona zevk veriyordu. Ama eski alış kanlıklar güç kayboluyordu. Erika, oğlu ve kendisi için çalışmadığı zamanlar köyün gençlerine herhangi bir saldırı durumunda kendilerini nasıl koruyacaklarını öğretti. Ne de olsa üstün bir savaşçıydı, meslekten ayrılsa bile yeteneklerini yapıcı bir amaçla kullanabilirdi. işin ilginç yanıysa, eğittiği gençlerden birçoğunun yerleşim merkezi tarafından bakımları üstlenen yetimlerden oluşmasıydı. Bu açıdan bakınca yaptığı iş doğru gibi görünüyordu. Ama hendekten dışarıya kürekle biraz daha toprak atarken, Eliot'un da yaptığı işin doğru olduğuna inandığını anımsadı.

İntikam almakla tatmin olacağını ummuştu. Oysa bir sürü kuruntu onu hep rahatsız ediyordu. Ömür boyu süren bir sevgi, ne denli yanlış yola yöneltilirse yöneltilsin, tümüyle sökülüp atılamazdı. Tıpkı Chris'e duyduğu sevgiyi söküp atamadığı gibi. Ya da Erika'ya duyduğu sevgi gibi. Keşke her şey farklı olsaydı. Sıkıntılı olduğu anlar Saul kendi kendisiyle sürekli çatışıyordu. Belki onun gerçekten istediği şey huzur evindeki gerginliğinin ömür boyu sürmesiydi. Cezalandırma işinin hep ertelenmiş olmasıydı. Eliot ve kendisi böylece huzur evinde sonsuza dek kıs111 kalacaklardı. Kader bağıyla.

Ve sevgi bağıyla.

Ama sonra Saul'un keyfi yerine geliyordu. Sıcak gökyüzüne bakarak, havada yağmur kokusu duymaya çalışarak Erika'nın evde bebekle konuşmasını dinliyordu. Yani kendi evlerinde. Sonra da göğsü sevgiyle, hem de Eliot'un onun içinde yarattığı sağlıksız sevgiyle değil, sağlıklı olanıyla kabarıyor, babasının yanıldığını bir kez daha anlıyordu. «Ne kadar çalışırsan çalış, asla normal hayatın olmayacak.» Babasının söylediği sen sözlerden biriydi. Yanılıyordun, diye düşündü Saul. Ve hayati boyunca gerçek anlamda bir yetim olan Saul, kendi oğluna baba olmanın düşüncesiyle sarhoş oluyordu.

Küreği yere bıraktı, susamıştı. Eve doğru yürümeye başladı. İçeriye girip serin testiden su içti. Sonra beşikteki battaniyesi içinde yatan oğlunu

görmek için odanın öteki tarafına yürüdü. Yerleşim yerindeki dostları bebeğin önce adıyla ilgilenmişlerdi.

«Ne var?» demişti Saul. «Bence güzel bir ad.»

«Christopher Eliot Bernstein-Grisman mı?»

«N'olmuş?»

«Yarı Hıristiyan, yarı Yahudi mi?»

«Chris bir dostumun adıydı. Aslında bir bakıma kardeşim sayılırdı.»

«Tabii. Chris Grisman. Okula gittiğinde çocukların hoşlarına gidecek. Peki, ya Eliot?»

«Onun babam olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi artık ne olduğundan emin değilim. Fark etmiyor. Ben onun yarattığı kişiyim.»

Dostları onun ne demek istediğini anlamamıştı. Ama Saul'un kendisi de anlamamıştı.

Yerleşim yerindeki dostlarının ilgisini oğlunun adından daha çok çeken bir şey vardı, bu Bernstein-Grisman evinin dışında eşsiz bir şeydi. «Sanki bir mucize,» diyorlardı.

Yerleşme yerinin kutsandığını gösteren Tanrının bir işaretiydi. Yoksa başka nasıl açıklanabilirdi?

Hayatında hiçbir şey yetiştirmemiş bir adam (hakkında söylentiler dolaşan ve saygıyla anılan biri)? Ve böyle sert bir toprakta?

Kocaman bir siyah gül.

S O N

THE BROTHERHOOD OF THE ROSE

David Morrell

2. Dünya Savaşının başlamasından kısa bir süre önce, dünyadaki beş büyük haberalma örgütünün —Amerika, İngiltere, Rusya, Almanya ve Fransa— şefleri Berlin'de buluşup "Abelard Sığınağı" adında bir sistem kurarlar. Bunun sonucunda dünyanın belirli yerlerinde ajanlar için "Güvenli Evler" açılır. Hangi ulustan olursa olsun "Güvenli Evler"e sığınan ajanlara kimse zarar veremeyecektir. Bu ana kuralı bozan kişi, tüm örgütlerce izlenecek ve ölümle cezalandırılacaktır.

Ama hiç beklenmedik olayların, bu dâhice sistemin temelinde bomba gibi patlaya... kimse bilemezd...

"RAMBO" yazarı David Morrell'den yepyeni bir şaheser...